

poniina

STEPHENIE MEYER

*Mojemu suprugu Panchu,
jer je imao strpljivosti, ljubavi, prijateljstva i duha,
i pristajao objedovati vani.*

*Također mojoj djeci, Gabeu, Sethu i Eliju,
jer su mi omogućili da doživim onakvu ljubav
za kakvu se drage volje život daje.*

←→

SADRŽAJ

UVOD	1
1. ULTIMATUM	2
2. IZBJEGAVANJE	33
3. PORIVI	61
4. PRIRODA.....	85
5. UTISKIVANJE	105
6. ŠVICARSKA	122
7. NESRETAN SVRŠETAK.....	142
8. BIJES.....	160
9. META.....	182
10. MIRIS	198
11. LEGENDE	220
12. VRIJEME	246
13. NOVOROĐENI.....	265
14. IZJAVA	286
15. OKLADA	303
16. PREKRETNICA.....	320
17. SAVEZ	338
18. PODUKA.....	355
19. SEBIČNOST	380
20. KOMPROMIS.....	402
21. TRAGOVI.....	426
22. VATRA I LED	450
23. NEMAN	467
24. NAPRASNA ODLUKA	489
25. ZRCALO	510
26. ETIKA.....	533
27. POTREBE	556
EPILOG: IZBOR.....	571

Vatra i led

←→

Neki kažu da svijet čeka smak u vatri

Neki, pak, u ledu.

Poznavanje mi strasti kaže

Da bi mi u vatri bilo draže.

Ali mora li stići i u drugom pogledu

Mržnju ipak toliko poznajem

Da za smak u ledu

Također priznajem

Da bi bio u redu.

Robert Frost

UVOD

Sva nastojanja da se prikrijemo bila su nam uzaludna.

S ledom u srcu gledala sam ga kako se priprema da me obrani. Njegova intenzivna usredotočenost nije otkrivala ni tračak sumnje, iako su bili brojčano premoćni. Znala sam da ne možemo očekivati pomoć – njegova se obitelj u ovom trenutku borila za goli život nesumnjivo isto kao i on za nas dvoje.

Hoću li ikada saznati ishod te druge borbe? Otkriti ko su bili pobjednici, a ko gubitnici? Hoću li poživjeti dovoljno dugo da to doznam?

Izgledi za to nisu mi djelovali naročito.

Crne oči, mahnite od žestoke žudnje za mojom smrću, iščekivale su trenutak kada će mome zaštitniku popustiti pozornost. Trenutak u kojem ću jamačno umrijeti.

Negdje daleko, vrlo daleko u hladnoj šumi, začulo se vučije zavijanje.

1. ULTIMATUM

Bella,

~~Ne znam zašto tjerati Charlieja da nosi poruke Billyju kao da smo u drugom razredu osnovne - da ho. u razgovarati s tobom javio bih ti se na Ti si ta koja je donijela odluku, ehaj? Ne možeš imati i ovec i novce kad Koji dio izraza "smrtni neprijatelji" tebi iz nekog razloga nikako ne ide u~~

~~Ma čuj, znam da se ponašam kao kreten, ali jednostavno se ne može prijeti preko~~

~~Ne možemo biti prijatelji kad si ti cijelo vrijeme s krepetinom~~

~~Samo mi je još gore kad previše razmišljam o tebi, pa mi radije nemoj više pisati~~

Da, i ti meni nedostaješ. Jako. To ništa ne mijenja. Žao mi je.

Jacob

Prešla sam prstima preko lista, opipavajući utore na mjestima gdje je tako jako pritisnuo penkalo o papir da ga je gotovo podrapao. Mogla sam ga zamisliti kako to ispisuje – žvrlja ljutita slova svojim grubim rukopisom, križa redak za retkom kad mu riječi pođu u krivo, možda čak i lomi penkalo prevelikom šakom; to bi objasnilo mrlje tinte. Mogla sam zamisliti kako mu se crne obrve skupljaju od nemoći, kako mu se čelo mreška. Da sam bila tamo, možda bih mu se bila i nasmijala. *Ne daj da te sredi ugrušak u mozgu, Jacobe*, bila bih mu kazala. *Samo ti to izbaci iz sebe.*

Sada, dok sam iznova čitala riječi koje sam već bila upamtila, najmanje mi je bilo do smijeha. Njegov odgovor na moju molećivu poruku – koja je stigla do njega preko Charlieja i zatim Billyja, baš kao u drugom razredu, kao što je napomenuo – nije me iznenadio. Znala sam srž onoga što me u njoj čeka i prije nego što sam je otvorila.

Iznenadilo me, ipak, koliko me boli svaki prekrizani redak – kao da su vršci slova oštrice. Još gore, svaki je ljutiti početak slutio na golemu zalihu boli; Jacobova bol probadala me dublje od vlastite.

Dok sam razmišljala o tome, osjetila sam kako iz kuhinje dopire jedinstveni smrad zadimljene grijaće plohe. U nekoj drugoj kući, činjenica da to kuha neko drugi, a ne ja, ne bi bila razlog za paniku.

Tutnula sam zgužvani papir u stražnji džep i potrčala, te u zadnji čas stigla u prizemlje.

Posuda s umakom za špagete koju je Charlie stavio u mikrovalnu bila je tek pri prvom obrtaju kad sam naglo otvorila vratašca i izvadila je.

“Pa u čemu sam pogriješio?”, uzrujano me upitao Charlie.

“Najprije si trebao skinuti poklopac, tata. Metal ne odgovara mikrovalnim pećnicama.” Dok sam to govorila, brzo sam skinula pokopac, izlila pola umaka u zdjelu i stavila zdjelu u mikrovalnu, a posudu vratila u hladnjak; iznova sam podesila vrijeme i pritisnula tipku START.

Charlie je stisnutih usnica promatrao moja podešavanja. “Jesam li bar skuhao tjesteninu kako treba?”

Pogledala sam u lonac na štednjaku – izvor smrada zbog kojeg sam dotrčala. “Miješanje pomaže”, rekla sam blago. Pronašla sam kuhaču i pokušala raskomadati gnjecavu grudu tjestenine koja se zapekla za dno.

Charlie je uzdahnuo.

“Onda, što ti sve ovo znači?”, upitala sam ga.

Prekrižio je ruke i zagledao se kroz stražnje prozore u pljusak. “Ne znam na što misliš”, progundao je.

Bila sam sva u čudu. Charlie da kuha? I kakvo mu je to dušenje? Edward još nije došao; moj tata je obično čuvao takvo ponašanje za nastup pred mojim dečkom, dajući sve od sebe da mu dočara pojam “nimalo dobrodošao” svakom riječju i gestom. Charliejevi napori nisu bili potrebni – Edward je znao tačno što moj tata misli i bez takve predstave.

Od riječi *dečko* zagrizla sam obraz iznutra s poznatom napetošću dok sam miješala tjesteninu. Nije to bila prava riječ, nipošto. Trebala mi je neka koja bi bolje izrazila vječnu predanost... Ali riječi poput *sudbina* i *predodređenost* zvuče čudno kad ih se izgovori u svakodnevnom razgovoru.

Edward je na umu imao drugu riječ, riječ koja je i stvarala napetost u meni. Zubi bi mi zabridjeli čim bih je se sjetila.

Zaručnik. Ajoj. Zgrozila sam se od te pomisli.

“Nešto mi je promaklo? Otkada ti to spremaš večeru?”, upitala sam Charlieja. Gruda špageta bučkala se u kipućoj vodi dok sam je ubadala. “Ili, bolje rečeno, pokušavaš spremi večeru.”

Charlie je slegnuo ramenima. “Nema zakona koji bi mi branio da kuham u vlastitoj kući.”

“To barem ti znaš”, odgovorila sam mu i iscerila se, pogledavši značku na njegovoj kožnoj jakni.

“Ha. Ta ti je dobra.” Svukao je jaknu kao da sam ga pogledom podsjetila da je još ima na sebi, i objesio je na vješalicu za svoju opremu. Tamo mu je već visio pojas s pištoljem – već nekoliko tjedana nije imao potrebu ponijeti ga sa sobom u postaju. Gradić Forks u saveznoj državi Washington više nisu tištali neugodni nestanci, više se nisu opazali zagonetni divovski vukovi u stalno kišovitim šumama...

Šutke sam kidala tjesteninu, pretpostavljajući da će Charlie napokon kazati što ga to tišti kad mu bude odgovaralo. Moj tata nije bio rječit čovjek, a napor koji je uložio u nastojanje da upriliči večeru uz razgovor sa mnom davao mi je do znanja da mu je na umu atipična količina riječi.

Bacila sam rutinski pogled na sat – što sam u ovo doba dana radila svakih nekoliko minuta. Ostalo mi je još manje od trideset minuta.

Poslijepodneva su mi bila najteži dio dana. Otkako me Jacob Black, moj nekada najbolji prijatelj (i vukodlak) ocinkao za motocikl koji sam potajice vozila – htijući me tom izdajom dovesti u kaznu, kako ne bih mogla provoditi vrijeme s Edwardom Cullenom, mojim dečkom (i vampirom) – Edward mi je smio dolaziti u posjet samo od sedam do devet i trideset navečer, uvijek isklju-

čivo unutar moje kuće i pod nadzorom navijek mrkog pogleda moga tate.

To je bio korak dalje od prethodne, donekle manje stroge kazne u kojoj sam se našla zbog trodnevnog nestanka bez objašnjenja i prilike u kojoj sam skočila u more s litice.

Naravno, i dalje sam se viđala s Edwardom u školi, jer Charlie to nikako nije mogao spriječiti. K tome, Edward je i gotovo svaku noć provodio u mojoj sobi, ali nije da je Charlie baš znao za to. Edwardova sposobnost lakog i nečujnog uspinjanja na moj prozor na katu bila je gotovo jednako korisna kao i njegovo umijeće čitanja Charliejevih misli.

Premda s Edwardom nisam mogla biti jedino poslijepodne, to je bilo dovoljno da se sva unezvjerim, a sati su mi uvijek presporo prolazili. Svejedno, podnosila sam kaznu bez prigovora jer sam – kao prvo – znala da sam je zaslužila, te – kao drugo – zato što mi je bilo nepojmljivo povrijediti tatu iseljavanjem iz kuće sada, kad mi se nad obzorjem nadvijao daleko trajniji rastanak, koji Charlie nije mogao vidjeti.

Moj tata je sjeo za stol, pritom prostenjajući, i rastvorio mokre novine na njemu; već za sekundu-dvije počeo je cokatati jezikom, pun negodovanja.

“Ne znam zašto čitaš novosti, tata. To te samo uzrujava.”

Prečuo me, gundajući na novine pred sobom. “Eto zašto se svi žele doseliti u malo mjesto! Koješta.”

“Što su sad pak skrivili veliki gradovi?”

“Seattle se svojski trudi postati vodeći grad u zemlji prema broju ubojstava. Pet neriješenih umorstava u protekla dva tjedna. Možeš li zamisliti takav život?”

“Mislim da je Phoenix čak bliže vrhu ljestvice umor-

stava, tata. *Živjela* sam ja tako.” I nikad nisam bila ni blizu prijetnje ubojstvom sve dok se nisam preselila u njegovo sigurno, malo mjesto. Ustvari, još uvijek sam na nekoliko popisa za odstrel... Žlica mi je zadrhtala u rukama, tako da se voda namreškala.

“Pa, što se mene tiče, nema tih novaca”, rekao je Charlie.

Odustala sam od nastojanja da spasim večeru i zadovoljila se time da je poslužim; morala sam nožem za pečenje odsjeći porciju špageta za Charlieja i zatim za sebe, dok me on plaho promatrao. Charlie je prelio svoju tjesteninu umakom i prionuo na jelo. Ja sam prekrila svoj grumen najbolje što sam mogla i bez naročitog se oduševljenja povelala za njegovim primjerom. Nakratko smo objedovali u tišini. Charlie je i dalje pregledavao novosti, pa sam dohvatila svoj pohabani primjerak *Orkanskih visova* s mjesta gdje sam ga ostavila jutros za doručkom i pokušala se izgubiti u Engleskoj na prijelazu stoljeća, čekajući da on prvi progovori.

Upravo sam stigla do mjesta gdje se Heathcliff vraća, kad se Charlie nakašljao i bacio novine na pod.

“Imaš pravo”, rekao je Charlie. “Imao sam poseban razlog za ovo.” Mahnuo je vilicom prema ljepljivim jestvinama na stolu. “Htio sam porazgovarati s tobom.”

Odložila sam knjigu; hrbat joj je bio tako uništen da je ostala ravno rastvorena na stolu. “Mogao si me samo zamoliti.”

Kimnuo je glavom, mršteći se. “Aha. Imat ću to na umu za sljedeći put. Mislio sam da ću te smekšati ako te oslobodim spremanja večere.”

Nasmijala sam se. “Upalilo je – smekšao si me kao puslicu svojim kulinarskim umijećem. Što ti treba, tata?”

“Pa, radi se o Jacobu.”

Osjetila sam kako mi se lice stvrdnulo. “Što s njim?”, upitala sam ga kroz stisnute usne.

“Samo polako, Bells. Znam da se još ljutiš što te cin-
kao, ali postupio je kako treba. Bio je odgovoran.”

“Odgovoran”, ponovila sam s prezirom i zakolutila očima. “Baš. Onda, što s Jacobom?”

To mi se nehajno pitanje ponovilo u glavi, zvučeci nimalo trivijalno. *Što s Jacobom? Što da učinim kad je on u pitanju? Moj nekad najbolji prijatelj koji mi je sada... što? Neprijatelj? Zgrozila sam se.*

Charlie je odjednom postao sav oprezan. “Nemoj se naljutiti na mene, u redu?”

“Naljutiti?”

“Pa, radi se i o Edwardu.”

Stisnula sam oči.

Charliejev je glas postao stroži. “Puštam ga u kuću, zar ne?”

“Puštaš ga”, priznala sam. “Na strogo ograničeno vrijeme. Naravno, mogao bi i mene puštati *iz* kuće na strogo ograničeno vrijeme”, dodala sam – samo u šali; znala sam da mi nema izlaska odavde do kraja školske godine. “Bila sam prilično dobra u zadnje vrijeme.”

“Pa, otprilike sam o tome i mislio porazgovarati...” A onda se Charliejevo lice neočekivano rastegnulo u osmijeh od kojega mu se koža oko očiju namreškala; načas je izgledao dvadeset godina mlađe.

Opazila sam nejasan tračak mogućnosti u tom osmijehu, ali nastavila sam s oprezom. “Zbunjena sam, tata. Razgovaramo li mi to o Jacobu, o Edwardu, ili o mojoj kazni?”

Osmijeh mu je opet bljesnuo na licu. “Recimo, o sve te tri stvari.”

“A kakve međusobne veze one imaju?”

“Okej.” Uzdahnuo je i podigao dlanove, kao da se predaje. “Dakle, mislim da možda zaslužuješ otpust zbog dobrog ponašanja. Nevjerojatno si nesklona cendranju za jednu tinejdžerku.”

Glas i obrve naglo su mi se podigli. “Ozbiljno? Slobodna sam?”

Odakle sad ovo? Bila sam uvjerena da ću biti u kućnom pritvoru sve dok se konkretno ne iselim, a Edward nije opazio nikakvo kolebanje u Charliejevim mislima...

Charlie je podigao prst u zrak. “Pod jednim uvjetom.”

Oduševljenje mi je splasnulo. “Ma fantastično”, prostenjala sam.

“Bella, prije je riječ o molbi nego o zahtjevu, okej? Slobodna si. Ali nadam se da ćeš se tom slobodom služiti... promišljeno.”

“Što ti sad to znači?”

Opet je uzdahnuo. “Znam da nemaš ništa protiv toga da cijelo vrijeme provodiš s Edwardom – ”

“Provodim ja vrijeme i s Alice”, ubacila sam mu se u riječ. Edwardova sestra nije imala zadano vrijeme za posjete; dolazila je i odlazila kako želi. Charlie se topio u njezinim vještim rukama.

“To je tačno”, rekao je. “Ali nisu ti Cullenovi jedini prijatelji, Bella. Barem je tako *nekada* bilo.”

Jedan dugi trenutak samo smo se gledali.

“Kada si zadnji put razgovarala s Angelom Weber?”, naglo me upitao.

“U petak za ručkom”, smjesta sam mu odgovorila.

Prije Edwardova povratka, moje se školsko društvo raslojilo u dvije skupine. Voljela sam smatrati te skupine *dobrim* i *zlim*. *Naši* i *vaši* također mi je bila prihvatljiva podjela. Pozitivci su bili Angela, njezin stalni dečko Ben

Cheney, te Mike Newton; njih troje vrlo su mi susretljivo oprostili to što sam sišla s uma u razdoblju kad me Edward bio ostavio. Lauren Mallory bila je zla jezgra strane *njihovih*, a gotovo svi ostali, uključujući moju prvu prijateljicu u Forksu, Jessicu Stanley, bez naročitih su prigovora prihvatili njezino rovarenje protiv mene.

Nakon što se Edward vratio u školu, linija podjele je postala još istaknutija.

Edwardov povratak odnio je danak u Mikeovu prijateljstvu, ali Angela mi je bila nepokolebljivo odana, dok je Ben slijedio njezin primjer. Usprkos prirodnoj odbojnosti koju je većina ljudi osjećala prema Cullenovima, Angela je svakoga dana za vrijeme ručka smjerno sjedila do Alice. Nakon nekoliko tjedana, čak mi se činilo da je Angeli uz nju ugodno. Bilo je teško ne popustiti pred šarmom Cullenovih – nakon što bi im se pružila prilika da budu šarmantni.

“Izvan škole?”, upitao me Charlie, prizivajući mi pozornost.

“Ne viđam se *ni s kim* izvan škole, tata. Ne smijem van, sjećaš se? A i Angela ima svoga dečka. Stalno je s Benom. *Ako* sam stvarno slobodna”, dodala sam s teškom skepsom, “možda se možemo spojiti.”

“Okej. Ali, ipak...” Zastao je s oklijevanjem. “Ti i Jake nekada ste bili sijamski blizanci, a sada –”

Prekinula sam ga. “Reci više što ti je na umu, tata. O kakvom se to uvjetu radi – tačno?”

“Mislim da ne bi trebala odbaciti sve ostale prijatelje zbog svoga dečka, Bella”, rekao je strogim glasom. “To nije lijepo, a mislim da bi ti život bio uravnoteženiji kada bi u njemu zadržala i druge. Ono što se dogodilo prošlog septembra...”

Lecnula sam se.

“Samo kažem”, rekao je, braneći se. “Da si u životu

imala više ljudi oko sebe osim Edwarda Cullena, možda ti ne bi bilo onako.”

“Bilo bi mi upravo onako”, promrsila sam.

“Možda bi, možda ne bi.”

“A poanta je u čemu?”, podsjetila sam ga.

“Iskoristi novostečenu slobodu da se viđaš i s ostalim prijateljima. Da ostaneš u ravnoteži.”

Polako sam kimnula. “Ravnoteža je u redu. Samo, moram li ispunjavati i konkretne vremenske kvote?”

Iskreveljio se, ali odmahnuo je glavom. “Ne bih htio komplicirati. Samo ne zaboravi svoje prijatelje...”

Već sam nastojala izaći na kraj s tom nedoumicom. Moji prijatelji. Ljudi s kojima se nakon mature, zbog njihove vlastite sigurnosti, više nikada neću moći vidjeti.

I što bi mi onda bio pametniji odabir? Da se družim s njima dok još mogu? Ili da se već sada počnem otuđivati, kako bi raskid bio postupniji? Noge su mi se odsjekle na ovu drugu mogućnost.

“...naročito Jacoba”, dodao je Charlie prije nego što sam mogla zaključiti išta konkretnije.

Veća nedoumica od one prve. Trebao mi je trenutak da nađem prave riječi. “S Jacobom bi moglo biti... nezgodno.”

“Blackovi su nam praktički rod, Bella”, rekao je, opet strogim očinskim tonom. “A Jacob ti je bio vrlo, vrlo dobar prijatelj.”

“Znam ja to.”

“Zar ti baš nimalo ne nedostaje?”, upitao me Charlie nesretno.

Kao da mi je grlo odjednom oteklo; morala sam se dvaput nakašljati prije nego što ću mu odgovoriti. “Da, nedostaje mi”, priznala sam mu, ne gledajući ga u oči. “Jako mi nedostaje.”

“Pa zašto bi to onda bilo nezgodno?”

Nisam mu imala pravo objasniti razlog. Pravila su branila da normalni ljudi – *ljudski* ljudi, poput mene i Charlieja – saznaju za skriviti svijet pun mitova i nema ni što potajice postoji oko nas. Ja sam znala sve o tome svijetu – i zbog toga bila u nemalim nevoljama. Nisam namjeravala uvaliti i Charlieja u iste takve nevolje.

“S Jacobom postoji... sukob”, polako sam kazala. “Sukob vezan uz prijateljstvo, hoću reći. Jakeu prijateljstvo nije uvijek dovoljno.” Ispriku sam sročila iz istinitih, ali nebitnih pojedinosti, ne baš značajnih naspram činjenice da Jacobov čopor vukodlaka ogorčeno mrzi Edwardovu obitelj vampira – a time i mene, zbog moje čvrste namjere da se pridružim toj obitelji. Samo, nije bila riječ o nečemu što bih mogla porukama raščistiti s njim, a on mi se više ne želi javljati na pozive. Ali moja namjera da se osobno razračunam s vukodlakom nesumnjivo nije naišla na odobravanje među vampirima.

“Zar Edward nije spreman na malo zdrave konkurencije?” Charlie je sada zvučao sarkastično.

Mrko sam ga pogledala. “Nema tu konkurencije.”

“Jakeu je teško kad ga ovako izbjegavaš. Bilo bi mu draže da ste samo prijatelji nego da ne budete ništa.”

A da, sad *ja* izbjegavam *njega*?

“Prilično sam sigurna da Jake uopće ne želi biti prijatelj sa mnom.” Riječi su me zapekle u ustima. “Odakle ti ta pomisao, uostalom?”

Charlieju je sada postalo neugodno. “Možda sam danas naćeo tu temu s Billyjem...”

“Ti i Billy traćate kao stare babe”, potužila sam se i silovito zabila vilicu u zgrušane špagete na tanjuru.

“Billy se brine zbog Jacoba”, rekao je Charlie. “Jakeu ovih dana nikako nije lako... U depresiji je.”

Lecnula sam se, ali i dalje sam samo čvrsto gledala u grumen tijesta.

“A ti si, pak, uvijek bila tako sretna nakon što bi provela dan s Jakeom.” Charlie je uzdahnuo.

“*Sada* sam sretna”, žestoko sam zarežala kroz stisnute zube.

Opreka mojih riječi i moga tona razbila je napetost. Charlie je prasnuo u smijeh, pa sam morala i ja.

“Okej, okej”, složila sam se. “Ravnoteža.”

“I Jacob”, ostao je uporan.

“Pokušat ću.”

“Dobro. Pronađi tu ravnotežu, Bella. I, e da, nešto ti je stiglo poštom”, rekao je Charlie, stavljajući tačku na tu temu bez trunke nastojanja da to izvede elegantno. “Kraj štednjaka ti je.”

Nisam se pomaknula, jer su mi se misli ljutito izvijale oko Jacobovog imena. Najvjerojatnije se radi o nekakvoj reklami; upravo sam jučer dobila paket od majke, a ništa drugo nisam očekivala.

Charlie je odgurnuo stolicu od stola i ispružio se dok je ustajao. Odnio je tanjur do sudopera, ali prije nego što će pustiti vodu da ga ispere, zastao je da mi dobaci debelu omotnicu. Pismo je odsklizalo preko stola i bubnulo me u lakat.

“Eh, baš ti hvala”, promrmljala sam, zbunjena njegovom nametljivošću. Zatim sam ugledala adresu pošiljatelja – pismo je bilo sa Sveučilišta jugoistočne Aljaske. “Baš su brzi. A mislila sam da sam zakasnila i na njihov rok.”

Charlie se tiho zacerekao.

Obrnula sam omotnicu i onda ga prostrijelila pogledom. “Otvoreno je.”

“Bio sam znatiželjan.”

“Pa ja ne mogu vjerovati, šerife. To je savezni prekršaj.”

“Ma daj, samo pročitaj što piše.”

Izvadila sam pismo i presavijeni raspored predavanja.

“Čestitam”, rekao mi je prije nego što sam stigla išta pročitati. “Tvoj prvi pozitivni odgovor.”

“Hvala, tata.”

“Da mi porazgovaramo o školarini. Imam nešto prištedenog novca –”

“Hej, hej, neću ni da čujem o tome. Ne želim ni pipnuti tvoju mirovinu, tata. Imam ja svoju uštedevinu za studij.” Bar ono što je ostalo od nje – a nikad nije ni bila naročita.

Charlie se namrštio. “Ima ih i poprilično skupih, Bells. Htio bih ti pomoći. Ne moraš ići skroz na Aljasku samo zato što ti je jeftinije.”

Nije to bilo jeftinije, nipošto. Ali *bilo* je daleko, a grad Juneau u prosjeku ima tristo dvadeset jedan oblačan dan u godini. Prvi razlog bio je moj preduvjet, a drugi Edwardov.

“Znam ja kako ću. Uostalom, financijsku potporu nude mnogi. Do zajmova se lako dolazi.” Ponadala sam se da nisam odviše prozirna. Nisam, zapravo, još naročito istražila tu temu.

“Dakle...”, zaustio je Charlie, a onda stisnuo usne i pogledao u stranu.

“Što dakle?”

“Ništa. Samo me...” Namrštio se. “Samo me zanima što tačno... Edward planira za dogodine?”

“O.”

“Pa?”

Spasilo me kucanje na vratima, tri brza udarca. Charlie je zakolutao očima, a ja sam skočila na noge.

“Evo me!”, doviknula sam, dok je Charlie promrmljao nešto što je zvučalo kao: “Odlazi.” Zanimarila sam ga i otišla otvoriti vrata Edwardu.

Naglo sam otvorila vrata – da mi ne smetaju, apsurdno željnoj – i ugledala svoje osobno čudo.

Vrijeme mi nije podarilo imunitet na savršenstvo njegova lica, a bila sam sigurna da nikad neću primiti ništa na njemu zdravo za gotovo. Očima sam prešla preko blijedih crta njegova lica: tvrde, četvrtaste čeljusti, mekše krivulje punih usana – podignutih u osmijeh – ravnog poteza nosa, oštrog kuta jagodica, glatke mramorne plohe čela – dijelom prekrivenog gustom brončanom kosom, potamnjelom od kiše...

Njegove sam oči ostavila za kraj, znajući da ću se vjerojatno sva smesti kad napokon pogledam u njih. Bile su široke, tople od tekućeg zlata i obrubljene gustim redovima crnih trepavica. Od pogleda u te oči uvijek bih se osjetila izuzetno – nekako kao da mi se kosti pretvaraju u spužvu. Također mi se pomalo zavrtjelo u glavi, ali to je možda bilo zato što sam zaboravila disati. Opet.

Za takvo bi lice svaki maneken na svijetu prodao dušu. Jasno, to možda upravo i jest cijena: jedna duša.

Ne. Nisam vjerovala u to. Osjetila sam grižnju savjesti zato što sam uopće na to i pomislila, i bilo mi je drago – kao što mi je često bilo drago – što sam jedina osoba čije misli Edward ne može dokučiti.

Ispružila sam ruku prema njenoj i uzdahnula kad je hladnim prstima pronašao moje. Dodirom mi je podario najneobičniji osjećaj olakšanja – kao da sam dosad trpjela bol koja je naglo prestala.

“Hej.” Blago sam se osmjehnula svome mlakom pozdravu.

Podigao je naše isprepletene prste i nadlanicom mi dodirnuo obraz. “Kako ti je bilo poslijepodne?”

“Sporo.”

“Meni također.”

Prinio je moje zapešće svome licu, ne rasplićući nam ruke. Sklopio je oči dok je vrškom nosa prelazio preko moje kože na tome mjestu, i osmjehnuo se ne otvarajući ih. Uživati u bukeu i u isti mah se odupirati vinu, tako je to jedanput opisao.

Znala sam da mu miris moje krvi – njemu toliko slade od bilo čije tuđe krvi, istinski kao vino naspram vode za alkoholičara – nanosi stvarnu bol žarkom žeđi koju izaziva. Ali sada ga se nije klonio onoliko kao nekada. Tek sam nejasno mogla zamisliti herkulovski napor što leži iza te jednostavne geste.

Bilo mi je tužno što on mora ulagati toliki napor. Tješila sam se spoznajom da mu neću još dugo nanositi tu bol.

Tada sam čula kako nam prilazi Charlie, nabijajući putem nogama da izrazi uobičajeno negodovanje prema našem gostu. Edward je u hipu otvorio oči i spustio nam ruke, ali ni sada ih nije raspleo.

“Dobra večer, Charlie.” Edward je uvijek bio besprijeekorno pristojan, iako Charlie to nije zasluživao.

Charlie je samo progundao, a onda stao i prekrizio ruke na prsima. U zadnje je vrijeme dovodio pojam roditeljskog nadzora stvarno do same krajnosti.

“Donio sam ti još jedan komplet prijavnica”, kazao mi je tada Edward i pokazao debelu smeđu omotnicu. Nosio je rolu poštanskih maraka oko malog prsta, kao prsten.

Prostenjala sam. Kako to da još ima sveučilišta na koja me nije već prisilio da se prijavim? I kako to da

stalno uspijeva naći rokove za prijavu koji još traju? Kraj godine već je tako blizu.

Osmjehnuo se kao da mi *može* pročitati misli; sigurno su mi se vrlo jasno vidjele na licu. “Ima još nekoliko otvorenih rokova. A i nekoliko uprava voljnih pristati na iznimke od pravila.”

Mogla sam i zamisliti poticaje na kojima se temelje takve iznimke. I njihove dolarske iznose.

Edward se nasmijao kad mi je vidio izraz lica.

“Hoćemo li?”, upitao me i poveo prema stolu u kuhinji.

Charlie je frknuo i krenuo za nama, premda baš i nije mogao prigovoriti aktivnosti koja nam je večeras na rasporedu. Svakodnevno me gnjavio da već jednom donesem odluku o tome kamo ću na studij.

Brzo sam napravila mjesta na stolu dok je Edward organizirao zastrašujuću hrpu obrazaca. Kad sam premjestila *Orkanske visove* na radnu plohu, Edward je podigao obrvu. Zнала sam što je pomislio, ali Charlie se umiješao prije nego što je Edward stigao išta reći.

“Nego, Edwarde, kad smo već kod prijave za studij”, rekao je Charlie još nadurenijim tonom – nastojao je izbjeći potrebu da se izravno obraća Edwardu, pa mu se raspoloženje samo pogoršavalo kad je bio na to prisiljen. “Bella i ja upravo smo razgovarali o idućoj godini. Jesi li se ti već odlučio za neku školu?”

Edward se osmjehnuo Charlieju i obratio mu se prijaznim tonom. “Nisam još. Primio sam nekoliko potvrda o prijemu na studij, ali još uvijek nastojim odvagnuti opcije.”

“Gdje su te sve primili?”, priupitao ga je Charlie.

“Na Syracuse... Harvard... Dartmouth... a danas sam upravo primljen i na Sveučilište jugoistočne Aljaske.”

Edward je blago okrenuo lice da mi može neopaženo namignuti. Suspregnula sam hihot.

“Harvard? Dartmouth?”, promrmljao je Charlie, ne uspijevajući prikriti divljenje. “Pa, to je prilično... to je velika stvar. Da, ali sveučilište s Aljaske, pak... ne možeš ozbiljno razmišljati o tome kada ti se pruža mogućnost da odeš na Ivy League. Hoću reći, tvoj bi otac sigurno to želio...”

“Carlisle se uvijek slaže sa svakom mojom odlukom”, kazao mu je spokojno Edward.

“Hmf.”

“Znaš što, Edwarde?”, upitala sam ga vedrim glasom, pristajući na igru.

“Što, Bella?”

Pokazala sam mu debelu omotnicu na pultu. “Upravo sam saznala da sam primljena na Sveučilište jugoistočne Aljaske!”

“Čestitam!” Široko se osmjehnuo. “Koje li koincidencije.”

Charlie je stisnuo oči i prostrijelio nas oboje pogledom. “Pa dobro”, promrsio je nakon nekoliko trenutaka. “Idem ja gledati utakmicu, Bella. Devet i trideset.”

To mu je bila uobičajena zapovijed za rastanak.

“Ovaj, tata? Sjećaš se vrlo nedavnog razgovora o mojoj slobodi...?”

Uzdahnuo je. “A, dobro. U redu, onda, deset i trideset. Samo, radnim danom ti je i dalje ograničeno.”

“Belli više nisu zabranjeni izlasci?”, upitao je Edward. Premda sam znala da nije istinski iznenađen, u iznenada uzbuđenom tonu njegovoga glasa nisam mogla razaznati ni tračak patvorenosti.

“Uvjetno”, ispravio ga je Charlie kroz zube. “Što se to tebe tiče?”

Mrko sam pogledala tatu, ali on to nije vidio.

“Samo mi je drago to čuti”, rekao je Edward. “Alice bi žarko željela partnericu za šoping, a siguran sam da bi i Bella voljela vidjeti svjetla grada.” Osmjehnuo mi se.

Ali Charlie je zarežao “Ne!”, a lice mu se zajapurilo do ušiju.

“Tata! Pa u čemu je problem?”

S naporom je razmaknuo zube. “Ne želim da u ovom trenutku ideš u Seattle.”

“A?”

“Rekao sam ti što je pisalo u novinama – Seattleom hara nekakva banda ubojica i ne želim da prilaziš ni bližu tom gradu, dobro?”

Zakolutila sam očima. “Tata, ima više izgleda da me udari munja nego da me pri tom jednom jedinom odlasku u Seattle – ”

“Ne, u redu je, Charlie”, rekao je Edward, upadajući mi u riječ. “Nisam mislio na Seattle. Zapravo sam imao Portland na umu. Ne bih ni ja dao da Bella ide u Seattle. Naravno da ne bih.”

Pogledala sam ga u nevjerici, ali on se latio Charliejevih novina i ozbiljno udubio u naslovnu stranicu.

Sigurno je samo nastojao udovoljiti mome ocu. Sâm pojam da bi mi čak i najsmrtonosniji ljudi mogli iole zaprijetiti dok sam uz Alice ili Edwarda bio mi je urnebesno smiješan.

Upalilo mu je. Charlie je još sekundu gledao u Edwarda, a zatim je slegnuo ramenima. “Pa dobro.” Iskrao se prema dnevnoj sobi, pomalo u žurbi – možda nije htio propustiti izbacivanje lopte.

Pričekala sam da se televizor uključi, kako me Charlie ne bi mogao čuti.

“Što –”, zaustila sam da ga upitam.

“Samo malo”, rekao je Edward ne podižući pogled s novina. Oči su mu ostale uprte u stranicu dok je preko stola gurao prvu prijavnicu prema meni. “Mislim da za ovu možeš iskoristiti stare odgovore. Pitanja su ista.”

Charlie nas je zacijelo još slušao. Uzdahnula sam i počela upisivati jedne te iste podatke: ime, adresu, broj socijalnog... Pogledala sam ga nakon nekoliko minuta, ali Edward je sada zamišljeno gledao kroz prozor. Kad sam spustila glavu prema zadatku, prvi put sam opazila ime sveučilišta.

Frknula sam i gurnula papire u stranu.

“Bella?”

“Ma ozbiljno, Edwarde. *Dartmouth*?”

Edward je podigao odbačenu prijavnicu i obzirno je opet stavio pred me. “Mislim da bi ti se svidio New Hampshire”, rekao je. “Nude punu satnicu pravnih kolegija za mene, a šume su smještene vrlo povoljno za ljubitelje planinarenja. Divljači ima u obilju.” Osmjehnuo se onim izvijenim smiješkom za koji je znao da mi je neodoljiv.

Duboko sam udahnula kroz nos.

“Dopustit ću ti da mi otplatiš školarinu, ako bi tako više voljela”, obećao mi je. “Ako hoćeš, mogu ti naplatiti i kamate.”

“Kao da bih se uopće mogla upisati bez nekakvog golemog mita. Ili je to uključeno u zajam. Novo Cul-lenovo krilo knjižnice? Gah. Daj mi reci, zašto uopće razgovaramo o tome?”

“Daj, molim te, samo ispuni prijavnicu, Bella. Neće ti škoditi da se prijaviš.”

Opustila sam donju vilicu. “Znaš što? Mislim da neću.”

Ispružila sam ruku prema papirima u namjeri da ih zgužvam u oblik prikladan za bacanje u koš za smeće odavde, ali više ih nije bilo. Načas sam pogledala u prazan stol, a onda u Edwarda. Nisam imala dojam da se pomaknuo, ali prijavnica mu je vjerojatno već bila u unutarnjem džepu jakne.

“Što ti to radiš?”, oštro sam ga upitala.

“Bolje potpisujem tvoje ime od tebe same. A odgovore si već napisala.”

“Ovo stvarno već prelazi svaku mjeru, znaš.” Šaptala sam za svaki slučaj, jer se Charlie možda još nije posve uživio u košarku. “Stvarno se ne moram prijavljivati nikamo više. Primili su me u Aljasci. Gotovo da bih sebi mogla priuštiti školarinu za prvi semestar. A ne treba mi bolji alibi od toga. Nema potrebe da bacamo hrpu novca, bez obzira na to čiji je.”

Izmučeni izraz napeo mu je lice. “Bella – ”

“Ne trudi se, bolje ti je. Slažem se da moram fingirati cijeli postupak zbog Charlieja, ali oboje znamo da iduće jeseni nipošto neću biti u stanju ići na studij. Kao ni bilo gdje drugdje blizu ljudima.”

Tih prvih nekoliko godina života novog vampira poznavala sam tek u grubim crtama. Edward mi nikad nije to podrobno opisao – nije mu to bila draga tema – ali znala sam da nije lijepo. Samokontrolu ću u takvim okolnostima tek trebati naučiti, po svemu sudeći. Sve više od dopisne škole ne dolazi u obzir.

“Mislio sam da još nismo odlučili kada će to biti”, blago me podsjetio Edward. “Možda će ti biti drago odslušati semestar-dva studija. Toliko ljudskih iskustava nikad nisi doživjela.”

“Bit će vremena za njih poslije.”

“Poslije to više neće biti *ljudska* iskustva. Ne dobiva se druga prilika za ljudskost, Bella.”

Uzdahnula sam. “Moraš razumno shvatiti taj rok, Edwarde. Preopasno je to za oklijevanje.”

“Još nema opasnosti”, ustrajno je kazao.

Oštro sam ga pogledala. Nema opasnosti? Baš. Samo mi prijete sadistička vampirica koja želi osvetiti svojeg partnera mojom smrću, po mogućnosti polakom i na mukama. Ko bi se brinuo zbog Victorije? I, e da, zbog Voltura – vampirske kraljevske obitelji s malom vojskom vampirskih ratnika – koja je naložila da moje srce prestane kucati na ovaj ili onaj način u bliskoj budućnosti, jer ljudi ne smiju doznati da oni postoje. Eto. Nema baš nikakvog razloga za paniku.

Čak i uz Alice na straži – Edward se uzdao u to da će nas njezine začudno precizne vizije budućnosti upozoriti na vrijeme – bilo bi suludo izlagati se riziku.

Uostalom, već sam odnijela pobjedu u ovoj raspravi. Datum moje preobrazbe bio je okvirno određen za vrijeme neposredno nakon moje mature, od koje me sada dijelilo još samo nekoliko tjedana.

Osjetila sam oštar ubod nelagode u trbuhu kad sam shvatila koliko je zapravo kratko to vrijeme. Jasno da je ova preobrazba neophodna – a i da je ključ onoga što želim više od svega ostalog na svijetu zajedno – ali bila sam duboko svjesna Charlieja koji sjedi u drugoj sobi i uživa u utakmici, baš kao i svake druge večeri. I moje majke Renée, koja je daleko odavde na sunčanoj Floridi i još me kumi da s njom i njezinim novim mužem provedem ljetu na moru. I Jacoba, koji će za razliku od mojih roditelja tačno znati što se zbiva kad otperjam u neku daleku školu. Čak i ako se još zadugo ne probudi

sumnja u mojim roditeljima, čak i ako uspijem odgoditi posjete isprikama o visokim putnim troškovima, količini gradiva ili bolesti, Jacob će znati istinu.

Na trenutak je pojam sigurnog Jacobovog gađenja zasjenila svaku drugu bol.

“Bella”, prošaptao je Edward, sav se rastuživši kad je opazio koliko sam zabrinuta. “Nema žurbe. Neću dopustiti da ti iko naudi. Slobodno uzmi vremena koliko ti god treba.”

“Htjela bih požuriti”, šapnula sam mu sa slabašnim smiješkom, ne bi li to zvučalo kao šala. “Htjela bih i ja biti neman.”

Stisnuo je zube i progovorio kroz njih. “Nemaš ti pojma o čemu to govoriš.” Odjednom je bacio mokre novine na stol između nas. Upro je prstom u naslov na naslovnoj stranici:

BROJ ŽRTAVA U PORASTU, POLICIJA SUMNJA U BANDE

“Kakve sad to ima veze?”

“Nemani nisu šala, Bella.”

Opet sam pogledala u naslov, pa u njegov strogi izraz lica. “Za to je... za to je odgovoran *vampir?*”, prošaptala sam.

Suho se osmjehnuo. Glas mu je bio prigušen i hladan. “Iznenadila bi se, Bella, da znaš koliko su često pripadnici mojeg soja izvor užasa u vašim ljudskim vijestima. Lako je to prepoznati kada znaš što valja tražiti. Ovdje navedeni podaci ukazuju na to da Seattleom divlja norođeni vampir. Krvožedan, divlji, nesputan. Onakav kakvi smo svi mi bili.”

Pustila sam da mi pogled padne natrag na novine, izbjegavajući njegove oči.

“Već nekoliko tjedana držimo tu situaciju na oku. Svi znakovi su na broju – neobjašnjivi nestanci, uvijek

noću, loše prikrivena trupla, manjak drugih dokaza... Da, neko posve nov. A niko da bi preuzeo odgovornost za novopridošlicu..." Duboko je udahnuo. "Pa, to nije naš problem. Ne bismo ni hajali za tu situaciju da nam se ne odvija tako blizu kuće. Kao što kažem, toga stalno ima. Postojanje nemani ima čudovišne posljedice."

Pokušala sam da ne vidim imena na stranici, ali iskalkala su iz ostatka teksta kao da su otisnuta masnim slovima. Petero ljudi čiji su životi okončani, čije su obitelji sada ožalošćene. Čitanje tih imena bilo je posve drugačije od apstraktnog razmišljanja o umorstvu. Maureen Gardiner, Geoffrey Campbell, Grace Razi, Michelle O'Connell, Ronald Albrook. Ljudi koji su imali roditelje i djecu i prijatelje i ljubimce i radna mjesta i nade i planove i uspomene i budućnosti...

"Sa mnom neće biti tako", šapnula sam, napola sebi. "Ti mi nećeš dati da budem takva. Živjet ćemo na Antarktiku."

Edward je frknuo, prekidajući napetost. "Pingvini. Krasno."

Drhtavo sam se nasmijala i bacila novine sa stola da ne moram gledati ta imena; glasno su pale na linoleum. Naravno da će Edwardu pasti na pamet mogućnosti lova. On i njegova "vegeterijanska" obitelj – listom posvećena zaštiti ljudskog života – u prehrambene svrhe više vole posezati za krupnim grabežljivcima. "Znači, Aljaska, kao što smo se i dogovorili. Samo na nekom zabačenijem mjestu od Juneaua – negdje gdje ima grizlija uobilju."

"Još bolje", priznao je. "Ima tamo i polarnih medvjeda. Vrlo su žestoki. A i vukovi izrastu poveliki."

Naglo sam zinula, a zrak mi je pobjegao iz pluća u oštrom izdahu.

“Što je bilo?”, upitao me. Nisam stigla doći sebi, a njegove je zbunjenosti nestalo i cijelo tijelo kao da mu se ukočilo. “O. Pustimo onda vukove, ako te taj pojam vrijeda.” Kazao je to usiljeno i formalno, ukočenih ramena.

“Bio mi je najbolji prijatelj, Edwarde”, promrsila sam. Zapeklo me kad sam to izrekla u prošlom vremenu. “Naravno da me taj pojam vrijeda.”

“Molim te, oprosti mi na nepromišljenosti”, rekao je, još uvijek vrlo formalno. “Nisam trebao iznijeti taj prijedlog.”

“Ma pusti.” Zagledala sam se u svoje šake, čvrsto stisnute u pesnice na stolu.

Oboje smo šutjeli na trenutak, a onda mi je stavio hladni prst pod bradu i polako mi podigao lice. Sada me gledao mnogo mekše.

“Oprosti. Stvarno.”

“Znam. Znam da to nije isto. Nisam smjela tako reagirati. Kad samo... pa, već sam razmišljala o Jacobu prije nego što si došao.” Zastala sam. Smečkaste oči kao da su mu se malo zatamnile svaki put kad bih izgovorila Jacobovo ime. Glas mi je u odgovor na to postao molećiv. “Charlie kaže da je Jakeu teško. On u ovom trenutku pati, a... ja sam za to kriva.”

“Nisi učinila ništa ružno, Bella.”

Duboko sam udahnula. “Moram to popraviti, Edwarde. Dugujem mu to. A to je ionako jedan od uvjeta koje mi je postavio Charlie – ”

Lice mu se promijenilo kad sam to rekla, postajući opet tvrdo, kao u kipa.

“Znaš da ne dolazi u obzir da budeš nezaštićena u blizini vukodlaka, Bella. A prekršili bismo pogodbu kad bi bilo ko od nas zašao na njihovu zemlju. Zar želiš da započnemo rat?”

“Naravno da ne!”

“Onda daljnja rasprava o tome stvarno nema smisla.” Spustio je ruku i pogledao u stranu, nastojeći se domisliti nekoj drugoj temi. Oči su mu zastale na nečemu iza mene i osmjehnuo se, iako su mu oči ostale oprezne.

“Drago mi je što te Charlie odlučio pustiti – žalosno je koliko ti je neophodan odlazak u knjižaru. Ne mogu vjerovati da opet čitaš *Orkanske visove*. Zar ih već ne znaš napamet?”

“Nemamo svi mi fotografsko pamćenje”, šturo sam kazala.

“Bez obzira na fotografsko pamćenje, ne ide mi u glavu zašto ti se ta knjiga sviđa. Likovi su grozni ljudi koji upropaštavaju svoje živote. Ne znam kako se Heathcliff i Cathy ubrajaju u red parova poput Romea i Julije, ili Elizabeth Bennet i gospodina Darcyja. To nije priča o ljubavi, nego o mržnji.”

“Ti stvarno imaš ozbiljnih problema s klasicima”, poklopila sam ga.

“Možda zato što starine na mene ne ostavljaju dojam.” Osmjehnuo se, vidno zadovoljan što je uspio promijeniti temu našeg razgovora. “Samo, ozbiljno te pitam, *zašto* je stalno čitaš ispočetka?” U očima mu se sada jasno ocrtavalo istinsko zanimanje, dok je – ponovno – pokušavao rasplesti zamršeni slijed mojih odluka. Ispružio je ruku preko stola i poduhvatio mi lice dlanom. “Što te tu toliko privlači?”

Razoružala me njegova iskrena znatiželja. “Nisam sigurna”, rekla sam, upinjući se da pričam suvislo dok mi je pogledom nehotice mutio misli. “Mislim da je to zbog neizbježnosti. Zbog toga što ih ništa ne može razdvojiti – ni njezina sebičnosti, ni njegovo zlo, pa čak ni smrt, na kraju...”

Zamišljeno me gledao dok je razmišljao o tome što sam rekla. Zatim se zločesto osmjehnuo. “Još uvijek mislim da bi priča bila bolja kad bi bar jedno od njih imalo bar jednu odliku koja bi ga iskupila.”

“Mislim da u tome i jeste stvar”, usprotivila sam se. “Ljubav im je jedina odlika koja ih iskupljuje.”

“Nadam se da si ti pametnija od toga – da se nećeš zaljubiti u nekoga toliko... zloćudnog.”

“Malo mi je kasno da se sada brinem oko toga u koga ću se zaljubiti”, napomenula sam mu. “Ali čak i bez tog upozorenja, mislim da sam se prilično dobro snašla.”

Tiho se nasmijao. “Drago mi je što *ti* tako misliš.”

“Pa, nadam se da si dovoljno pametan da se čuvaš nekoga tako sebičnog. Catherine je zapravo izvor svih nevolja, a ne Heathcliff.”

“Bit ću na oprezu”, obećao mi je.

Uzdahnula sam. Tako je vješto znao promijeniti temu.

Stavila sam ruku preko njegove i prinijela je mome licu. “Moram vidjeti Jacoba.”

Sklopio je oči. “Ne.”

“Stvarno mi neće prijetiti nikakva opasnost”, kazala sam, opet molećivo. “Znala sam biti po cijele dane u La Pushu sa svima njima skupa, a ništa mi se nikad nije dogodilo.”

Ali pokleknula sam; glas mi je zadrhtao na kraju jer sam shvatila da lažem dok sam to izgovarala. Nije tačno da se *nikad* ništa nije dogodilo. Na odjek upamćene panike u kratkom bljesku uspomene – sivi, golemi vuk u čučnju prije skoka reži na mene zubima oštrim poput bodeža – oznojili su mi se dlanovi.

Edward je čuo kako mi srce ubrzava i kimnuo, kao da sam glasno potvrdila da lažem. “Vukodlaci su nestabilni. Ljudi uz njih katkad nastradaju. Katkad i poginu.”

Htjela sam to poreći, ali drugi mi je prizor usporio nijekanje. U glavi sam vidjela nekoć lijepo lice Emily Young, sada unakaženo trima tamnim ožiljcima što joj povlače kut desnog oka i ostavljaju joj usta zauvijek iskrivljena u izvitopereni izraz grožnje.

Mračno likujući, pričekao je da opet budem u stanju nešto reći.

“Ne znaš ti njih”, prošaptala sam.

“Znam ih ja bolje nego što ti misliš, Bella. Bio sam tu prethodni put.”

“Prethodni put?”

“Putovi su nam se počeli ukrštati s vučijima prije sedamdesetak godina... Tada smo se netom bili nastanili kraj Hoquiamama. To je bilo prije nego što su nam se pridružili Alice i Jasper. Bili smo brojniji od njih, ali to ne bi bilo dovoljno da ih spriječi da zapodjenu borbu, da nije bilo Carlislea. On je uspio uvjeriti Ephraima Blacka da je suživot moguć, pa smo naposljetku sklopili primirje.”

Zapanjilo me ime Jacobovog pradjeda.

“Mislili smo da je loza izumrla s Ephraimom”, promrsio je Edward; zvučalo je kao da sada razgovara sâm sa sobom. “Da se genetski hir koji je omogućio transmuciju izgubio...” Ušutio je i prijekorno me pogledao. “Tebe kao da iz dana u dan prati sve lošija sreća. Shvaćaš li ti da je tvoja neutaživa privlačnost za sve što je opasno bila dovoljna da spasi čopor mutiranih psolikih stvorenja od izumiranja? Kad bi se tvoja sreća mogla izolirati, raspolagali bismo oružjem masovnog uništenja.”

Zanemarila sam prijekor, jer mi je pažnju privukla njegova pretpostavka – misli li on to ozbiljno? “Ali nisam ih ja vratila. Zar ne znaš?”

“Što ne znam?”

“Moja loša sreća nema nikakve veze s tim. Vukodlaci su se vratili zato što su se vampiri vratili.”

Edward je blenuo u mene, posve nepokretan od iznenađenja.

“Jacob mi je rekao da je boravak tvoje obitelji pokrenuo događaje. Mislila sam da to već znate...”

Stisnuo je oči. “U to oni vjeruju?”

“Edwarde, pogledaj činjenice. Prije sedamdeset godina došli ste amo, pa su se pojavili vukodlaci. Došli ste sada opet, pa su se vukodlaci opet pojavili. Misliš da je to samo slučajnost?”

Trepnuo je, a pogled mu se opustio. “Carlislea će zanimati ta teorija.”

“Teorija”, podrugnula sam se.

Šutio je na trenutak, zureći kroz prozor u kišu; zamislila sam da razmišlja o činjenici da bliskost njegove obitelji pretvara mještane u goleme pse.

“Zanimljivo, ali ne i posve relevantno”, ubrzo je promrmljao. “Situacija ostaje ista.”

To sam lako mogla prevesti: nema druženja s vukodlacima.

Znala sam da moram biti strpljiva s Edwardom. Nije bila stvar u tome da je nerazuman, već samo da *ne shvaća*. Pojma nije imao koliko dugujem Jacobu Blacku – život višestruko, a možda i umno zdravlje.

Nisam voljela razgovarati o tom praznom vremenu ni sa kim, naročito ne s Edwardom. Samo me htio sačuvati kad je otišao, spasiti moju dušu. Nisam ga smatrala odgovornim za sve gluposti koje sam učinila dok ga nije bilo, a ni za bol koju sam pretrpjela.

On sebe jest.

Zato ću morati vrlo pažljivo sročiti svoje objašnjenje.

Ustala sam i obišla stol. On me uzeo u naručje, a ja sam mu sjela u krilo, smjestivši se u njegov kameno hladni zagrljaj. Gledala sam mu u ruke kad sam progovorila.

“Molim te, saslušaj me samo na trenutak. Ovo je toliko važnije od pukog odlaska do starog prijatelja iz čistog hira. Jacob *pati*.” Glas mi se izobličio pri toj riječi. “Ne mogu da mu *ne pokušam* pomoći – ne mogu sada dići ruke od njega, kad sam mu potrebna. Samo zato što nije cijelo vrijeme ljudsko biće... Pa, on je bio uz mene dok se ni ja... nisam osjećala naročito ljudskom. Ne znaš kako je to bilo...” Zastala sam, oklijevajući. Edwardov se zagrljaj sav ukočio; šake su mu sada bile čvrsto stisnute, napetih tetiva. “Da mi Jacob nije pomogao... Nisam sigurna što bi te dočekalo po povratku kući. Dugujem mu više od ovoga, Edwarde.”

Oprezno sam ga pogledala u lice. Oči su mu bile sklopljene, a vilica napeta.

“Nikad sebi neću oprostiti što sam te napustio”, šapnuo je. “Ni ako poživim tisuću godina.”

Prislonila sam dlan na njegovo hladno lice i pričekala sve dok nije uzdahnuo i otvorio oči.

“Samo si nastojao postupiti kako treba. A ja sam sigurna da bi to i upalilo kod svake uračunljivije od mene. Uostalom, sada si tu. To je jedino bitno.”

“Da te nisam napustio, ne bi ni osjećala potrebu da stavljaš život na kocku samo da utješiš jedno *pseto*.”

Lecnula sam se. Bila sam se navikla na Jacoba i sve njegove pogrdne izraze – *krvopija, pijavica, parazit*... Izrečeno Edwardovim baršunastim glasom, to je zvučalo nekako okrutnije.

“Ne znam kako bih to izrekao na pravi način”, rekao je Edward sumornim tonom. “Zvučat će ti okrutno, valjda. Ali bio sam u prošlosti već preblizu toga da te izgubim. Znam kakav je osjećaj misliti da i jesam. Neću pristati ni na što opasno.”

“Morat ćeš imati povjerenja u mene što se ovoga tiče. Bit ću ja dobro.”

Na licu mu se opet ukazala bol. “Molim te, Bella”, prošaptao je.

Zagledala sam mu se u odjednom zažareno zlatne oči. “Što me moliš?”

“Molim te, zbog mene. Molim te, ulož i svjestan napor u to da ostaneš sigurna. Učinit ću sve što mogu, ali bio bih ti zahvalan da mi malo izađeš u susret.”

“Potrudit ću se”, promumljala sam.

“Imaš li ti stvarno ikakvu predodžbu o tome koliko mi značiš? Ikakvog pojma o tome koliko te volim?” Privukao me čvršće uz svoja tvrda prsa i uvukao mi glavu sebi pod bradu.

Prislonila sam usne na njegov snježno hladni vrat. “Znam koliko *ja* volim *tebe*”, odgovorila sam mu.

“Uspoređuješ jedno drveće sa cijelom šumom.”

Zakolutala sam očima, ali on to nije mogao vidjeti. “Nemoguće.”

Poljubio me u tjeme i uzdahnuo.

“Nema vukodlaka.”

“Ne pristajem na to. Moram se vidjeti s Jacobom.”

“Onda ću te morati spriječiti.”

Zvučao je krajnje uvjeren u to da mu to neće biti teško.

Bila sam sigurna da je u pravu.

“To ćemo još vidjeti”, svejedno sam blefirala. “On mi je još uvijek prijatelj.”

Osjetila sam Jacobovu poruku u džepu, kao da odjednom teži deset tona. Čula sam te riječi njegovim glasom, a kao da su se slagale s Edwardom – takvo što nikada se neće dogoditi u stvarnosti.

To ništa ne mijenja. Žao mi je.

2. IZBJEGAVANJE

Osjećala sam se neobično poletno dok sam išla sa časa španjolskog prema kantini, i to ne samo zato što sam se držala za ruke s najsavršenijom osobom na svijetu, premda je razlog sigurno dijelom bio i u tome.

Možda je stvar bila u spoznaji da sam odslužila kaznu i sad sam opet slobodna.

Ili možda to nije imalo nikakve veze konkretno sa mnom. Možda je stvar bila u ozračju slobode koje je prožimalo cijelu školu. Nastava je bila pri kraju, a zrak je bio pun uzbuđenja, napose za maturante.

Sloboda je bila tako blizu da se mogla dotaknuti, okusiti. Naznake su bile posvuda. Plakati su se tiskali po zidovima kantine, a koševi za smeće nosili su šareni obrub razbacanih letaka: podsjetnika za kupnju godišnjaka i prstenova klase, kao i podsjetnika na rokove za naručivanje maturantskih halja i četvrtastih kapa s pri-

vjescima, fluorescentnih poziva na glasanje za ovog ili onog učenika trećeg razreda koji se natječe za razrednu dužnost, te zlokobnih, ružinim vijencima obrubljenih najava ovogodišnje maturalne večeri. Veliki ples stizao nam je idući vikend, ali Edward mi je čvrsto obećao da me neće ponovno tome podvrgnuti. Napokon, *to* sam ljudsko iskustvo već doživjela.

Ne, sigurno me to danas podigla moja osobna sloboda. Kraj školske godine nije mi pružio onoliko zadovoljstva kao drugim učenicima. Zapravo, živcirala sam se da mi je bilo muka svaki put kad bih pomislila na to. Nastojala sam *ne* misliti o tome.

Ali bilo je teško izbjeći tako sveprisutnu temu kao što je matura.

“Jesi li već poslala pozive?”, upitala me Angela kad smo Edward i ja sjeli za naš stol. Umjesto svoje uobičajene glatke frizure povukla je svijetlosmeđu kosu u opušteni konjski rep, a u očima joj se nazirao pomalo mahnit pogled.

Alice i Ben također su već bili tu, Angeli s oba boka. Ben se sav bio uživio u strip dok su mu naočale klizile s uskog nosa. Alice je tako strogo promatrala dosadne tra-perice i majicu koje imam na sebi da mi je postalo neugodno. Vjerojatno je smišljala još jednu stilističku preobrazbu za mene. Kad bih joj to dopustila, drage bi me volje oblačila svaki dan – možda i više puta dnevno – kao nekakvu preveliku i trodimenzionalnu papirnatu lutku.

“Ne”, odgovorila sam Angeli. “Zbilja nema smisla. Renée zna kad mi je matura. A koga još imam?”

“A ti, Alice?”

Alice se osmjehnula. “Sve sam obavila.”

“Blago tebi.” Angela je uzdahnula. “Moja majka ima

tisuću rođaka i očekuje da rukom napišem poziv svakome od njih. Upalit će mi se ručni zglob. Ne mogu to više odgađati, a grozim se i same pomisli.”

“Ja ću ti pomoći”, ponudila sam se. “Ako ti ne smeta moj užasni rukopis.”

Charlieju bi se to sviđjelo. Krajičkom oka opazila sam da se Edward smješka. I njemu se to zacijelo sviđa – to što ispunjavam Charliejeve uvjete bez pozivanja na vukodlake.

Angeli je laknulo. “Baš lijepo od tebe. Svratit ću kad god ti odgovara.”

“Zapravo, radije bih otišla do tvoje kuće, ako je to u redu – moje mi je već pun kufer. Charlie mi je sinoć ukinuo kaznu.” Široko sam se osmjehnula pri objavljivanju te dobre vijesti.

“Stvarno?”, upitala me Angela, a uvijek blage smeđe oči zasjale su joj od blagog uzbuđenja. “Pa zar nisi rekla da ti je kazna doživotna?”

“Iznenadila sam se više nego ti. Bila sam sigurna da će me osloboditi najranije nakon mature.”

“Pa, to je sjajno, Bella! Moramo u izlazak da to proslavimo.”

“Pojma nemaš koliko to dobro zvuči.”

“Kamo da odemo?”, zamislila se Alice, a lice joj je zasjalo od brojnih mogućnosti. Alicini prijedlozi obično su bili pomalo pretjerani za moj pojam, a i sad sam joj to vidjela u očima – sklonost pretjerivanju stupala je na djelo.

“Ne znam što ti je tačno na umu, Alice, ali sumnjam da sam *toliko* slobodna.”

“Sloboda je sloboda, zar ne?”, ostala je uporna.

“Sigurna sam da još imam nekih ograničenja – na primjer, kontinentalne granice SAD-a.”

Angela i Ben su se nasmijali, ali Alice je složila grima-su istinskog razočaranja.

“Onda, što ćemo večeras?”, ustrajala je.

“Ništa. Čuj, daj da pričekamo nekoliko dana, čisto da vidimo da se nije šalio. Radni je dan, uostalom.”

“Proslavit ćemo preko vikenda, onda.” Bilo je teško suzbiti Alicino oduševljenje.

“Jasna stvar”, rekla sam joj, ne bih li je udobrovoljila. Zнала sam da neću učiniti ništa drastično; bilo bi sigurnije ići korak po korak s Charliejem. Pružiti mu priliku da se uvjeri u moju pouzdanost i zrelost prije nego što ga počnem moliti da mi izađe u susret.

Angela i Alice počele su raspravljati o mogućnostima; Ben je odložio strip i uključio se u razgovor. Iznenadila sam se otkrivši da mi tema o mojoj slobodi odjednom ne donosi onoliko zadovoljstva kao prije tek nekoliko trenutaka. Dok su one raspravljale o tome što bi se sve moglo raditi u Port Angelesu ili možda Hoquiamu, počelo me obuzimati nezadovoljstvo.

Nije mi trebalo dugo da odredim odakle potječe taj nespokoj u meni.

Još otkako sam se oprostila od Jacoba Blacka u šumi pokraj moje kuće, pred očima mi je stalno sijevala neugodna slika. Stvarala mi se u mislima u redovitim razmacima, kao nekakva iritantna budilica namještena da zazvoni svakih pola sata, i ispunjavala mi glavu prizorom Jacobova lica iskrivljenog od boli. To mi je bila posljednja uspomena na njega.

Kad me ta neprijatna vizija opet saletjela, znala sam tačno zbog čega nisam zadovoljna svojom slobodom. Zbog toga što je nepotpuna.

Jasno, bila sam slobodna otići kamo god želim – osim u La Push; slobodna učiniti što god želim – osim otići

do Jacoba. Spustila sam glavu i namrštila se. Pa *mora* postojati nekakvo kompromisno rješenje.

“Alice? Alice!”

Angelin me glas naglo prenuo. Mahala je dlanom tamo-amo pred Alicinim praznim, zabljenim očima. Prepoznala sam izraz Alicinog lica – izraz od kojeg mi je tijelo automatski prožeo nalet panike. Njezin mi je prazni pogled govorio da ona sad gleda nešto mnogo drugačije od priprostog školskog ručka koji nas okružuje, ali ujedno i nešto što je na svoj način jednako toliko stvarno u svakom pogledu. Nešto se sprema, nešto što samo što se nije zbililo. Osjetila sam kako mi krv istječe iz lica.

Edward se tada nasmijao, vrlo prirodno i vrlo opušteno. Angela i Ben pogledali su ga, ali moj je pogled ostao čvrsto uprt u Alice. Odjednom je poskočila, kao da ju je neko udario nogom ispod stola.

“Zar je već vrijeme da zadrijemaš, Alice?”, podrugnuo joj se Edward.

Alice je opet došla sebi. “Oprostite, zaniijela sam se u misli, valjda.”

“Bolje i da se zaneseš u misli nego da razmišljaš o još dva sata nastave”, rekao je Ben.

Alice se vratila u razgovor uživljenije nego prije – pomalo i previše uživljeno. Jedanput sam opazila da joj se pogled susreo s Edwardovim, samo na trenutak, a onda je opet pogledala u Angelu prije nego što je to iko drugi opazio. Edward je bio šutljiv, samo se zamišljeno poigravao pramenom moje kose.

Nestrpljivo sam čekala priliku da upitam Edwarda što je to Alice vidjela u viziji, ali u ostatku poslijepodnevnice nastave nismo ni jednu jedinu minutu proveli nasamo.

Bilo mi je to čudno, gotovo kao da je namjerno. Nakon ručka, Edward je usporio da može ići ukorak s Benom i

razgovarati o nekom zadatku koji sam znala da je već uradio. Zatim je uvijek bilo još nekoga između satova, premda smo obično tada imali nekoliko minuta za sebe. Kad je zazvonilo zvono za kraj nastave, Edward je zapodjenuo razgovor ni više ni manje nego s Mikeom Newtonom, hodajući pokraj njega kad je Mike krenuo prema parkiralištu. Išla sam za njima, puštajući da me Edward vuče.

Zbunjeno sam slušala kako Mike odgovara na Edwardove neuobičajeno prijazne upite. Stekla sam dojam da Mike ima problema s automobilom.

“...ali upravo sam zamijenio akumulator”, čula sam ga kako kaže. Mike je pogledao preda se, a onda oprezno opet promotrio Edwarda. Potpuno smeten, baš poput mene.

“Možda je problem u kablovima?”, pretpostavio je Edward.

“Možda. Stvarno ništa ne znam o autima”, priznao je Mike. “Morao bih dati nekome da ga pogleda, ali ne mogu sebi priuštiti da ga odvezem Dowlingu.”

Zaustila sam da predložim svog automehaničara, a onda ih opet naglo zatvorila. Moj mehaničar je ovih dana zauzet – zauzet trčanjem u liku divovskog vuka.

“Znam ti ja ponešto – mogao bih pogledati, ako hoćeš”, ponudio mu se Edward. “Samo daj da prvo odbacim Alice i Bellu kući.”

I Mike i ja zagledali smo se u Edwarda zijevajući u čudu.

“Ovaj... hvala”, promrmljao je Mike kad se pribrao. “Ali moram na posao. Možda neki drugi put.”

“Apsolutno.”

“Vidimo se.” Mike je ušao u auto, odmahujući glavom u nevjerici.

Edwardov volvo, u kojem je već sjedila Alice, stajao je samo dva mjesta dalje.

“Što je sad *to* bilo?”, promrsila sam kad mi je Edward pridržao suvozačka vrata.

“Samo sam susretljiv”, odgovorio mi je Edward.

A onda je Alice, koja je samo čekala na stražnjem sjedalu, počela brbljati punom brzinom.

“Nisi ti baš *tako* dobar automehaničar, Edwarde. Možda bi trebao dati Rosalie da ti ga noćas pogleda, čisto da ispadneš pametan kad te Mike odluči zamoliti za pomoć, znaš. Ne kažem da ne bi bilo zabavno vidjeti kakvu će facu složiti ako mu *Rosalie* dođe osobno pomoći. Ali kako je Rosalie navodno na studiju na drugom kraju zemlje, to vjerojatno ne bi bila najpametnija ideja. Baš šteta. Premda ćeš, valjda, s Mikeovim autom i ti uspjeti izaći na kraj. Izvan svoje lige si samo kad je u pitanju pedantno podešavanje dobrih talijanskih sportskih automobila. A kad smo već kod Italije i sportskih automobila koje sam tamo ukrala, još mi duguješ žuti porše. Ne znam baš želim li čekati do Božića...”

Prestala sam je slušati nakon jedne minute. Pustila sam da njezin brzi glas postane tek pozadinski šum i odlučila strpljivo pričekati.

Činilo mi se kao da Edward nastoji izbjeći moja pitanja. Pa dobro. Uskoro će morati ostati nasamo sa mnom. To je samo pitanje vremena.

I Edward je to očito shvatio. Ostavio je Alice na početku prilaznog puta Cullenovih, premda sam tad već gotovo očekivala da će je odvesti do ulaznih vrata i još ispratiti u kuću.

Dok je izlazila, Alice mu je uputila oštar pogled. Edward je djelovao potpuno smireno.

“Vidimo se”, rekao je. A zatim je, gotovo neprimjetno, kimnuo glavom.

Alice se okrenula i nestala među drvećem.

Šutke je okrenuo auto i pošao natrag u Forks. Čekala sam, pitajući se hoće li to sâm spomenuti. Nije, tako da sam se sva napela. Što je to Alice vidjela danas za ručkom? Nešto što mi on ne želi reći, pa sam se pokušala sjetiti razloga koji bi ga nagnao da čuva tajnu. Možda bi mi bilo bolje da se priprelim prije nego što ga pitam. Bolje da ne pošizim i tako ga uvjerim da se ne mogu nositi s tim, ma što to bilo.

I tako smo oboje šutjeli sve do povratka u Charliejevu kuću.

“Večeras ima malo zadaće”, spomenuo je.

“Mmm”, složila sam se.

“Misliš da bih smio opet ući u kuću?”

“Charlieju nisu pukli živci kad si me došao odvesti u školu.”

Ali bila sam sigurna da će se Charlie brzo naduriti kad se vrati kući i zatekne Edwarda. Možda bih mu trebala spremiti nekakav specijalitet za večeru.

Ušavši u kuću pošla sam na kat, a Edward je krenuo za mnom. Prilegao je na moj krevet i zagledao se kroz prozor, naizgled ne opažajući moju napetost.

Spremila sam torbu i uključila računalo. Morala sam odgovoriti mami na e-mail, jer je uvijek paničarila kad bih predugo čekala. Bubnjala sam prstima dok sam čekala da se moje zastarjelo računalo sipljivo probudi; oštro su udarali u stol, rafalno i uzrujano.

A onda su se njegovi prsti našli na mojima i primirili ih.

“Nismo li danas malo nestrpljivi?”, šapnuo mi je.

Pogledala sam ga s namjerom da kažem nešto sarkastično, ali lice mu je bilo bliže nego što sam očekivala.

Zlačane su mu se oči žarile na manje od pedlja od mojih, a dah mu je hladno puhao na moje otvorene usne. Osjećala sam njegov prijatan miris.

Nisam se više mogla sjetiti vrcavog odgovora koji sam spremala . Nisam se mogla sjetiti ni kako se zovem.

Nije mi pružio priliku da se oporavim.

Da je bilo po mome, najveći bih dio vremena provodila u ljubljenju s Edwardom. Ništa što sam u životu doživjela nije se moglo usporediti s osjećajem njegovih studenih usana, mramorno tvrdih ali uvijek tako nježnih, dok se kreću zajedno s mojima.

Nije često bilo po mome.

Zato sam se malo iznenadila kad su mu se prsti upleli u moju kosu, čvrsto približivši moje lice njegovome. Ruke su mi se spojile iza njegova vrata, i poželjela sam da sam snažnija – dovoljno snažna da ga zadržim kao zarobljenika. Jedan mu je dlan spuznuo niz moja leđa, pritišćući me čvršće uz njegova kamena prsa. Čak i kroz džemper, koža mu je bila tako hladna da sam zadrhtala – drhtajem ugođe i sreće, ali njegove su me ruke u odgovor na to svejedno počele puštati.

Znala sam da imam tek oko tri sekunde prije nego što uzdahne i vješto me odmakne od sebe, kazavši nešto o tome kako smo dovoljno stavljali moj život na kocku za jedno popodne. Iskoristivši posljednje sekunde najbolje što sam mogla, privila sam se jače uz njega, utiskujući se u njegovo tijelo. Vrškom jezika prešla sam po rubu njegove donje usne; bila je besprijekorno glatka, kao uglačana, a *okus* –

Odmaknuo mi je lice od svojega, s lakoćom se otevši mome stisku – vjerojatno nije ni primijetio da sam u njega uložila svu svoju snagu.

Podsmjehnuo se, duboko i grleno. Oči su mu sjale od uzbuđenja koje je držao pod tako krutom stegom.

“Ah, Bella.” Uzdahnuo je.

“Rekla bih ti da mi je žao, ali nije mi.”

“A meni bi trebalo biti žao što tebi nije žao, ali nije mi. Možda bi bilo bolje da sjednem na krevet.”

Izdahnula sam zrak, pomalo ošamućeno. “Ako ti misliš da je to neophodno...”

Izvijeno se osmjehnuo i ispetljao od mene.

Nekoliko puta sam odmahнула glavom, nastojeći je razbistriti, a onda se vratila računalu. Sada je lijepo radilo, brujeći. Dobro, ne toliko brujeći, koliko stenjući.

“Pozdravi Renée u moje ime.”

“Nema problema.”

Pregledala sam e-mail koji mi je poslala Renée, tu i tamo odmahujući glavom na neke njezine blesavije postupke. Bili su mi podjednako smiješni i strašni kao kad sam ih prvi put čitala. Tako je tipično za moju majku da zaboravi koliko se sva zapravo oduzme od straha od visine sve dok je instruktor skakanja nije već privezao za padobran. Pomalo sam se ljutila na Phila, koji je već gotovo dvije godine s njom u braku, zato što joj je to dopustio. Ja bih bolje pazila na nju. Toliko je bolje poznajem.

Moraš ih u jednom trenutku pustiti da sami krenu svojim putem, podsjetila sam se. Moraš ih pustiti da žive vlastitim životom...

Najveći dio života provela sam vodeći brigu za Renée, strpljivo je odvrćajući od njezinih najluđih nauma, dobrohotno trpeći one od kojih je nisam mogla odgovoriti. Uvijek sam udovoljavala mami; bila mi je smiješna, čak sam joj prilazila pomalo svisoka. Gledala sam mnogo grešaka koje radi i potajice im se smijala u sebi. Rasijana Renée.

Vrlo sam drugačija osoba od svoje majke. Promišljena i oprezna. Ona odgovorna, ona odrasla. Tako sam doživljavala sebe. Takvu sam osobu poznavala.

Dok mi je u ušima još tuklo od Edwardova poljupca, nisam mogla da ne pomislim na grešku koja je mojoj majci najviše promijenila život. Blentava i romantična, odmah nakon srednje škole udala se za čovjeka kojega je jedva znala, te nakon godinu dana dobila mene. Oduvijek me uvjeravala da nimalo ne žali zbog toga, da sam najbolji dar koji joj je život ikada dao. A ipak je u mene neprestano usađivala jedno – pametni ljudi ozbiljno pristupaju braku. Zreli ljudi završe studij i započnu karijeru prije nego što se upuste u ozbiljnu vezu. Znala je da nikad neću biti tako nepromišljena, šašava i *provincijalna* kao ona...

Zaškrgutala sam zubima i pokušala se usredotočiti dok sam joj pisala odgovor.

Zatim sam naišla na njezine završne rečenice i sjetila se zbog čega joj nisam ranije odgovorila.

Već dugo nisi uopće spomenula Jacoba, napisala mi je. Što ima s njim ovih dana?

Bila sam sigurna da ju je Charlie nagovorio na to.

Uzdahnula sam i brzo otipkala odgovor, zaguravši ga između dva manje osjetljiva ulomka.

Jacob je u redu, valjda. Ne viđam se često s njim; on ti ovih dana najčešće provodi vrijeme s čoporom prijatelja dolje u La Pushu.

Zločesto sam se nasmijala sebi u bradu, dodala Edwardov pozdrav i poslala e-mail.

Nisam shvatila da Edward opet šutke stoji iza mene sve dok nisam ugasila računalo i odgurnula se od stola. Mislila sam ga prekoriti zbog toga što mi čita preko

ramena sve dok nisam shvatila da on uopće ne mari za mene. Pregledavao je pljosnatu crnu kutiju iz čijeg su glavnog kvadrata izvitereno virile žice na način koji nije djelovao nimalo zdravo po dotičnu napravu. Za sekundu sam prepoznala da se radi o auto-liniji koju su mi Emmett, Rosalie i Jasper poklonili za prošli rođendan. Već sam zaboravila na rođendanske poklone koji mi se kriju pod sve većim slojem prašine na podu plakara.

“Što si to učinila s ovime?”, upitao me užasnutim glasom.

“Nije se dalo izvući iz upravljačke ploče.”

“Pa si osjetila potrebu da ga podvrgneš mukama?”

“Znaš kakva sam s alatom. Nisam mu nikada namjerno nanijela bol.”

Odmahnuo je glavom, noseći hinjeno tragičnu krinku na licu. “Ubila si ga.”

Slegnula sam ramenima. “A, čuj.”

“Povrijedilo bi ih da ovo vide”, rekao je. “Valjda je dobro što si cijelo ovo vrijeme bila u kućnom pritvoru. Morat ću ti kupiti zamjenski uređaj prije nego što primijete.”

“Hvala, ali ne treba mi šminkerska linija.”

“Neću je zamijeniti zbog tebe.”

Uzdahnula sam.

“Nisi se naročito usrećila svojim prošlogodišnjim rođendanskim poklonima”, rekao je razočaranim tonom. Odjednom se počeo hladiti pravokutnim komadom krutog papira.

Nisam mu odgovorila, iz straha da mi glas ne zadrhti. Nisam se rado prisjećala svoga katastrofalnog osamnaestog rođendana – i svih njegovih dalekosežnih posljedica – i iznenadilo me što ga je spomenuo. Inače je bio još osjetljiviji na tu temu nego ja.

“Znaš li ti da samo što im nije istekao rok?”, upitao me, pružajući mi papir. Bio je to još jedan poklon – vaučeru za avionske karte koji su mi dali Esme i Carlisle da bih mogla posjetiti Renée na Floridi.

Duboko sam udahnula i odgovorila mu jednoličnim tonom. “Ne. Zapravo, posve sam zaboravila na njih.”

Pogledao me s pažljivo vedrim i pozitivnim izrazom; na licu mu nije bilo ni tračka dubokih osjećaja kad je nastavio. “Pa, još imamo malo vremena. Dobila si slobodu... a nemamo planova za vikend, jer odbijaš otići na maturalnu večer sa mnom.” Iserio se. “Zašto da ovako ne proslavimo tvoju slobodu?”

Zinula sam u čudu. “Odlaskom na Floridu?”

“Spomenula si da su kontinentalne granice SAD-a dopuštene.”

Ošinula sam ga sumnjičavim pogledom, ne bih li shvatila odakle mu sad ovo.

“Onda?”, ustrajao je. “Idemo li u posjet Renée ili ne?”

“Charlie mi to nikad neće dopustiti.”

“Charlie ti ne može zabraniti da posjetiš majku. Ona ti je i dalje prvi skrbnik.”

“Niko nije moj skrbnik. Odrasla sam osoba.”

Blistavo se osmjehnuo. “Upravo tako.”

Razmislila sam o tome nakratko i zaključila da mi se borba ne isplati. Charlie bi se razbjesnio – ne zato što idem u posjet Renée, već zato što Edward ide sa mnom. Charlie bi mjesecima odbijao razgovarati sa mnom, i još bih se samo vjerojatno opet našla u kazni. Nedvojbeno bi bilo pametnije uopće ne spominjati tu temu. Možda za nekoliko tjedana, kao maturalnu uslugu ili nešto takvo.

Ali teško sam se mogla oduprijeti ideji da majku vidim sada, a ne tek za nekoliko tjedana. Toliko već dugo

nisam vidjela Renée. I još dulje je nisam vidjela pod ugodnim okolnostima. Kad sam posljednji put bila s njom u Phoenixu, cijelo sam vrijeme provela u bolničkom krevetu. Kad je posljednji put ona bila ovdje, bila sam više-manje katatonična. Nisam je ostavila baš s najljepšim uspomenama.

A možda još i, ako vidi koliko sam sretna s Edwardom, kaže Charlieju da mi dade malo mira.

Edward mi je proučavao lice dok sam se premišljala. Uzdahnula sam. “Ne ovaj vikend.”

“Zašto ne?”

“Ne želim svađu s Charliejem. Ne tako brzo nakon što mi je oprostio.”

Obrve su mu se skupile. “Ja pak mislim da bi ovaj vikend bilo savršeno”, promrsio je.

Odmahnula sam glavom. “Neki drugi put.”

“Nisi ti jedina cijelo vrijeme zarobljena u ovoj kući, znaš.” Mrko me pogledao.

Vratila mi se sumnja. Ovo je bilo atipično ponašanje za njega. Uvijek je bio tako nemoguće nesebičan; znala sam da me time razmazio.

“Ti možeš kamo god želiš”, napomenula sam mu.

“Ostatak svijeta nimalo me ne zanima bez tebe.”

Zakolotala sam očima na tu hiperbolu.

“Ozbiljno ti kažem”, rekao je.

“Ne žurimo s ostatkom svijeta, u redu? Na primjer, možemo početi s kinom u Port Angelesu...”

Prostenjao je. “Nema veze. Poslije ćemo razgovarati o tome.”

“Nema se tu više o čemu razgovarati.”

Slegnuo je ramenima.

“Dobro, onda, promjena teme”, rekla sam. Gotovo

sam zaboravila ono što me danas popodne brinulo – je li mu to bila i namjera? “Što je to Alice vidjela danas za ručkom?”

Netremice sam mu gledala lice dok sam to govorila, odmjeravajući mu reakciju.

Izraz mu je bio sabran; opazila sam tek najblaže stvrdnjavanje njegovih očiju boje topaza. “Već neko vrijeme opaža Jaspera na čudnom mjestu, negdje na jugozapadu, kako joj se čini, blizu njegove bivše... obitelji. Ali nema svjesne namjere da im se vrati.” Uzdahnuo je. “Zabrinula se zbog toga.”

“O.” To nije bilo ni blizu onoga što sam očekivala. Ali naravno da ima smisla da Alice drži Jasperovu budućnost na oku. On joj je duhovni par, istinska druga polovica, iako se ne razmeću svojom vezom toliko kao Rosalie i Emmett.

“Zašto mi to nisi prije rekao?”

“Nisam shvatio da si primijetila”, rekao je. “Vjerojatno se ionako ne radi ni o čemu bitnom.”

Mašta mi je bila žalosno neobuzdana. Uspjela sam izobličiti savršeno normalno popodne sve dok mi se nije učinilo kako se Edward svojski trudi da mi štošta zataji. Stvarno bih morala psihijatru.

Spustili smo se u prizemlje pisati zadaću, čisto za slučaj da se Charlie vrati ranije. Edward je svoju napisao za nekoliko minuta; ja sam se naporno vukla kroz matematiku sve dok nisam zaključila kako je došlo vrijeme da spremim Charlieju večeru. Edward mi je pomogao, povremeno slažući facu zbog sirovih sastojaka – ljudska hrana bila mu je blago gadljiva. Napravila sam stroganov po receptu bake Swan, jer sam mu se htjela dodvoriti. Nije mi to bilo omiljeno jelo, ali Charlieju će biti drago.

Charlie mi je već djelovao dobro raspoložen kad se vratio kući. Nije se čak ni potrudio biti neugodan prema Edwardu. Edward se ispričao i nije objedovao s nama, kao i obično. Zvuk večernjih vijesti dopro je iz dnevne sobe, ali sumnjala sam u to da ih Edward zaista gleda.

Nakon što je slistio tri puna tanjura, Charlie je podigao noge na praznu stolicu i spokojno sklopio ruke preko nabrekle mješine.

“Bilo je super, Bells.”

“Drago mi je da ti je prijalo. Kako je bilo na poslu?” Nisam prije stigla popričati s njim jer je bio previše uživljen u jelo.

“Dosta mirno. Pa, mrtvački mirno, pravo da ti kažem. Mark i ja kartali smo se dobar dio popodneva”, priznao mi je s osmijehom. “Pobijedio sam ga, s devetnaest prema sedam partija. A onda sam neko vrijeme bio na telefonu s Billyjem.”

Pokušala sam ne promijeniti izraz lica. “Kako je on?”

“Dobro, dobro. Zglobovi ga malo muče.”

“O. Baš mi je žao.”

“A eto. Pozvao nas je da ih posjetimo za vikend. Mislio je pozvati i Clearwaterove i Uleyje. Na doigravanje, da tako kažem...”

“Ha”, glasio je moj genijalni odgovor. Ali što sam mu mogla reći? Znala sam da neću smjeti otići na tulum vukodlaka, čak i uz roditeljski nadzor. Upitala sam se hoće li Edwardu smetati što Charlie odlazi u La Push. Ili će pretpostaviti da moj otac neće biti pritom u opasnosti, budući da Charlie uglavnom provodi vrijeme s Billyjem, koji je samo čovjek?

Ustala sam i, ne gledajući u Charlieja, naslagala posuđe. Stavila sam ga u sudoper i pustila vodu. Edward mi je šutke prišao i dohvatio krpju.

Charlie je uzdahnuo i zasad odustao, premda sam pretpostavljala da će iznova načeti tu temu kad se opet nađemo sami. S mukom je ustao i krenuo prema televizoru, baš kao i svake druge večeri.

“Charlie”, kazao je Edward opuštenim tonom.

Charlie je zastao nasred svoje kuhinjice. “Da?”

“Je li ti Bella ikada rekla da su joj moji roditelji za prethodni rođendan poklonili avionske karte, kako bi mogla posjetiti Renée?”

Ispustila sam tanjur koji sam ribala. Odbio se od radne plohe i bučno zaklaparao po podu. Nije se razbio, ali cijelu je prostoriju, i sve nas troje, poprskao pjenastom vodom. Charlie to nije ni primijetio.

“Bella?”, kazao je zaprepaštenim glasom.

Nisam odmicala pogled s tanjura dok sam ga podizala. “Da, tako je.”

Charlie je glasno progutao slinu, pa se obratio Edwardu stisnutih očiju. “Ne, nikad mi nije rekla za to.”

“Hmm”, promrmljao je Edward.

“Ima li nekog razloga zašto to sada spominješ?”, upitao ga je Charlie strogo.

Edward je slegnuo ramenima. “Uskoro će isteći. Mislim da bi se Esme mogla osjetiti povrijeđeno da Bella ne iskoristi svoj poklon. Premda ništa ne bi rekla.”

Zagledala sam se u Edwarda u nevjerici.

Charlie je malo razmislio. “Vjerojatno bi bilo pametno da posjetiš mamu, Bella. Ona bi to jako voljela. Makar sam iznenađen što mi to uopće nisi spomenula.”

“Zaboravila sam”, priznala sam.

Namrštio se. “Zaboravila si da si dobila avionske karte na poklon?”

“Mmm”, neodređeno sam promrmljala i opet se okrenula prema sudoperu.

“Primijetio sam da si rekao da je dobila *karte*, Edwarde”, nastavio je Charlie. “Koliko su joj to karata dali tvoji roditelji?”

“Samo jednu za nju... i jednu za mene.”

Tanjur koji sam ovaj put ispustila pao je u sudoper, tako da nije stvorio onoliku buku. Lako sam čula oštri izdisaj moga oca. Krv mi je navrla u lice, potaknuta ozlojeđenošću i žaljenjem. Zašto mi Edward to radi? Napeto sam se zagledala u pjenu u sudoperu, dok me obuzimala panika.

“To ne dolazi u obzir!”, Charlie se naglo razbjescio i počeo vikati.

“Zašto?”, upitao ga je Edward, glasa prepunog ne-dužnog iznenađenja. “Upravo si rekao da bi bilo pametno da ona posjeti majku.”

Charlie ga je prečuo. “Ne ideš ti nikamo s njim, mlada damo!”, viknuo je. Okrenula sam se na peti i ugledala ga kako upire prstom u mene.

Automatski me prožeo bijes, kao nagonaska reakcija na njegov ton.

“Nisam ja dijete, tata. A više i nisam u kazni, sjećaš se?”

“O da, nego što da imaš. Od ovog trenutka.”

“Zbog čega?!”

“Zbog toga što ja tako kažem.”

“Moram li te podsjetiti da sam punoljetna osoba, Charlie?”

“Ovo je moja kuća – slušat ćeš moja pravila!”

Ošinula sam ga ledenim pogledom. “Ako ti tako želiš. Hoćeš da se večeras iselim? Ili mogu dobiti nekoliko dana da se spakiram?”

Charlie se jarko zajapurio. Smjesta mi je postalo grozno jer sam posegnula za adutom iseljavanja.

Duboko sam udahnula i pokušala progovoriti razboritijim tonom. “Služit ću kaznu bespogovorno kad u nečemu pogriješim, tata, ali nemam namjeru trpjeti tvoje predrasude.”

Zapjenio se, ali nije uspio kazati ništa suvislo.

“E sad, znam da znaš da imam potpuno pravo ovaj vikend otići u posjet mami. Ne možeš mi ozbiljno reći da bi se protivio mojoj namjeri da idem s Alice ili Angelom.”

“S prijateljicama”, progundao je i kimnuo glavom.

“Bi li se ljutio da povedem Jacoba?”

Spomenula sam njegovo ime samo zato što sam znala da je Jacob mome ocu draži, ali smjesta sam to požalila; Edward je glasno škljocnuo zubima i čvrsto ih stisnuo.

Moj se otac s mukom pokušao pribрати prije nego što će odgovoriti. “Da”, rekao je neuvjerljivim tonom. “To bi me ljutilo.”

“Grozno loše lažeš, tata.”

“Bella – ”

“Nije da sam krenula u Vegas postati striptizeta, ili nešto takvo. Idem mami”, podsjetila sam ga. “Ona mi je roditeljski autoritet jednako toliko kao i ti.”

Prostrijelio me jetkim pogledom.

“Želiš nešto reći o maminoj sposobnosti da se brine za mene?”

Charlie se lecnuo od prikrivene prijetnje u mom pitanju.

“Nadaj se da joj to neću spomenuti”, rekla sam.

“Bolje bi ti bilo”, upozorio je. “Ovo mi nikako nije drago, Bella.”

“Nema razloga da se uzrujavaš.”

Zakolutao je očima, ali bilo mi je jasno da je oluja prošla.

Okrenula sam se i izvadila čep iz sudopera. “Dakle, moja zadaća je gotova, tvoja večera je gotova, posuđe je gotovo, a meni su izlasci dopušteni. Idem sada van. Vratit ću se prije deset i trideset.”

“Kamo ideš?” Lice mu se opet posve zarumenjelo, nakon što se već bilo gotovo primirilo.

“Nisam sigurna”, priznala sam mu. “Makar ne dalje od petnaest kilometara odavde. Zadovoljan?”

Progundao je nešto što nije zvučalo kao odobravanje i nestao iz prostorije. Naravno, čim sam odnijela preva-gu u svadi, počela me gristi savjest.

“Idemo van?”, upitao me Edward tihim ali radosnim glasom.

Okrenula sam se prema njemu i strogo ga pogledala. “Da. Rado bih s tobom porazgovarala *nasamo*.”

Nije mi izgledao onoliko zabrinut zbog toga koliko sam smatrala da bi trebao biti.

Počela sam tek nakon što smo se sigurno smjestili u njegov auto.

“Što je *to* bilo?”, oštro sam ga upitala.

“Znam da želiš vidjeti majku, Bella – govorila si o njoj u snu. Zapravo, brinula si se za nju.”

“Je li?”

Kimnuo je glavom. “Ali, očito si prevelika kukavica da to sama raspraviš s Charliejem, pa sam posredovao za tvoj račun.”

“Posredovao? Bacio si me morskim psima!”

Zakolutao je očima. “Ne bih rekao da ti je prijetila bilo kakva opasnost.”

“Rekla sam ti da se ne želim svađati s Charliejem.”

“Niko nije ni rekao da se trebaš.”

Oštro sam ga pogledala. “Ne mogu si pomoći kad mi

počne tako naređivati – nadvladaju me prirodni tinejdžerski porivi.”

Zahihotao se. “Pa, nisam ja kriv za to.”

Zamišljeno sam se zagledala u njega. Kao da to nije primijetio. Spokojno je gledao kroz vjetrobran. Nešto nije tu bilo u redu, ali nisam mogla procijeniti što. Ili je možda bila samo stvar u tome da mi je mašta opet divljala kao i danas popodne.

“Ima li taj iznenadni poriv za posjetom Floridi ikakve veze s druženjem kod Billyja?”

Vilica mu se opustila. “Baš nikakve. Nije bitno jesi li tu ili na drugoj strani svijeta, svejedno ne bi išla.”

Bilo je baš kao i maloprije s Charliejem – ponašao se prema meni baš kao da sam zločesto dijete. Zaškrgutala sam zubima da ne počnem vikati. Nisam se sad još htjela posvađati i s Edwardom.

Edward je uzdahnuo, a kad je progovorio, glas mu je ponovno bio topao i baršunast. “Onda, što bi htjela večeras raditi?”, upitao me.

“Možemo možda do tebe? Tako dugo nisam već vidjela Esme.”

Osmjehnuo se. “To će joj se svidjeti. Pogotovo kad čuje kamo idemo za vikend.”

Poraženo sam prostenjala.

Nismo ostali dugo vani, kao što sam i obećala. Nisam se iznenadila vidjevši da svjetla još gore kad smo se zaustavili pred kućom – znala sam da će me Charlie pričekati ne bi li još malo vikao na mene.

“Bolje nemoj ulaziti”, rekla sam. “Samo ćeš pogoršati situaciju.”

“Misli su mu razmjerno smirene”, izazovno mi je rekao Edward. Od izraza na njegovu licu upitala sam se

ima li tu još nečega smiješnog što mi promiče. Kutovi usana podrhtavali su mu, opirući se smiješku.

“Vidimo se”, smrknuto sam promrsila.

Nasmijao se i poljubio me u tjeme. “Vratit ću se kad Charlie zahrče.”

Televizor je treštao kad sam ušla u kuću. Načas mi je došlo da krišom odem u svoju sobu.

“Možeš li doći ovamo, Bella?”, dobacio mi je Charlie, stavljajući tačku na taj plan.

Vukla sam noge dok sam prelazila pet koraka do njega.

“Što ima, tata?”

“Jesi li se lijepo provela večeras?”, upitao me. Djelovao je kao da mu je nelagodno. Potražila sam skrivena značenja u njegovim riječima prije nego što ću mu odgovoriti.

“Jesam”, rekla sam, oklijevajući.

“Što ste radili?”

Slegnula sam ramenima. “Družili smo se s Alice i Jasperom. Edward je pobijedio Alice u šahu, a onda sam ja igrala protiv Jaspera. Rasturio me.”

Osmjehnula sam se. Partija šaha između Edwarda i Alice bila je jedna od najsmješnijih stvari koje sam u životu vidjela. Samo su sjedili, gotovo nepomično, i gledali u ploču, dok je Alice predviđala poteze koje će on izvesti, a on joj je zauzvrat čitao protupoteze iz glave. Odigrali su najveći dio partije umno; mislim da je svako od njih povukao tek dva pješaka kad je Alice odjednom srušila svoga kralja i predala partiju. Sve skupa nije trajalo niti pune tri minute.

Charlie je ugasio zvuk na televizoru – neobično za njega.

“Čuj, nešto bih ti morao reći.” Namrštio se, djelujući vrlo smeteno.

Nepomično sam sjedila, čekajući. Načas me pogledao, a zatim upro pogled u pod. Ništa više nije rekao.

“O čemu se radi, tata?”

Uzdahnuo je. “Takve stvari mi baš ne idu. Ne znam kako bih počeo...”

Opet sam pričekala.

“Okej, Bella. Evo u čemu je stvar.” Ustao je s kauča i počeo koračati tamo-amo po sobi, cijelo vrijeme gledajući u noge. “Između tebe i Edwarda očito je prilično ozbiljno, pa biste trebali pripaziti na neke stvari. Znam da si ti sada odrasla osoba, ali još si mlada, Bella, i ima mnogo važnih stvari koje bi trebala znati kada... pa, kada se odlučiš na tjelesno – ”

“O, molim te, *molim te*, nemoj!”, usrdno sam ga zamolila, skočivši na noge. “Molim te, reci mi da ne pokušavaš povesti razgovor o seksu sa mnom, Charlie.”

Zabuljio se u pod. “Ja sam ti otac. Imam tu odgovornost. Upamti, meni je neugodno koliko i tebi.”

“Mislim da to nije fizički moguće. Uostalom, mama te preduhitrila u tome prije desetak godina. Tako da više ništa nisi dužan reći.”

“Prije deset godina nisi imala dečka”, nevoljko je promrsio. Bilo mi je jasno da se opire želji da promijeni temu. Oboje smo stajali i piljili u pod, okrenuti jedno od drugoga.

“Mislim da se ono bitno nije naročito promijenilo u međuvremenu”, promumljala sam, rumena zacijelo koliko i on. Ovo mi je bilo gore od sedmog kruga pakla; još mi je gora bila spoznaja da je Edward znao kako se ovo sprema. Nije ni čudo da je djelovao tako nadmeno u autu.

“Samo mi reci da se vas dvoje odgovorno ponašate”, lijepo me zamolio Charlie, očito žarko želeći da se u podu razjapi bezdan u koji bi mogao propasti.

“Bez brige, tata, nije to tako.”

“Nije da ti ne vjerujem, Bella, ali znam da mi ne želiš reći ništa o tome, a znaš i da to zaista ne želim čuti. Premda ću nastojati uraditi to na brz i lagan način. Znam da su danas drugačija vremena.”

Nelagodno sam se nasmijala. “Možda i jesu, ali Edward je vrlo staromodan. Nemaš razloga za brigu.”

Charlie je uzdahnulo. “Ma baš”, promrsio je.

“Ajoj!”, prostenjala sam. “Stvarno bih voljela da me ne tjeraš da to naglas izgovorim, tata. *Stvarno*. Ali... ja sam... djevica, i nemam namjere promijeniti takvo stanje u bliskoj budućnosti.”

Oboje smo se zgrozili, ali onda se Charliejevo lice izgledilo. Izgleda da mi je povjerovao.

“Mogu li sada u krevet? *Molim te*.”

“Samo još malo”, rekao je.

“Daj, tata, molim te. Preklinjem te.”

“Prošlo je ono neugodno, obećavam ti”, pokušao me smiriti.

Pogledala sam ga na trenutak i sa zadovoljstvom opazila da izgleda opuštenije, da mu lice opet ima uobičajenu boju. Svalio se na kauč, uzdahnuvši od olakšanja što je završio razgovor o seksu.

“Što je sada?”

“Samo me zanima kako ti napreduje ona ravnoteža.”

“O. Dobro, valjda. Danas sam se dogovorila s Angelom. Pomoći ću joj oko poziva na maturu. Čisto kao prijateljica prijateljici.”

“To je lijepo. A što je s Jakeom?”

Uzdahnula sam. “Još nisam smislila kako ću, tata.”

“Samo se ti trudi, Bella. Znam da ćeš postupiti kako treba. Dobar si ti čovjek.”

Krasno. Znači, ako ne smislim neki način da izgledim stvari s Jacobom, onda sam *loš* čovjek? To je niski udarac.

“Jasno, jasno”, složila sam se. Taj automatski odgovor gotovo mi je izmamio osmijeh – pokupila sam ga od Jacoba. Čak sam ga izrekla istim pokroviteljskim tonom kojim se on obraćao svom ocu.

Charlie se široko osmjehnuo i opet uključio zvuk. Ušuškao se u jastuke na kauču, zadovoljan onime što je noćas postigao. Bilo mi je očito da će još dosta dugo ostati budan uz utakmicu.

“Laku noć, Bells.”

“Vidimo se ujutro!” Ustrčala sam na kat.

Edward je odavno nestao i neće se vratiti sve dok Charlie ne zaspi – vjerojatno je otišao u lov, ili nešto takvo, da prekрати vrijeme – pa se nisam žurila presvući za spavanje. Nije mi prijalo biti sama, ali svakako se nisam namjeravala spustiti u prizemlje i družiti sa svojim tatom, čisto da se ne bi sjetio još neke teme iz spolnog odgoja koju prije nije spomenuo; stresla sam se.

I tako sam, zahvaljujući Charlieju, bila napeta i puna tjeskobe. Završila sam zadaću, a nisam se osjećala dovoljno smirenom za čitanje ili tek slušanje glazbe. Došlo mi je da nazovem Renée i javim joj da stižem, ali onda sam shvatila da je na Floridi tri sata više, pa ona sigurno već spava.

Mogla sam nazvati Angelu, valjda.

Ali odjednom sam shvatila da ja to ne želim razgovarati s Angelom. Da ne moram razgovarati s *njom*.

Zagledala sam se u prazni crni prozor, grizući usnu. Ne znam koliko sam dugo samo stajala tamo i odmje-ravala za i protiv – postupiti kako treba prema Jacobu,

vidjeti se opet sa svojim najbližim prijateljem, biti dobar čovjek; nasuprot tome natjerat ću Edwarda da pobje-sni na mene. Možda deset minuta. Dovoljno dugo da shvatim kako su razlozi za valjani, dok oni protiv nisu. Edwarda samo brine moja sigurnost, a znala sam da u tom pogledu nema nikakvih stvarnih problema.

Telefon mi nije bio od koristi; Jacob je odbijao moje pozive otkako se Edward vratio. A i morala sam ga *vidje-ti* – vidjeti kako se opet smiješi onako kao prije. Morala sam zamijeniti onu groznu posljednju uspomenu na nje-govo lice, izvijeno i izobličeno od boli, ne bih li ikako vratila vlastiti duševni mir.

Imala sam vjerojatno sat vremena na raspolaganju. Mogla sam na brzinu trknuti u La Push i vratiti se prije nego što Edward shvati da sam otišla. Prošao mi je sat do kada smijem biti vani, ali hoće li Charlieja zaista biti briga ako Edward nema veze s tim? To sam mogla otkriti samo na jedan način.

Dohvatila sam jaknu i ugurala ruke u rukave dok sam trčala niza stube.

Charlie je odmaknuo pogled od utakmice, smjesta sumnjičav.

“Hoćeš se ljutiti ako odem do Jakea večeras?”, uspu-hano sam ga upitala. “Neću ostati dugo.”

Čim sam izgovorila Jakeovo ime, Charliejevo se lice opustilo u nadmen osmijeh. Nisam imala dojam da se iole iznenadio što je njegova lekcija tako brzo polučila učinak. “Samo ti daj, mala. Nema problema. Ostani ko-liko god hoćeš.”

“Hvala, tata”, rekla sam i klisnula kroz vrata.

Kao svaki bjegunac, i nehotice sam se nekoliko puta osvrnula dok sam trčala prema kamionetu, ali noć je bila

tako crna da to baš i nije imalo nekog smisla. Morala sam napipati kvaku uz bok kamioneta.

Oči tek što su mi se počele navikavati na tamu kad sam stavila ključ u paljenje. Snažno sam ga okrenula ulijevo, ali umjesto da zaglušno zaurla, motor mi je samo škljocnuo. Pokošala sam opet, s jednakim rezultatom.

A onda sam krajičkom oka ugledala sitan pokret, i poskočila.

“Gah!”, zinula sam od šoka kad sam opazila da nisam sama u kabini.

Edward je sjedio vrlo mirno, kao nejasno svijetla mrlja u mraku. Samo su mu se ruke kretale, neprestano okrećući zagonetni crni predmet. Kad je progovorio, i dalje je gledao u taj predmet.

“Pozvala me Alice”, prošaptao je.

Alice! Kvrugu. Zaboravila sam je uzeti u obzir pri planiranju. Sigurno joj je naložio da me motri.

“Uznemirila se kad je tvoja budućnost prilično naglo nestala prije pet minuta.”

Oči su mi već bile razrogačene od iznenađenja, a sad su se raširile još više.

“Jer ona ne vidi vukove, znaš”, objasnio mi je istim onim tihim šapatom. “Zar si to zaboravila? Kad odlučiš pomiješati svoju sudbinu s njihovom, i ti nestaneš. To nisi mogla znati, shvaćam. Ali možeš li shvatiti zašto bih zbog toga počeo pomalo... strepjeti? Alice te vidjela kako nestaješ, a nije mi mogla reći ni hoćeš li se vratiti kući ili ne. Tvoja se budućnost izgubila, baš poput njihove.

Nismo sigurni koji je razlog tome. Neki prirodni obrambeni mehanizam s kojim se rađaju?” Govorio je kao da sada to govori samome sebi, gledajući i dalje u komad motora mog kamioneta dok ga je vrtio u ruka-

ma. “To nije posve vjerojatno, budući da ja bez problema čitam njihove misli. Barem što se tiče Blackovih. Carlisle ima teoriju da je to zbog toga što preobražaji uvelike vladaju njihovim životima. To je prije nehotična reakcija nego odluka. Posve nepredvidljiva, a mijenja sve u njima. U tom trenutku kad se mijenjaju iz jednog oblika u drugi, oni zapravo i ne postoje. Budućnost ih ne može sadržavati...”

Slušala sam njegovo promišljanje šutke kao kip.

“Sastavit ću ti auto na vrijeme za nastavu, ako se želiš sama voziti”, objasnio mi je malo poslije.

Čvrsto stisnutih usana izvadila sam ključeve i ukočeno izašla iz kamioneta.

“Zatvori prozor ako želiš da ti večeras ne dođem. Imat ću razumijevanja”, šapnuo mi je prije nego što sam zalupila vratima.

Umarširala sam u kuću, te i tamo zalupila vratima.

“Što je bilo?”, zabrinuto me upitao Charlie s kauča.

“Kamionet mi neće upaliti”, zarežala sam.

“Da ti ga ja pogledam?”

“Ne. Pokušat ću opet ujutro.”

“Hoćeš da ti posudim svoj auto?”

Inače nisam smjela voziti njegov policijski automobil. Charlieju je očito bio istinski stalo da odem u La Push. Gotovo jednako stalo kao i meni.

“Neka. Umorna sam”, progundala sam. “Laku noć.”

Tvrđim sam se koracima popela na kat i otišla ravno do svog prozora. Grubo sam spustila metalni okvir – zalupio se s treskom, a okno je zadrhtalo.

Zurila sam u crno staklo koje se treslo, dugo, dugo, sve dok se nije smirilo. Zatim sam uzdahnula i otvorila prozor najviše što se dalo.

3. PORIVI

Sunce je bilo tako duboko zakopano pod oblacima da se nije dalo procijeniti je li zašlo ili nije. Nakon dugog leta – loveći sunce prema zapadu, tako da se činilo nepokretno na nebu – to me naročito dezorijentiralo; vrijeme mi se učinilo neobično nestalnim. Iznenadila sam se kad se šuma pretopila u prve građevine, dajući do znanja da samo što se nismo vratili kući.

“Neobično si tiha”, zamijetio je Edward. “Da ti nije muka od letenja?”

“Ne, ništa mi nije.”

“Jesi li tužna što odlaziš?”

“Prije mi je laknulo nego što sam tužna, mislim.”

Podigao je obrvu i pogledao me. Znala sam da nema smisla, a i da je – koliko god da mi je bilo mrsko to priznati – nepotrebno zatražiti od njega da ne mari ni za što osim putovanja.

“Renée u nekim pogledima... *zapaža* mnogo bolje od Charlieja. Bila sam sva na iglama zbog toga.”

Edward se nasmijao. “Majka ti ima vrlo zanimljiv um. Gotovo je djetinji, ali vrlo pronicljiv. Ona vidi stvari oko sebe drugačije nego ostali.”

Pronicljiva. To bi bio dobar opis moje majke – kad pazi što se zbiva. Renée je najveći dio vremena bila tako zanesena vlastitim životom da nije zapažala mnogo što drugo. Ali ovaj vikend je itekako pazila što se zbiva sa mnom.

Phil je bio zauzet – srednjoškolska bejzbolska momčad koju je trenirao bila je u doigravanju – a Renée je postala još britkija kad je ostala sama s Edwardom i sa mnom. Čim je prošlo grljenje i potcikivanje, Renée je počela motriti. A dok je motrila, široke plave oči najprije su joj se zbunile, a zatim i zabrinule.

Jutros smo nas dvije otišle da prošetamo po plaži. Htjela mi je pokazati sve ljepote svoga novog doma jer se, mislim, još uvijek nadala da bi me sunce moglo izmamiti iz Forksa. Također je htjela porazgovarati nasamo sa mnom, a to se lako dalo organizirati. Edward je izmislio seminarsku radnju kako bi imao izgovor ostajati u kući preko dana.

U glavi sam iznova prošla kroz cijeli razgovor...

Renée i ja polako smo išle pločnikom, držeći se rijetkih sjena palminih krošnji. Iako je još bilo rano, sparina je bila nesnosna. U zraku je bilo toliko vlage da mi je već samo udisanje i izdisanje bilo napor.

“Bella?”, oslovila me majka, pogledavši pritom u valove što se blago razbijaju na žalu.

“Reci, mama.”

Uzdahnula je, gledajući i dalje u stranu. “Brinem se...”

“Što je bilo?”, upitala sam je, smjesta se zabrinuvši. “Mogu li ti kako pomoći?”

“Nije stvar u meni.” Odmahnula je glavom. “Brinem se zbog tebe... i Edwarda.”

Renée je napokon pogledala u mene, s isprikom u očima, kad je izgovorila njegovo ime.

“O”, promumljala sam, upirući pogled u par džogera koji su protrčali kraj nas, obliveni znojem.

“S vama je ozbiljnije nego što sam mislila”, nastavila je.

Namrštila sam se, na brzinu se prisjećajući protekla dva dana. Edward i ja jedva da smo se i dotakli – barem pred njom. Upitala sam se neće li mi sada i Renée održati lekciju o odgovornosti. To mi ne bi smetalo onoliko kao kod Charlieja. S mamom mi nije bilo neugodno. Napokon, ja sam njoj održala tu lekciju više se ni ne sjećam koliko puta u proteklih deset godina.

“Ima nečega... čudnog u vašem zajedničkom ponašanju”, promrmljala je, a čelo joj se namreškalo nad zabrinutim očima. “On te gleda tako – tako zaštitnički. Kao da bi se bacio pred metak da te spasi.”

Nasmijala sam se, iako je još nisam mogla pogledati u oči. “A to je loše?”

“Ne.” Mrštila se dok je tražila riječi. “Samo je *dru-gačije*. Gaji vrlo snažne osjećaje prema tebi... i vrlo je brižan. Imam dojam da zapravo ne shvaćam vaš odnos. Kao da mi promiče neka tajna...”

“Ma to ti se samo pričinja, mama”, brzo sam kazala, nastojeći zvučati opušteno. Već sam bila zaboravila koliko toga moja majka *vidi*. Nešto u njezinom prostodušnom pogledu na svijet proziralo je sve ono nebitno i prodiralo ravno do istine. To mi nikad prije nije bio problem. Sve do sada, nikad nisam imala tajnu koju joj ne bih mogla povjeriti.

“Nije stvar samo u njemu.” Stisnula je usne, braneći se. “Da se samo vidiš kakva si uz njega.”

“Kako to misliš?”

“Kako se krećeš – orijentiraš se prema njemu i nehotice. Kad se pomakne makar i za milimetar, ti u isti mah prilagodiš svoje držanje. Kao magneti... kao sila teža. Odnosiš se prema njemu kao... satelit, ili tako nešto. Nikad nisam vidjela ništa slično.”

Napučila je usne i zagledala se u tlo.

“Nemoj mi reći”, našalila sam se, smješkajući se usiljeno. “Opet čitaš krimiče, je li? Ili je ovaj put riječ o znanstvenoj fantastici?”

Renée je cijela dobila blago rumenu nijansu. “To sad nije bitno.”

“Našla si neku dobru knjigu?”

“Pa, jesam jednu – ali to nije bitno. Sada je riječ o tebi.”

“Radije se ti drži ljubića, mama. Znaš kako inače budeš sva izvan sebe.”

Usne su joj se podigle u kutovima. “Pričam gluposti, zar ne?”

Na djelić trenutka nisam joj mogla odgovoriti. Renée je bila tako povodljiva. Katkad je to bilo dobro, jer nisu sve njezine ideje bile praktične. Ali boljelo me vidjeti kako je brzo popustila pred mojim banaliziranjem, pogotovo zato što je ovaj put bila apsolutno u pravu.

Pogledala me, a ja sam pripazila na svoj izraz lica.

“Nisu to gluposti – samo si mama.”

“I sve ovo nije ti dovoljno da se opet doseliš svojoj šašavoj mami?”

Dramatično sam otrlala čelo dlanom, a zatim u šali izmikala kosu.

“Čovjek se navikne na vlagu”, obećala mi je.

“Navikne se i na kišu, znaš”, otpovrnula sam joj.

Veselo me bubnula laktom, a onda me uhvatila za ruku, pa smo zajedno pošle prema njenom autu.

Izuzev brige za mene, djelovala mi je dosta sretno. Spokojno. Još je zatelebano gledala u Phila, što me smirilo. Život je sigurno ispunjava i zadovoljava. Sigurno joj ne nedostajem naročito, čak ni sada...

Edwardovi ledeni prsti prešli su mi preko obraza. Pogledala sam u njega, zatreptavši, vraćajući se u sadašnjost. Nagnuo se prema meni i poljubio me u čelo.

“Stigli smo kući, uspavana ljepotice. Budi se.”

Auto je stajao pred Charliejevom kućom. Na trijemu je gorjelo svjetlo, a policijski automobil je bio parkiran na prilaznom putu. Dok sam pregledavala kuću, opazila sam trzaj zavjese na prozoru dnevne sobe, i pruga žute svjetlosti načas je pala preko tamnog travnjaka.

Uzdahnula sam. Naravno da Charlie čeka da nasrne na mene.

Edward je zacijelo dijelio moje mišljenje, jer mu je lice imalo ukočen izraz, a oči su mu djelovale odsutno kad je prišao otvoriti mi vrata.

“Koliko je loše?”, upitala sam ga.

“Nećeš imati problema s Charliejem”, obećao mi je Edward smirenim glasom, bez tračka zezancije. “Nedostajala si mu.”

Stisnula sam oči u sumnji. Ako je tako, zbog čega je onda Edward sav napet, kao za bitku?

Torba mi je bila mala, ali nije mi dao da je sama unesem u kuću. Charlie nam je otvorio vrata.

“Dobro došla kući, mala!”, viknuo je Charlie kao da to stvarno misli. “Kako je bilo u Jacksonvilleu?”

“Puno vlage. I buba.”

“Znači, Renée te nije nagovorila na Floridsko sveučilište?”

“Pokušala je. Ali ja radije pijem vodu nego da je udišem.”

Charliejeve oči nehotice su pogledale Edwarda. “Je li vam bilo lijepo?”

“Da”, odgovorio je Edward spokojnim glasom. “Renée je bila sjajna domaćica.”

“To je... eh, dobro. Drago mi je da ste se lijepo proveli.” Charlie se okrenuo od Edwarda i privukao me u neočekivan zagrljaj.

“Svaka čast”, šapnula sam mu u uho.

Grohotno se nasmijao. “Stvarno si mi nedostajala, Bells. Hrana je ovdje baš grozna dok te nema.”

“Pobrinut ću se za to”, rekla sam mu kad me pustio.

“Hoćeš li najprije nazvati Jacoba? Gnjava me svakih pet minuta od šest ujutro. Obećao sam mu da ću ti reći da ga nazoveš prije nego što počneš rasprijetati stvari.”

Nisam morala pogledati Edwarda da bih osjetila kako je premiran i prehladan pokraj mene. Znači ovo je uzrok njegove napetosti.

“Jacob želi razgovarati sa mnom?”

“Itekako, rekao bih. Nije mi htio kazati o čemu se radi – samo je rekao da je bitno.”

Uto je zazvonio telefon, prodorno i nasrtljivo.

“Evo ga opet, kladim se u iduću plaću”, promrsio je Charlie.

“Ja ću.” Požurila sam u kuhinju.

Edward je pošao za mnom, dok se Charlie izgubio u dnevnoj sobi.

Podigla sam slušalicu usred zvona i okrenula se licem prema zidu. “Molim?”

“Vratila si se”, rekao je Jacob.

Njegov me poznati hrapavi glas prožeo valom čeznutljivosti. Tisuću uspomena uskovitlalo mi se u glavi, ispreplićući se – kamenita plaža puna naplavljenih debala, radionica sastavljena od plastičnih kabina, topla gazirana pića u papirnatoy vrećici, sićušna soba s premalim, trošnim dvosjedom. Smijeh u njegovim duboko usađenim crnim očima, vrelina groznice u njegovoj krupnoj ruci kojom me grli, bljesak bijelih zuba naspram tamne kože dok mu se lice širi u onaj široki osmijeh koji je oduvijek bio poput ključa tajnog prolaza u koji mogu zaći samo srodne duše.

Bila je pomalo poput nostalgije, ta žudnja za mjestom i čovjekom koji me spasio od najmrkljieg mraka.

Progutala sam knedlu u grlu. “Jesam”, odgovorila sam mu.

“Zašto mi se nisi javila?”, strogo me upitao Jacob.

Smjesta sam se nakostriješila od njegovog ljutitog tona. “Zato što sam u kući provela ravno četiri sekunde, a tvoj poziv je upao Charlieju u riječ dok mi je govorio da si me zvao.”

“A tako. Oprosti.”

“Nema frke. Onda, zbog čega maltretiraš Charlieja?”

“Moram razgovarati s tobom.”

“Da, to sam i sama uspjela shvatiti. Nastavi.”

Usljedila je kratka stanka.

“Doći ćeš sutra u školu?”

Namrštila sam se, ne uspijevajući dokučiti pitanje.

“Pa naravno da hoću. Zašto ne bih?”

“Šta ja znam. Samo pitam.”

Opet stanka.

“Dobro, o čemu si htio da razgovaramo, Jake?”

Počeo se nećkati. “Ni o čemu, valjda. Eto... htio sam ti čuti glas.”

“Ma znam. *Stvarno* mi je drago što si me nazvao, Jake. Eto...” Ali nisam znala što bih mu više rekla. Htjela sam mu kazati da iz ovih stopa idem u La Push. A to mu nisam mogla reći.

“Moram dalje”, rekao je iznenada.

“Što?”

“Uskoro se čujemo, okej?”

“Ali Jake – ”

Već se izgubio. Slušala sam u nevjerici signal prekinute veze.

“Kratko, nema što”, promrsila sam.

“Je li sve u redu?”, upitao me Edward. Glas mu je bio tih i oprezan.

Polako sam se okrenula prema njemu. Lice mu je bilo savršeno glatko – potpuno nečitko.

“Ne znam. Pitam se što mu sad to znači.” Nije mi imalo smisla da je Jacob proganjao Charlieja cijeli dan samo da me može pitati hoću li u školu. A ako mi je htio čuti glas, zašto je tako brzo poklopio?

“Vjerojatno znaš bolje nego ja”, rekao je Edward, s tračkom smiješka u kutu usana.

“Mmm”, promrmljala sam. To je tačno. Znala sam Jakea iznutra i izvana. Ne bi mi trebalo biti tako teško razabrati njegove porive.

Dok su mi misle bile kilometrima daleko – otprilike dvadeset pet kilometara daleko, na cesti za La Push – počela sam pročešljavati hladnjak, sastavljajući sastojke za Charliejevu večeru. Edward se naslonio na radnu plohu, i bila sam neodređeno svjesna toga da su mu oči uprte u moje lice, ali bila sam odviše obuzeta svojim mislima da bih se brinula oko toga što on ondje vidi.

Pitanje o školi djelovalo mi je ključno. To je bilo jedino stvarno pitanje koje mi je Jake postavio. A sigurno je tražio odgovor na neko pitanje, inače ne bi tako uporno salijetao Charlieja.

Ipak, zbog čega bi mu bilo bitno idem li ja u školu ili ne?

Pokušala sam logično razmisliti o tome. Dakle, kad *ne bih* sutra došla u školu, u čemu bi tu iz Jacobove perspektive bio problem? Charlie me malo gnjavio jer puštam dan nastave tako blizu rokova, ali uspjela sam ga uvjeriti da mi jedan petak neće ugroziti školovanje. Teško da je Jake zabrinut zbog toga.

Mozak mi je odbijao iznaći blistava tumačenja. Možda mi je nedostajao neki neophodni podatak.

Što se to tako bitno moglo promijeniti u protekla tri dana da Jacob prekine svoje dugotrajno odbijanje odgovaranja na moje pozive i javi mi se? Kakva se promjena može dogoditi u tri dana?

Ukipila sam se nasred kuhinje. Paketić smrznutih hamburgera koji sam držala ispao mi je iz otupjelih prstiju. Trebala mi je jedna spora sekunda da shvatim kako nije tupo udario o pod.

Edward ga je ulovio i bacio na radnu plohu. Već me uzeo u zagrljaj, već mi je prislonio usne uz uho.

“Što je bilo?”

Ošamućeno sam odmahнула glavom.

Sve se može promijeniti u tri dana.

Zar nisam upravo razmišljala o tome kako je studij nemoguć? Kako bih mogla biti iole blizu ljudi nakon što prođem bolnu trodnevnu preobrazbu koja će me osloboditi smrtnosti, ne bih li mogla provesti vječnost uz Edwarda? Preobrazbu koja će me zauvijek učiniti zarobljenicom vlastite žeđi...

Je li Charlie kazao Billyju da sam nestala na tri dana? Je li Billy naprečac donio zaključak? Je li me to Jacob zapravo pitao jesam li još uvijek ljudska? Provjeravao da je pogodba vukodlaka i vampira ostala na snazi – da se niko od Cullenovih nije usudio ugristi čovjeka... ugristi, ne ubiti?

Ali je li on stvarno mislio da ću se u tom slučaju vratiti Charlieju?

Edward me protresao. “Bella?”, upitao me, sada istinski zabrinut.

“Mislim... mislim da je provjeravao”, promumljala sam. “Da se uvjeri. Da sam i dalje ljudska, mislim.”

Edward se ukočio, a u uhu sam začula potmulo siktanje.

“Morat ćemo otići”, šapnula sam mu. “Prije toga. Tako da time ne prekršimo pogodbu. Nikada se više nećemo moći vratiti.”

Čvršće me privio uza se. “Znam.”

“Ahem.” Charlie se glasno nakašljao iza nas.

Poskočila sam, te se izvukla iz Edwardova zagrljaja, dok mi se lice žarilo. Edward se naslonio na radnu plohu. Oči su mu bile napete. Vidjela sam zabrinutost u njima, kao i bijes.

“Ako ti se ne sprema večera, mogu ja naručiti picu”, spomenuo je Charlie.

“Ne, sve je u redu. Već sam počela.”

“Okej”, rekao je Charlie. Podbočio se o dovratnik i prekrizio ruke.

Uzdahnula sam i prionula na posao, nastojeći zane-mariti prisutnu publiku.

“Da te nešto zamolim, bi li mi to učinila na povjerenje?”, upitao me Edward blago, ali pomalo napeto.

Bili smo gotovo pred školom. Edward je do maloprije bio opušten, zbijao je šale, a sad su mu se ruke odjednom čvrsto stisnule oko upravljača, zglobova napetih od napora da ga ne rastrga na komade.

Zagledala sam se u njegovo zabrinuto lice – oči su mu bile daleko, kao da sluša udaljene glasove.

Bilo mi je ubrzalo u odgovor na njegovu uzrujanost, ali odgovorila sam mu oprezno. “Ovisi.”

Ušli smo na školsko parkiralište.

“Bojao sam se da ćeš to reći.”

“Što bi htio da učinim, Edwarde?”

“Htio bih da ostaneš u autu.” S tim je riječima stao na uobičajeno mjesto i ugasio motor. “Htio bih da pričekas da se vratim po tebe.”

“Ali... *zašto?*”

Tada sam ga ugledala. Bilo bi ga teško ne opaziti jer je bio toliko viši od učenika, čak i da nije stajao naslonjen o svoj crni motocikl, nedopušteno parkiran na pločniku.

“O.”

Jacobovo lice bilo je ona meni tako dobro znana krinka spokoja. Takav je izraz nosio kad je čvrsto želio obuzdavati osjećaje, držati se pod kontrolom. S tim izrazom je izgledao kao Sam, najstariji vuk, vođa čopora Quileutea. Ali Jacob nikad nije uspijevaao zračiti savršenim spokojem, za razliku od Sama.

Zaboravila sam već koliko me to lice ljuti. Premda sam uspjela prilično dobro upoznati Sama prije povratka Cullenovih – čak mi je postao dosta drag – nikad se nisam uspjela lišiti odbojnosti koju bih osjetila vidjevši da Jacob oponaša Samov izraz. Bilo je to lice neznanca. S njime to nije bio moj Jacob.

“Sinoć si naprečac donijela pogrešan zaključak”, šapnuo mi je Edward. “Pitao te za školu jer je znao da ću ja

biti tamo gdje si i ti. Tražio je sigurno mjesto za razgovor sa mnom. Mjesto gdje ima svjedoka.”

Znači, sinoć sam pogrešno protumačila Jacobove porive. Manjak podataka, u tome je bila poteškoća. Podataka poput nepojmljivih razloga koji bi mogli nagnati Jacoba da poželi razgovarati s Edwardom.

“Neću ostati u autu”, rekla sam.

Edward je tiho prostenjao. “Pa jasno da nećeš. Dobro, da i to obavimo.”

Jacobovo se lice stvrdnulo kad smo pošli prema njemu držeći se za ruke.

Opazila sam i druga lica – lica mojih školskih kolega. Opazila sam kako im se oči šire dok sagledavaju puna dva metra njegovog dugog tijela, mišićavijeg nego u bilo kojeg normalnog momka od šesnaest i pol godina. Primijetila sam kako te oči prelaze njegovom napetom crnom majicom – kratkih rukava, premda je dan bio neuobičajeno prohladan za ovo doba godine – njegovim iznošenim trapericama punim masnih mrlja i sjajnim crnim motorom na koji se naslanja. Oči se nisu zadržavale na licu – nešto u njegovom izrazu tjeralo ih je da brzo pogledaju u stranu. I opazila sam kako ga svi zaobilaze u širokom luku, kako je okružen praznim prostorom u koji se niko ne usuđuje zaći.

Zaprepašteno sam shvatila da Jacob njima izgleda *opasno*. Kako čudno.

Edward se zaustavio na nekoliko metara od Jacoba, a ja sam jasno vidjela da mu nije drago što se nalazim tako blizu vukodlaku. Malo je odmaknuo ruku unatrag, povukavši me napola iza svoga tijela.

“Mogao si nas nazvati”, rekao je Edward čelično tvrdim glasom.

“Žao mi je”, odvratio je Jacob, a preziran osmijeh raširio mu se licem. “Nemam pijavica u mobitelu.”

“Mogao si me dobiti u Bellinoj kući, naravno.”

Jacob je protegnuo vilicu, a obrve su mu se skupile. Nije mu odgovorio.

“Nije ovo pravo mjesto, Jacobe. Zar ne bismo mogli to raspraviti kasnije?”

“Jasno, jasno. Svratit ću ti u kriptu nakon nastave.” Jacob je frknuo. “Zašto ne sada?”

Edward se napadno osvrnuo, upirući pogled u svjedoke koji samo što ih ne mogu čuti. Nekoliko je ljudi oklijevalo na pločniku, a oči su im se kriješile od iščekivanja. Kao da su se nadali da bi mogla izbiti tuča da razbije dosadu još jednog ponedjeljka ujutro. Primijetila sam kako je Tyler Crowley laktom trknuo Austina Marksa pod rebra, pa su obojica zastala.

“Već znam što si došao reći”, podsjetio je Edward Jacoba tako tihim glasom da sam ga jedva razabrala. “Dostavio si poruku. Primili smo upozorenje na znanje.”

Edward me letimice pogledao zabrinutim očima.

“Upozorenje?”, upitala sam ga tupo. “O čemu ti to?”

“Nisi joj rekao?”, upitao je Jacob, šireći oči u nevjerici. “Što je, bojao si se da će stati na našu stranu?”

“Pusti to, Jacobe, molim te”, rekao je Edward razložno.

“Zašto bih?”, usprkosio mu je Jacob.

Zbunjeno sam se namrštila. “Što ja to ne znam? Edwarde?”

Edward je samo strijeljao Jacoba pogledom kao da me nije čuo.

“Jake?”

Jacob me pogledao i podigao obrvu. “Nije ti rekao da je njegov krupniji... *brat* u subotu navečer prešao li-

niju?”, upitao me, glasa bremenitog sarkazmom. Zatim je opet upro pogled u Edwarda. “Paul je imao potpuno pravo kad je – ”

“Bila je to ničija zemlja!”, prosiktao je Edward.

“Nije!”

Jacob se vidljivo pjenio. Ruke su mu drhtale. Odmahnuo je glavom i dvaput udahnuo punim plućima.

“Emmett i Paul?”, prošaptala sam. Paul je bio najneobuzdaniji Jacobov brat iz čopora. On se nije mogao savladati onoga dana u šumi – odjednom sam se živo prisjetila sivog vuka što reži. “Što je bilo? Potukli su se?” Glas mi se napeto digao od panike. “Zašto? Je li Paul nastradao?”

“Niko se nije tukao”, rekao je Edward tiho, samo meni. “Niko nije na stradao. Ništa se ti ne brini.”

Jacob nas je promatrao u nevjerici. “Nisi joj rekao baš ništa, je li? Zbog toga si je odveo odavde? Da ne bi saznala da – ?”

“Odlazi.” Edward ga je prekinuo u pola rečenice, a lice mu je naglo postalo strašno – istinski strašno. Na sekundnu, izgledao je kao... kao *vampir*. Buljio je u Jacoba sa žestokim, neprikrivenim gađenjem.

Jacob je podigao obrve, ali inače se nije ni pomaknuo. “Zašto joj nisi kazao?”

Dugo su se ostali samo šutke odmjeravati pogledima. Iza Tylera i Austina okupilo se još učenika. Ugledala sam Mikea kraj Bena – Mike je držao jednu ruku Benu na ramenu, kao da ga drži u mjestu.

U mrtvoj tišini došao mi je nalet intuicije, i sve su mi se pojedinosti odjednom složile u glavi.

Nešto što Edward nije htio da znam.

Nešto što mi Jacob ne bi zatajio.

Nešto što je u šumu natjeralo i Cullenove i vukove, opasno blisko jedne drugima.

Nešto što bi natjeralo Edwarda da me nagovori da odletim na drugi kraj zemlje.

Nešto što je Alice ugledala prošli tjedan u viziji – u viziji o kojoj mi je Edward lagao.

Nešto što sam ionako čekala. Nešto što sam znala da će se ponovno dogoditi, ma koliko ja možda željela da se nikad više ne ponovi. Nikad neće biti kraja, zar ne?

Čula sam brzo *dah, dah, dah, dah* hujanja zraka kroz svoje usne, ali nisam ga mogla spriječiti. Činilo mi se da se škola trese, kao da je nastao potres, ali znala sam da me to tek moje drhtanje vara.

“Vratila se po mene”, protisnula sam iz sebe.

Victoria neće odustati sve dok ne budem mrtva. Stalno će ponavljati isti postupak – finta i bijeg, finta i bijeg – sve dok ne uspije pronaći način da se probije kroz moje zaštitnike.

Možda mi se posreći. Možda do mene prvi dopru Volturi – oni bi me brže ubili, ako ništa drugo.

Edward me privio čvrsto uza se, držeći se i dalje između mene i Jacoba, i pomilovao mi lice zabrinutim rukama. “U redu je”, šapnuo mi je. “U redu je. Nikad joj neću dopustiti da ti priđe, u redu je.”

Zatim je prostrijelio Jacoba pogledom. “Je li ti ovo dovoljan odgovor, pseto?”

“Stvarno misliš da Bella nema pravo znati?”, izazivao ga je Jacob. “O njezinom se životu radi.”

Edward je progovorio ispod glasa; čak ga ni Tyler, koji se približavao mic po mic, neće moći čuti. “Zašto da se boji, kad ni trenutka nije bila u opasnosti?”

“Bolje da se boji nego da joj se laže.”

Pokušala sam se pribрати, ali suze su mi frcale na oči. Vidjela sam je iza vjeđa – vidjela sam Victorijino lice, usana zadignutih nad zube, grimiznih očiju što se žare opsjednute vendetom, jer smatra Edwarda odgovornim za pogibiju Jamesa, njezine ljubavi. Neće prestati dok i ona njemu ne oduzme ljubljenu.

Edward mi je vršcima prstiju otro suze s obraza.

“I ti stvarno misliš da je bolje nanositi joj bol nego je štititi?”, promrmljao je.

“Snažnija je ona nego što ti misliš”, rekao je Jacob. “A proživjela je i gore od toga.”

Jacob je naglo promijenio izraz lica i zagledao se u Edwarda čudno, proračunato. Stisnuo je oči, kao da pokušava riješiti težak matematički zadatak u glavi.

Osjetila sam kako se Edward lecnuo. Pogledala sam ga i opazila da mu je lice zgrčeno, zacijelo od boli. U jednom groznom trenutku sjetila sam se našeg poslijepodneva u Italiji, u morbidnoj odaji unutar kule Voltura, gdje je Jane mučila Edwarda svojim zloćudnim darom, pržila ga samim svojim mislima...

Ta me uspomena otrgnula s praga histerije i postavila mi sve u perspektivu. Jer više bih voljela da me Victoria stoput ubije nego da opet moram vidjeti Edwarda kako tako pati.

“Baš smiješno”, rekao je Jacob, smijući se dok je gledao Edwardovo lice.

Edward se trgnuo, ali uz malo je napora smirio lice. Nije posve uspio prikriti agoniju u svojim očima.

Razrogačenih očiju, prešla sam pogledom s Edwardove grimase na Jacobov cerek.

“Što ti to njemu radiš?”, oštro sam ga upitala.

“Nije to ništa, Bella”, tiho mi je kazao Edward. “Jacob samo ima dobro pamćenje, to je sve.”

Jacob se iscerio, a Edward se opet trgnuo

“Prestani! Što god to bilo.”

“Dobro, ako ti tako želiš.” Jacob je slegnuo ramenima. “Makar si je sâm kriv što mu se ne sviđa ono čega se prisjećam.”

Ošinula sam ga pogledom, a on mi je uzvratio mangupskim smiješkom – kao klinac kojega je u nečemu što zna da ne smije ulovio neko za koga zna da ga neće kazniti.

“Ravnatelj je krenuo ovamo da upozori na zadržavanje neznanaca na školskom posjedu”, prišapnuo mi je Edward. “Idemo mi na engleski, Bella, da ne budeš umiješana.”

“Previše te štiti, zar ne?”, rekao je Jacob, obraćajući se samo meni. “Život je zabavniji uz malo frke. Čekaj, da pogodim – tebi zabava nije dopuštena, zar ne?”

Edward se izbuljio u njega, a usne su mu se tek malo odmaknule sa zuba.

“Ušuti, Jake”, rekla sam.

Jacob se nasmijao. “To zvuči kao *ne*. Hej, ako ti se ikada opet prohtije živjeti punim plućima, slobodno dođi do mene. Još uvijek ti čuvam tvoj motocikl u garaži.”

Ta me vijest smela. “Trebao si ga prodati. Obećao si Charlieju da hoćeš.” Da ga nisam lijepo molila u Jakeovo ime – napokon, on je uložio tjedne truda u oba motocikla, i zasluživao je nekakvu plaću za to – Charlie bi bio bacio moj motor u kontejner za otpad. I vjerojatno zatim zapalio taj kontejner.

“Ma, baš. Kao da bih to mogao. Pripada tebi, a ne meni. Uglavnom, čuvat ću ti ga dok ga ne zatražiš.”

Tračak onog smiješka kojeg sam se sjećala odjednom mu je zaplesao po rubovima osana.

“Jake...”

Prignuo se i iskreno me pogledao; onaj gorki sarkizam gubio mu se s lica. “Mislím da sam se prije možda prevario, kad sam rekao da ne možemo biti prijatelji. Možda bismo to mogli izvesti, barem što se moje strane tiče. Dođi mi u posjet.”

Bila sam živo svjesna Edwarda, koji me još zaštitnički privijao uza se, nepomičan kao stijena. Pogledala sam mu lice na trenutak – bilo je smireno, strpljivo.

“Pa, čuj, ne znam baš, Jake.”

Jacob je potpuno prestao sa suparničkim držanjem. Kao da je posve zaboravio da je Edward tu, ili se barem čvrsto odlučio tako ponašati. “Nedostaješ mi svaki dan, Bella. Nije mi isto bez tebe.”

“Znam, Jake, i žao mi je, ali jednostavno...”

Odmahnuo je glavom i uzdahnuo. “Znam. Nije bitno, je l’ tako? Pa preživjet ću valjda, je li. Kome još trebaju prijatelji?” Složio je grimasu, nastojeći prikriti bol prozirnim pokušajem junačkog držanja.

Jacobova me patnja uvijek gonila da ga zaštitim. Nije to bilo posve racionalno – Jacobu nije baš trebala fizička zaštita koju bih mu mogla pružiti. Ali moje ruke, pritiješnjene pod Edwardovima, žudjele su se ispružiti prema njemu. Zagrliti ga oko krupnog, toplog struka u nijemom obećanju prihvaćanja i utjehe.

Edwardove ruke prestale su me štititi i počele sputavati.

“U redu, idemo na nastavu”, začuo se strog glas iza nas. “Razlaz, gospodine Crowley.”

“Idi u školu, Jake”, šapnula sam, zabrinuta čim sam prepoznala ravnateljjev glas. Jacob je išao u školu Quileutea, ali svejedno bi mogao dospjeti u neprilike zbog neovlaštenog pristupa ili sličnog prijestupa.

Edward me pustio, uhvativši me samo za ruku i opet povukavši iza svoga tijela.

Gospodin Greene probio se kroz krug promatrača, dok su mu se obrve poput zlokobnih olujnih oblaka nadnosile nad sitne oči.

“Ozbiljno to kažem”, prijetio je. “Pritvor za sve koji ostanu ovdje kad se opet okrenem.”

Publika se raspršila prije nego što je dovršio rečenicu.

“Ah, gospodine Cullen. Imamo li kakav problem?”

“Nipošto, gospodine Greene. Upravo smo išli na nastavu.”

“Izvršno. Držim da ne prepoznajem vašeg prijatelja.”

Gospodin Greene usmjerio je strog pogled u Jacoba. “Vi ste novi učenik ove škole?”

Oči gospodina Greenea pomno su promotrile Jacoba, a meni je bilo jasno da on dolazi do istog zaključka kao i svi ostali prije njega: opasan je. Fakin.

“A, ne”, odgovorio mu je Jacob s poluosmijehom na širokim usnama.

“Onda predlažem da se smjesta uklonite sa školskog posjeda, mladiću, dok nisam pozvao policiju.”

Jacobov posprdni smiješak raširio se od uha do uha, a ja sam znala da zamišlja Charlieja kako ga pokušava uhititi. Osmijeh je bio odviše gorak, odviše pun poruge da bi me smirio. Nije to bio onaj osmijeh koji sam jedva čekala vidjeti.

Jacob je rekao “Da, gospodine”, i vojnički ga pozdravio prije nego što će sjesti na motocikl i upaliti ga petom na samome pločniku. Motor je zarežao, a onda su gume zacviljele kad ga je oštro okrenuo u suprotnom smjeru. Za nekoliko sekundi, Jacob je odjurio s vidika.

Gospodin Greene zaškrgutao je zubima dok je gledao tu predstavu.

“Gospodine Cullen, očekujem da ćete zamoliti prijatelja da se ubudući suzdrži od povrede posjeda.”

“On mi nipošto nije prijatelj, gospodine Greene, ali prosljedit ću mu upozorenje.”

Gospodin Greene stisnuo je usne. Edwardove savršene ocjene i besprijeckorno vladanje svakako su imali udjela u načinu na koji je gospodin Greene donio sud o incidentu. “Tako dakle. Ako se brinete da bi moglo doći do bilo kakvih problema, drage volje ću – ”

“Nema razloga za brigu, gospodine Greene. Neće biti nikakvih problema.”

“Nadam se da je to tačno. Eto, dakle. Idemo na nastavu. To vrijedi i za vas, gospođice Swan.”

Edward je kimnuo glavom i brzo me poveo za sobom prema zgradi u kojoj slušamo engleski.

“Je li ti dovoljno dobro za nastavu?”, došapnuo mi je kad smo se udaljili od ravnatelja.

“Da”, šapnula sam mu, ne znajući sasvim je li to laž.

Teško da je sada bilo najbitnije osjećam li se ja tako ili ne. Morala sam iz ovih stopa porazgovarati s Edwardom, a sat engleskog nije bio idealno mjesto za razgovor koji sam imala na umu.

Ali dok je gospodin Greene bio tik iza nas, i nismo imali mnogo drugih mogućnosti.

Malo smo zakasnilo na sat i brzo sjeli na svoja mjesta. Gospodin Berty recitirao je pjesmu Roberta Frosta. Zanemario je naš ulazak, odbijajući nam dopustiti da mu prekinemo ritam.

Istrgnula sam prazan list iz bilježnice i počela pisati rukopisom nečitkijim nego inače zbog uzrujanosti.

Što se dogodilo? Sve mi reci. I poštedi me gluposti o tome da me trebaš zaštititi, molim te.

Gurnula sam poruku prema Edwardu. Uzdahnuo je, a onda se latio pisanja. Trebalo mu je manje vremena nego meni, premda je napisao cijeli ulomak svojim čudnim krasopisom prije nego što će mi vratiti list.

Alice je vidjela da se Victoria vraća. Odveo sam te odavde iz čiste predostrožnosti – nikada nije bilo nikakve mogućnosti da ti se ona približi. Emmett i Jasper gotovo su je ulovili, ali čini se da je Victoria obdarena nekim instinktom za izbjegavanje. Pobjegla je tačno niz liniju razgraničenja s Quileuteima kao da je čita sa karte. Povrh toga, Alicine sposobnosti poništilo je sudjelovanje Quileutea. Istini za volju, možda bi je i Quileutei ulovili, da im se mi nismo našli na putu. Onaj veliki sivi smatrao je da je Emmett prešao granicu, pa mu se usprotivio. Naravno, Rosalie je reagirala na to, pa su svi obustavili potjeru ne bi li zaštitili svoje sudrugove. Carlisle i Jasper uspjeli su smiriti situaciju prije nego što se otela kontroli. Ali tad je već Victoria bila daleko. To je sve.

Namrštila sam se prema slovima na papiru. Svi su bili uključeni u to – Emmett, Jasper, Alice, Rosalie i Carlisle. Možda čak i Esme, premda ju nije spomenuo. A onda i Paul i ostatak čopora Quileutea. To se tako lako moglo izroditi u okršaj, s mojom budućom obitelji na jednoj, a starim prijateljima na drugoj strani. Bilo ko od njih mogao je pritom nastradati. Pretpostavljala sam da bi vukovi bili u većoj opasnosti, ali kad bih zamislila sićušnu Alice uz krupnog vukodlaka, u borbi s njim...

Stresla sam se.

Pažljivo sam izbrisala cijeli ulomak gumicom, te napisala preko njega:

A Charlie? Možda je htjela doprijeti do njega.

Edward je odmahnuo glavom prije nego što sam završila, očito odlučivši da umanju svaku opasnost koja je možda prijetila Charlieju. Ispružio je ruku, ali zanemarila sam je i počela ispočetka.

*Ne možeš znati da nije to imala na umu, jer nisi bio tu.
Nije nam bilo pametno otići na Floridu.*

Uzeo mi je list ispod šake.

*Nisam te namjeravao poslati samu. Kakve si ti sreće,
čak se ni crna kutija ne bi sačuvala.*

Nisam uopće mislila na to; nipošto nisam kanila otputovati bez njega. Mislila sam kazati da smo trebali ostati ovdje zajedno. Ali njegov me odgovor smeo, a i pomalo uvrijedio. Kao da ne bih mogla preletjeti s kraja na kraj zemlje a da se avion ne sruši. Jako smiješno.

*Dobro, recimo da sam tako loše sreće da se avion počne
rušiti. Kako bi mi ti tu pomogao?*

Zašto se avion ruši?

Sada je već pokušavao prikriti smiješak.

Piloti su se napili i obeznanili.

To je bar lako. Ja bih pilotirao.

Pa jasno. Napućila sam usne i pokušala opet.

Oba motora su eksplodirala i obrušavamo se prema zemlji u smrtonosnoj spirali.

Pričekao bih da se dovoljno približimo tlu, dobro te uhvatim, nogom provalio zid i iskočio. Zatim bih otrčao natrag na mjesto nesreće, da tumaramo onuda kao dvoje najsretnijih preživjelih u povijesti.

Nijemo sam se zagledala u njega.

“Što je?”, prošaptao je.

Zadivljeno sam odmahнула glavom. “Ništa”, nijemo sam mu rekla.

Izbrisala sam taj zbunjujući razgovor i napisala još jedan redak.

Idući put ćeš mi svakako reći.

Znala sam da će postojati i idući put. Isti će se obrazac ponavljati sve dok neko ne izgubi.

Edward me jedan dugi trenutak samo gledao u oči. Upitala sam se kako mi lice izgleda – osjećala sam da mi je hladno, tako da mi se krv još nije vratila u lice. Trepavice su mi i dalje bile mokre.

Uzdahnuo je, a onda jedanput kimnuo.

Hvala.

Papir mi je nestao ispod ruke. Podigla sam pogled, iznenađeno zatreptavši, upravo kad nam je gospodin Berty prišao između klupa.

“Vi biste htjeli možda nešto podijeliti s nama, gospodine Cullen?”

Edward ga je nedužno pogledao i pružio mu list papira s vrha svog fascikla. “Svoje bilješke?”, upitao ga je, zvučeci zbunjeno.

Gospodin Berty prešao je pogledom preko bilježaka – bez sumnje savršenim prijepisom njegovog predavanja – te se namršteno udaljio od nas.

Tek sam poslije, na algebri – jedinim satom koji sam slušala bez Edwarda – čula govorkanje.

“Ja se kladim na krupnog Indijanca”, neko je rekao.

Virnula sam i opazila da su se Tyler, Mike, Austin i Ben stisnuli na okup, uživljeni u razgovor.

“Aha”, prošaptao je Mike. “Jeste li vi vidjeli koliki je taj mali Jacob? Mislim da bi on mogao srediti Cullena.” Mike je zvučao kao da bi mu to bilo drago.

“Ne bih rekao”, usprotivio mu se Ben. “Ima nečega

u Edwardu. Uvijek je tako... pun samopouzdanja. Imam dojam da se on zna pobrinuti za sebe.”

“Ja sam uz Bena”, složio se Tyler. “Uostalom, da onaj klinac rasturi Edwarda, znate da bi se u to umiješala ona njegova krupnija braća.”

“Je li neko od vas bio u zadnje vrijeme u La Pushu?”, upitao ih je Mike. “Lauren i ja otišli smo na plažu prije par tjedana, i vjerujte mi, svi Jacobovi prijatelji jednako su krupni kao i on.”

“Ha”, rekao je Tyler. “Šteta što na kraju ništa nije bilo. Sad očito više nećemo znati kako bi to ispalo.”

“Ja nisam imao dojam da je gotovo”, rekao je Austin. “Možda još stignemo to vidjeti.”

Mike se iscerio. “Je li neko raspoložen za okladu?”

“Deset na Jacoba”, smjesta je rekao Austin.

“Deset na Cullena”, javio se Tyler.

“Deset na Edwarda”, složio se Ben.

“Na Jacoba”, rekao je Mike.

“Hej, zna li neko oko čega su se svadili?”, upitao se Austin. “To bi moglo utjecati na ishod.”

“Mogu pretpostaviti”, rekao je Mike, te pogledao prema meni u isti mah kao i Ben i Tyler.

Na licu sam im vidjela da nijedan od njih nije shvatio da sam dovoljno blizu da ih lako mogu čuti. Svi su smjesta pogledali u stranu, premještajući papire po klupama.

“Ja se i dalje kladim na Jacoba”, promrsio je Mike sebi u bradu.

4. PRIRODA

Tjedan mi je prolazio loše.

Znala sam da se ništa u biti nije promijenilo. Dobro, Victoria nije odustala, ali jesam li i na trenutak sanjala da bi to bilo moguće? Svojom ponovnom pojavom samo mi je potvrdila ono što već znam. Nema razloga za novu paniku.

Teoretski. Bilo mi je lakše reći nego ne paničariti.

Samo su me tjedni dijelili od mature, ali upitala sam se nije li glupo što samo tu sjedim, slaba i ukusna, i čekam iduću katastrofu. Činilo mi se preopasnim ostati čovjek – time bih samo tražila nevolje. Neko kao ja ne bi smio biti čovjek. Neko koga prati moja sreća morao bi biti malo manje bespomoćan.

Ali niko me nije htio saslušati.

Carlisle mi je rekao: "Sedmoro nas je, Bella. A s Alice na našoj strani, mislim da nas Victoria neće uloviti

nespremnosti. Mislim da je bitno da se, prije svega zbog Charlieja, držimo prvotnog plana.”

Esme mi je rekla: “Nikada ne bismo dopustili da ti se nešto dogodi, srce. Ti to dobro znaš. Molim te, nemoj se ti ništa brinuti.” A onda me poljubila u čelo.

Emmett mi je rekao: “Baš mi je drago da te Edward nije ubio. Sve je mnogo zabavnije dok si uz nas.”

Rosalie ga je ošinula pogledom.

Alice je zakolotala očima i rekla: “To me vrijeđa. Nije valjda da se zaista *zabrinjavaš* zbog toga, je li?”

“Ako to nije ništa naročito, zašto me onda Edward odvuкао na Floridu?”, otpovrnula sam joj.

“Zar nisi već primijetila, Bella, da je Edward mrvicu sklon pretjeranom reagiranju?”

Jasper je šutke izbrisao svu paniku i napetost u mom tijelu neobičnim darom upravljanja emocionalnim ozračjem. To me obodriло, pa sam im dopustila da me odgovore od mojih očajničkih molbi.

Naravno, te je smirenosti nestalo čim smo Edward i ja izašli odande.

Dakle, zajednički je zaključak glasio da bih samo trebala zaboraviti na to da me poremećena vampirica proganja ne bi li mi došla glave. Da bih samo trebala gledati svoja posla.

Doista sam pokušala. I, začudo, *bilo* je drugih gotovo jednako neprijatnih stvari za razbijanje glave, po strani od mog statusa na popisu ugroženih vrsta...

Jer Edwardov odgovor bio je najneprijatnija od svih njih.

“To je između tebe i Carlislea”, rekao mi je. “Naravno, znaš da sam voljan pristati da to bude između tebe i mene kad god poželiš. Znaš koji je moj uvjet.” I anđeoski se nasmijao.

Ajoj. Znala sam koji je njegov uvjet. Edward mi je obećao da će me osobno promijeniti kad god poželim... pod uvjetom da se prije toga *udam* za njega.

Katkad sam se pitala je li moguće da se on to samo pretvara da mi ne može čitati misli. Kako bi inače uspio nabasati na jedini uvjet koji mi nije lako prihvatiti? Jedini uvjet koji bi me usporio.

Sve u svemu, vrlo loš tjedan. A danas mi je bio najgori dan u njemu.

Uvijek mi je dan bio loš kad Edwarda ne bi bilo kraj mene. Alice nije za vikend predvidjela ništa neuobičajeno, pa sam ga zamolila da iskoristi priliku i ode u lov s braćom. Znala sam koliko mu je dosadno loviti lak plijen u blizini.

“Idi, zabavi se”, kazala sam mu tada. “Donesi mi po koju pumu u vreći.”

Nikada mu ne bih priznala koliko mi je bilo teško kad ga nije bilo – kako su mi se vratile noćne more o tome da me ostavio. Da je to znao, bilo bi mu grozno i bojao bi me se ikada više ostaviti, čak i iz najnužnijih razloga. Tako je bilo u početku, odmah nakon povratka iz Italije. Zlačane su mu oči postale crne i trpio je žeđ više nego što je bilo nužno da je trpi. I tako sam se potrudila izgledati hrabro i praktički ga počela izbacivati iz kuće kad god bi Emmett i Jasper poželjeli poći.

Ipak, mislim da me prozreo. Bar malo. Jutros mi je na jastuku bila ostavljena poruka:

Vratit ću se tako brzo da ti neću stići nedostajati. Čuvaj mi srce – ostavio sam ga tebi.

I tako je sada preda mnom bila velika, prazna subota u kojoj će mi jedina razbibriga biti jutarnja smjena u prodavaonici *Newtonova olimpijska oprema*. I, naravno, tako silno smirujuće Alicino obećanje.

“Ostat ću blizu kuće dok lovim. Bit ću samo petnaest minuta udaljena od tebe u slučaju da ti zatrebam. Dobro ću paziti za slučaj da dođe do nevolje.”

U prijevodu: ne izvodi nikakve gluposti samo zato što je Edward otišao.

Alice je svakako bila jednako sposobna onesposobiti moj kamionet kao i Edward.

Pokušala sam pogledati na to s vedrije strane. Nakon posla, namjeravala sam pomoći Angeli oko onih poziva, pa će mi to pružiti razbibrigu. A Charlie je bio sjajno raspoložen jer Edwarda nema, pa bih baš i mogla uživati u tome dok traje. Alice će pristati provesti noć sa mnom budem li dovoljno jadna da to od nje zatražim. A onda će, već sutra, Edward stići kući. Preživjet ću.

Kako nisam htjela stići na posao apsurdno rano, polako sam doručkovala, Cheerio po Cheerio. Zatim sam poredala magnete na hladnjaku u savršenu crtu dok sam prala posuđe. Možda se u meni polako razvijao opsesivno-kompulzivni poremećaj.

Posljednja dva magneta – okrugla, crna i praktična, koje sam najviše voljela zato što su mogla pridržati deset listova papira uz hladnjak bez pol muke – nisu htjela izaći u susret mojoj fiksaciji. Polariteti su im se obrnuli; kad god bih pokušala namjestiti posljednji u nizu, ostali bi iskočili sa svog mjesta.

Iz nekog razloga – ranih stadija manije, možda – to me istinski iritiralo. Zar im je tako teško lijepo se ponašati? Glupa od tvrdoglavosti, uporno sam ih tiskala kao da očekujem da se odjednom predaju. Mogla sam jednoga okrenuti naopačke, ali to mi se činilo kao priznavanje poraza. Na koncu sam ih, ljuta više na sebe samu nego na magnete, skinula s hladnjaka, uzela u obje

ruke i priljubila. Morala sam se malo potruditi – bili su dovoljno jaki da se odupru – ali natjerala sam ih na zajednički suživot.

“Vidite”, kazala sam naglas – obraćajući se neživim predmetima, što nikada nije dobar znak – “nije tako strašno, zar ne?”

Načas sam samo tako stajala kao idiot, ne posve sposobna priznati da nemam trajnog utjecaja na znanstvena načela. Zatim sam uzdahnula i vratila magnete na hladnjak, dva pedlja jedan od drugoga.

“Čemu takva nepopustljivost”, promrsila sam.

Još je bilo prerano, ali zaključila sam da bi mi bilo bolje da izađem iz kuće prije nego što mi neživi predmeti počnu odgovarati.

Kad sam došla u Newtonovu trgovinu, Mike je pažljivo suhom spužvom brisao pod, dok je njegova mama uređivala novi stalak s robom. Ulovila sam ih usred rasprave, nesvjesne da sam došla.

“Ali Tyler može ići samo tada”, potužio se Mike. “Rekla si da nakon mature –”

“Nema ti druge, morat ćeš čekati”, poklopila ga je gospođa Newton. “Ti i Tyler nađite sebi drugog posla. Ne ideš u Seattle sve dok policija ne spriječi to što se tamo već događa. Znam da je Beth Crowley rekla isto to Tyleru, pa mi se nemoj ponašati kao da te ugnjetavam – o, dobro jutro, Bella”, rekla je kad me opazila, nastojeći smjesta zvučati vedrije. “Uranila si.”

Karen Newton bila je posljednja osoba kojoj bi se čovjek obratio za pomoć u prodavaonici opreme za rekreativni sport. Savršeno obojena plava kosa uvijek joj je bila začušljana u glatku pundžu na zatiljku, nokti su joj bili stručno manikirani, na rukama kao i na nogama

– što se vidjelo kroz sandale s visokim petama koje nisu sličile ničemu što je Newtonova trgovina nudila na du-
goj polici planinarske obuće.

“Nije bilo gužve na cesti”, našalila sam se dok sam vadila grozomorni fluorescentno narančasti prsluk ispod pulta. Iznenadila sam se što je gospođa Newton uzrujana zbog tih zbivanja koliko i Charlie. A mislila sam da on pretjeruje do krajnosti.

“Pa, čuj...” Gospođa Newton načas je oklijevala, ne-
lagodno se poigravajući sa snopom letaka koje je razmje-
štala kraj blagajne.

Zastala sam s jednom rukom u prsluku. Zнала sam taj pogled.

Kad sam obavijestila Newtonove da neću preko ljeta raditi ovdje – da ću ih, praktički, napustiti u špici sezone – počeli su obučavati Katie Marshall kao moju zamjenu. Nisu sebi baš mogli priuštiti da nas obje plaćaju u isto vrijeme, pa kad se činilo da će promet toga dana biti slab...

“Mislila sam te nazvati”, nastavila je gospođa Newton. “Ne bih rekla da ćemo danas imati pune ruke posla. Mike i ja vjerojatno možemo izaći na kraj s prometom. Žao mi je što si ustala i dovezla se...”

Inače bih se oduševila takvim razvojem situacije. Danas... baš se i nisam.

“Okej”, uzdahnula sam. Ramena su mi se objesila. Što da sada radim?

“To nije fer, mama”, rekao je Mike. “Ako Bella želi raditi –”

“Ne, u redu je, gospođo Newton. Stvarno, Mike. Moram učiti za završne ispite i to...” Nisam im htjela biti izvor obiteljske nesloge kad se već svađaju.

“Hvala, Bella. Mike, nisi očistio četvrti prolaz. Ovaj, Bella, bi li usput bacila ove letke u kontejner? Kazala sam djevojci koja ih je donijela da ću ih staviti na pult, ali stvarno nemam mjesta.”

“Jasno, nema problema.” Spremila sam prsluk, stavila letke pod mišku i izašla u maglovitu kišicu.

Kontejner je bio iza ugla Newtonove trgovine, kraj parkirnog prostora za djelatnike. Vukla sam se, udarajući kamičke nogom u hod. Samo što nisam bacila hrpu jarkožutih papira u smeće kad mi je masno otisnut naslov u vrhu zapeo za oko. Jedna mi je riječ pogotovo privukla pozornost.

Čvrsto sam objeručke uzela papire i zagledala se u sliku ispod natpisa. Knedla mi se stvorila u grlu.

SPASITE OLIMPIJSKOG VUKA

Ispod tih riječi stajao je pažljivo nacrtan vuk pred stablom smreke, glave zabačene u lajanju na Mjesec. Slika me potresla; vuk mi je zbog molećivog držanja nekako izgledao napušteno. Kao da laje od tuge.

A onda sam potrčala prema kamionetu, ne ispuštajući letke iz ruke.

Petnaest minuta – nisam imala više. Ali trebalo bi biti dovoljno. Do La Pusha mi treba samo petnaest minuta, a sigurno ću prijeći liniju razgraničenja nekoliko minuta prije nego što stignem u mjesto.

Kamionet mi je bučno proradio bez ikakvih poteškoća.

Alice me nije mogla vidjeti kako to radim, jer to nisam planirala. Naprasna odluka, u tome je ključ! A samo ako uspijem dovoljno brzo stići, trebala bih biti u stanju iskoristiti tu prednost.

U žurbi sam bacila mokre letke, razasuvši ih u kričavi nered po suvozačkom mjestu – stotinu masnih naslova, stotinu tamnih vukova što zavijaju na žutoj pozadini.

Hitala sam mokrom autocestom, stavljajući brisače u punu brzinu i ne hajući za stenjanje prastarog motora. Nisam mogla potjerati kamionet brže od osamdeset na sat, i molila sam se da to bude dovoljno.

Pojma nisam imala gdje se nalazi granica, ali počela sam se osjećati sigurnije kad sam prošla pokraj prvih kuća pred La Pushom. Ovo je sigurno dalje od mjesta dokle me Alice smije slijediti.

Nazvat ću je kad popodne dođem do Angele, da joj javim da sam dobro. Nema smisla da se sva uzruja. Nema potrebe da se i ona razljuti na mene – Edward će se razbjesniti za oboje nakon što se vrati.

Kamionet mi je doslovce stenjao kad se napokon škriputavo zaustavio pred poznatom blijedocrvenom kućom. Knedla mi se vratila u grlo dok sam gledala kućicu koja mi je nekoć pružala utočište. Tako dugo već nisam bila ovdje.

Prije nego što sam stigla ugasiti motor, Jacob se našao na vratima, lica blijedog od šoka.

U nagloj tišini nakon prekida rike motora začula sam ga kako zijeva u čudu.

“Bella?”

“Hej, Jake!”

“Bella!”, doviknuo mi je, a onaj smiješak koji sam čekala raširio mu se licem, kao kad se sunce probija kroz oblake. Zubi su mu bljesnuli spram crvenkastosmeđe kože. “Pa ne mogu vjerovati!”

Dotrčao je do kamioneta i gotovo me iščupao kroz otvorena vrata, a onda smo oboje počeli skakutati u mjestu kao mala djeca.

“Kako si stigla ovamo?”

“Išuljala sam se!”

“Super!”

“Hej, Bella!” To je Billy izašao u kolicima na vrata da vidi odakle odjednom tolika strka.

“Hej, Bil– !”

U tom sam trenutku ostala bez daha – Jacob me zgrabio u medvjedi zagrljaj tako da više nisam mogla disati, i počeo se vrtjeti sa mnom u naručju.

“Jao, kako mi je drago što te vidim!”

“Ne... mogu... disati”, propentala sam.

Nasmijao se i spustio me na zemlju.

“Dobro nam došla, Bella”, rekao je, široko se osmjevujući. A te je riječi kazao tako da su zvučale kao *dobro došla kući*.

Pošli smo u šetnju, previše uzbuđeni da mirno sjedimo u kući. Jacob je praktički skakutao u hodu, a ja sam ga više puta morala podsjetiti da mi noge nisu tri metra dugačke.

U hodu sam osjetila kako se preslagujem u jednu drugačiju sebe, onakvu kakva sam nekada bila uz Jacoba. Malo mlađu, malo neodgovorniju. Onakvu koja može tu i tamo napraviti poveliku glupost iz čistoga hira.

Ushit nam je trajao kroz prvih nekoliko tema u razgovoru: kako smo, čime se bavimo, koliko mogu ostati i što me dovelo amo. Kad sam mu suzdržano kazala za letak o vuku, nasmijao se tako grohotno da se cijela šuma zaorila.

Ali onda, kad smo prošli kraj dućana sa stražnje strane i probili se kroz gusto grmlje što obavija suprotni kraj Prve plaže, došli smo do teških tema. Prebrzo smo morali prijeći na razloge naše duge razdvojenosti, a lice moga prijatelja naočigled se skrtnulo u onu ogorčenu krinku koju sam već i predobro poznavala.

“Pa što se onda uopće dogodilo?”, upitao me Jacob,

šutnuvši prejako komad naplavljene grane s puta. Odletjela je preko pijeska i zaštropotala na kamenju. “Hoću reći, otkako smo posljednji put... ono, prije nego što si, znaš...” Bilo mu je teško izraziti se. Duboko je udahnuo i pokušao opet. “Hoću te pitati ovo: sve je opet onako kako je bilo prije nego što je *on* otišao? Sve si mu to oprostila?”

I ja sam duboko udahnula. “Nisam mu imala što oprostiti.”

Htjela sam preskočiti taj dio, sve te izdaje, te optužbe, ali znala sam da moramo proći taj razgovor prije nego što budemo mogli prijeći na bilo koju drugu temu.

Jacobi se lice stisnulo kao da je upravo polizao limun. “Volio bih da te Sam fotografirao kada te pronašao one noći prošlog septembra. To bi bio dokazni predmet A.”

“Nikome se tu ne sudi.”

“Možda bi se nekom trebalo.”

“Čak ni ti ga ne bi optužio zato što je otišao, kad bi znao koji je bio razlog.”

Oštro me gledao nekoliko sekundi. “Okej”, jetko me izazvao. “Zapanji me.”

Njegova mi je ratobornost bila zamorna – strugala mi je nezaraslu ranu; boljelo me što se ljuti na mene. Podsjetila me na ono sumorno poslijepodne, nekoć davno, kad mi je – jer mu je tako Sam naredio – kazao da ne možemo biti prijatelji. Trebao mi je trenutak da se priberem.

“Edward me napustio prošle jeseni jer je smatrao da se ne bih smjela družiti s vampirima. Mislio je da bi bilo zdravije za mene da on ode.”

Jacob se zaprepastio. Trebalo mu je neko vrijeme da se sabere. Odgovor koji mi je mislio dati očito više nije bio

primjeren. Bilo mi je drago što nije znao i za neposredni povod Edwardove odluke. Mogla sam samo zamisliti što bi pomislio kad bi doznao da me Jasper pokušao ubiti.

“Ipak, vratio se, zar ne?”, promrsio je Jacob. “Šteta što se nije u stanju držati svoje odluke.”

“Ako se sjećaš, *ja* sam otišla po *njega*.”

Jacob me načas samo gledao, a onda je popustio. Lice mu se smirilo i prozborio je smirenijim glasom.

“To je tačno. Eto, nikad nisam uspio čuti cijelu priču. Što je bilo?”

Stala sam oklijevati, grizući se za usnu.

“Je li to neka tajna?” U glasu mu se začulo podrugljivo izazivanje. “Zar mi ne smiješ reći?”

“Ne”, poklopila sam ga. “Stvar je samo u tome da je priča vrlo duga.”

Jacob se arogantno osmjehnuo, okrenuo i pošao duž plaže, očekujući od mene da ga slijedim.

Neće mi biti ugodno s Jacobom ako će se ovako ponašati. Automatski sam pošla za njim, promišljajući se ne bih li se radije okrenula i otišla. Ipak, kad se vratim kući morat ću se suočiti s Alice... Valjda mi se ne žuri baš toliko.

Jacob je otišao do golemog, poznatog naplavljenog debla – čitavog drveta s korijenjem i svim ostalim, bijelog od soli i sunca, odbačenog daleko na pijesak; bilo je to naše deblo, na neki način.

Jacob je sjeo na tu prirodnu klupu i potapšao mjesto pokraj sebe.

“Nemam ništa protiv dugih priča. Ima li kakve akcije?”

Zakolutala sam očima i sjela do njega. “Ima nešto akcije”, uvjetno sam kazala.

“Ne bi to bila strava i užas da nema akcije.”

“Strava i užas!”, podrugnula sam se. “Možeš li slušati, ili ćeš me prekidati nepristojnim komentarima o mojim prijateljima?”

Pantomimom je zaključao usne, a onda bacio nevidljivi ključ preko ramena. Pokušala sam se ne osmjehnuti, ali nisam uspjela.

“Morat ću početi s događajima u kojima si još i sâm sudjelovao”, odlučila sam, trudeći se da organiziram radnju u glavi prije nego što ću početi.

Jacob je podigao ruku.

“Izvoli.”

“To je u redu”, rekao je. “Nisam u to vrijeme naročito dobro shvaćao što se zbiva.”

“Pa, čuj, bit će komplicirano, pa bolje pripazi. Znaš kako Alice predviđa što će se dogoditi?”

Protumačila sam njegovo mrštenje – vukovima nije bilo drago što su legende o natprirodno nadarenim vampirima istinite – kao pozitivan odgovor, i počela mu opisivati svoju jurnjavu po Italiji da spasim Edwarda.

Nastojala sam biti što jezgrovitija – izostavljati sve što nije neophodno. Pokušavala sam protumačiti Jacobove reakcije, ali imao je zagonetan izraz lica dok sam objašnjavala kako je Alice vidjela da se Edward naumio ubiti nakon što je čuo da sam mrtva. Katkad mi se činilo da je Jacob udubljen u misli, toliko da nisam bila sigurna da me sluša. Upao mi je u riječ samo jedanput.

“Krvopija-proročica nas ne može vidjeti?”, ponovio je za mnom, sa žestokim i zluradim izrazom lica u isti mah. “Ozbiljno? Pa to je *izvorsno!*”

Čvrsto sam stisnula zube, pa smo ostali sjediti u tišini, dok je on željno iščekivao da nastavim. Strijeljala sam ga pogledom sve dok nije shvatio u čemu je pogriješio.

“Ups!”, rekao je. “Oprosti.” Opet je zaključao usne.

Bilo je lakše pročitati njegovu reakciju kad sam došla do dijela o Volturima. Stisnuo je zube, ruke su mu se naježile, a nosnice raširile. Nisam ulazila u pojedinosti, samo sam mu kazala da nas je Edward uspio riječima izvući iz nevolje, a pritom nisam spomenula obećanje koje smo im morali dati, ili posjet koji smo očekivali. Nisam htjela da i Jacob ima moje noćne more.

“Sada znaš cijelu priču”, završila sam. “Na tebi je red da mi ispričaš svoju. Što se to dogodilo dok sam preko vikenda bila s mamom?” Zнала sam da će mi Jacob povjeriti više potankosti nego Edward. On se nije bojao da će me preplašiti.

Jacob se prignuo, smjesta se uživivši. “Eto, Embry i Quil i ja bili smo u subotu navečer u patroli, čisto rutinski, kad odjednom, iz vedra neba – bam!” Raširio je ruke, oponašajući prasak. “Našao se pred nama – svjež trag, star ni petnaest minuta. Sam je htio da pričekamo na njega, ali ja nisam znao da si ti otišla, a nisam znao ni drže li te tvoji krvopije na oku ili ne. I tako smo jurnuli punom brzinom za njom, ali ona je prešla granicu iz pogodbe prije nego što smo je sustigli. Raširili smo se po liniji, nadajući se da će opet prijeći na našu stranu. Bilo nam je strašno krivo, da znaš.” Odmahnuo je glavom, tako da mu je kosa – koja mu je opet rasla nakon što ju je kratko ošišao pristupivši u čopor – pala u oči. “Završili smo predaleko na jugu. Cullenovi su je otjerali natrag na našu stranu samo nekoliko kilometara sjevernije od nas. Bila bi to savršena zasjeda, samo da smo znali gdje da je pričekamo.”

Odmahnuo je glavom i složio grimasu. “Tada je postalo tiješno. Sam i ostali sustigli su je prije nas, ali ona je

plesala tačno po liniji, a cijeli je koven bio odmah s druge strane, preko puta nas. Onaj krupni, kako se zove – ”
“Emmett.”

“E da, on. Bacio se na nju, ali ta crvenokosa je brza! Proletio je odmah iza nje i gotovo se zabio u Paula. A onda je Paul... pa, znaš kakav je Paul.”

“Aha.”

“Izgubio je mjeru. Ne mogu reći da mu zamjeram – veliki krvopija našao se ravno nad njim. Skočio je – hej, nemoj me tako gledati. Vampir je bio na našoj zemlji.”

Pokušala sam pribрати izraz lica ne bi li nastavio. Nokti su mi se zarivali u dlanove od uzrujavanja zbog onoga što slušam, premda sam znala da je sve na kraju izašlo na dobro.

“Uglavnom, Paul je promašio, a krupni se vratio na svoju stranu. Ali onda je ona, eh, pa znaš, ona plavuša...”, Jacobovo lice bilo je komična mješavina gađenja i divljenja preko volje, dok je pokušavao smisliti riječ kojom bi opisao Edwardovu sestru.

“Rosalie.”

“Nije bitno. Počela je napadno štititi svoje, pa smo Sam i ja priskočili da zaštitimo Paulove bokove. Onda su njihov vođa i drugi plavokosi mužjak – ”

“Carlisle i Jasper.”

Uputio mi je iznuren pogled. “Znaš da me stvarno nije briga. Uglavnom, *Carlisle* se obratio Samu, da smiri situaciju. Onda je postalo čudno, jer svi su se jako brzo primirili. To nam je po glavi petljao onaj drugi, za kojeg si mi rekla. Ali premda smo znali što nam on to radi, nismo mogli da ne budemo mirni.”

“Da, znam taj osjećaj.”

“Izrazito ide na živce, eto kakav je to osjećaj. Osim što ti tek poslije može ići na živce.” Ljutito je odmahnuo

glavom. “I tako su se Sam i glavni vampir dogovorili da je Victoria prioritet, pa smo opet pošli za njom. Carlisle nam je prepustio liniju, da možemo slijediti miris kako treba, ali onda je ona stigla do litica odmah sjeverno od teritorija Makaha, tačno tamo gdje linija nekoliko milja ide po obali. I opet je ušla u vodu. Onaj krupni i onaj smireni zatražili su dopuštenje da prijeđu granicu kako bi mogli otići za njom, ali mi smo, naravno, to odbili.”

“Dobro. Hoću reći, glupo ste se ponijeli, ali drago mi je. Emmett nikad nije dovoljno oprezan. Mogao je nastradati.”

Jacob je frknuo. “Onda, je li ti tvoj vampir rekao da smo ih napali bez razloga, a njegov je potpuno nedužni koven – ”

“Ne”, upala sam mu u riječ. “Edward mi je ispričao istu priču, samo ne baš s toliko pojedinosti.”

“Ha”, rekao je Jacob ispod glasa, te se sagnuo da podigne jedan od milijuna kamičaka pod našim nogama. Nehajnim zamahom ruke bacio ga je dobrih stotinu metara dalje u zaljev. “Pa, vratit će se ona, valjda. Dobit ćemo novu priliku da je sredimo.”

Stresla sam se; naravno da će se vratiti. Hoće li mi Edward to doista sljedeći put reći? Nisam bila sigurna. Morat ću držati Alice na oku, ne bih li opazila naznaku da se isti obrazac sprema ponoviti...

Jacob prema svemu sudeći nije primijetio moju reakciju. Gledao je preko pučine sa zamišljenim izrazom lica, stišćući široke usne.

“O čemu razmišljaš?”, upitala sam ga nakon što je dugo tako pošutio.

“Razmišljam o onome što si mi rekla. O onome kada te proročica vidjela kako skačeš sa stijene i pomislila da si

počinila samoubojstvo, pa se sve otelo kontroli... Je li tebi jasno da samo da si me pričekala, kao što si trebala, onda te krv— onda te *Alice* ne bi mogla vidjeti kako skačeš? Ništa se ne bi promijenilo. Vjerojatno bismo sada bili u mojoj garaži, kao i svake druge subote. U Forksu ne bi bilo vampira, a ti i ja...” Ostavio je rečenicu nedovršenu, duboko zamišljen.

Bilo mi je nelagodno čuti kako je to rekao, kao da bi bilo dobro da u Forksu ne bude vampira. Srce mi je stalo neravnomjerno tući od praznine predodžbe koju je to u meni stvorilo.

“Edward se ionako mislio vratiti.”

“Baš si sigurna u to?”, upitao me, postajući opet ratoboran čim sam izgovorila Edwardovo ime.

“Razdvojenost se... nije pokazala naročito dobrom ni za jedno od nas dvoje.”

Htio je nešto reći, nešto ljutito, sudeći prema izrazu lica, ali suzdržao se, duboko udahnuo i počeo ispočetka.

“Jesi li znala da se Sam ljuti na tebe?”

“Na mene?” Nisam se odmah snašla. “O. Tako dakle. Smatra da se oni ne bi vratili da nema mene.”

“Ne. Nije stvar u tome.”

“Što mu onda smeta?”

Jacob se nagnuo i uzeo još jedan kamenčić. Stao ga je okretati i okretati u prstima; oči su mu netremice promatrale crni kamen kad je tiho progovorio.

“Kad je Sam vidio... kako ti je bilo u početku, kad im je Billy rekao kako se Charlie brine nakon što ti nije bilo bolje, a kad si onda ti još počela skakati sa stijena...”

Složila sam facu. Niko mi nikada neće dopustiti da to zaboravim.

Jacob me naglo pogledao u oči. “Smatrao je da bar ti na cijelom svijetu imaš jednakog razloga mrziti Cullen-

ve kao i on. Sam drži da si ga ti pomalo... izdala kad si im dopustila da ti se samo tako vrate u život, kao da te nikada nisu povrijedili.”

Nipošto nisam vjerovala da je Sam jedini koji dijeli takvo mišljenje. A jetkost koja mi se sada našla u glasu bila je upućena njima obojici.

“Samo ti reci Samu da se slobodno – ”

“Gledaj ono”, prekinuo me Jacob i pokazao prstom na orla koji se upravo obrušavao prema okeanu s nevjerojatne visine. Izvukao se iz pada u posljednjem trenutku, dotaknuvši tek kandžama površinu valova, tek na trenutak. Zatim je odletio teškim zamasma krila, opterećen krupnom ribom koju je šćepao.

“To se posvuda viđa”, rekao je Jacob, odjednom dalekim tonom. “Priroda slijedi svoj smjer – lovac i lovina, beskrajni ciklus života i smrti.”

Nisam shvatila smisao te poduke o prirodi; pretpostavila sam da on samo želi promijeniti temu. Ali onda me pogledao s mračnim osmijehom u očima.

“No ipak se ne viđa kako riba pokušava poljubiti orla. *To* se nikad ne viđa.” Podrugljivo se iscerio.

Uzvratila sam mu šturim osmijehom, premda sam i dalje osjećala jetki okus u ustima. “Možda je riba to pokušavala”, predložila sam. “Teško je reći što riba misli. Orlovi su zgodne ptice, znaš.”

“Zar se sve na to svodi?” Glas mu je naprasno postao oštar. “Na izgled?”

“Ne budi glup, Jacobe.”

“Ili na novac, onda?”, ostao je uporan.

“Baš krasno”, promrsila sam i ustala s debla. “Laska mi što imaš tako visoko mišljenje o meni.” Okrenula sam mu leđa i krenula odande.

“Joj, ne ljuti se.” Našao se odmah iza mene; uhvatio me za ručni zglob i naglo okrenuo prema sebi. “Ozbiljno ti govorim! Stvarno nastojim shvatiti, ali nikako mi ne uspijeva.”

Ljutito je skupio obrve, a oči su mu bile crne u dubokoj sjeni.

“Volim *njega*. Ne zato što je lijep, niti zato što je *bo-gat!*” Pljunula sam tu riječ Jacobu u lice. “Bilo bi mi mnogo draže da nije ni jedno ni drugo. To bi barem malo popunilo širok procjep između nas – jer bi on i dalje bio najprivrženija, najnesebičnija, najgenijalnija i *najpoštenija* osoba koju sam u životu upoznala. Naravno da ga volim. Koliko je teško to shvatiti?”

“To je nemoguće shvatiti.”

“Prosvijetli me onda, molim, Jacobe.” Pustila sam da sarkazam gusto poteče iz mene. “Koji je *valjani* razlog da neko voli nekoga drugog? Jer ja očito ne znam kako to ide.”

“Mislim da je najpametnije početi tako što potražiš nekoga iz vlastite vrste. To obično funkcionira.”

“Ma, jao si ga meni, onda!” otpovrnula sam mu. “Izgleda da mi je Mike Newton ipak jedini izbor.”

Jacob je ustuknuo i ugrizao se za usnu. Vidjela sam da su ga moje riječi ranile, ali bila sam previše ljuta da mi zbog toga već tada bude krivo. Ispustio mi je zapešće i prekrizio ruke na prsima, okrenuvši se od mene i mrko zagledavši u pučinu.

“Ja sam čovjek”, promrsio je gotovo nečujno.

“Nisi toliko koliko je Mike”, nastavila sam nemilosrdno. “Još uvijek misliš da je to najbitniji razlog?”

“Nije to ista stvar.” Jacob nije odmaknuo pogled od sivih valova. “Ja nisam ovo izabrao.”

Jedanput sam se nasmijala u nevjerici. “A misliš da Edward je? Nije znao što se s njim zbiva ništa više nego ti. Ne može se baš reći da je potpisao da bude ovakav.”

Jacob je odsječnim, brzim pokretima odmahivao glavom.

“Znaš, Jacobe, grozno si nesnošljiv prema drugima – imajući u vidu da si vukodlak i sve to.”

“Nije to isto”, ponovio je Jacob, prostrijelivši me pogledom.

“Ne vidim zašto ne bi bilo. Mogao bi imati *malo* više razumijevanja prema Cullenovima. Pojma nemaš koliko su oni istinski dobri – do srži, Jacobe.”

Još se dublje namrštio. “Ne bi smjeli postojati. Njihovo postojanje je protuprirodno.”

Dugo sam ga samo gledala, podigavši obrvu u nevjerici. Trebalo mu je neko vrijeme da to primijeti.

“Što je?”

“Kad smo kod neprirodnog...”, naznačila sam mu.

“Bella”, rekao je polako, drugačijim glasom. Starijim. Shvatila sam da odjednom zvuči starije od mene – kao roditelj ili učitelj. “Rođen sam s time što sam u sebi. To je dio onoga ko i što sam, ko mi je obitelj, ko smo svi mi kao pleme – to je razlog zašto smo još uvijek tu.

A izuzev toga” – tajanstveno me pogledao crnim očima – “ja sam *i dalje* čovjek.”

Uhvatio mi je ruku i prislonio je na svoja prsa, vruća kao u groznici. Kroz majicu sam osjećala kako mu srce postojano tuče pod mojim dlanom.

“Normalni ljudi ne mogu se nabacivati motociklima tako kao ti.”

Osmjehnuo se slabašnim poluosmijehom. “Normalni ljudi bježe od nemani, Bella. A ja nikad nisam tvrdio da sam normalan. Samo da sam čovjek.”

Bilo mi je prenaporno ljutiti se na Jacoba. Maknula sam ruku s njegovih prsa blago se smiješeći.

“Meni izgledaš itekako kao čovjek”, priznala sam mu. “U ovom trenutku.”

“Osjećam se kao čovjek.” Pogledao je u stranu, daleko. Donja usna mu je zadrhtala, pa ju je čvrsto ugrizao.

“O, Jake”, prošaptala sam i uhvatila ga za ruku.

Zbog ovoga sam došla. Zbog ovoga ću prihvatiti svaku reakciju koja me po povratku čeka. Zbog toga što, ispod sve ljutnje i sarkazma, Jacob pati. Sada mu se to vrlo jasno vidjelo u očima. Nisam znala kako da mu pomognem, ali znala sam da moram pokušati. Dugovala sam mu više od toga. Njegova je bol sada boljela i mene. Jacob je postao dio mene, a to se više nije moglo promijeniti.

5. UTISKIVANJE

“Jake, jesi li dobro? Charlie je rekao da ti nije lako... Zar ti stvarno nije nimalo bolje?”

Obavio mi je ruku toplom šakom. “Nije tako strašno”, rekao je, ali nije me htio pogledati u oči.

Polako se vratio do naplavljenog debla za sjedenje, zagledan u šljunak duginih boja, vodeći me uza se. Sjela sam natrag na našu klupicu, ali on je sjeo na vlažno, kamenito tlo radije nego do mene. Upitala sam se nije li to bilo zato da lakše može prikriti lice. Nije mi pustio ruku.

Počela sam blebetati ne bih li prekinula šutnju. “Tako dugo već nisam bila ovdje. Vjerojatno mi je sto stvari promaklo. Kako su Sam i Emily? A Embry? Je li Quil – ?”

Prekinula sam se usred rečenice, sjetivši se da je Jacobov prijatelj Quil bio osjetljiva tema.

“Ah, Quil”, uzdahnuo je Jacob.

Znači, to se zacijelo dogodilo – Quil se u međuvremenu pridružio čoporu.

“Žao mi je”, promrmljala sam.

Na moje iznenađenje, Jacob je frknuo s podsmijehom. “Nemoj to *njemu* reći.”

“Kako to misliš?”

“Quilu ne treba sažaljenje. Upravo suprotno – nabrijan je. Totalno oduševljen.”

To mi nije išlo u glavu. Svi ostali vukovi bili su prije u teškoj depresiji zbog spoznaje da će ista sudbina snaći i njihovog prijatelja. “A?”

Jacob je nagnuo glavu unatrag da me pogleda. Osmjehnuo se i zakolutao očima.

“Quil smatra da je to najbolja stvar koja mu se u životu dogodila. Razlog je djelomično u tome što sad napokon zna što se događa. I sretan je što opet ima stare prijatelje – što se vratio ‘kulerskom društvu’.” Jacob je opet frknuo. “Valjda me to ne bi trebalo iznenaditi. To je tako *tipično* za Quila.”

“Njemu se to *sviđa*?”

“Iskreno rečeno... većini se to sviđa”, priznao mi je polako Jacob. “Ima u tome nesporno dobrih strana – brzina, sloboda, snaga... osjećaj, kako da to kažem – *obitelji*... Jedino smo Sam i ja ikada bili zaista ogorčeni. A Sam je to davno nadvladao. I tako sam ja sada plačljivko.” Jacob se nasmijao sebi u bradu.

Toliko sam toga htjela saznati. “Zašto ste ti i Sam drugačiji? Što se, uostalom, dogodilo Samu? Što njega muči?” Pitanja su pokuljala iz mene ne ostavljajući vremena za odgovor, a Jacob se opet nasmijao.

“To je duga priča.”

“I ja sam tebi ispričala dugu priču. Uostalom, meni

se nimalo ne žuri natrag”, rekla sam, a onda složila grimasu kad sam se sjetila nevolja u koje ću upasti.

Brzo je pogledao u mene, razabravši zdvajanje u mojim riječima. “Hoće li se on ljutiti na tebe?”

“Hoće”, priznala sam. “Stvarno ne voli kada radim stvari koje on smatra... opasnim.”

“Kao kad se, na primjer, družiš s vukodlacima.”

“Aha.”

Jacob je slegnuo ramenima. “Onda se nemoj ni vraćati. Spavat ću na kauču.”

“To si se baš sjajno sjetio”, progundala sam. “Jer on bi me u tom slučaju došao potražiti.”

Jacob se napeo, a onda oporo osmjehnuo. “Je li?”

“Ako se boji da sam možda nastradala – vjerojatno.”

“Sve mi se više sviđa ta moja ideja.”

“Molim te, Jake. To mi stvarno teško pada.”

“Što ti teško pada?”

“To što ste vas dvojica tako spremni ubiti jedan drugoga!”, potužila sam se. “Dođe mi da poludim od toga. Zašto vam je tako teško da se ponašate civilizirano?”

“On je mene spreman ubiti?”, upitao me Jacob sa sumornim osmijehom, ne hajući za moju ljutnju.

“Ne toliko kao ti!” Shvatila sam da vičem. “*On* se barem tu može postaviti kao odrasla osoba. Zna da bi povrijedio mene ako povrijedi tebe – i zato te nikada neće povrijediti. A tebe baš briga za sve to!”

“Ma baš”, promrmljao je Jacob. “Siguran sam da je on veliki pacifist.”

“Ma!” Istrgnula sam ruku iz njegove i odgurnula mu glavu. Zatim sam privukla koljena do grudi i čvrsto ih objumila rukama.

Zabuljila sam se u obzorje, pjeneći se.

Jacob je minutu-dvije samo šutio. Napokon je ustao s tla, sjeo do mene i obgrlio me. Otresla sam ga.

“Oprosti”, tiho je rekao. “Nastojat ću biti pristojan.”

Nisam mu odgovorila.

“Želiš li još uvijek da ti ispričam što je bilo sa Samom?”, predložio mi je.

Slegnula sam ramenima.

“Kao što kažem, duga je to priča. I vrlo... čudna. Toliko je toga čudnog u ovom novom životu. Nisam ti stigao ispričati ni polovicu. A to sa Samom – pa, ne znam hoću li ti ikada to moći objasniti kako treba.”

Naćulila sam radoznalo uši na te riječi, usprkos ljutnji.

“Slušam”, rekla sam mu strogo.

Krajičkom oka opazila sam kako mu se obraz razvlači u osmijeh.

“Samu je bilo daleko teže nego nama ostalima. Jer je bio prvi, i bio je sam, i nije imao nikoga ko bi mu rekao što se to događa. Samu je djed umro prije nego što se on rodio, a otac nikad nije bio uz njega. Nije bilo nikoga ko bi prepoznao znakove. Prvi put kad se to dogodilo – prvi put kad se fazirao – mislio je da je sišao s uma. Trebalo mu je dva tjedna da se smiri dovoljno da vrati ljudski oblik.

To je bilo prije nego što si ti došla u Forks, pa se nećeš sjećati. Sarmova majka i Leah Clearwater poslale su šumare i policiju u potragu za njim. Ljudi su mislili da je doživio nekakvu nesreću...”

“Leah?”, iznenađeno sam ga upitala. Leah je bila Harryjeva kći. Na spomen njezinog imena automatski me prožela sućut. Harry Clearwater, Charliejev prijatelj od malih nogu, umro je od srčanog udara prošlog proljeća.

Glas mu se promijenio, postao teži. “Aha. Leah i Sam bili su par u srednjoj školi. Počeli su izlaziti još kad je ona bila u prvom razredu. Bila je sva izvan sebe kad je nestao.”

“Ali on i Emily – ”

“Doći ću do toga – to je dio priče”, rekao je. Polako je udahnuo, te hučno izdahnuo.

Valjda je bilo blesavo od mene što sam pomislila da Sam nije volio nijednu drugu prije Emily. Većina ljudi mnogo puta u životu zavoli i prestane voljeti. Stvar je bila samo u tome da sam vidjela Sama s Emily i nisam ga mogla zamisliti ni s jednom drugom. Kako ju je gledao... pa, to me podsjetilo na pogled koji sam katkad viđala u Edwardovim očima – kad je gledao mene.

“Sam se vratio”, rekao je Jacob, “ali nije htio nikome reći gdje je bio. Kolale su glasine – uglavnom da se bavio nekakvim kriminalom. A onda je Sam slučajno naletio na Quilovog djeda, jednog popodneva kad je stari Quil Ateara došao u posjet gospođi Uley. Sam se rukovao s njim. Stari Quil gotovo da je dobio srčani udar.” Jacob je zastao i glasno se nasmijao.

“Zašto?”

Jacob je prislonio dlan na moj obraz i okrenuo mi lice prema sebi, da ga pogledam – prignuo se, našavši se na samo nekoliko centimetara od moga lica. Dlan mu je bio vreo, kao da ga trese vrućica.

“A, tako je”, rekla sam. Bilo mi je nelagodno držati lice tako blizu njegovome, dok mi vrućom rukom drži lice. “Sam je imao visoku temperaturu.”

Jacob se opet nasmijao. “Samova ruka bila je sva užarena, kao da ju je upravo držao na štednjaku.”

Bio je tako blizu da sam osjećala njegov topli dah. Ne-

hajno sam podigla ruku da odmaknem njegovu i oslobodim lice, ali pritom sam ispreplela prste s njegovima da mu ne povrijedim osjećaje. Osmjehnuo se i odmaknuo, ne dopustivši da ga moj naoko nehajni potez zavara.

“I tako je gospodin Ateara otišao ravno ostalim starješinama”, nastavio je Jacob. “Oni su bili jedini živi koji su još znali, koji su se sjećali. Gospodin Ateara, Billy i Harry na svoje su oči vidjeli svoje djedove kako se mijenjaju. Kad im je stari Quil to rekao, potajice su se našli sa Samom i objasnili mu.

Bilo mu je lakše nakon što je shvatio – nakon što više nije bio sam. Znali su da neće biti jedini na kojeg će utjecati povratak Cullenovih” – nehotice je izgovorio to prezime s gorčinom u glasu – “ali niko drugi nije bio dovoljno star. I tako je Sam pričekao da mu se mi ostali pridružimo...”

“Cullenovi pojma nisu imali”, prošaptala sam. “Vjerovali su da vukodlaci više ovdje ne postoje. Nisu znali da će vas promijeniti svojim dolaskom ovamo.”

“To ne mijenja činjenicu da je tako bilo.”

“Podsjeti me da ti se nikada ne zamjerim.”

“Misliš da bih trebao praštati u istoj mjeri kao i ti? Ne možemo svi biti sveci i mučenici.”

“Daj odrasti, Jacobe.”

“Da bar mogu”, tiho je promrmljao.

Zagledala sam se u njega, nastojeći shvatiti taj odgovor. “Što?”

Jacob se zahihotao. “To ti je jedna od onih mnogih čudnih stvari koje sam spomenuo.”

“Ti... ne možeš... odrasti?”, rekla sam tupo. “Što to znači? Da... *ne stariš?* To je neka šala?”

“A, ne”, odsječno je odgovorio.

Osjetila sam kako mi krv navire u lice. Suze – suze gnjeva – ispunile su mi oči. Zubi su mi se stisnuli i čujno zaškrgutali.

“Bella? Pa što sam rekao?”

Opet sam bila na nogama, čvrsto stisnutih šaka, dok mi se cijelo tijelo treslo.

“Ti. Ne. Stariš”, zarežala sam kroz zube.

Jacob me blago povukao za ruku, ne bih li sjela. “Niko od nas ne stari. Što je sad s tobom?”

“Jesam li ja jedina koja mora *ostarjeti*? Starim svakog smrdljivog dana!”, gotovo sam vrisnula, raširivši ruke. Negdje duboko u sebi shvaćala sam da imam napadaj bijesa poput Charlieja, ali taj racionalni dio mene bio je duboko u sjeni onog iracionalnog. “*Dovraga!* Kakav je ovo svijet? Gdje je tu *pravda*?”

“Daj se smiri, Bella.”

“Začepi, Jacobe. Samo začepi! To je tako nepošteno!”

“Jesi li ti to ozbiljno upravo udarila nogom o zemlju? Mislio sam da to cure rade samo na televiziji.”

Zarežala sam, ne naročito dojmljivo.

“Nije to tako strašno kao što ti to očito misliš. Sjedni, pa ću ti objasniti.”

“Stajat ću.”

Zakolutao je očima. “Okej. Kako god hoćeš. Ali, slušaj, *ostarjet* ću ja... jednoga dana.”

“Objasni.”

Potapšao je deblo kraj sebe. Načas sam ga mrko pogledala, ali onda sam sjela; bijes mi je izgorio jednako brzo kao što je i buknuo, pa sam se primirila dovoljno da shvatim kako pravim budalu od sebe.

“Kada steknemo dovoljno samokontrole da prekinemo...”, rekao je Jacob. “Kad se prestanemo fazirati jed-

no ozbiljnije razdoblje, opet počnemo starjeti. Nije to lako.” Odmahnuo je glavom, naglo pun dvojbe. “Treat će jako dugo da se naučimo tako obuzdavati, mislim. Čak ni Sam nije još dotle došao. Jasno, ne pomaže nam to što u neposrednom susjedstvu živi golemi vampirski koven. Ne može nam ni pasti na pamet da prestanemo dokle god plemenu budu trebali zaštitnici. Ali ne razbijaj ti time glavu, u svakom slučaju, jer sam ja već stariji od tebe, barem u tjelesnom pogledu.”

“O čemu ti to?”

“Pogledaj me, Bells. Izgledam li kao šesnaestogodišnjak?”

Odmjerila sam pogledom njegovo mamutsko tijelo, nastojeći biti objektivna. “Pa ne baš, valjda.”

“Nimalo. Jer mi dosegnemo puni stas u roku od nekoliko mjeseci nakon što se vukodlački gen pokrene. Paklenski naglo izrastanje.” Složio je facu. “U tjelesnom pogledu, vjerojatno mi je oko dvadeset pet godina. Tako da nema potrebe da šiziš oko toga da si prestara za mene još barem nekih sedam godina.”

Oko dvadeset pet godina. Taj mi je pojam sasvim pomutio misli. Ali sjećala sam se onog izrastanja – sjećala sam ga se kako mi naočigled naglo raste i popunjava se. Sjećala sam se kako je drugačije izgledao iz dana u dan... Odmahnula sam glavom, jer mi se zavrtjelo.

“Onda, želiš li da ti ispričam do kraja o Samu, ili si se mislila još malo derati na mene zbog stvari koje su izvan moje kontrole?”

Duboko sam udahnula. “Oprosti. Starenje mi je slaba tačka. Pogodio si me u živac.”

Jacob je stisnuo oči; izgledao je kao da pokušava odrediti kako da nešto sroči.

Kako nisam htjela razgovarati o istinski osjetljivim temama – mojim planovima za budućnost, ili pogodba-
ma koje bi takvi planovi mogli prekršiti, potaknula sam
ga. “Dakle, nakon što je Sam shvatio što se zbiva, nakon
što je imao Billyja i Harryja i gospodina Atearu, kažeš da
mu više nije bilo tako teško. I, kao što si također rekao,
ima to i dobrih strana...” Načas sam oklijevala. “Zbog
čega ih Sam tako mrzi? Zbog čega želi da ih i ja mrzim?”

Jacob je uzdahnuo. “E, to je stvarno čudan dio priče.”

“Profesionalka sam za čudno.”

“Da, znam.” Iscerio se prije nego što će nastaviti. “Da-
kle, u pravu si. Sam je sada znao što se to zbiva, i sve je bilo
gotovo u redu. U većini pogleda, život mu se vratio, pa, ne
baš sasvim u normalu. Ali bio je bolji.” Zatim se Jacobovo
lice ukrutilo, kao da slijedi nešto bolno. “Sam to nije mo-
gao povjeriti Lei. Ne bismo smjeli to reći nikome ko ne
mora nužno znati. A nije bilo potpuno bezopasno da je on
uz nju – ali varao je, baš kao i ja s tobom. Leah se silno raz-
ljutila na njega jer joj nije htio reći što se zbiva – gdje je bio,
kamo to ide noću, zašto je uvijek tako iscrpljen – ali nekako
su izlazili na kraj s time. Trudili su se. Zaista su se voljeli.”

“Je li ona otkrila u čemu je stvar? To se dogodilo?”

Odmahnuo je glavom. “Ne, nije u tome bio pro-
blem. Njezina sestrična Emily Young došla joj je jednog
vikenda u posjet iz rezervata Makaha.”

Zgranula sam se. “Emily i Leah su sestrične?”

“Iz drugog koljena. Ali bliske su. Bile su kao sestre
dok su bile male.”

“To je... užasno. Kako je Sam mogao... ?” Nisam do-
vršila rečenicu, odmahujući glavom.

“Nemoj ga još osuđivati. Je li ti iko ikada rekao... Jesi
li ikada čula za *utiskivanje*?”

“Utiskivanje?” Ponovila sam nepoznatu riječ. “Ne. Što to znači?”

“To ti je jedna od tih bizarnih stvari s kojima se moramo nositi. Ne događa se svima. Zapravo, to je rijetka iznimka, a ne pravilo. Sam je tada već bio čuo sve priče, priče koje smo svi mi nekoć smatrali legendama. Čuo je za utiskivanje, ali nije ni sanjao...”

“Što je to?”, priupitala sam ga.

Jacobove oči odlutale su prema okeanu. “Sam je doista volio Leu. Ali kad je vidio Emily, to više nije bilo bitno. Ponekad... ne znamo tačno zbog čega... otkrijemo svoje životne partnere na taj način.” Oči su mu načas pogledale prema meni, a lice mu se zarumenjelo. “Hoću reći... duševne partnere.”

“Na koji to način? Kroz ljubav na prvi pogled?” Posprdno sam se iscerila.

Jacob se nije smješкао. U tamnim mu se očima vidio prijekor na moju reakciju. “To je nešto malčice moćnije. Nešto apsolutnije.”

“Oprosti”, promrmljala sam. “Ozbiljno to govoriš, zar ne?”

“Da, tako je.”

“Ljubav na prvi pogled? Ali moćnija?” U glasu mi se još čula sumnja, a on ju je razabrao.

“Nije to lako objasniti. Ionako nije bitno.” Suzdržano je slegnuo ramenima. “Htjela si čuti što se to dogodilo Samu da je zamrzio vampire zbog toga što su ga promijenili, da je zamrzio sebe. I eto što se dogodilo. Slomio je Lei srce. Pogazio je svako obećanje koje joj je dotada dao. Svakoga dana on vidi prijekor u njezinim očima, i zna da ona ima pravo.”

Naglo je ušutio, kao da je rekao nešto što nije namjeravao.

“Kako se Emily postavila? Ako su ona i Leah bile bliže...?” Sam i Emily potpuno su *pristajali* jedno uz drugo, kao dva djelića slagalice tačno oblikovana da se spoje. Ipak... kako je Emily prešla preko činjenice da je on dotad pripadao jednoj drugoj? I to gotovo pa njezinoj sestri.

“Isprva je bila jako ljuta. Ali teško se oduprijeti tolikoj predanosti i obožavanju.” Jacob je uzdahnuo. “A Sam joj je onda mogao sve ispričati. Nema pravila koja te mogu sputati kada pronadeš svoju drugu polovicu. Znaš kako je nastradala?”

“Aha.” U Forksu se pričalo da ju je unakazio medvjed, ali ja sam znala tajnu.

Vukodlaci su nestabilni, kazao mi je Edward. *Ljudi uz njih nastradaju.*

“Pa, za divno čudo, tako su nekako i razriješili stvar. Sam se tako užasnua, tako zgadio samome sebi, tako ispunio mržnjom prema onome što je učinio... Bio bi se bacio pod autobus, kad bi joj od toga bilo lakše. Možda bi se svejedno bacio, samo da pobjegne od onoga što je učinio. Bio je shrvan... A onda je, nekako, *ona* počela tješiti *njega*, a nakon toga...”

Jacob nije dovršio misao, a ja sam osjetila da je priča postala odviše osobna da bi se dijelila.

“Sirota Emily”, prošaptala sam. “Siroti Sam. Sirota Leah...”

“Da, Leah je izvukla najdeblji kraj”, složio se. “Hrabro se ona nosi. Bit će djeveruša.”

Pogledala sam u daljinu, prema nazubljenim stijena-
ma što su se uzdizale iz okeana kao zatupasti odsječeni
prsti na južnom obodu zaljeva, dok sam pokušavala sve
to shvatiti. Osjećala sam kako me on gleda, kako čeka
da nešto kažem.

“To se dogodilo i tebi?”, napokon sam ga upitala, ne pogledavši ga. “Takva ljubav na prvi pogled?”

“Ne”, kratko mi je odgovorio. “Sam i Jared su jedini.”

“Hmm”, rekla sam, nastojeći zvučati kao da ga pitam iz puke pristojnosti. Laknulo mi je, i pokušala sam sama sebi protumačiti tu reakciju. Zaključila sam da mi je naprosto drago što on ne tvrdi da između nas dvoje postoji nekakva mistična, vučija spona. Odnos nam je ionako već bio dovoljno nejasan. Nije mi trebalo više nadnaravnoga u njemu od onoga s čime sam se ionako morala nositi.

I on je utihnuo, i ta je tišina postala pomalo nezgodna. Slutila sam da mi je bolje ne znati što on misli.

“Kako je to ispalo s Jaredom?”, upitala sam ga da prekinem šutnju.

“Nije bilo nikakve drame. Radilo se samo o djevojci koja je cijele godine sjedila kraj njega u školi, a nije ju dvaput pogledao. A onda, nakon što se promijenio, vidio ju je opet i nikad više nije pogledao nijednu drugu. Kim se oduševila. Bila je silno zaljubljena u njega. U dnevniku je posvuda zapisivala svoje ime s njegovim prezimenom.” Podrugljivo se nasmijao.

Namrštila sam se. “Jared ti je to rekao? Nije smio.”

Jacob se ugrizao za usnu. “Valjda se ne bih trebao smijati. Makar je zbilja bilo smiješno.”

“Koji duševni partner.”

Uzdahnuo je. “Jared nam ništa nije namjerno rekao. Već sam ti kazao to, sjećaš se?”

“A, da. Jedan drugome možete čuti misli, ali samo kad ste vukovi, je l’ tako?”

“Tako je. Baš kao i tvoj krvopija.” Prostrijelio me pogledom.

“Edward”, ispravila sam ga.

“Jasno, jasno. Tako sam saznao toliko o tome kako je bilo Samu. Nije da bi nam on sve to ispričao da je imao izbora. Zapravo, to je nešto što svi mi mrzimo.” U glasu mu se odjednom začula oštra gorčina. “To je grozno. Nema intime, nema tajni. Sve čega se stidiš izloženo je svima na dlanu.” Stresao se.

“Zvuči užasno”, prošaptala sam.

“Dobro to dođe, *ponekad*, kad se moramo koordinirati”, rekao je preko volje. “Svake stote godine kad nam neki krvopija zađe na teritorij. S Laurentom je bilo zabavno. A da nam Cullenovi nisu zasmetali prošle subote... uh!” Prostenjao je. “Mogli smo je srediti!” Ljutito je stisnuo šake.

Lecnula sam se. Ma koliko da sam se brinula zbog toga da bi Jasper ili Emmett mogli nastradati, to nije bilo ni izbliza slično mojoj panici na pojam da bi se Jacob mogao sukobiti s Victorijom. Emmett i Jasper bili su nešto najbližnije neuništivosti što sam mogla zamisliti. Jacob je i dalje bio topao, i dalje razmjerno ljudski. Smrtan. Pomislila sam na Jacoba pred Victorijom, dok joj vjetar nosi jarku kosu oko neobično mačkastog lica... i stresla se.

Jacob me znatiželjno pogledao. “Ali nije li tako cijelo vrijeme i tebi? Dok ti je *on* u glavi?”

“O, ne. Edward mi nikad nije u glavi. On bi to samo želio.”

Jacobovo lice posve se zbunilo.

“On me ne čuje”, pojasnila sam mu s tračkom nadmenosti u glasu, iz stare navike. “Ja sam jedina osoba koju on ne čuje. Ne znamo *zašto* je to tako.”

“Čudno”, rekao je Jacob.

“Baš.” Nadmenost se izgubila. “To vjerojatno znači da mi nešto nije u redu s mozgom”, priznala sam.

“Znao sam ja već da nešto nije u redu s tvojim mozgom”, promrsio je Jacob.

“Hvala.”

Sunce je odjednom granulo kroz oblake, neočekivano, iznenadivši me, pa sam morala stisnuti oči zbog sjajnog odraza s vode. Sve je promijenilo boju – valovi iz sive u modru, krošnjice iz mutne maslinaste u žarki žad, a kamenčići duginih boja zasvjetlucali su kao dragulji.

Neko smo vrijeme samo škiljili, puštajući da nam se oči prilagode. Nije se čulo ništa osim šuplje rike valova što odjekuje sa svake strane zaštićenog zaljeva, tihog struganja kamičaka o kamičke nošene vodom, i zova galebova visoko nad nama. Bilo je vrlo spokojno.

Jacob se smjestio bliže meni, tako da mi se oslanjao o ruku. Bio je tako topao, pa sam nakon minute, sa sebe skinula kabanicu. Ispustio je tihi, zadovoljni uzdah iz dna grla, te položio obraz na moje tjeme. Osjećala sam kako mi sunce grije kožu – premda nije bilo baš tako toplo kao Jacob – i dokono se upitala koliko će mi trebati da sva izgorim.

Zamišljeno sam okrenula desnu ruku na stranu i počela promatrati kako se sunčevo svjetlo blago ljeska s ožiljka koji mi je James ondje ostavio.

“O čemu razmišljaš?”, prošaptao je.

“O suncu.”

“Mmm. Godi.”

“O čemu ti razmišljaš?”, upitala sam ga.

Tiho se zahihotao. “Sjetio sam se onog debilnog filma na koji si me odvela. I Mikea Newtona koji riga po svemu oko sebe.”

I ja sam se nasmijala, iznenadivši se koliko mi je vrijeme promijenilo tu uspomenu. Nekoć je bila puna stresa, puna zbnunjenosti. Toliko se toga promijenilo te noći... A ja se sada mogu smijati tome. To je bila zadnja noć koju smo Jacob i ja proveli skupa prije nego što je on saznao istinu o svome podrijetlu. Zadnja ljudska uspomena. Sada neobično ugodna uspomena.

“To mi nedostaje”, rekao je Jacob. “Kako je nekada sve bilo tako lako... nezamršeno. Drago mi je što imam dobro pamćenje.” Uzdahnuo je.

Osjetio je naglu napetost u momo tijelu, kad je svojim riječima potaknuo jednu moju uspomenu.

“Što je bilo?”, upitao me.

“Kad smo kod tog tvog dobrog pamćenja...” Odmaknula sam se od njega da mu vidim lice. Trenutačno je bilo zbnunjeno. “Bi li mi možda rekao što si to radio u ponedjeljak ujutro? Mislio si o nečemu što je pogodilo Edwarda.” *Pogodilo* nije baš bila prava riječ, ali htjela sam odgovor, pa sam smatrala da je najpametnije ne početi prestrogo.

Jacobovo lice je zasjalo kad je shvatio na šta mislim, pa se nasmijao. “Samo sam mislio o tebi. Nije mu se naročito svidjelo, zar ne?”

“O *meni*? Što o meni?”

Jacob se nasmijao, ovaj put s oštrijim prizvukom. “Sjećao sam se kako si izgledala one noći kad te Sam pronašao – vidio sam mu to u glavi, pa kao da sam bio tamo; ta uspomena odonda proganja Sama, znaš. A ondama se sjetio kako si izgledala kad si prvi put došla do mene. Kladam se da ni ne shvaćaš koliko si tada bila smoždena, Bella. Protekli su tjedni prije nego što si opet počela izgledati ljudski. I sjetio sam se kako si se stalno

obavijala rukama, ne bi li nekako spriječila da se ne raspadneš...” Jacob se lecnuo, a onda je odmahnuo glavom. “Teško mi je prisjećati se koliko si tužna bila, a *ja* nisam bio kriv za to. Pa sam računao da će njemu biti još teže. A i mislio sam da bi trebao vidjeti što je to učinio.”

Pljesnula sam ga po ramenu. Ruka me zaboljela. “Jacob Black, da to više nisi ponovio! Obećaj mi.”

“Nema šanse. Mjesecima se nisam tako dobro proveo.”

“Tako mi svega, Jake – ”

“Ma daj, saberi se, Bella. Kad ću ga opet vidjeti? Ništa se ti ne brini.”

Ustala sam , a on me uhvatio za ruku kad sam krenula odande. Pokušala sam se otrgnuti.

“Odlazim, Jacobe.”

“Ne, ne idi još”, pobunio se i čvršće me uhvatio. “Žao mi je. I... okej, neću to ponoviti. Obećavam.”

Uzdahnula sam. “Hvala, Jake.”

“Hajde, idemo natrag do mene kući”, rekao je gorljivo.

“Zapravo, mislim da bih stvarno trebala poći. Angela Weber me očekuje, a znam da se Alice brine. Ne bih je htjela previše uzrujati.”

“Ali tek što si došla!”

“Čini se tako”, složila sam se. Pogledala sam sunce, odnekud već u zenitu. Kamo je otišlo to vrijeme?

Obrve su mu se nadnijela nad oči. “Ne znam kada ću te opet vidjeti”, kazao je povrijeđenim tonom.

“Doći ću ti idući put kad Edward ne bude bio tu”, obećala sam mu ishitreno.

“*Kad ga ne bude bilo tu?*” Jacob je prevrnuo oči. “Lijep opis onoga što on radi. Koji odurni paraziti.”

“Ako ne možeš biti pristojan, neću se uopće vratiti!”, prijetila sam mu i pokušala osloboditi ruku. Odbio je da meпусти.

“Ma daj, ne ljuti se”, rekao je, široko se osmjehujući.
“Refleksna reakcija.”

“Ako hoćeš da se opet pokušam vratiti, mora ti nešto biti jasno, okej?”

Pričekao je.

“Vidiš”, objasnila sam mu. “Baš me briga ko je vampir, a ko vukodlak. To je nebitno. Ti si Jacob, on je Edward, a ja sam Bella. I ništa drugo nije bitno.”

Oči su mu se blago suzile. “Ali ja *jesam* vukodlak”, nevoljko je rekao. “A on *jest* vampir”, dodao je s očitim gađenjem.

“A ja sam djevica u horoskopu!”, iznureno sam viknula.

Podigao je obrve, odmjeravajući znatiželjno izraz mogeg lica. Napokon je slegnuo ramenima.

“Ako stvarno možeš tako to doživljavati...”

“Mogu. I doživljavam.”

“Okej. Samo Bella i Jacob. Ne trebaju nam nikakve munjene djevice u horoskopu.” I nasmiješio mi se onim toplim, poznatim smiješkom koji mi je tako nedostajao. Osjetila sam kako se u odgovor i meni smiješak razliježe licem.

“Stvarno si mi nedostajao, Jake”, priznala sam mu bez razmišljanja.

“I ti meni.” Osmijeh mu se raširio. Oči su mu bile sretne i bistre, napokon oslobođene one ljutite gorčine. “Više nego što znaš. Hoćeš li se brzo vratiti?”

“Čim budem mogla”, obećala sam mu.

6. ŠVICARSKA

Dok sam se vozila kući, nisam naročito pazila na mokru cestu koja se presijavala na suncu. Razmišljala sam o lavini podataka koje je Jacob podijelio sa mnom, nastojeći si ih složiti u glavi, prisiliti da svi skupa imaju smisla. Usprkos tom opterećenju, bilo mi je lakše. Kad sam vidjela kako se Jacob smiješi, kad smo pretresli sve tajne... situacija nije postala savršena, ali postala je bolja. Imala sam pravo što sam otišla. Jacob me trebao. A opasnosti, pomislila sam škiljeći od odsjaja, očito nije bilo.

“Ma, drek”, zacvilila sam.

Razmislila sam bih li stala uz cestu. Ali bila sam tako strašljiva da se nisam htjela već sada suočiti s njim. Računala sam da ću imati vremena da se priprelim... i Charlieja uza sebe kao branu. To bi ga barem prisililo da ne diže glas.

Volvo me slijedio na samo nekoliko centimetara razdaljine. Gledala sam ravno u cestu pred sobom.

Kao potpuna kukavica, odvezla sam se ravno do Angele ni jedanput ne pogledavši u zažarene oči koje sam osjećala u retrovizoru.

Slijedio me sve dok nisam stala uz trotoar pred kućom Weberovih. Nije stao, a ja nisam pogledala prema njemu kad je prošao. Nisam htjela vidjeti izraz na njegovom licu. Pretrčala sam kratku betonsku stazicu do Angelinih ulaznih vrata čim se izgubio s vidika.

Ben mi je otvorio još dok sam kucala, kao da je stajao odmah pokraj vrata.

“Hej, Bella!”, iznenađeno je rekao.

“Bok, Ben. Ovaj, je li Angela tu?” Upitala sam se nije li Angela zaboravila na naš dogovor, a onda sam se lećnula na pomisao da bih morala ranije otići kući.

“Naravno”, rekao je Ben baš kad je Angela doviknula: “Bella!”, i pojavila se na vrhu stubišta.

Ben mi je virnuo preko ramena kad smo oboje začuli zvuk automobila na cesti; nisam se prepala – ovaj je motor kašljucavo zastao, a onda glasno prasnuo iz ispušne cijevi. Nije zvućao nimalo slično mekom brućanju volvoa. To se zacijelo pojavio onaj kojega je Ben očekivao.

“Stigao je Austin”, rekao je Ben kad je Angela došla do njega.

Vozać je zatrubio s ulice.

“Vidimo se poslije”, obećao joj je Ben. “Već mi nedostaješ.”

Stavio je ruku Angeli oko vrata i spustio je do svoje visine da je može gorljivo poljubiti. Nakon sekund-dvije, Austin je opet zatrubio.

“Đenja, Ang! Volim te!”, viknuo je Ben dok je proćrćavao kraj mene.

Angela se zanjihala, blago rumena u licu, a onda došla sebi i mahala im sve dok se Ben i Austin nisu izgubili

s vida. Zatim se okrenula prema meni i žalosno osmjehnula.

“Hvala ti zbog ovoga, Bella”, rekla je. “Iz dna duše. Ne samo da mi spašavaš ruke od trajne ozljede, nego si me upravo i poštjednula dva sata gledanja loše sinhroniziranog filma o borilačkim vještinama potpuno lišenog radnje.” Uzdahnula je od olakšanja.

“Drago mi je biti na usluzi.” Osjećala sam malo manju paniku, disala sam malo ravnomjernije. Ovdje je sve bilo tako obično. Angeline jednostavne ljudske drame neobično su me smirivale. Bilo je lijepo znati da je život bar *negdje* normalan.

Otišla sam za Angelom na kat, u njezinu sobu. Noga je usput razmicala igračke. U kući je bilo neuobičajeno mirno.

“Gdje su tvoji?”

“Roditelji su odveli blizance u Port Angeles na neki rođendan. Stvarno ne mogu vjerovati da ćeš mi pomoći oko ovoga. Ben se pravi da ima upalu mišića.” Složila je facu.

“Drage volje”, rekla sam, a onda ušla u Angelinu sobu i ugledala hrpe pripremljenih omotnica.

“Oh!”, zgranula sam se. Angela me pogledala s isprikom u očima. Sad mi je bilo jasno zbog čega je toliko odgađala ovaj posao, a i zašto se Ben prepredeno izvukao.

“Mislila sam da preuveličavaš”, priznala sam joj.

“Da bar. Sigurna si da ti se da to raditi?”

“Samo ti mene uposli. Imam cijeli dan vremena.”

Angela je razdijelila jednu hrpu napola i stavila majčin adresar između nas na radnom stolu. Neko smo vrijeme organizirale posao, a zatim su se samo čula naša penkala kako tiho stružu po papiru.

“Što Edward večeras radi?”, upitala me nakon nekoliko minuta.

Penkalo mi se zarilo u omotnicu na kojoj sam radila. “Emmett se vratio kući za vikend. *Navodno* su otišli na planinarenje.”

“To si rekla kao da nisi sigurna.”

Slegnula sam ramenima.

“Imaš sreće što Edward ima braću s kojom može ići na sva ta planinarenja i izlete. Ne znam kako bih se snašla da Ben nema Austina za sve te muške stvari.”

“Aha, ti izlasci u prirodu nisu baš za mene. A nikako ne bih ni mogla držati korak s njima.”

Angela se nasmijala. “I meni je draže biti u kući.”

Zatim se opet posvetila svojoj hrpi. Ja sam napisala još četiri adrese. Uz Angelu nikad nije bilo pritiska da se stanka u razgovoru ispuni besmislenim čavrljanjem. Kao i Charlieju, nije joj smetala tišina.

Ali, kao i Charlie, također je katkad previše dobro opazala štošta.

“Nešto nije u redu?”, upitala me sada tihim glasom. “Djeluješ mi... zabrinuto.”

Krotko sam se osmjehnula. “Zar je to tako očito?”

“Pa nije baš.”

Vjerojatno je samo lagala da mi udovolji.

“Ne moramo o tome ako ne želiš”, smirila me. “Slušat ću te, ako misliš da će ti to pomoći.”

Spremala sam joj se reći *hvala, ali ne, hvala*. Napokon, previše sam tajni morala sačuvati. Zaista nisam mogla raspravljati o svojim problemima s ljudskom osobom. To se protivilo pravilima.

A ipak sam upravo to odjednom poželjela učiniti, neobično jako. Željela sam razgovarati s normalnom,

ljudskom prijateljicom. Željela sam joj se malo potužiti, kao i svaka druga tinejdžerka. Željela sam da moji problemi budu toliko jednostavni. Također bi bilo lijepo imati nekoga izvan cijele ove zavrzlane s vampirima i vukodlacima, da mi pomogne da sagledam situaciju iz drugačije perspektive. Nekoga objektivnog.

“Gledat ću ja svoja posla”, obećala mi je Angela i osmjehnula se, zapisujući novu adresu.

“Ne”, rekla sam. “Imaš pravo. Tačno, zabrinuta sam. Zbog... zbog Edwarda.”

“Što je bilo?”

Tako se lako moglo razgovarati s Angelom. Kad bi postavila takvo pitanje, bilo mi je jasno da nije tek morbidno radoznala, ili da bi htjela čuti trač, kao, recimo, Jessica. Marila je za to što sam zabrinuta.

“Ma, ljut je na mene.”

“To mi je teško zamisliti”, rekla je. “Zbog čega se ljuti?”

Uzdahnula sam. “Sjećaš se Jacoba Blacka?”

“Ah”, rekla je.

“Eto.”

“Ljubomoran je.”

“Ne, nije *ljubomoran*...” Trebala sam držati jezik za zubima. Nikako joj nisam mogla objasniti to kako treba. Ali svejedno sam htjela pričati s njom i dalje. Nisam ni shvaćala koliko mi nedostaju ljudski sugovornici. “Edward smatra da Jacob... loše utječe na mene, valjda. Da je nekako... opasan. Znaš u koliku nevolju sam dospjela prije nekoliko mjeseci... Makar, sve su to gluposti.”

Iznenadila sam se vidjevši da Angela odmahuje glavom.

“Što je?”, upitala sam je.

“Bella, vidjela sam kako te Jacob Black gleda. Kladim se da je pravi problem ljubomora.”

“Nije to tako s Jacobom.”

“Za tebe možda nije. Ali za Jacoba...”

Namrštila sam se. “Jacob zna kakvi su moji osjećaji. Sve sam mu kazala.”

“Edward je samo čovjek, Bella. Reagirat će kao i svaki drugi dečko.”

Složila sam grimasu. Na to nisam imala odgovora.

Potapšala me po nadlanici. “Proći će ga to.”

“Nadam se. Jake prolazi pomalo teško razdoblje. Potrebna sam mu.”

“Ti i Jacob ste dosta bliski, zar ne?”

“Kao da smo rod”, složila sam se.

“A on Edwardu nije drag... To mora da je teško. Pitam se kako bi se Ben tu postavio”, zamislila se.

Blago sam se osmjehnula. “Vjerojatno kao i svaki drugi dečko.”

Iscerila se. “Vjerojatno.”

Zatim je promijenila temu. Angela nije bila sklona zabadanju nosa u tuđe stvari, a činilo se da shvaća kako ne želim – ne mogu – reći više od toga.

“Jučer su mi dodijelili sobu u domu. U najdaljoj zgradi od sveučilišnog kampusa, naravno.”

“Je li Ben već saznao gdje će biti njegova soba?”

“U zgradi najbližoj kampusu. Uvijek mu se posreći. A ti? Jesi li odlučila gdje ćeš studirati?”

Zagledala sam se u pisanje, udubivši se u svoje nespretne žvrljotine. Načas me smela pomisao na Angelu i Bena na Sveučilištu Washington. Za samo nekoliko mjeseci oni odlaze u Seattle. Hoće li tada ondje biti sigurno? Hoće li se divlja, mlada vampirska prijetnja odseliti

odande? Hoće li tada postojati neko novo mjesto, neki drugi grad koji se grozi nad novinskim naslovima iz fil-mova strave?

Hoću li *ja* biti krivac za te nove naslove?

Pokušala sam smetnuti to s uma. Odgovorila sam joj na pitanje trenutak prekasno. “Na Aljasku, mislim. Na tamošnje sveučilište u Juneauu.”

Glas joj je odisao iznenađenjem. “Aljaska? O. Zbilja? Hoću reći, to je super. Samo sam mislila da ćeš otići na neko... toplije mjesto.”

Kratko sam se nasmijala, zureći i dalje u omotnicu. “Aha. Forks mi je baš promijenio životne nazore.”

“A Edward?”

Premda su mi na spomen tog imena leptirići zatreperili u želucu, pogledala sam je sa širokim osmijehom. “Aljaska ni Edwardu nije prehladna.”

I ona se osmjehnula meni. “Naravno da nije.” A onda je uzdahnula. “To je tako daleko. Nećeš moći često do-laziti kući. Nedostajat ćeš mi. Hoćeš li mi se javljati e-mailom?”

Zapljusnuo me nalet tihe tuge; možda se nisam smje-la sada zbližavati s Angelom. Ali ne bi li bilo još tužnije propustiti te posljednje prilike? Otresla sam se tih ne-sretnih misli, ne bih li joj mogla zafrkantski odgovoriti. “Ako budem mogla tipkati nakon ovoga.” Kimnula sam prema hrpi ispisanih omotnica.

Nasmijale smo se, a nakon toga je bilo lako vedro čavrljati o kolegijima i smjerovima studija dok smo pri-vođile ostatak kraju – morala sam samo ne misliti na to. Uostalom, danas sam imala prećih briga.

Pomogla sam joj i oko lijepljenja maraka. Bojala sam se otići.

“Kako ti je ruka?”, upitala me.

Protegnula sam prste. “Mislim da ću se opet moći služiti njome... jednog dana.”

U prizemlju su se zalupila vrata, pa smo obje podigle pogled.

“Ang?”, pozvao je Ben.

Pokušala sam se osmjehnuti, ali usne su mi drhtale. “Rekla bih da mi je ovo znak za odlazak.”

“Ne moraš ići. Premda mi on vjerojatno namjerava prepričati film... detaljno.”

“Charlie se ionako već sigurno pita gdje sam.”

“Hvala ti što si mi pomogla.”

“Bilo mi je lijepo, zapravo. Trebale bismo ponoviti nešto ovakvo. Prijalo mi je malo ženskog društva.”

“Svakako.”

Začulo se blago kucanje na vratima njezine sobe.

“Uđi, Ben”, rekla je Angela.

Ustala sam i protegnula se.

“Hej, Bella! Preživjela si”, brzo me pozdravio Ben prije nego što će otići na moje mjesto kraj Angele. Pogledao je posao koji smo obavile. “Svaka čast. Šteta što više ništa nije ostalo, jer sam mislio i ja...” Pustio je da misao ostane nedovršena, a onda uzbuđeno počeo ispočetka. “Ang, ne mogu vjerovati da si propustila ovaj! Bio je fantastičan. Koji završni obračun – koreografija borbe je nevjerojatna! Ima jedan tip – pa, morat ćeš to sama vidjeti da shvatiš što ti hoću reći – ”

Angela me pogledala i zakolutala očima.

“Vidimo se u školi”, rekla sam i nasmijala se s nelagodnom.

Uzdahnula je. “Vidimo se.”

Bila sam sva napeta na povratku do kamioneta, ali

ulica je bila prazna. Cijelu sam vožnju provela usplahireno pogledavajući u sve retrovizore, ali nisam opazila ni traga od srebrnog automobila.

Njegov auto nije bio ni pred kućom, premda je to malo značilo.

“Bella?”, pozvao me Charlie kad sam otvorila ulazna vrata.

“Hej, tata.”

Zatekla sam ga u dnevnoj sobi, ispred televizora.

“Onda, kako ti je prošao dan?”

“Dobro”, rekla sam. Baš bih mu i mogla sve ispričati – ionako će to ubrzo čuti od Billyja. Uostalom, to će ga razveseliti. “Nisu me trebali na poslu, pa sam otišla dolje u La Push.”

Na licu mu se nije vidjelo dovoljno iznenađenja. Već se čuo s Billyjem.

“Kako je Jacob?”, upitao me Charlie, nastojeći zvučati nezainteresirano.

“Dobro”, rekla sam jednako nehajno.

“Bila si kod Weberovih?”

“Aha. Adresirale smo joj sve pozivnice.”

“Lijepo.” Charlie se široko osmjehnuo. Bio je neobično pažljiv, imajući u vidu da je upravo trajala utakmica. “Drago mi je da si se danas družila s prijateljima.”

“I meni je.”

Prošetala sam do kuhinje, tražeći posla. Na nesreću, Charlie je već oprao posuđe od ručka. Tako sam nekoliko minuta samo stajala i gledala mrlju koju je sunčeva svjetlost stvarala na podu. Ali znala sam da ne mogu dovijeka odugovlačiti.

“Idem učiti”, izjavila sam tmurno i krenula na kat.

“Vidimo se”, dobacio mi je Charlie.

Ako preživim, pomislila sam .

Pažljivo sam zatvorila svoja vrata prije nego što ću se okrenuti prema ostatku sobe.

Naravno da je bio unutra. Stajao je uza zid nasuprot mene, u sjeni kraj otvorenog prozora. Lice mu je bilo strogo, a držanje napeto. Šutke me strijeljao pogledom.

Lecnula sam se, očekujući provalu ljutnje, ali nije došla. Samo je i dalje buljio, možda nijem od bijesa.

“Bok”, napokon sam rekla.

Lice kao da mu je bilo isklesano od kamena. Nabrojala sam do sto u glavi, ali nije bilo promjene.

“Eh... dakle, još uvijek sam živa”, progovorila sam.

Potmulo mu se režanje otelo iz dubine prsa, ali izraz mu se nije promijenio.

“Nije bilo nikakve štete”, ustvrdila sam i slegnula ramenima.

Pomaknuo se. Sklopio je oči i uhvatio se za korijen nosa prstima desne ruke.

“Bella”, prošaptao je. “Imaš li ti *pojma* koliko mi je malo trebalo da danas prijedem liniju? Da prekršim pogodbu i pođem po tebe? Znaš li ti što bi to značilo?”

Zgranula sam se, a on je otvorio oči. Bile su hladne i teške kao noć.

“Ne možeš!”, kazala sam preglasno. Spustila sam glas tako da me Charlie ne čuje, ali došlo mi je da viknem. “Edwarde, samo im treba izlika za borbu. Jedva čekaju. Ne smiješ nikada prekršiti pravila!”

“Možda oni nisu jedini kojima bi prijala borba.”

“Da nisi prvi počeo”, poklopila sam ga. “Vi ste sklopili pogodbu – vi je se i držite.”

“Da te povrijedio – ”

“Dosta!”, prekinula sam ga. “Nema razloga za brigu. Jacob nije opasan.”

“Bella.” Zakolutoa je očima. “Nisi ti baš sposobna najbolje prosuditi što jest ili nije opasno.”

“Znam da me Jake ne mora brinuti. A ne mora ni tebe.”

Zastrugao je zubima. Čvrsto je stiskao šake uz tijelo. Još je stajao uza zid, tako mrsko daleko od mene.

Duboko sam udahnula i prešla sobu. Nije se pomaknuo kad sam ga zagrlila. Uz tople zrake večernjeg sunca na prozoru koža mu je djelovala posebno ledeno. A i cijeli je bio leden, onako hladan i ukočen.

“Oprosti što si se brinuo zbog mene”, promrmljala sam.

Uzdahnuo je i blago se opustio. Uhvatio me rukama oko struka.

“*Brinuo* je još blago rečeno”, prošaptao je. “Dan mi je vrlo dugo trajao.”

“Nisi trebao saznati za to”, podsjetila sam ga. “Mislila sam da ćeš dulje ostati u lovu.”

Pogledala sam mu u lice, u suzdržane oči; nisam to isprva primijetila od nervoze, ali bile su pretamne. Kolorari ispod njih bili su zagasito ljubičasti. Namrštila sam se, negodujući.

“Kada je Alice vidjela da nestaješ, vratio sam se”, objasnio je.

“Nisi trebao. Sada ćeš opet morati otići.” Namrštila sam se još jače.

“Mogu pričekati.”

“To nema smisla. Hoću reći, znam da me nije mogla vidjeti uz Jacoba, ali ti si trebao znati – ”

“Ali nisam”, rekao je. “A ti ne možeš očekivati da ću ti dopustiti – ”

“O, da, mogu”, upala sam mu u riječ. “Upravo to i očekujem – ”

“Ovo se više neće ponoviti.”

“Nego što! Jer ti idući put nećeš tako pretjerano reagirati.”

“Jer neće postojati *idući put*.”

“Shvaćam kad moraš otići, čak i ako mi se to ne sviđa – ”

“To nije isto. Ja ne stavljam svoj život na kocku.”

“Ni ja.”

“Vukodlaci predstavljaju rizik.”

“Ne slažem se.”

“Ne mislim pregovarati o ovome, Bella.”

“Niti ja.”

Opet je čvrsto stisnuo šake. Osjetila sam ih na leđima.

Riječi su bez razmišljanja izašle iz mene. “Je li tu stvarno riječ o mojoj sigurnosti?”

“Kako to misliš?”, oštro me upitao.

“Nisi možda...” Angelina teorija sada mi je djelovala blesavije nego prije. Bilo mi je teško dovršiti misao. “Mislim, ono, pa nije valjda da si ljubomoran, je l' tako?”

Podigao je obrvu. “Nije li?”

“Budi ozbiljan.”

“Nego što – u svemu ovome ništa nije ni najmanje smiješno.”

Sumnjičavo sam se namrštila. “Ili... je li tu riječ o nečemu potpuno drugačijem? O nekom glupom shvaćanju da su vampiri i vukodlaci vječni neprijatelji? Da nije to samo obično testosteronsko – ”

Oči su mu se zažarile. “Tu je riječ *samo* o tebi. Meni je jedino bitno da tebi ništa nije.”

Bilo je nemoguće posumnjati u crni žar u njegovim očima.

“Okej”, uzdahnula sam. “Vjerujem ti. Ali nešto ću ti reći – kada je riječ o tom glupom neprijateljstvu, mene u to ne miješajte. Ja sam tu neutralna zemlja. Ja sam Švicarska. Odbijam da se uplićem u teritorijalne razmirice mitoloških bića. Jacob mi je dio obitelji. Ti si mi... pa, ne baš životna ljubav, jer očekujem da ću te voljeti mnogo dulje od toga. Ti si ljubav mog cjelokupnog postojanja. Briga me ko je vukodlak, a ko vampir. Ako se ispostavi da je Angela vještica, nek nam se i ona slobodno pridruži.”

Promatrao me šutke, stisnutih očiju.

“Švicarska”, ponovila sam, da naglasim poantu.

Namrštio se, a onda uzdahnuo. “Bella...”, zaustio je, a onda stao i zgađeno digao nos.

“Što je sad?”

“Pa... nemoj se uvrijediti, ali smrdiš kao pas”, kazao mi je.

A onda se onako izvijeno osmjehnuo, pa sam znala da je svađa završila. Zasad.

Edward je morao nadoknaditi propušteni odlazak u lov, pa je odlučio otići u petak navečer s Jasperom, Emmettom i Carlisleom u neki park prirode u sjevernoj Kaliforniji gdje su se previše nakotile pume.

Nismo iznašli dogovor što se vukodlaka tiče, ali nije me grizla savjest zato što sam pozvala Jakea – u kratkotrajnoj prilici nakon što je Edward odvezao volvo kući, a prije nego što mi se opet pojavio na prozoru – da mu javim kako ću mu opet doći u subotu. Nisam to napravila Edwardu iza leđa. Znao je moj stav. A ako mi opet pokvari kamionet, odlučila sam javiti Jacobu da dođe po mene. Forks je bio neutralan, baš kao i Švicarska – baš kao i ja.

I tako, kad sam u četvrtak izašla s posla i ugledala gdje me u volvu umjesto Edwarda čeka Alice, u prvi mah nisam ništa posumnjala. Suvozačka su vrata bila otvorena, a glazba koju nisam prepoznala tresla je karoseriju dubokim basovima.

“Hej, Alice”, viknula sam kroz to zavijanje dok sam ulazila. “Gdje ti je brat?”

Pjevala je uz pjesmu, glasom za oktavu višim od melodije, provijajući složenu harmoniju kroz nju. Kimnula mi je glavom, zanemariivši moje pitanje jer se sva usredotočila na glazbu.

Zatvorila sam svoja vrata i prekrila dlanovima uši. Iscerila se i stišala glazbu tako da je postala tek pozadinska. Zatim je u isti mah zaključala sva vrata i nagazila na gas.

“Što je sad ovo?”, upitala sam je, polako osjećajući nelagodu. “Gdje je Edward?”

Slegnula je ramenima. “Otišli su ranije.”

“O.” Pokušala sam suzbiti svoje apsurdno razočaranje. Ako su otišli ranije, to samo znači da će se prije i vratiti, podsjetila sam se.

“Svi su dečki otišli, pa imamo pidžama-parti!”, obznanila je piskutavim, pjevnim glasićem.

“Pidžama-parti?”, ponovila sam, a sumnjičavost me napokon obuzela.

“Zar nisi uzbuđena?”, ciknula je.

Uputila sam joj dug pogled, ravno u razdragane oči.

“Ti to mene otimaš, zar ne?”

Nasmijala se i kimnula glavom. “Do subote. Esme je sve dogovorila s Charliejem; spavat ćeš dvije noći kod mene, a ja ću te sutra voziti u školu i iz škole.”

Okrenula sam lice prema prozoru, škrgućući zubima.

“Žao mi je”, rekla je Alice, ne zvučeci ni najmanje pokajnički. “Potplatio me.”

“Čime?”, prosiktala sam kroz zube.

“Poršeom. Potpuno je jednak onome koji sam ukrala u Italiji.” Sretno je uzdahnula. “Ne bih ga smjela voziti po Forksu, ali, ako želiš, možemo provjeriti koliko mu treba odavde do L.A.-a – kladim se da bih te mogla vratiti ovamo do ponoći.”

Duboko sam udahnula. “Mislim da radije ne bih”, uzdahnula sam, potiskujući drhtaj.

Skrenule smo, i dalje prebrzo, na dugi prilazni put. Alice nas je odvezla do garaže, a ja sam na brzinu pogledala automobile. Između Emmettovog velikog džipa i Rosalieinog crvenog karavana stajao je sjajni porše žute boje kanarinca.

Alice je elegantno iskočila i otišla pomilovati svoje mito cijelom dužinom. “Zar nije krasan?”

“Prilično pretjerano”, progundala sam u nevjerici. “Dao ti je *to* samo da me dva dana držiš kao taoca?”

Alice je složila facu.

Sekundu potom, sinulo mi je, pa sam zgroženo zinu-
la. “To je za svaki put kad on ode, je l’ tako?”

Kimnula je glavom.

Zalupila sam svoja vrata i odmarširala prema kući. Plesuckala je uz mene, ne kajući se i dalje.

“Alice, zar tebi ovo nije pomalo pretjerano ponašanje? Mrvicu manijakalno, možda?”

“Nije baš.” Šmrknula je. “Tebi očito nije jasno koliko opasan mladi vukodlak može biti. Pogotovo kad ih ja ne mogu vidjeti. Edward ne može znati jesi li ti na sigurnom. Ne bi smjela biti tako nesmotrena.”

Glas mi je postao jedak. “Da, jer je odlazak na vampirski pidžama-parti vrhunac obazrivog ponašanja.”

Alice se nasmijala. “Pedikirat ću te i sve to”, obećala mi je.

Nije bilo tako strašno, osim što su me držali protiv moje volje. Esme je poslužila talijansku hranu – i to dobru, skroz iz Port Angelesa – a Alice je pripremila filmove koje najviše volim. Čak je i Rosalie bila tamo, mirno, u pozadini. Alice me stvarno htjela pedikirati, a ja sam se upitala ne radi li ona sve što joj piše na nekakvom popisu – koji je možda sastavila na temelju gledanja loših humorističkih serija.

“Koliko dugo želiš ostati budna?”, upitala me kad su mi se nožni prsti krvavocrveno presijavali. Moja natmurenost nimalo joj nije umanjila oduševljenje.

“Ne želim ostati budna. Ujutro imamo nastavu.”

Napućila je usne.

“Gdje bih to trebala spavati, uostalom?” Odmjerala sam kauč pogledom. Bio je malo kratak. “Zar me ne možete samo držati pod prismotrom u mojoj kući?”

“Kakav bi to onda bio pidžama-parti?” Alice je iznureno odmahнула glavom. “Spavat ćeš u Edwardovoj sobi.”

Uzdahnula sam. Njegov je crni kožni kauč doista bio duži od ovoga. Zapravo, zlatni tepih u njegovoj sobi vjerojatno je bio dovoljno debeo da mi ni spavanje na podu ne bi bilo naročito neudobno.

“Mogu li se barem vratiti kući po svoje stvari?”

Iscerila se. “To je već riješeno.”

“Smijem li posuditi tvoj telefon?”

“Charlie zna gdje si.”

“Nisam namjeravala nazvati Charlieja.” Namrštila sam se. “Izgleda da moram otkazati dogovor.”

“O.” Stala se premišljati. “Nisam baš sigurna.”

“Alice!”, glasno sam jauknula. “Ma daj!”

“Okej, okej”, rekla je i odlepršala iz sobe. Vratila se za pola sekunde s mobitelom u ruci. “Nije to *izričito* zabranio...”, promrmljala je sebi u bradu dok mi ga je pružala.

Nazvala sam Jacobov broj, nadajući se da večeras ne luta šumama s prijateljima. Imala sam sreće – javio mi se upravo Jacob.

“Molim?”

“Hej, Jake, ja sam.” Alice me načas bezizražajno pogledala, a onda se okrenula i otišla da sjedne na kauč između Rosalie i Esme.

“Bok, Bella”, rekao je Jacob, odjednom oprezno. “Što ima?”

“Ništa dobro. Ipak neću moći doći do tebe u subotu.”

Šutio je na trenutak. “Glupi krvopija”, naposljetku je promrsio. “Mislio sam da odlazi iz mjesta. Zar ti nemaš pravo na vlastiti život dok njega nema? Ili te možda zaključava u mrtvački sanduk?”

Nasmijala sam se.

“Nije mi to baš smiješno.”

“Smijem se samo zato što si blizu”, kazala sam mu. “Ali bit će ovdje u subotu, tako da to nije bitno.”

“To znači da će se hraniti tamo u Forksu?”, upitao je Jacob ogorčeno.

“Ne.” Nisam dopustila da me njegov ton iritira. Bila sam ljuta gotovo koliko i on. “Otišao je ranije.”

“O. Pa, čuj, dođi onda sada ovamo”, rekao je, iznenada gorljivo. “Nije još tako kasno. Ili da ja dođem do Charlieja?”

“Kad bih bar mogla. Nisam kod Charlieja”, kazala sam kiselo. “U zarobljeništvu sam, recimo to tako.”

Šutio je dok mu je postajalo jasno što to znači, a onda je zarezao.

“Doći ćemo po tebe”, obećao mi je hladno, automatski progovorivši u množini.

Trnci su mi prošli hrptom, ali odgovorila sam mu opuštenim, zafrkantskim tonom. “Ne dovodi me u iskušenje. *Mučili* su me – Alice mi je lakirala nokte.”

“Ozbiljno ti govorim.”

“Nemoj. Samo se brinu da mi ništa ne bude.”

Opet je zarežao.

“Znam da je to blesavo, ali srce im je na mjestu.”

“*Srce!*”, zgrozio se.

“Žao mi je zbog subote”, ispričala sam se. “Moram u krpe” – na kauč, ispravila sam se u sebi – “ali brzo ću ti se opet javiti.”

“Sigurna si da će ti dopustiti?”, upitao me s gorkim prezirom.

“Nisam sasvim.” Uzdahnula sam. “Noć, Jake.”

“Vidimo se.”

Alice se naglo našla uz mene, pružajući ruku po mobitel, ali već sam tipkala broj. Vidjela ga je.

“Ne bih rekla da je ponio mobitel”, rekla je.

“Ostavit ću mu poruku.”

Telefon je četiri puta zazvonio, a onda se začuo pisak. Nije bilo pozdravne poruke.

“Da znaš da si u gabuli”, polako sam kazala, naglašavajući svaku riječ. “U golemoj gabuli. Ljutiti grizliji djelovat će ti pitomo u usporedbi s onime što te čeka kod kuće.”

Zaklopila sam mobitel i vratila joj ga u ispruženu ruku. “Završila sam.”

Isцерila se. “Baš je zabavno biti otmičar.”

“Idem ja spavati”, dala sam im do znanja i krenula na kat. Alice mi se prikorpala.

“Alice”, uzdahnula sam. “Neću se iskrasti iz kuće. Ti bi znala da to namjeravam, pa bi me ulovila ako se na to odvažim.”

“Samo sam ti mislila pokazati gdje su ti stvari”, nedužno je rekla.

Edwardova soba bila je na suprotnom kraju hodnika na drugom katu, pa ju je bilo teško promašiti čak i kad sam slabije poznavala golemu kuću. Ali kad sam upalila svjetlo, zbunjeno sam zastala. Da nisam to ušla na pogrešna vrata?

Alice se zahihotala.

To je ista ona soba, smjesta sam shvatila; samo je namještaj drugačije razmješten. Kauč je sad stajao uza sjeverni zid, a linija je bila gurnuta pod goleme police s CD-ima – kako bi se napravilo mjesta za divovski krevet koji je sada dominirao središnjim prostorom.

Južna staklena stijenka zrcalno je odražavala cijeli prizor, pa je sve izgledalo još dvostruko gore.

Krevet je pristajao uz ostatak sobe. Pokrivač je bio mutnozlatan, tek za nijansu svjetliji od zidova; okvir je bio crn, izrađen od elegantno iskovanog željeza. Istančane metalne ruže zavijale su se u viticama uz visoke stupove i tvorile isprepletenu odrinu nad uzglavljem. Moja je pidžama bila uredno složena u dnu kreveta, a kraj nje je stajao moj nesecer.

“Što je sad sve ovo?”, zgranula sam se.

“Pa nisi valjda ozbiljno mislila da će te tjerati da spavaš na kauču, je li?”

Nešto sam nerazgovijetno promumljala dok sam oprezno prilazila da dohvatim svoje stvari s kreveta.

“Ostavit ću te na miru”, nasmijala se Alice. “Vidimo se ujutro.”

Nakon što sam oprala zube i obukla se, uzela sam mekani pernat jastuk s golemog kreveta i odvukla zlatni pokrivač na kauč. Znala sam da se blesavo ponašam, ali bilo me baš briga. Poršei kao mito i kraljevske postelje u kućama gdje niko ne spava – to mi je bilo više nego iritantno. Ugasila sam svjetla i sklupčala se na kauču, pitajući se hoću li moći zaspati ovako srdita.

U mraku, staklena stijenka više nije bila crno zrcalo u kojemu se soba udvostručuje. Mjesečina je obasjavala oblake koji su se vidjeli kroz prozor. Kad su mi se oči prilagodile, razabrala sam raspršeni sjaj što ističe vrhove krošanja i ljeska se s vidljivog djelića rijeke. Promatrala sam tu srebrnkastu svjetlost, čekajući da mi kapci postanu teški.

Začula sam blago kucanje na vratima.

“Što je sad, Alice?”, oštro sam prošaptala. Zauzela sam odbrambeni stav, zamišljajući kako će posprdna biti kad vidi moju priručnu postelju.

“Ja sam”, tiho je rekla Rosalie, otvarajući vrata dovoljno da joj srebrnkasti sjaj dotakne savršeno lice. “Mogu li ući?”

7. NESRETAN SVRŠETAK

Rosalie je zastala na vratima. Na prelijepom joj se licu vidjelo oklijevanje.

“Naravno”, odgovorila sam joj glasom za oktavu višim od iznenađenja. “Daj, uđi slobodno.”

Uspravila sam se na kauču i odmaknula u stranu da joj dadem prostora. Želudac mi se nervozno stisnuo kad mi je jedina pripadnica obitelji Cullen kojoj nisam bila draga tiho prišla i sjela na slobodno mjesto. Pokušala sam dokučiti razlog njezinom posjetu, ali ništa mi u tom trenutku nije padalo na pamet.

“Neće ti smetati ako malo popričamo?”, upitala me. “Nisam te probudila, nadam se.” Na trenutak je pogledala krevet bez posteljine, a zatim kauč.

“Ne, bila sam budna. Jasno, možemo popričati.” Upitala sam se čuje li mi napetost u glasu jasno kao ja sama. Tiho se nasmijala, što je zvučalo kao zbor zvonaca.

“Tako te rijetko ostavlja samu”, rekla je. “Mislila sam iskoristiti ovu priliku koliko god mogu.”

Što to želi reći, a što ne bi mogla kazati pred Edwardom? Ruke su mi stiskale i gužvale rub jorgana.

“Molim te, nemoj misliti da sam strahovito nametljiva”, rekla je Rosalie blago, gotovo molećivo. Sklopila je ruke u krilu i gledala u njih dok je govorila. “Sigurna sam da sam te već dovoljno puta dosad povrijedila, i ne bih htjela da se to više ponovi.”

“Bez brige, Rosalie. Moji osjećaji su super. O čemu se radi?”

Opet se nasmijala, kao da joj je neobično neugodno. “Pokušat ću ti objasniti zbog čega mislim da bi ti trebala ostati ljudska – zašto bih ja na tvome mjestu ostala ljudska.”

“O.”

Nasmiješila se na zgranuti ton u mom glaslu, a zatim uzdahnula.

“Je li ti Edward ikada rekao zašto sam ovakva?”, upitala me, pokazavši svoje bajno, besmrtno tijelo.

Polako sam kimnula glavom, naglo se uozbiljivši. “Rekao je da si doživjela nešto slično kao i ja onaj put u Port Angelesu, samo što nije bilo nikoga da *tebe* spasi.” Zadrhtala sam na tu uspomenu.

“I to je doista sve što ti je rekao?”, upitala me.

“Da”, rekla sam tupo, sva zbunjena. “Zar to nije sve?”

Pogledala me i osmijehnula se; osmijeh joj je bio opor i gorak – ali svejedno prelijep.

“Nije”, rekla je. “Nije to sve.”

Zagledala se kroz prozor, a ja sam pričekala. Činilo mi se da se nastoji primiriti.

“Bi li htjela čuti moju priču, Bella? Nema sretan svršetak – ali koja ga od naših priča ima? Da smo doživjeli

sretan svršetak, svi bismo sada ležali ispod nadgrobnih ploča.”

Kimnula sam, premda me uplašio oštar prizvuk u njezinu glasu.

“Živjela sam u svijetu drugačijem od tvojega, Bella. Moj ljudski svijet bio je mnogo jednostavniji. Bila je tisuću devetsto trideset treća. Bilo mi je osamnaest godina, i bila sam lijepa. Život mi je bio savršen.”

Gledala je srebrne oblake kroz prozor, ali oči su joj bile negdje daleko.

“Roditelji su mi bili čista srednja klasa. Moj otac je imao stabilno namještenje u banci, a sada shvaćam da je bio bahat zbog toga – smatrao je svoje blagostanje nagradom za darovitost i marljivost, odbijajući priznati da je pritom imao itekakve sreće. Sve sam tada primala zdravo za gotovo; u mojoj kući je bilo kao da je velika ekonomska kriza tek neugodna glasina. Jasno, viđala sam siromahe, ljude koji nisu bili te sreće. Otac je u mene usadio mišljenje da su oni sami krivi za svoje nevolje.

Moja majka je imala dužnost brinuti se za kuću – kao i za mene i dva mlađa brata – i to besprijeckorno. Bilo je jasno da sam joj ja na prvom mjestu, kao miljenica. Nije mi to tada bila posve jasno, ali uvijek sam bila neodređeno svjesna toga da moji roditelji nisu zadovoljni onime što imaju, sve i ako je to bilo više od onoga što većina ima. Htjeli su još. Željeli su napredovati u društvu – skorojevići, možda bi ih ti tako nazvala. Moja im je ljepota došla kao dar. U njoj su vidjeli mnogo više potencijala nego ja.

Bili su nezadovoljni, ali *ja* nisam. Oduševljavalo me što sam ja ja, Rosalie Hale. Laskalo mi je što me muške oči prate kamo god da pođem, još od dvanaeste godine. Godili su mi zavidni uzdasi prijateljica kad bi mi doti-

cale kosu. Radovalo me što se majka ponosi mnome, a otac mi rado kupuje lijepe haljine.

Znala sam što želim od života, a nije mi se činilo uopće mogućim da ne dobijem što želim. Htjela sam biti voljena, obožavana. Htjela sam golemo vjenčanje u cvijeću, da me cijeli grad gleda dok me otac vodi pod ruku prema oltaru, da im budem nešto najljepše što su u životu vidjeli. Divljenje mi je bilo kao zrak, Bella. Bila sam blesava i plitka, ali zadovoljna.” Osmjehnula se vlastitoj ocjeni same sebe.

“Roditelji su tako utjecali na mene da sam i ja htjela materijalne stvari u životu. Željela sam veliku, elegantno namještenu kuću koju će mi neko drugi čistiti i suvremenu kuhinju u kojoj će mi neko drugi kuhati. Kao što kažem, plitka. Mlada i vrlo plitka. I nisam vidjela razlog da sve to i ne dobijem.

Željela sam i neke ozbiljnije stvari. Jednu naročito. Najbliža mi je prijateljica bila djevojka po imenu Vera. Udala se mlada, već sa sedamnaest godina. Pošla je za čovjeka kojega moji roditelji nikada ne bi ni uzeli u obzir za mene – stolara. Nakon godinu dana rodila je sina, prekrasnog dječaka s jamicama i kovrčavom crnom kosom. Tada sam prvi put u cijelom životu prema nekome osjetila istinsku zavist.”

Nedokučivo me pogledala. “Bila su to druga vremena. Bila sam iste dobi kao i ti, ali bila sam spremna za sve. Žudjela sam imati vlastito djetesce. Željela sam vlastitu kuću i muža koji će me poljubiti kada dođe kući s posla – kao što Vera ima. Samo, ja sam na umu imala mnogo drugačiju kuću...”

Bilo mi je teško zamisliti svijet koji je Rosalie poznavala. Njezina mi je priča zvučala prije kao bajka negoli

povijest. Blago sam se šokirala shvativši da je to bilo vrlo blisko svijetu koji je Edward doživio dok je bio čovjek, svijetu u kojemu je on odrastao. Pitala sam se – dok je Rosalie neko vrijeme samo šutjela – zbunjuje li moj svijet njega onoliko koliko Rosalijin zbunjuje mene?

Rosalie je uzdahnula, a kad je opet progovorila glas joj je bio drugačiji, lišen čeznutljivosti.

“U Rochesteru je postojala samo jedna kraljevska obitelj – obitelj King, da stvar bude bolja. Royce King bio je vlasnik banke u kojoj je radio moj otac, kao i praktički svih ostalih istinski unosnih tvrtki u mjestu. Tako me njegov sin, Royce King Drugi” – usta su joj se stisnula na to ime, izgovorivši ga kroz zube – “prvi put vidio. Namjeravao je preuzeti upravu u banci, pa je počeo nadzirati neke poslove. Dva dana nakon toga moja majka je kao slučajno zaboravila ocu spakirati užinu za posao. Sjećam se kako mi nikako nije bilo jasno zašto mi je naložila da obučem haljinu od bijelog organdina i napravim pundžu samo zato da bih trknula do banke.” Rosalie se neveselo nasmijala.

“Nisam primijetila da me Royce naročito gleda. Svi su me gledali. Ali te su večeri stigle prve ruže. Svake večeri dok mi se udvarao slao mi je buket ruža. Soba mi je uvijek bila prepuna ruža. Na koncu sam čak mirisala po ružama kad bih izašla iz kuće.

A Royce je bio i naočit. Imao je svjetliju kosu od mene i svijetle plave oči. Kazao mi je da su moje oči poput ljubičica, a onda su i one počele stizati zajedno s ružama.

Mojim je roditeljima bilo drago – blago rečeno. To je bilo sve što su u životu sanjali. A Royce se i *meni* činio kao sve o čemu sam sanjala. Princ iz bajke uz kojeg ću postati princeza. Sve što sam željela, a svejedno ne više

nego što sam očekivala. Zaručili smo se, a nisam ga ni dva puna mjeseca znala.

Nismo provodili mnogo vremena nasamo. Royce mi je kazao da ima mnogo obaveza na poslu, a kad smo bili zajedno, volio je da nas drugi gledaju, da vide mene pod njegovom rukom. I meni je to bilo drago. Sve je vrvjelo od provoda, plesa, krasnih haljina. Kad je neko bio King, sva su mu vrata bila otvorena, svaki se crveni tepih prostirao u znak dobrodošlice.

Zaruke nisu dugo trajale. Izradili su se planovi za izuzetno raskošnu svadbu. Trebala je biti sve što sam u životu željela. Bila sam posve sretna. Kad bih posjećivala Veru, više joj nisam zavidjela. Zamišljala sam svoju plavokosu djecu u igri na golemim travnjacima imanja Kingovih, i žalila sam je.”

Rosalie je odjednom ušutjela i stisnula zube. To me prenulo iz njezine priče, i shvatila sam da je užas blizu. Neće biti sretnog svršetka, kao što je obećala. Upitala sam se ne nosi li ona zato toliko više gorčine u sebi od ostalih – jer joj je sve što je željela bilo nadohvat ruke kad joj se ljudski život prekinuo.

“Te sam večeri bila kod Vere”, prošaptala je Rosalie. Lice joj je bilo glatko kao mramor, a i tako tvrdo. “Njezin mali Henry stvarno je bio presladak, sav nasmijan, s jamicama na obraščićima – upravo je bio naučio samostalno sjediti. Vera me ispratila do vrata dok sam odlazila, s dječaćićem u naručju i mužem kraj sebe, koji ju je držao oko struka. Poljubio ju je u obraz dok je mislio da ih ne gledam. To me pogodilo. Kad me Royce ljubio, to nije bilo baš tako – nekako nije bilo tako slatko... Oda gnala sam tu misao. Royce je bio moj princ. Jednoga dana, bit ću kraljica.”

Bilo je teško odrediti na mjesecini, ali učinilo mi se da joj je koštano bijelo lice dodatno probljedjelo.

“Na ulicama je bilo mračno, svjetla su već gorjela. Nisam shvatila koliko je kasno.” Počela je šaptati gotovo nečujno. “Bilo je i hladno. Vrlo hladno za kraj aprila. Do vjenčanja je bilo još samo tjedan dana, a ja sam se brinula zbog vremena dok sam žurila kući – jasno se toga sjećam. Sjećam se svake pojedinosti te večeri. Čuvala sam tu uspomenu tako uporno... u početku. Ni na što drugo nisam mislila. I tako se sjećam toga, dok mi se toliko ugodnih uspomena potpuno izgubilo...”

Uzdahnula je, pa opet prošaptala. “Da, brinulo me vrijeme... Da ne moram seliti vjenčanje pod krov...”

Bila sam nekoliko ulica od svoje kuće kad sam ih čula. Grupica muškaraca pod ugašenom uličnom svjetiljkom. Razuzdano su se cerekali. Pijani. Bilo mi je krivo što nisam pozvala oca da me otprati kući, ali put je bio tako kratak, pa mi se činilo da nema smisla. A onda me on pozvao po imenu.

‘Rose!’, viknuo je, a ostali su se glupavo nasmijali.

Nisam dotad shvatila da su pijanci vrlo elegantno odjeveni. Bio je to Royce s nekolicinom prijatelja, sinova drugih bogataša.

‘Evo moje Rose!’, viknuo je Royce, smijući se zajedno s njima, djelujući jednako glupavo. ‘Kasniš. Živi smo se smrznuli, koliko te već dugo čekamo.’

Nikad ga prije nisam vidjela da pije. Tek zdravicu, tu i tamo, na nekom prijemu. Kazao mi je da ne voli šampanjac. Nisam tada shvatila da su mu draža mnogo žešća pića.

Sa sobom je imao novog prijatelja – prijateljevog prijatelja, koji mu je došao u posjet iz Atlante.

‘Što sam ti rekao, Johne’, hvalisavo je kazao Royce, uhvatio me za mišku i privukao bliže. ‘Zar nije ljepša od svih onih tvojih breskvica iz Georgije?’

Taj John bio je tamnokos i preplanuo. Odmjerio me pogledom kao da sam marva na prodaju.

‘Teško je reći’, kazao je otegnuto. ‘Umotana je do grla.’

Prasnuli su u smijeh, Royce zajedno s ostalima.

Odjednom, Royce mi je strgnuo kaput s ramena – dobila sam ga na poklon od njega – tako da su mjedena puceta odletjela. Rasula su se po cijeloj ulici.

‘Pokaži mu kako izgledaš, Rose!’ Opet se nasmijao, a onda mi je strgnuo šešir s kose. Ukosnice su mi iščupale kosu iz korijena, pa sam kriknula od boli. To im se očito svidjelo – zvuk moje boli...”

Rosalie me odjednom pogledala, kao da je zaboravila da sam tu. Bila sam sigurna da mi je lice blijedo kao i njezino. Ako pak nije bilo zeleno.

“Neću te tjerati da slušaš ostatak”, tiho je rekla. “Ostavili su me na kolniku i oteturali odande, smijući se i dalje. Mislili su da sam mrtva. Zafrkavali su se s Royceom, govoreći mu da sada mora naći novu nevjestu. A on se nasmijao i rekao da najprije mora naučiti biti strpljiv.

Čekala sam na ulici da umrem. Bilo je hladno, premda je bilo toliko boli da sam se iznenadila što mi hladnoća smeta. Počeo je padati snijeg, a ja sam se pitala zašto ne umirem. Nestrpljivo sam iščekivala smrt, kraj sve te boli. Toliko je dugo to trajalo...

Tada me pronašao Carlisle. Došao je vidjeti što je bilo kad je nanjušio krv. Sjećam se nejasno da mi je smetalo što se počeo baviti mnome, nastojao da mi spasi život. Nikad mi nisu bili dragi ni doktor Cullen, ni njegova žena i njezin brat – Edward se tako predstavljao u to vrijeme. Smetalo mi je što

su svi ljepši od mene, naročito muškarci. Ali nisu se kretali u društvu, pa sam ih vidjela tek jedanput ili dvaput.

Mislila sam da sam mrtva kad me digao s kolnika i potrčao sa mnom – zbog brzine – činilo mi se da letim. Sjećam se da sam se užasavala što bol ne prestaje...

Zatim sam se našla u osvjetljenoj prostoriji, gdje je bilo toplo. Gubila sam se, što mi je bilo drago, jer je bol jenjavala. Ali odjednom me nešto oštro stalo sjeći, u vratu, u zapešćima, u gležnjevima. Vrisnula sam od šoka, misleći da me on to doveo amo samo da me dalje muči. Onda me iznutra počela paliti vatra, i prestala sam mariti za bilo što drugo. Preklinjala sam ga da me ubije. Kad su se Esme i Edward vratili kući, i njih sam preklinjala da me ubiju. Carlisle je sjedio uz mene. Držao me za ruku i govorio da mu je strašno žao, obećavao mi da će to prestati. Sve mi je pričao, a ja sam ga ponekad i slušala. Kazao mi je što je on, u što se pretvaram. Nisam mu vjerovala. Ispričavao mi se pri svakom vrisku.

Edwardu nije bilo drago. Sjećam se da sam slušala kako raspravljaju o meni. Povremeno sam prestajala vrištati. Nisam imala nikakve vajde od vriskova.

‘Što ti je bilo na pameti, Carlisle?’, rekao je Edward. ‘Rosalie Hale?’” Rosalie je savršeno oponašala Edwardov srditi ton. “Nije mi se sviđalo kako izgovara moje ime, kao da sa mnom nešto nije u redu.

‘Nisam je mogao pustiti da umre’, tiho je rekao Carlisle. ‘Bilo mi je preteško – preužasno, prežalosno.’

‘Znam’, rekao je Edward, a meni se učinilo da se ne slaže. To me razljutilo. Tada nisam znala da je zaista mogao vidjeti tačno ono što je Carlisle vidio.

‘Bila je to prevelika šteta. Nisam je mogao ostaviti’, ponovio je Carlisle šapatom.

‘Naravno da nisi’, složila se Esme.

‘Ljudi cijelo vrijeme umiru’, podsjetio ga je Edward tvrdo. ‘Samo, nije li ona odviše prepoznatljiva? Kingovi će morati podići veliku potragu – makar niko ne sumnja na pravoga zlotvora’, zarežao je.

Bilo mi je drago čuti da oni znaju kako je Royce kriv.

Nisam shvatila da sam pri kraju – da postajem snažnija, pa se zato i mogu usredotočiti na to što oni govore. Bol u jagodicama prstiju polako mi je jenjavala.

‘Što ćemo s njom?’, kazao je zgađeno Edward – ili je to barem meni tako zvučalo.

Carlisle je uzdahnuo. ‘To je do nje, naravno. Možda odluči krenuti vlastitim putem.’

Vjerovala sam u to što mi je ispričao u dovoljnoj mjeri da me njegove riječi prestrave. Znala sam da mi je život završio i da mi nema povratka. Bila mi je nesnosna pomisao na to da ostanem sama...

Bol je napokon minula, a oni su mi ponovo objasnili što sam postala. Ovaj put sam im povjerovala. Osjetila sam žeđ, svoju tvrdnu kožu; vidjela sam svoje jarkorume ne oči.

Onako plitka, osjetila sam se bolje kad sam prvi put vidjela svoj odraz u zrcalu. Usprkos očima, bila sam nešto najljepše što sam ikada vidjela.” Kratko se nasmijala samoj sebi. “Trebalo mi je neko vrijeme prije nego što sam počela kriviti ljepotu za to što mi se dogodilo – prije nego što sam uvidjela njezino prokletstvo. Prije nego što sam poželjela da sam bila... pa, ne ružna, ali normalna. Kao Vera. Tako da se mogu udati za nekoga ko voli *mene* i roditi krasnu dječicu. To sam istinski jedino i htjela cijelo to vrijeme. Još uvijek mi se ne čini da sam tražila previše.”

Neko je vrijeme ostala udubljena u misli, a ja sam se upitala nije li opet zaboravila da je uz mene. Ali onda mi se osmjehnula, odjednom dobivši pobjedonosan izraz lica.

“Znaš, moja je prošlost gotovo jednako čista kao i Carlisleova”, kazala mi je. “Bolja nego u Esme. Tisuću puta bolja od Edwardove. Nikad nisam okusila ljudsku krv”, ponosno je izjavila.

Shvatila je moj smeteni izraz lica kad sam se upitala zašto joj je prošlost *gotovo* jednako čista.

“Ubila sam petoricu ljudi, istina”, kazala mi je smireno. “Ako bi ih se uopće moglo nazvati *ljudima*. Ali dobro sam pazila da im ne prolijem krv – znala sam da joj neću moći odoljeti, a nisam htjela ni tračka njih *u* sebi, shvaćaćš.

Roycea sam ostavila za kraj. Nadala sam se da će on čuti za smrt prijatelja i shvatiti, znati što ga čeka. Nadala sam se da će mu strah pogoršati zadnje trenutke. Mislim da je tako i bilo. Krio se u prostoriji bez prozora iza vrata debelih kao bankovni trezor, s naoružanim stražarima pred ulazom, kad mi je došao na red. Ups – sedam ubojstava”, ispravila se. “Zaboravila sam stražare. Sredila sam ih za tili čas.

Bila sam pretjerano teatralna. Malo djetinjasto od mene, zaista. Na sebi sam imala vjenčanicu koju sam ukrala za tu priliku. Vrisnuo je kad me ugledao. Puno je vrištao te noći! Bilo mi je pametno što sam ga ostavila za kraj – tako mi je bilo lakše obuzdavati se, izvesti to polako – ”

Odjednom je ušutjela i opet me pogledala. “Oprosti”, kazala je sažalnim tonom. “Plašim te, zar ne?”

“Bez brige”, slagala sam.

“Zanijela sam se.”

“Pusti.”

“Čudi me što ti Edward nije rekao više o tome.”

“On ne voli pričati tuđe priče – smatra da time iznevjerava povjerenje, jer čuje mnogo više od onih dijelova koje mu povjeravaju riječima.”

Osmjehnula se i odmahнула glavom. “Vjerojatno bih mu trebala odavati veće priznanje. Zapravo je doista pošten, zar ne?”

“Ja bih rekla da je.”

“Vidim.” Zatim je uzdahnula. “Nisam bila fer ni prema tebi, Bella. Je li ti rekao zašto? Ili je to bila odviše povjerljiva stvar?”

“Rekao je da je to zato što sam ljudska. Rekao je da je tebi teže što neko izvana zna tajnu.”

Rosalie me prekinula pjevnim smijehom. “Sad me stvarno peče savjest. Pokazao se mnogo, mnogo uviđavnijim prema meni nego što zaslužujem.” Djelovala je toplije kad se smijala, kao da je promijenila odbrambeni stav koji je prije uvijek držala preda mnom. “Kako taj dečko samo zna lagati.” Opet se nasmijala.

“Lagao je?”, upitala sam je, odjednom oprezna.

“Pa, vjerojatno je to preteška riječ. Samo ti nije ispričao cijelu priču. To što ti je rekao je istina, sada čak i više nego prije. Međutim, u ono vrijeme...” Prekinula se, nervozno zahihotavši. “Neugodno mi je. Znaš, isprva sam uglavnom bila ljubomorna, zato što je on htio *tebe*, a ne mene.”

Njezine su me riječi prožele strahom. Dok je sjedila tu, pod srebrnom mjesecinom, bila je ljepša od bilo čega što sam mogla zamisliti. Nisam se mogla nadmetati s Rosalie.

“Ali ti voliš Emmetta...” , promumljala sam.

Protresla je glavom, jer su joj moje riječi očito bile smiješne. “Ne želim ja Edwarda tako, Bella. Nikada ni nisam – volim ga kao brata, ali ide mi na živce otkako sam ga

prvi put čula. Samo, moraš shvatiti... bila sam tako naviknuta da ljudi žele *mene*. A Edward nije imao ni najmanjeg interesa. To me jedilo, čak vrijeđalo u početku. Ali nikad nije poželio nijednu, pa mi to nije dugo smetalo. Čak i kad smo se upoznavali s Tanyjinim klanom u Denaliju – sa svim tim vampiricama! – Edward ni tren nije iskazao ni najmanje zanimanje. A onda je upoznao tebe.” Zbunjeno me pogledala. Slušala sam je tek s pola uha. Razmišljala sam o Edwardu i Tanyji i *svim tim vampiricama*, a usne su mi se stisnule u tvrdnu liniju.

“Ne kažem da ti nisi lijepa, Bella”, rekla je, pogrešno protumačivši moj izraz. “Ali to je samo značilo da si mu ti bila privlačnija od mene. A ja sam dovoljno tašta da me takve stvari pogode.”

“Ali rekla si ‘u početku’. Znači da te to više... ne smeta, zar ne? Hoću reći, i ti i ja znamo da si ti najljepša osoba na svijetu.”

Nasmijala sam se što to moram reći – nešto tako očito. Baš čudno da Rosalie treba tako uvjeravati.

I Rosalie se nasmijala. “Hvala, Bella. I, ne, više mi stvarno ne smeta. Edward je oduvijek bio pomalo čudan.” Opet se nasmijala.

“Ali svejedno ti nisam draga”, prošaptala sam.

Osmijeh joj je nestao s lica. “Oprosti mi zbog toga.”

Na trenutak smo samo šutjele, i nije mi se činilo da želi nastaviti.

“Bi li mi rekla zašto? Jesam li nešto učinila...?” Ljuti li se ona to zbog toga što sam dovela njezinu obitelj – njezinog Emmetta – u opasnost? I to ne jedanput. James, a sada i Victoria...

“Ne, nisi ti ništa učinila”, promrmljala je. “Ne još.”

Smeteno sam se zagledala u nju.

“Zar ne shvaćaš, Bella?” Odjednom je zazvučala strasnije nego prije, čak i za vrijeme svoje nesretne priče. “Ti već imaš *sve*. Cijeli je život pred tobom – sve što bih ja htjela. A ti ćeš ga samo tako *odbaciti*. Zar ne shvaćaš da bih ja sve dala da budem ti? Imaš izbor koji ja nisam imala, i a izabireš *pogrešno!*”

Ustuknula sam od žestine u njezinu licu. Shvatila sam da sam zinula, pa sam brzo zatvorila usta.

Uputila mi je dug pogled, a jarost u očima polako joj je ugasnula. Naglo se postidjela.

“A bila sam tako sigurna da ću ti to moći smireno reći.” Odmahnula je glavom, pomalo ošamućena tom provalom emocija. “To mi samo teže pada sada nego nekada, kad je bila riječ o pukoj taštini.”

Šutke se zagledala u Mjesec. Nisam se odmah usudila prekinuti njezinu udubljenost u misli.

“Bi li ti bilo draže da izaberem ostati ljudska?”

Okrenula se opet prema meni, a na usnama joj je zatitrao tračak osmijeha. “Možda.”

“Ipak, dobila si bar jedan sretan svršetak”, podsjetila sam je. “Dobila si Emmetta.”

“Dobila sam polovicu.” Široko se osmjehnula. “Znaš da sam spasila Emmetta od medvjeda koji ga je napao, i odnijela ga kući, Carlisleu. Ali znaš li zašto nisam dopustila da ga medvjed pojede?”

Odmahnula sam glavom.

“Sa svojim tamnim kovrčama... jamicama koje su se vidjele čak i kad mu se lice izvijalo od boli... ta čudna nevinost, tako neprimjerena licu odrasla muškarca... podsjetio me na Verinog malog Henryja. Nisam htjela da izdahne – do te mjere da sam, premda sam mrzila ovaj život, bila dovoljno sebična da zamolim Carlislea da mi ga promijeni.

Imala sam više sreće nego što sam zaslužila. Emmett je sve što bih bila tražila da sam se znala dovoljno dobro da znam što trebam tražiti. On je upravo onakva osoba kakva treba ovakvoj kakva sam ja. A, za divno čudo, i ja njemu trebam. Taj dio je ispao bolji nego što sam se mogla nadati. Ali nikad nas neće biti više nego dvoje. A ja nikad neću sjediti na trijemu uz njega sijedoga, dok nas okružuju unuci.”

Sada se milo osmjehnula. “Tebi to zvuči vrlo čudno, zar ne? U nekim pogledima mnogo si zrelija od mene u osamnaestoj. Ali u drugima... o koječemu vjerojatno nikad nisi ozbiljno razmislila. Premlada si da bi znala što ćeš htjeti za deset, petnaest godina – i premlada da se svega toga odrekneš naprečac. Ne srljaj u nešto nepromjenjivo, Bella.” Potapšala me po glavi, ali ne onako pokroviteljski.

Uzdahnula sam.

“Samo malo razmisli o tome. Nakon što to jednom učiniš, više nema natrag. Esme se snašla s nama kao nadomjestkom... a Alice se ne sjeća ničega ljudskog, pa joj to ne može nedostajati... Ipak, ti ćeš se sjećati. Veliko je to odricanje.”

Ali još i veći dobitak, odgovorila sam joj u sebi. “Hvala, Rosalie. Lijepo je shvatiti... bolje te upoznati.”

“Ispričavam se što sam bila takvo čudovište.” Iscerila se. “Nastojat ću se ubuduće ljepše ponašati.”

Iscerila sam se i ja njoj.

Nismo još bile prijateljice, ali bila sam prilično sigurna da me neće zasvagda toliko mrziti.

“Pustit ću te sada da spavaš.” Rosalie je bacila pogled prema krevetu, i usne su joj zatitrale. “Znam da ti je grozno što te ovako zarobio, ali ne budi prestroga prema

njemu kada se vrati. Voli te više nego što znaš. Užasava se kad ne može biti s tobom.” Nečujno je ustala i prišla vratima poput utvare. “Laku noć, Bella”, šapnula mi je i zatvorila ih za sobom.

“Laku noć, Rosalie”, promrmljala sam sekundu prekasno.

Dugo mi je trebalo da zaspim nakon toga.

Kad sam napokon zaspala, imala sam noćnu moru. Puzala sam tamnim, hladnim kamenim pločama nepoznate ulice, pod snijegom koji lagano pada, i ostavljala za sobom razmazani trag krvi. Sjenoviti anđeo u dugoj bijeloj haljini kivnim je očima promatrao kako se odmičem.

Sutra ujutro Alice me odvezla u školu, dok sam nadrženo zurila kroz vjetrobran. Osjećala sam nedostatak sna, od čega sam se samo još više srdila zbog svog zatočeništva.

“Večeras idemo u Olympiju ili tako negdje”, obećala mi je. “To će baš biti fora, zar ne?”

“A da me radije samo zaključaš u podrum”, predložila sam joj, “i zaboraviš šećernu glazuru?”

Alice se namrštila. “Tražit će da mu vratim porše. Uopće mi ne ide. Ti bi se tu trebala veseliti.”

“Nisi ti kriva”, promrsila sam. Nevjerojatno, čak me zapekla savjest. “Vidimo se za vrijeme ručka.”

Odvukla sam se na engleski. Bez Edwarda, dan će mi zajamčeno biti nesnosan. Durila sam se tokom cijelog prvog sata, posve svjesna da me taj stav nikamo ne vodi.

Kad je zvonilo, ustala sam bez naročite volje. Mike se našao na vratima i otvorio mi ih da prođem.

“Edward planinari ovaj vikend?”, susretljivo me upitao kad smo izašli na kišicu.

“Aha.”

“Hoćeš da nešto radimo večeras?”

Odakle mu snaga da se još uvijek nada?

“Ne mogu. Imam pidžama-parti”, progundala sam. Čudno me pogledao, procjenjujući mi raspoloženje.

“Kod koga – ”

Mikeovo je pitanje naglo prekinuo glasni, prodorni urlik s parkirališta iza nas. Svi na pločniku okrenuli su se i blenuli u nevjerici kad je bučni crni motocikl zacvilio gumama i stao uz rub betona, ne gaseći se.

Jacob mi je užurbano mahnuo.

“Brže, Bella!”, viknuo je preko rike motora.

Ostala sam uklipljena na trenutak prije nego što sam shvatila.

Brzo sam pogledala u Mikea. Znala sam da su samo sekunde u pitanju.

Dokle je Alice spremna otići da me spriječi u javnosti?

“Jako mi je pozlilo i otišla sam kući, okej?”, rekla sam Mikeu, glasa iznenada punog uzbuđenja.

“Pa dobro”, promrsio je.

Dala sam Mikeu brzu pusu u obraz. “Hvala, Mike. Dužna sam ti!”, doviknula sam u trku.

Jacob je dodao gas, cereći se. Sjela sam iza njega i čvrsto ga obujmila rukama oko struka.

Opazila sam Alice, skamenjenu na rubu kantine, očiju jarkih od srdžbe, usana zadignutih nad zube.

Načas sam je molećivo pogledala.

Zatim smo tako jurnuli asfaltom da mi se želudac izgubio negdje otraga.

“Drži se”, viknuo mi je Jacob.

Sakrila sam lice iza njegovih leđa kad je pojurio autocestom. Znala sam da će usporiti kad stignemo do gra-

nice Quileutea. Moram samo izdržati donde. U sebi sam se istinski molila da Alice ne pođe za nama, a ni da me Charlie slučajno ne opazi...

Bilo je očito kad smo stigli do sigurne zone. Motor je usporio, a Jacob se ispravio u sjedalu i zaurlao od smijeha. Otvorila sam oči.

“Uspjeli smo”, viknuo je. “Nije bilo loše spašavanje iz zatvora, a?”

“Dobro si se sjetio, Jake.”

“Palo mi je na pamet da si rekla kako vidovita pijavica ne može predvidjeti *moje* postupke. Drago mi je da se ti nisi ovoga sjetila – ona ti onda ne bi dopustila da dođeš u školu.”

“Zato nisam ni razmišljala o tome.”

Nasmijao se, likujući. “Što bi htjela da danas radimo?”

“Što god hoćeš!”, nasmijala sam se i ja. Bilo mi je predivno naći se na slobodi.

8. BIJES

Opet smo završili na plaži, lutajući nasumce. Jacob je još bio pun sebe zbog uspješno izvedena bijega.

“Misliš da će doći po tebe?”, upitao me s nadom u glasu.

“Neće.” Bila sam sigurna u to. “Makar će večeras biti strahovito bijesni na mene.”

Uzeo je kamičak i bacio ga na pučinu. “Onda se ne-moj vratiti”, ponovno mi je predložio.

“Charlieju bi to bilo jako drago”, kazala sam sarkastično.

“Kladim se da ne bi imao ništa protiv.”

Nisam mu odgovorila. Jacob je vjerojatno imao pravo, zbog čega sam zaškrgutala zubima. Charliejevo bje-lodano navijanje za moje prijatelje Quileute nije bilo baš nimalo fer. Upitala sam se bi li dijelio isto mišljenje kad bi znao da je pravi izbor između vampira i vukodlaka.

“Onda, koji je najnoviji skandal u čoporu?”, upitala sam ga, onako usput.

Jacob je zastao u mjestu i zablujio se zgranuto u mene.

“Što je? Pa šalila sam se.”

“Oh.” Odmaknuo je pogled.

Pričekala sam da krene dalje, ali izgleda da se izgubio u mislima.

“Postoji li skandal?”, priupitala sam ga.

Jacob se kratko zacerekao. “Zaboravim ja kako je to kad svi ne znaju sve cijelo vrijeme. Kad imaš mirno, privatno mjesto u svojoj glavi.”

Šutke smo nekoliko minuta hodali kamenitom plažom.

“Onda, o čemu se radi?”, upitala sam ga napokon. “Što je to što svi u tvojoj glavi već znaju?”

Načas je oklijevao, kao da nije siguran koliko mi smije reći. Zatim je uzdahnuo i rekao: “Quil se otisnuo. Sad ih je trojica. Mi ostali se polako već brinemo. Možda je to češća pojava nego što govore priče...” Namrštio se, pa okrenuo prema meni. Šutke me stao gledati u oči, pažljivo skupljenih obrva.

“Što buljiš?”, upitala sam ga, sva smetena.

Uzdahnuo je. “Nema veze.”

Jacob je krenuo dalje. Naizgled bez razmišljanja, uhvatio me za ruku. Šutke smo koračali kamenjem.

Pomislila sam kako zacijelo izgledamo dok hodamo plažom i držimo se za ruke – kao par, svakako – i upitala se bih li mu prigovorila. Ali ovako je s Jacobom oduvijek... Zašto da me to sada uzrujava.

“Zbog čega je Quilovo utiskivanje tako skandalozno?”, upitala sam ga kad mi se učinilo da ne namjerava nastaviti. “Je li to zbog toga što je on najnoviji?”

“To nema nikakve veze.”

“Pa u čemu je onda problem?”

“Opet nešto iz legende. Pitam se dokle ćemo se čuditi što je *sve* to istinito”, promrsio je sebi u bradu.

“Misliš li mi kazati? Ili moram pogađati?”

“Nikad ne bi tačno pogodila. Vidiš, Quil se nije družio s nama, znaš, sve donedavno. Tako da nije često zalazio kod Emily.”

“I Quil se otisnuo na Emily?”, zgranula sam se.

“Ne! Kažem ti da ne pogađaš. Emily su došle dvije nećakinje u posjet... i Quil je upoznao Claire.”

Nije nastavio. Razmislila sam na trenutak o tome što je rekao.

“Emily ne želi da joj nećakinja bude s vukodlakom? To je malo licemjerno”, rekla sam.

Ali mogla sam shvatiti zašto bi barem ona imala pravo na takvo mišljenje. Opet sam se sjetila dugih ožiljaka koji joj nagrđuju lice i sežu joj sve do kraja desne ruke. Sam je izgubio kontrolu samo jedanput kad je stajao preblizu njoj. Jedanput je bilo dovoljno... Vidjela sam bol na Samovu licu kad je gledao što je učinio Emily. Shvaćala sam zašto bi Emily mogla htjeti zaštititi svoju nećakinju od toga.

“Bi li prestala pogađati, molim te? Nisi ni blizu. Emily to ne smeta. Samo je, eto, malo prerano.”

“Kako to misliš *prerano*?”

Jacob me odmjerio stisnutim očima. “Nastoj da ne sudiš prerano, u redu?”

Oprezno sam kimnula glavom.

“Claire ima dvije godine”, kazao mi je Jacob.

Počela je padati kiša. Počela sam silovito treptati kad su mi kapi zasule lice.

Jacob je šutke čekao. Nije nosio jaknu, kao i obično; kiša mu je prskala crnu majicu tamnim mrljama i curila mu kroz kuštravu kosu. Promatrao me bezizražajnim licem.

“Quil se... otisnuo... na *dvogodišnjakinju*?”, napokon sam ga uspjela upitati.

“Zna se to dogoditi.” Jacob je slegnuo ramenima. Sagnuo se po kamičak i bacio ga daleko u zaljev. “Barem tako kažu priče.”

“Ali ona je još beba”, pobunila sam se.

Pogledao me s mračnim osmijehom. “Quil ne stari”, podsjetio me s tračkom gorčine u glasu. “Morat će se samo strpjeti nekoliko desetljeća.”

“Ja... ne znam što bih rekla.”

Svojski sam nastojala ne biti kritična, ali, ruku na srce, užasnula sam se. Sve dosad, kod vukodlaka mi ništa nije smetalo otkako sam otkrila da nisu odgovorni za ona ubojstva za koja sam ih sumnjčila.

“Donosiš sudove”, optužio me. “Vidim ti to na licu.”

“Oprosti”, promrmljala sam. “Ali to zvuči stvarno bolesno.”

“Nije to tako; sve si krivo shvatila”, stao je Jacob odjednom gorljivo braniti prijatelja. “Vidio sam kako je to, kroz njegove oči. Nema u tome ničega *romantičnog*, ne za Quila, ne sada.” Duboko je udahnuo, od nemoći. “Tako je to teško objasniti. Nije kao ljubav na prvi pogled, stvarno. Prije je kao... promjena sile teže. Kad je vidiš, odjednom te više ne privlači zemlja. Nego ona. I ništa nije bitnije od nje. I sve bi učinio za nju, sve bi bio za nju... Postaneš što god njoj treba, zaštitnik, ljubavnik, prijatelj, ili pak brat.

Quil će biti najbolji, najobzirniji stariji brat koji je neko dijete ikada imalo. Nema tog djeteta na svijetu

koje će biti pod brižnijom skrbi od te djevojčice. A onda, kad poraste i zatreba prijatelja, on će imati više razumijevanja i biti joj veće pouzdanje i oslonac od svih ostalih koje zna. A *onda*, kad ona odraste, biti će sretni skupa kao Emily i Sam.” Neobična natruha gorčine osjetila mu se u glasu na samome kraju, kad je spomenuo Sama.

“Zar Claire u tome ne može sama donijeti odluku?”

“Naravno. Ali zašto na koncu ne bi izabrala njega? Bit će joj savršen par. Kao stvoren upravo za nju.”

Nastavili smo u tišini, dok nisam zastala da bacim kamenčić prema okeanu. Pao je na plažu, nekoliko metara prije vode. Jacob mi se nasmijao.

“Ne možemo svi biti nakazno snažni”, promrsila sam. Uzdahnuo je.

“Što misliš, kada će se to tebi dogoditi?”, upitala sam ga tiho.

Odgovorio mi je smjesta, suho. “Nikada.”

“To nije nešto što se može kontrolirati, zar ne?”

Šutio je nekoliko minuta. Nesvjesno smo oboje usporili korak, jedva napredujući.

“Ne bi se smjelo”, priznao je. “Ali moraš je vidjeti – onu koja ti je navodno suđena.”

“A ti misliš da ako je još nisi vidio, onda ni ne postoji?”, sumnjičavo sam ga upitala. “Jacob, nije baš da si vidio ne znam koliko svijeta – vidio si manje čak i od mene.”

“To je tačno”, kazao je tiho. Odjednom je upro prodoran pogled u mene. “Ali nikad neću vidjeti nijednu drugu, Bella. Vidim samo tebe. Čak i kad zažmirim i trudim se vidjeti nešto drugo. Pitaj Quila ili Embryja. Svi su već poludjeli od toga.”

Pognula sam glavu i zagledala se u šljunak.

Više nismo šetali. Čulo se samo udaranje valova u obalu. Nisam čula kišu od njihove rike.

“Možda bolje da krenem kući”, prošaptala sam.

“Ne!”, pobunio se, iznenađen tim zaključkom.

Opet sam ga pogledala. U očima mu se sada vidjela strepnja.

“Slobodna si cijeli dan, je l’ tako? Krvopija se još nije vratio kući.”

Prostrijelila sam ga pogledom.

“Bez uvrede”, brzo je dodao.

“Da, slobodna sam cijeli dan. Ali, Jake...”

Podigao je ruke. “Oprosti”, ispričao se. “Neću više biti takav. Bit ću samo Jacob.”

Uzdahnula sam. “Ali ako ti tako *misliš*...”

“Ne brini se ti za mene”, ustrajao je, smiješeći se napadno vedro, previše vedro. “Znam ja što radim. Samo mi reci ako ti to smeta.”

“Pa ne znam...”

“Ma daj, Bella. Hajdemo natrag do kuće, po motore. Moraš redovito voziti motocikl, da se ne pokvari.”

“Stvarno mi se čini da ne bih smjela.”

“Zbog koga ne bi smjela? Zbog Charlieja, ili krv– ili *njega*?”

“Zbog obojice.”

Jacob mi se *onako* osmjehnuo, odjednom postavši onaj Jacob koji mi je najviše trebao, vedar i topao.

Osmjehnula sam se i ja njemu, nehotice.

Kiša je oslabila, pretvorila se u rosulju.

“Nikome neću reći”, obećao mi je.

“S izuzetkom svih svojih prijatelja.”

Ozbiljno je odmahnuo glavom i podigao desnu ruku. “Obećavam da neću misliti na to.”

Nasmijala sam se. “Ako se ozlijedim, reći ćemo da sam se spotaknula.”

“Kako god hoćeš.”

Vozili smo se motociklima po zabačenim putovima oko La Pusha sve dok nisu postali previše blatni od kiše, a Jacob je izjavio da će se uskoro onesvijestiti ako nešto ne pojede. Billy me srdačno pozdravio kad smo se vratili do kuće, kao da moj iznenadni povratak ne znači ništa složenije od toga da sam samo poželjela provesti dan s prijateljem. Nakon što smo pojeli sendviče koje je Jacob pripremio, otišli smo u garažu, gdje sam mu pomogla očistiti motore. Nisam tu bila već mjesecima – od Edwardova povratka – ali tome nismo pridavali nikakvu važnost. Bilo nam je to samo još jedno popodne u garaži.

“Ovo je lijepo”, primijetila sam kad je izvadio tople napitke iz papirnate vrećice. “Nedostajalo mi je.”

Nasmiješio se, pogledavši spojene plastične kabine iznad naših glava. “Aha, shvaćam i zašto. Sva raskoš Taj Mahala, a bez nezgodne i skupe potrebe da se potegne skroz do Indije.”

“Za mali Taj Mahal države Washington”, nazdravila sam svojom limenkom.

Kucnuo se sa mnom.

“Sjećaš se prošlog Valentinova? Mislim da si tada zadnji put bila ovdje – tada je zadnji put sve još bilo... normalno, valjda.”

Nasmijala sam se. “Jasno da se sjećam. Mijenjala sam doživotno ropstvo za kutiju čokoladnih srdašaca. Teško da ću nešto takvo samo tako zaboraviti.”

Nasmijao se sa mnom. “Tako je. Hmm, ropstvo. Moram nešto dobro smisliti.” Zatim je uzdahnuo. “Kao da

su godine prošle otada. Kao da je to bilo neko drugo doba. Sretnije doba.”

Nisam se mogla složiti s njim. Ovo sada bilo je moje sretno doba. Ali iznenadila sam se kad sam shvatila koliko mi toga nedostaje iz mogeg osobnog mračnog doba. Zagledala sam se kroz ulaz u tmurnu šumu. Kiša se opet pojačala, ali u maloj garaži, uz Jacoba, bilo je toplo. Grijao je kao pećica.

Vršcima prstiju dotaknuo mi je nadlanicu. “Sve se stvarno promijenilo.”

“Da”, rekla sam, a onda ispružila ruku i potapšala stražnju gumu svoga motora. “Charlieju sam *nekada* bila draga. Nadam se da mu Billy neće ništa reći za ovo danas...” Ugrizla sam se za usnu.

“Neće. On se ne uzrujava tako lako kao Charlie. Hej, nikada ti se nisam službeno ispričao zbog onog glupog poteza s motorom. Stvarno mi je žao što sam te ocinkao Charlieju. Da bar nisam.”

Prevrnula sam očima. “Da bar nisi.”

“Stvarno, stvarno mi je žao.”

Pogledao me s nadom, mokre, zamršene kose raskuštrane u svim smjerovima oko molećiva lica.

“Ma, dobro! Opraštam ti.”

“Hvala, Bells!”

Načas smo se samo smješkali jedno drugome, a onda se njegovo lice natmurilo.

“Sjećaš se onog dana, kad sam dovezao tvoj motor... Htio sam te nešto pitati”, kazao je polako. “Ali, jednako tako... nisam htio.”

Sva sam se ukipila – reagirajući na stres. Tu sam naviku pokupila od Edwarda.

“Jesi li ti to bila samo tvrdoglava od ljutnje na mene, ili si to stvarno mislila?”, prošaptao je.

“Što to?”, uzvratila sam mu šapatom, premda sam bila sigurna da znam na što misli.

Oštro me pogledao. “Znaš. Kad si rekla da me se ne tiče... ako – ako te ugrize.” Na to se vidno lecnuo.

“Jake...” Grlo kao da mi je odjednom nateklo. Nisam mogla dovršiti rečenicu.

Sklopio je oči i duboko udahnuo. “Jesi li to ozbiljno mislila?”

Drhtao je, jedva uočljivo. Oči su mu ostale sklopljene.

“Da”, prošaptala sam.

Jacob je udahnuo, polako, duboko. “Znao sam, valjda.”

Promatrala sam mu lice, čekajući da otvori oči.

“Znaš što će ovo značiti?”, odjednom me strogo upitao. “Tebi je to jasno, zar ne? Što će se dogoditi ako prekrše pogodbu?”

“Prije toga ćemo otići odavde”, rekla sam sitnim glasom.

Oči su mu naglo bljesnule, pune bijesa i boli u svojim mračnim dubinama. “Pogodba nije zemljopisno ograničena, Bella. Naši pradjedovi pristali su na sporazum samo zato što su im se Cullenovi zavjetovali da su drugačiji, da ne predstavljaju opasnost ljudima. Obećali su da nikad više nikoga neće ni ubiti ni promijeniti. Ako pogaze svoju riječ, pogodba nema smisla, a oni prestaju biti iole različiti od bilo kojeg drugog vampira. Nakon što se to ustanovi, kada ih opet pronađemo – ”

“Ali, Jake, niste li već prekršili pogodbu?”, upitala sam ga, hvatajući se za slamku. “Nije li uvjet bio i da ne spominjete vampire ljudima? A ti si mi rekao. Znači, pogodba ionako više ne vrijedi, zar ne?”

Jacobu se nije svidjelo što sam ga na to podsjetila; bol u očima stvrdnula mu se u neprijateljstvo. “Aha, prekršio sam pogodbu – u vrijeme dok još nisam ni vjerovao u nju. I siguran sam da su za to doznali.” Ogorčeno mi se zagledao u čelo, izbjegavajući moje postidjene oči. “Ali nije da zbog toga imaju pravo da i sami griješe. Nema propusta za propust. Imaju samo jedan izbor ako im smeta što sam učinio. Isti izbor koji ćemo mi imati kad oni prekrše pogodbu: napasti. Započeti rat.”

To je zazvučalo tako neizbježno. Stresla sam se.

“Jake, ne mora biti tako.”

Zaškrgutao je zubima. “Ali *tako* je.”

Šutnja nakon njegove izjave glasno mi je ječala u ušima.

“Zar mi nikad nećeš oprostiti, Jacobe?”, prošaptala sam. Čim sam izgovorila te riječi, požalila sam zbog toga. Nisam htjela čuti što će mi odgovoriti.

“Više nećeš biti Bella”, kazao mi je. “Moje prijateljice više neće biti. Neću imati kome oprostiti.”

“To zvuči kao *ne*”, prošaputala sam.

Jedan beskran trenetak samo smo se gledali.

“Znači, ovo je zbogom, Jake?”

Naglo je zatreptao, a ljutnja mu se od iznenađenosti povukla s lica. “Zašto? Još imamo nekoliko godina. Zar ne možemo biti prijatelji sve dok nam ne ponestane vremena?”

“Godina? Ne, Jake, ne godina.” Odmahnula sam glavom i neveselo se nasmijala. “Radije reci *tjedana*.”

Nisam očekivala njegovu reakciju.

Naglo je skočio na noge, a limenka gaziranog pića glasno mu je prasnula u ruci. Napitak je štrcnuo posvuda, poprskavši me kao da prska iz šmrka.

“Jake!”, krenula sam mu prigovoriti, ali ušutjela sam kad sam shvatila da mu cijelo tijelo drhti od bijesa.

Mahnito me strijeljao očima, a potmulo režanje naviralo mu je iz prsa.

Ukočila sam se u mjestu. Nisam se mogla ni mrdnuti od šoka.

Podrhtavanje ga je prožimalo, sve snažnije, dok nije počeo cijeli vibrirati. Oblik mu se zamutio...

A onda je Jacob zaškrgutao zubima, i režanje je prestalo. Čvrsto je zažmirio, usredotočujući se; drhtaji su se počeli usporavati, sve dok mu se samo ruke nisu i dalje tresle.

“Tjedni”, kazao je Jacob suhim, ravnim glasom.

Nisam mu mogla odgovoriti; još sam bila ukočena.

Otvorio je oči. Sada su bile više nego bijesne.

“Promijenit će te u prljavu krvopiju za samo nekoliko tjedana!”, prosiktao je Jacob kroz zube.

Previše ošamućena da se uvrijedim od tih riječi, samo sam nijemo kimnula glavom.

Lice mu je pozelenjelo pod crvenkastom kožom.

“Naravno, Jake”, prošaptala sam nakon podulje šutnje. “*Sedamnaest* mu je godina, Jacobe. A ja sam svakim danom sve bliža devetnaestoj. Uostalom, čemu čekati? Želim samo njega. Što drugo mogu?”

Kazala sam to kao retoričko pitanje.

Progovorio je kao da puca bičem. “Bilo što. Bilo što drugo. Bolje da si mrtva. Bilo bi mi draže.”

Ustuknula sam kao da me ošamario. Jače me zapeklo, svakako.

A onda, kad me bol prožela, i u meni se razbuktao bijes.

“Možda ti se posreći”, mračno sam rekla, naglo ustajući. “Možda me na povratku pregazi kamion.”

Dohvatila sam svoj motocikl i izgurala ga na kišu. Nije se pomaknuo kad sam prošla pokraj njega. Čim sam se

našla na blatnoj stazici, sjela sam na motor i upalila ga nogom. Stražnja se guma zavrtjela u mjestu, zapljusnuvši garažu slapom blata. Nadala sam se da ga je pogodila.

Pokisla sam do gole kože dok sam jurila mokrom autocestom prema kući Cullenovih. Kiša mi se na koži praktički ledila na vjetru, pa su mi zubi cvokotali prije nego što sam prešla pola puta.

Motocikli su previše nepraktični u Washingtonu. Prodat ću tu glupu stvar prvom prilikom.

Ušetala sam s motorom u prostranu garažu Cullenovih. Nisam se iznenadila što sam zatekla Alice kako me čeka, lagano oslonjena na haubu svoga poršea, prelazeći rukom preko sjajnožute karoserije.

“A nisam ni dobila priliku da se provozam u njemu.”
Uzdahnula je.

“Žao mi je”, procijedila sam kroz cvokotave zube.

“Čini mi se da bi ti dobro došao vrući tuš”, rekla je onako usput i lagano skočila na noge.

“Aha.”

Napućila je usne, pažljivo promatrajući izraz mog lica. “Hoćeš mi reći što je bilo?”

“Ne.”

Potvrдно je kimnula glavom, ali oči su joj bile prepune znatiželje.

“Hoćeš da večeras idemo u Olympiju?”

“Ne baš. Zar ne mogu svojoj kući?”

Složila je grimasu.

“Nema veze, Alice”, rekla sam. “Ostat ću tu, ako će ti tako biti lakše.”

“Hvala”, uzdahnula je s olakšanjem.

Te sam večeri ranije otišla u krevet, opet sklupčana na njegovom kauču.

Bio je još mrak kad sam se probudila. Bila sam bu-
novna, ali znala sam da jutro još nije ni blizu. Sklopila
sam oči, protegnula se i okrenula na bok. Trebao mi je
trenutak da shvatim kako sam zbog tog pokreta trebala
završiti na podu. A i da mi je neobjašnjivo udobno.

Okrenula sam se natrag na leđa, nastojeći nešto ra-
zabrati. Bilo je mračnije nego sinoć – oblaci su bili tako
gusti da se mjesec nije mogao probiti kroz njih.

“Oprosti”, šapnuo je tako tiho da mu je glas ostao
dio mraka. “Nisam te mislio probuditi.”

Napela sam se, čekajući provalu srdžbe – i njegove i
moje – ali u mraku sobe bilo je samo tiho i mirno. Go-
tovo da sam osjećala okus sastanka u zraku, aromu dru-
gačiju od miomirisa njegova daha; u ustima mi je dotad
bila gorka natruha praznine njegova izbjivanja, iako sam
je opazila tek kad je nestala.

Nije bilo trvenja u prostoru između nas. Tišina je bila
spokojna – ne poput zatišja pred buru, već poput vedre
noći do koje ne dopire čak ni snoviđenje oluje.

I nije me bilo briga što bih se trebala ljutiti na nje-
ga. Nije me bilo briga što bih se trebala ljutiti na bilo
koga. Ispružila sam ruke prema njemu, pronašla njegove
u tami i privukla se bliže njemu. Obujmio me rukama,
privijajući me uz svoja prsa. Stala sam tražiti, loviti usna-
ma po njegovom grlu, preko njegove brade, sve dok na-
pokon nisam pronašla njegove usne.

Edward me poljubio kratko, meko, a onda se zahih-
otao.

“Bio sam već sav spreman na gnjev koji bi postidio
grizlije, a onda ovo? Češće bih te trebao ljutiti.”

“Strpi se malo, da se uživim”, našalila sam se i opet
ga poljubila.

“Pričekat ću koliko god budeš htjela”, šapnuo je uz moje usne. Propleo je prste kroz moju kosu.

Disanje mi se ubrzavalo. “Možda ujutro.”

“Kako god želiš.”

“Dobrodošao”, rekla sam mu dok me hladnim usnama ljubio pod bradu. “Drago mi je da si se vratio.”

“To je doista dobro.”

“Mmm”, složila sam se, čvršće ga grleći oko vrata.

Rukom je prešao oko mog lakta, polako je spustio niz moju ruku, pa preko rebara i niz struk, dodirnuo mi bok i opipao nogu, sve do koljena. Tu je zastao, objumivši mi rukom potkoljenicu. Odjednom mi je podignuo nogu i položio je preko svoga struka.

Prestala sam disati. Inače nije dopuštao ovakve stvari. Naglo mi je postalo toplo, usprkos njegovim hladnim rukama. Usne su mu se spustile do jamice u dnu moga grla.

“Ne bih požurivao tvoj gnjev”, prošaptao je, “ali bi li mi kazala što ti to smeta kod ovog kreveta?”

Prije nego što sam mu stigla odgovoriti, prije nego što sam se uopće mogla dovoljno usredotočiti da shvatim što me to pitao, okrenuo se na bok i povukao me na sebe. Primio mi je lice dlanovima, dižući ga tako da mi usnama može doprijeti do vrata. Disala sam preglasno – gotovo neugodno glasno, ali nije me bilo baš toliko briga za druge da osjetim stid.

“Krevet?”, ponovio je pitanje. “*Meni* je lijep.”

“Nepotreban je”, uspjela sam propentati.

Opet je privio moje lice uz svoje, a ja sam utisnula usne u njegove. Prevrnuo se, ovaj put polako, i našao nada mnom. Pažljivo se pridržao, da ne osjetim njegovu težinu, ali osjećala sam kako me dodiruje hladni mra-

mor njegova tijela. Srce mi je tako glasno tuklo da sam mu jedva čula tihi smijeh.

“O tome se može raspravljati”, usprotivio se. “Teško da bismo ovo izveli na kauču.”

Ledenohladnim jezikom lagano je prešao obrisom mojih usana.

U glavi mi se vrtjelo – dahtala sam prebrzo i preplitko.

“Predomislio si se?”, upitala sam ga zadihano. Možda je promijenio ona svoja oprezna pravila. Možda nisam shvatila puni značaj ovog kreveta. Srce mi je gotovo bolno tuklo dok sam čekala da mi odgovori.

Edward je uzdahnuo i opet se okrenuo, tako da samo se ponovno našli na boku.

“Ne pričaj koješta, Bella”, rekao je sa snažnim negodovanjem u glasu – očito je shvatio na što mislim. “Samo ti pokušavam pojasniti prednosti kreveta koji ti se navodno ne sviđa. Nemoj se zanositi.”

“Prekasno je”, promrsila sam. “A krevet mi se sviđa”, dodala sam.

“Dobro.” Čula sam mu osmijeh u glasu kad me poljubio u čelo. “I meni se sviđa.”

“Ali svejedno smatram da je nepotreban”, nastavila sam. “Čemu, ako se nećemo zanijeti?”

Opet je uzdahnuo. “Po stoti put ti kažem, Bella – preopasno je.”

“Volim kad je opasno”, ostala sam uporna.

“Znam.” U glasu mu se čuo prizvuk gorčine, i shvatila sam da je zacijelo vidio motocikl u garaži.

“Reći ću ti ja što je opasno”, kazala sam brzo, dok nije prešao na neku novu temu. “Samo što nisam doživjela spontano samozapaljenje – a kad se to dogodi, znaj da ćeš ti biti jedini krivac.”

Počeo me odgurivati.

“Što ti to radiš?”, pobunila sam se, ne puštajući se od njega.

“Štitim te od samozapaljenja. Ako je ovo previše za tebe...”

“Ma mogu ja”, ustrajala sam.

Pustio mi je da mu se opet ugnijezdim u naručje.

“Žao mi je ako sam ti pružio pogrešan dojam”, rekao je. “Nisam te htio rastužiti. To nije bilo lijepo.”

“Zapravo, bilo je vrlo, vrlo lijepo.”

Duboko je udahnuo. “Zar nisi umorna? Trebao bih te pustiti da spavaš.”

“Ne, nisam. Neću se buniti ako mi opet odlučiš pružiti pogrešan dojam.”

“To vjerojatno ne bi bilo pametno. Nisi ti jedina koja se može zanijeti.”

“Da, jesam”, progundala sam.

Zahihotao se. “Da samo znaš, Bella. A ne pomaže ni tvoja žarka želja da mi potkopaš samokontrolu.”

“Na tome ti se ne mislim ispričati.”

“Mogu li se *ja* ispričati?”

“Na čemu?”

“Bila si ljuta na mene, sjećaš se?”

“A, to.”

“Oprosti. Pogriješio sam. Mnogo jasnije sagledavam stvari dok si *tu*, na sigurnom.” Čvršće me zagrlio. “Malo poludim kad te pokušam ostaviti. Mislim da više neću ići tako daleko. Nije vrijedno toga.”

Osmjehnula sam se. “Zar nisi našao nijednu pumu?”

“Da, jesam, zapravo. Svejedno, nije to vrijedilo te strepnje. Makar mi je žao što sam naložio Alice da te čuva kao taokinju. To nije bilo lijepo od mene.”

“Nije”, složila sam se.

“Neću to ponoviti.”

“Okej”, lako sam rekla. Već sam mu oprostila. “Ali imaju i pidžama-partiji prednosti...” Privila sam mu se bliže i utisnula usne u udubinu iznad njegove ključne kosti. “*Tebi* ću biti taokinja kad god poželiš.”

“Mmm”, uzdahnuo je. “Možda i prihvatim tu ponudu.”

“Onda, je li sada na meni red?”

“Red?” Zvučao je zbunjeno.

“Za ispriku.”

“Na čemu mi se ti trebaš ispričati?”

“Zar nisi ljut na mene?”, upitala sam ga smeteno.

“Ne.”

Zvučalo mi je kao da stvarno tako misli.

Osjetila sam kako mi se obrve skupljaju. “Zar se nisi vidio s Alice kad si došao kući?”

“Jesam – zašto pitaš?”

“Hoćeš li joj oduzeti porše?”

“Naravno da neću. Dobila ga je na dar.”

Da sam mu barem vidjela izraz lica. Zvučao je kao da su ga moje riječi uvrijedile.

“Zar te ne zanima šta sam napravila?”, upitala sam ga, sve zbunjenija njegovom nezainteresiranošću.

Osjetila sam kako sliježe ramenima. “Uvijek me zanima sve što radiš – ali ne moraš mi reći ako nećeš.”

“Ali otišla sam u La Push.”

“Znam.”

“I markirala sam nastavu.”

“Ja također.”

Pogledala sam u smjeru odakle mu je dopirao glas, prelazeći mu vršcima prstiju preko crta njegovoga lica, nastojeći mu shvatiti raspoloženje. “Odakle sad sva ta silna snošljivost?”, ozbiljno sam ga upitala.

Uzdahnuo je.

“Zaključio sam da si imala pravo. Ono što me prije mučilo potjecalo je iz mojih... predrasuda prema vukodlacima više nego od bilo čega drugog. Nastojat ću biti razumniji i uzdati se u tvoje prosudbe. Ako ti kažeš da tamo nije opasno, onda ću ti vjerovati.”

“Opa.”

“I... što je najbitnije... ne bih želio da to unese razdor među nas.”

Položila sam glavu na njegova prsa i sklopila oči, potpuno zadovoljna.

“Onda”, opušteno mi je šapnuo. “Jesi li isplanirala uskoro opet otići u La Push?”

Nisam mu odgovorila. Pitanjem me podsjetio na Jacobove riječi, pa mi se grlo odjednom stegnulo.

Pogrešno je protumačio moju šutnju i napetost u mom tijelu.

“Čisto da i sâm mogu nešto isplanirati”, brzo je objasnio. “Ne bih htio da se žuriš natrag samo zato što ja tu besposleno čekam.”

“Ne”, rekla sam mu glasom koji mi je zazvučao čudno. “Nemam planova da opet odem onamo.”

“O. Ne moraš to raditi zbog mene.”

“Mislim da tamo više nisam dobrodošla”, prošaptala sam.

“Pregazila si nečiju mačku?”, upitao me zafrkantski. Znala sam da me ne želi tjerati da mu se povjerim, ali čula sam mu žarku znatiželju u riječima.

“Ne.” Duboko sam udahnula, a onda na brzinu promumljala objašnjenje. “Mislila sam da je Jacob to sâm shvatio... Nisam vjerovala da će ga iznenaditi.”

Edward je pričekao dok sam oklijevala.

“Nije očekivao... da će to biti tako brzo.”

“Ah”, rekao je Edward tiho.

“Kazao mi je da bi više volio da sam mrtva.” Glas mi je prepukao pri toj zadnjoj riječi.

Edward je na trenutak bio previše miran, obuzdavajući reakciju koju nije htio da vidim.

Zatim me blago privio uza se. “Tako mi je žao.”

“Mislila sam da će ti biti drago”, prošaptala sam.

“Drago zbog nečega što te povrijedilo?”, promrmljao mi je u kosu. “Ne bih rekao, Bella.”

Uzdahnula sam i opustila se, utiskujući se u njegovo kameno obličje. Ali on je opet postao posve nepokretan, od napetosti.

“Što je?”, upitala sam ga.

“Ma ništa.”

“Možeš mi reći.”

Pričekao je trenutak. “Možda ćeš se naljutiti.”

“Svejedno bih htjela čuti.”

Uzdahnuo je. “Mogao bih ga posve doslovno ubiti zato što ti je to rekao. *Htio* bih.”

Nasmijala sam se preko volje. “Onda je dobro što se tako uspješno obuzdavaš.”

“Moglo bi mi se omaknuti.” Zvučao je zamišljeno.

“Ako namjeravaš pokleknuti u samokontroli, mogu ti predložiti bolji povod.” Ispružila sam se prema njegovom licu, nastojeći se pridignuti da ga poljubim. Uhvatio me čvršće, obuzdavajući me.

Uzdahnuo je. “Zar ja uvijek moram biti onaj koji se odgovorno ponaša?”

Iscerila sam se u mraku. “Ne. Pusti da ja preuzmem odgovornost na nekoliko minuta... ili sati.”

“Laku noć, Bella.”

“Čekaj – htjela sam te još nešto pitati.”

“Što to?”

“Sinoć sam pričala s Rosalie...”

Tijelo mu se opet napelo. “Da. Mislila je na to kad sam došao kući. Dala ti je poprilično tema za razmišljanje, zar ne?”

Zvučao je zabrinuto, a ja sam shvatila da misli kako ja želim razgovarati o razlozima koje mi je Rosalie dala da ostanem ljudska. Ali mene je zanimalo nešto daleko neodložnije.

“Kazala mi je nešto malo... o vremenu koje je tvoja obitelj provela u Denaliju.”

Usljedila je kratka stanka; ovakav ga je početak iznenadio. “Da?”

“Spomenula je nešto o hrpi vampirica... i tebi.”

Nije mi odgovorio, premda sam pričekala poprilično dugo.

“Bez brige”, rekla sam nakon što mi je šutnja postala nelagodna. “Rekla mi je da nisi... iskazao nikakvo zanimanje. Ali samo me zanima, znaš, je li neka od *njih* iskazala zanimanje. Zanimanje za tebe, mislim.”

Opet ništa nije rekao.

“Koja?”, upitala sam ga, nastojeći zvučati nehajno, i ne uspijevajući baš. “Ili ih je bilo više od jedne?”

Bez odgovora. Poželjela sam mu vidjeti lice, pa da bar mogu pogađati što mu ta šutnja znači.

“Alice će mi reći”, kazala sam. “Idem je odmah pitati.”

Stisnuo je ruke; nisam se mogla izmigoljiti ni za pedalj.

“Kasno je”, rekao je. U glasu mu se čuo neki blagi, posve novi prizvuk. Pomalo plah, možda nekako postidjen. “Uostalom, mislim da je Alice izašla...”

“Loše je”, pretpostavila sam. “Stvarno je loše, zar ne?”
Počela sam paničariti, a srce mi je ubrzalo dok sam zami-

šljala svoju prekrasnu besmrtnu suparnicu za koju dosad nisam ni znala.

“Smiri se, Bella”, rekao je i poljubio me u vršak nosa. “Pričaš koješta.”

“Je li? Zašto mi onda nećeš reći?”

“Zato što ti nemam što reći. Napuhala si ovo preko svake razumne mjere.”

“Koja?”, uporno sam ponovila.

Uzdahnua je. “Tanya je izrazila određeno zanimanje. Dao sam joj do znanja, vrlo pristojno i uljudno, da to zanimanje nije obostrano. Kraj priče.”

Trudila sam se zvučati što smirenije. “Reci mi nešto – kako ta Tanya izgleda?”

“Jednako kao i mi ostali – bijela koža, zlatne oči”, odgovorio mi je prebrzo.

“I, naravno, izuzetno je lijepa.”

Osjetila sam kako sliježe ramenima.

“Valjda i je, gledano ljudskim očima”, nezainteresirano je kazao. “Samo, znaš što?”

“Što?” Zvučala sam prgavo.

Prislonio je usne ravno na moje uho; zaškakljao me hladnim dahom. “Draže su mi brinete.”

“Plavuša je. Mogla sam si i misliti.”

“Pomalo riđa plavuša – nimalo nije moj tip.”

Razmislila sam malo o tome, nastojeći se savladati dok mi je polako usnama prelazio preko obraza, niz vrat, pa natrag. Triput je obišao taj krug prije nego što sam progovorila.

“A valjda je to onda u redu”, odlučila sam.

“Hmm”, prošaptao mi je uz kožu. “Jako si slatka kad si ljubomorna. Iznenadujuće zamamna.”

Namrgodila sam se u mrak.

“Kasno je”, opet je rekao, sada šapćući, gotovo kao da pjevuši, glasom mekšim od svile. “Spavaj, Bella moja. Snivaj sretne snove. Jedina si koja je ikada dotaknula moje srce. Dovijeka će biti tvoje. Usni, ljubavi moja jedina.”

Počeo je pjevušiti moju uspavanku, a ja sam znala da je samo pitanje vremena kad ću pokleknuti, pa sam sklopila oči i mekše se ušuškala u njegovo tvrdo naručje.

9. META

Alice me ujutro odvezla kući, u skladu s dogovorom o navodnom pidžama-partiju. Neće proći dugo prije nego što se pojavi Edward, na službenom povratku s “planinarenja”. Sva ta varanja polako su me iscrpljivala. Ovaj dio ljudskog života nimalo mi neće nedostajati.

Charlie je virnuo kroz prednji prozor kad je čuo kako sam zalupila vratima auta. Mahnuo je Alice, a onda mi je otišao otvoriti vrata.

“Jesi li se lijepo provela?”, upitao me Charlie.

“Jasno, bilo je super. Vrlo... djevojački.”

Unijela sam svoje stvari, bacila ih sve u dno stubišta i odlutala u kuhinju da nešto pregrizem.

“Imaš poruku”, doviknuo mi je Charlie.

Na radnoj plohi stajao je blok za telefonske poruke, upadljivo oslonjen o lonac.

Zvao te Jacob, napisao je Charlie.

Kaže da nije ozbiljno mislio i da mu je žao. Htio bi da ga nazoveš. Budi čovjek, pa mu pruži priliku. Zvučao je uzrujano.

Složila sam grimasu. Charlie nije inače imao običaj unositi komentare u poruke upućene meni.

Jacob se slobodno mogao i dalje uzrujavati. Nisam htjela razgovarati s njim. Koliko znam, s one strane baš nemaju običaj dopuštati pozive. Ako bi više volio da sam mrtva, bolje neka se navikne na tišinu.

Izgubila sam tek. Okrenula sam se na peti i otišla pospremiti stvari.

“Nećeš nazvati Jacoba?”, upitao me Charlie. Oslo-njen na zid u boravku, gledao me kako uzimam torbu.

“Ne.”

Krenula sam na kat.

“To baš nije lijepo ponašanje, Bella”, rekao je. “Pra-štanje je božanska vrlina.”

“Gledaj svoja posla”, promrsila sam u bradu, tako tiho da me nije mogao čuti.

Znala sam da se rublje gomila, pa sam odložila pastu za zube, bacila prljavu odjeću u košaru i otišla skinuti posteljinu s Charliejevog kreveta. Bacila sam je na hrpu u vrhu stubišta i otišla po svoju.

Zastala sam kraj kreveta i nakrivila glavu.

Gdje mi je jastuk? Okrenula sam se, pregledavajući sobu. Nema jastuka. Opazila sam da mi je soba neobič-no uredna. Nije li mi debela siva majica visila sa stupića u dnu kreveta? A kladila bih se da je iza stolice za lju-ljanje bio par prljavih čarapa, kao i crvena bluza koju sam probala prekjučer ujutro i zaključila da je odviše elegantna za školu, pa sam je prebacila preko naslona za ruke... Opet sam se okrenula. Košara za rublje nije mi bila prazna, ali ni prepuna, kao što sam očekivala.

Zar je Charlie oprao rublje? To bi bilo tako atipično. “Tata, jesi li punio mašinu za veš?”, viknula sam kroz vrata. “Ovaj, ne”, doviknuo mi je, zvučeci kao da ga grize savjest. “Jesam li trebao?”

“Ne, mogu ja. Jesi li tražio nešto u mojoj sobi?”

“Ne. Zašto?”

“Ne mogu naći... jednu košulju...”

“Nisam ulazio.”

A onda sam se sjetila da je Alice došla ovamo po moju pidžamu. Nisam primijetila da je posudila i moj jastuk – vjerojatno zato što sam izbjegavala krevet. Izgleda da je usput i pospremila stvari. Zarumenjela sam se zbog svoje aljkavosti.

Ali ona crvena košulja nije zapravo bila prljava, pa sam je otišla izvaditi iz košare.

Očekivala sam da ću je zateći pri vrhu, ali tamo je nije bilo. Prekopala sam cijelu hrpu i svejedno je nisam našla. Znala sam da vjerojatno postajem paranoična, ali imala sam dojam da još neka stvar nedostaje, ili možda čak i više od jedne stvari. Tu više nije bilo dovoljno robe ni da se napuni mašina za veš dopola.

Strgnula sam posteljinu s kreveta i otišla do sobice za rublje, uzevši usput i Charliejevu. Mašina za veš je bila prazna. Pogledala sam i u sušilicu, napola očekujući da je zateknem punu čistog rublja, koje je Alice oprala. Ništa. Namrštila sam se, posve smetena.

“Jesi li našla to što tražiš?”, doviknuo je Charlie.

“Nisam još.”

Vratila sam se na kat i pogledala ispod svog kreveta. Ništa osim grudica prašine. Počela sam kopati po plakaru. Možda sam vratila crvenu bluzu na vješalicu i zaboravila na to.

Odustala sam kad se začulo zvono na vratima. To će biti Edward.

“Vrata”, obavijestio me Charlie s kauča kad sam protrčala kraj njega.

“Ne napreži se, tata.”

Otvorila sam vrata širom, nasmiješena od uha do uha.

Edwardove zlačane oči bile su razrogačene, nosnice raširene, usne zadignute nad zube.

“Edwarde?” Glas mi je bio oštar od šoka kad sam uzgledala kakav izraz ima. “Što – ?”

Stavio mi je prst na usne. “Daj mi dvije sekunde”, prošaptao je. “Ne mrdaj.”

Ukočila sam se na pragu, a on je... nestao. Krenuo je tako brzo da ga Charlie zacijelo nije ni opazio.

Prije nego što sam se dovoljno pribrala da nabrojim do dva, vratio se. Obgrlio me oko struka i brzo odvuкао prema kuhinji. Zvjerao je pogledom po prostoriji, držeći me uz svoje tijelo kao da me od nečega štiti. Bacila sam pogled prema Charlieju na kauču, ali on nas je svojski nastojao ignorirati.

“Neko je bio tu”, promrmljao mi je u uho nakon što me odvuкао u dno kuhinje. Glas mu je bio napet; bilo mi ga je teško čuti od rondanja mašine za veš.

“Kunem ti se da nijedan vukodlak –”, zaustila sam.

“Ne neko od njih”, brzo mi je upao u riječ, odmahujući glavom. “Neko od nas.”

U glasu mu se jasno čulo da pritom ne misli na člana svoje obitelji.

Osjetila sam kako mi krv nestaje iz lica.

“Victoria?”, zagrcnula sam se.

“Nije mi poznat taj miris.”

“Neko od Voltura”, pretpostavila sam.

“Vjerojatno.”

“Kada?”

“Zato mislim da su to morali biti oni – nedavno, rano jutros, dok je Charlie spavao. A ko god da je to bio, nije ga ni pipnuo, tako da je sigurno imao neki drugi cilj.”

“Tražio je mene.”

Nije mi odgovorio. Tijelo mu je bilo skamenjeno poput kipa.

“Kakvo je to tu siktanje?”, sumnjičavo je upitao Charlie, naišavši iza ugla s praznom zdjelom kokica.

Osjetila sam da sam sva pozelenjela. Vampir je bio u kući i tražio me dok je Charlie spavao. Panika me svladala, ispriječila mi se u grlu. Nisam mu mogla odgovoriti, samo sam ga užasnuto gledala.

Charliejev se izraz promijenio. Naglo se iscerio. “Ako se vas dvoje svađate... pa, ne dajte se smetati.”

Cereći se i dalje, stavio je zdjelu u sudoper i išetao iz kuhinje.

“Idemo”, rekao je Edward tihim, čvrstim glasom.

“Ali Charlie!” Strah mi je stiskao grudi, otežavajući mi disanje.

Premišljao se na trenutak, a onda mu se mobitel našao u ruci.

“Emmette”, promrmljao je. Počeo je govoriti tako brzo da nisam ništa razumjela. Bio je gotov za pola minute. Počeo me vući prema vratima.

“Emmett i Jasper stižu”, šapnuo mi je, osjetivši da se opirem. “Pročešljat će šume. Charlie je siguran.”

Tada sam mu pustila da me odvuče, sva smetena od panike. Charlie me zlorado pogledao u prestrašene oči, a onda se odjednom zbunio. Edward me izvukao iz kuće prije nego što je Charlie stigao išta reći.

“Kamo idemo?”, nisam mogla prestati šaptati, čak i nakon što smo se našli u autu.

“Idemo razgovarati s Alice”, kazao mi je, normalnom jačinom glasa, ali sumornim tonom.

“Misliš da je možda nešto vidjela?”

Stisnutim je očima gledao u cestu. “Možda.”

Čekali su nas, uzbunjeni Edwardovim pozivom. Bilo mi je kao da ulazim u muzej: svi su stajali nepomično kao kipovi, u različitim pozama uzrujanosti.

“Što se dogodilo?”, oštro je upitao Edward čim smo ušli u kuću. Zgranula sam se vidjevši ga kako pogledom strijelja Alice, ljutito stišćući šake.

Alice je imala čvrsto prekrížene ruke. Pomaknula je samo usne. “Pojma nemam. Ništa nisam vidjela.”

“Kako je to *moćće?*”, prosiktao je.

“Edwarde”, tiho sam ga prekorila. Nije mi bilo drago što tako razgovara s Alice.

Carlisle ga je prekinuo smirujućim tonom. “Nije to egzaktna znanost, Edwarde.”

“Bio je u njezinoj *sobi*, Alice. Mogao je još uvijek biti tamo – čekati da se vrati.”

“Bila bih to vidjela.”

Edward je zdvojno raširio ruke. “Ma je li? Sigurna si?”

Alice mu je hladno odgovorila. “Već za tebe motrim odluke Voltura, motrim hoće li se Victoria vratiti, motrim svaki Bellin korak. Hoćeš dodati još nekoga? Moram li samo motriti Charlieja, ili još i Bellinu sobu, i kuću, pa i cijelu ulicu? Edwarde, budem li pokušavala previše, stvari će mi početi promicati.”

“Izgleda da je to već tako”, breknuo se Edward.

“Ni trenutka joj nije prijetila opasnost. Nije se imalo što vidjeti.”

“Ako motriš Italiju, zašto ih nisi vidjela kako šalju –”

“Ne bih rekla da su to oni”, ustrajala je Alice. “Vidjela bih to.”

“Ko bi drugi ostavio Charlieja na životu?”

Stresla sam se.

“Ne znam”, rekla je Alice.

“Jako korisno.”

“Prekini, Edwarde”, prošaptala sam.

Okomio se na mene, još zajapuren od bijesa, čvrsto stisnutih zuba. Ošinuo me načas pogledom, a onda je odjednom ispustio dah. Oči su mu se raširile, a čeljust opustila.

“U pravu si, Bella. Ispričavam se.” Pogledao je Alice. “Oprosti mi, Alice. Ne bih se trebao iskaljivati na tebi. Nemam opravdanja.”

“Shvaćam te ja”, smirila ga je Alice. “Nisam ni ja sretna zbog toga.”

Edward je duboko udahnuo. “Okej, promotrimo to logično. Koje su mogućnosti?”

Svi kao da su se otopili u isti mah. Alice se opustila i oslonila na poledinu kauča. Carlisle je polako krenuo prema njoj, duboko zamišljen. Esme je sjela na kauč ispred Alice i sklupčala noge pod sobom. Samo je Rosalie ostala nepokretna, okrenuta nam leđima, gledajući kroz stakleni zid.

Edward me povukao na kauč, pa sam sjela uz Esme, koja se pomaknula da me obgrli. Uхватила me čvrsto za šaku, objema rukama.

“Victoria?”, upitao je Carlisle.

Edward je odmahnuo glavom. “Ne. Nisam prepoznao miris. Možda su ga poslali Volturi, nekoga koga još nisam susreo...”

Alice je odmahнула glavom. “Aro još nije ni od koga zatražio da je potraži. *Vidjet* ću to. Očekujem to.”

Edward je naglo podigao glavu. “Ti očekuješ službenu zapovijed.”

“Misliš da neko postupa na svoju ruku? Zašto?”

“Na Caiusov nagovor”, predložio je Edward, a lice mu se opet ukrutilo.

“Ili Janin...”, rekla je Alice. “Oboje imaju načina da pošalju nepoznato lice...”

Edward se namrgodio. “Kao i poriva.”

“Samo, to nema smisla”, rekla je Esme. “Ako je taj neko želio pričekati Bellu, Alice bi to bila vidjela. On – ili ona – nije imao namjeru nauditi Belli. A ni Charlieju, kad smo već kod toga.”

Trgnula sam se na spomen svoga oca.

“Bit će sve u redu, Bella”, šapnula mi je Esme i pogladila me po kosi.

“Ali čemu to onda?”, zamišljeno je kazao Carlisle.

“Provjera da vide jesam li još ljudska?”, pretpostavila sam.

“Moguće”, rekao je Carlisle.

Rosalie je glasno izdahnula, tako da sam je čak i ja čula. Opustila se, a sad joj je lice bilo okrenuto prema kuhinji, u iščekivanju. Edward je, s druge strane, izgledao obeshrabreno.

Emmett je nahrupio na kuhinjska vrata, s Jasperom za petama.

“Davno je otišao, satima davno”, objavio je razočarano Emmett. “Put je išao na istok, pa na jug, a onda je nestao na pokrajnjoj cestici. Čekao ga je auto.”

“Baš šteta”, promrsio je Edward. “Da je otišao na zapad... pa, bilo bi lijepo da bude bar nekakve koristi od onih pasa.”

Lecnula sam se, a Esme mi je protrljala rame.

Jasper je pogledao Carlislea. “Nijedan od nas nije ga prepoznao. Ali, evo.” Pružio mu je nešto zeleno i zgužvano. Carlisle je uzeo to od njega i prinio ga svome licu. Dok je primao taj predmet, opazila sam da se radi o slomljenom listu paprati. “Možda prepoznaš miris.”

“Ne”, rekao je Carlisle. “Nije mi poznat. Ne pripada nikome na koga sam dosad naišao.”

“Moguće je da pogrešno gledamo na to. Možda je to samo slučajnost...”, započela je Esme, ali prekinula se kad je vidjela nevjericu na licima svih ostalih. “Ne želim reći da je slučajnost to što je neznanac tek tako nasumce odlučio posjetiti Bellinu kuću. Želim samo kazati da je neko možda bio samo radoznao. Naš je miris posvuda oko nje. Da se on nije upitao što nas to onamo privlači?”

“Zašto onda nije samo došao amo? Ako je bio radoznao?”, otpovrnuo joj je Emmett.

“Ti bi to učinio”, rekla je Esme, privrženo mu se osmjehnuvši. “Ostali nisu uvijek tako izravni. Naša je obitelj brojna – on ili ona možda se boji. Ali Charlie nije nastradao. Nije nužno riječ o neprijatelju.”

Samo radoznao. Kao što su James i Victoria bili radoznali, u početku? Zadrhtala sam kad sam se sjetila Victorije, premda su oni djelovali sigurni u jedno – da to nije bila ona. Ne ovaj put. Ona će se držati stalnog obrasca svoje opsjednutosti. Ovo je samo neko drugi, neko nepoznat.

Polako sam shvaćala da vampiri sudjeluju u ovome svijetu mnogo više nego što sam nekada mislila. Koliko puta prosječni čovjek u životu naiđe na njih, a da ni ne zna? Koliko pogibija, u neznanju pripisanih zločinu i nesrećama, zapravo potječe od njihove žeđi? Kolika će

gužva vladati u ovom novom svijetu kad mu se napokon priključim?

Srsi su mi prošli hrptom od te neznane budućnosti.

Cullenovi su razmišljali o Esminim riječima s različitim izrazima lica. Jasno sam vidjela da Edward ne prihvaća njezinu teoriju, a da bi Carlisle vrlo rado htio.

Alice je napućila usne. “Ne bih rekla. Bilo je predobro tempirano... Posjetitelj je dobro pripazio da ne stupi ni sa kim u doticaj. Gotovo kao da je znao, ili znala, da ću vidjeti...”

“Mogao je imati drugih razloga da ne stupi u doticaj”, podsjetila ju je Esme.

“Zar je zaista bitno ko je to bio?”, upitala sam. “Sama slučajnost da je neko doista tražio mene... nije li to dovoljan razlog? Ne bismo smjeli čekati maturu.”

“Ne, Bella”, brzo je rekao Edward. “Nije to tako loše. Kad bi stvarno bila u opasnosti, znali bismo.”

“Sjeti se Charlieja”, podsjetio me Carlisle. “Sjeti se kako bi ga pogodilo kad bi naprasno nestala.”

“Pa i *mislim* na Charlieja! On me i brine! Što da je moj mali gost sinoć slučajno bio žedan? Dokle god sam blizu Charlieja, i on će biti meta. Da mu se bilo što dogodi, ja bih jedina bila kriva!”

“Teško, Bella”, rekla je Esme, opet me potapšavši po kosi. “A Charlieju se neće ništa dogoditi. Jednostavno ćemo morati biti još oprezniji.”

“Još oprezniji?”, ponovila sam u nevjerici.

“Sve će biti u redu, Bella”, obećala mi je Alice; Edward mi je čvršće stisnuo ruku.

A dok sam gledala sva njihova prelijepa lica jedno za drugim, bilo mi je jasno da ih ništa što bih mogla reći neće natjerati da se predomisle.

Vožnja kući protekla je u tišini. Bila sam frustrirana. Protiv svoje volje, još uvijek sam bila ljudska.

“Ni sekunde nećeš biti sama”, obećao mi je Edward dok me vozio Charlieju. “Neko će uvijek biti kraj tebe. Emmett, Alice, Jasper...”

Uzdahnula sam. “To nema smisla. Od silne dosade će me morati sami ubiti, čisto da prekrate vrijeme.”

Edward me kiselo pogledao. “Strašno smiješno, Bella.”

Charlie je bio dobre volje kad smo se vratili. Primijetio je da između Edwarda i mene vlada napetost, i netačno ju je protumačio. Gledao me kako mu slažem večeru i mudro se smješкао. Edward se nakratko ispričao, valjda da pregleda teren, ali Charlie je pričekao da se vrati prije nego što će mi kazati poruke.

“Opet te zvao Jacob”, rekao je Charlie čim se Edward našao u sobi. Nastojala sam izgledati potpuno suzdržano kad sam stavila tanjur pred njega.

“Ma je li?”

Charlie se namrštio. “Što si tako prgava, Bella. Zvučao je stvarno potišteno.”

“Jacob ti plaća da mu budeš glasnogovornik, ili to radiš volonterski?”

Charlie je nejasno gundao sve dok mu hrana nije prekinula nemušto prigovaranje.

Premda to nije shvatio, pronašao mi je slabu tačku.

Život mi je u ovom trenutku bio vrlo sličan kockanju – hoće li se pri idućem bacanju poklopiti jedinice? Što ako mi se doista nešto dogodi? Činilo mi se da bi bilo više nego prgavo pustiti da Jacoba grize savjest zbog onoga što je rekao.

Ali nisam htjela razgovarati s njim dok je Charlie u blizini, da moram paziti na svaku riječ kako mi nešto

ne bi promaknulo. Dok sam razmišljala o tome, postala sam ljubomorna na Jacobov i Billyjev odnos. Kako je samo lako kad nemaš tajni pred osobom s kojom živiš.

Zato ću pričekati do jutra. Najvjerojatnije noćas neću skončati, napokon, a neće biti štete ako ga savjest bude grizla još dvanaest sati. Možda će mu to čak i koristiti.

Kad je Edward službeno otišao za večeras, upitala sam se ko to vani, na pljusku, pazi na Charlieja i mene. Bilo mi je grozno žao Alice ili onoga ko već ima tu zadaću, ali to me u isti mah tješilo. Morala sam priznati da je lijepo znati da nisam sama. A Edward se vratio u rekordnom vremenu.

Opet mi je pjevao dok nisam zaspala, a ja – čak i nesvjesno svjesna da je uz mene – nisam imala more.

Charlie je ujutro otišao na pecanje s pomoćnikom Markom prije nego što sam ustala. Odlučila sam iskoristiti to odsustvo roditeljskog nadzora za jedan božanski čin.

“Riješit ću Jacoba muke”, upozorila sam Edwarda nakon što sam doručkovala.

“Znao sam da ćeš mu oprostiti”, rekao mi je vedro. “Zamjeranje nije jedan od tvojih mnogih darova.”

Zakolutala sam očima, ali bilo mi je drago. Imala sam dojam da je Edward stvarno prešao preko tog svog protivljenja vukodlacima.

Pogledala sam na sat tek nakon što sam okrenula broj. Bilo je malo rano za zvanje, pa sam se bojala da ne probudim Billyja i Jakea, ali neko se javio prije drugog zvona, pa očito nije bio daleko od telefona.

“Molim?”, rekao je sneni glas.

“Jacobe?”

“Bella!”, uskliknuo je. “O, Bella, tako mi je žao!” Jezik mu se zaplitaо dok se žurio reći sve što želi. “Kunem

ti se da to nisam ozbiljno mislio. Samo sam bio glup. Razljutio sam se – ali to nije isprika. U životu nisam rekao ništa gluplje, i žao mi je. Ne ljuti se na mene, molim te? Molim te. Doživotni rob ti je na dohvat ruke – samo mi prvo oprosti.”

“Ne ljutim se. Oprošteno ti je.”

“Hvala”, usrdno je produhao. “Ne mogu vjerovati koji sam kreten bio.”

“Bez brige – već sam navikla.”

Nasmijao se, ushićen od olakšanja. “Dođi do mene”, lijepo me zamolio. “Htio bih se iskupiti.”

Namrštila sam se. “Kako?”

“Kako god želiš. Skakanjem sa stijena”, predložio je, opet se nasmijavši.

“Ma *eto* bistrog prijedloga.”

“Bit ćeš sigurna uz mene”, obećao mi je. “Što god poželjela učiniti.”

Bacila sam pogled prema Edwardu. Lice mu je bilo vrlo smireno, ali znala sam da nije pravi trenutak.

“Nemojmo baš odmah.”

“Nisam naročito drag *njemu*, zar ne?”, Jacob je zvučao postidjeno, a ne ogorčeno, barem ovaj put.

“Nije u tome problem. Postoji... pa, postoji drugi problem, malčice veći od bezobraznog vukodlaka-tinejdžera...” Nastojala sam to izreći kao da se šalim, ali nisam ga preveslala.

“Što je bilo?”, zabrinuto me upitao.

“Eh.” Nisam bila sigurna što bih mu smjela reći.

Edward je ispružio ruku prema slušalici. Pažljivo sam mu pogledala lice. *Činilo* mi se dovoljno mirno.

“Bella?”, upitao me Jacob.

Edward je uzdahnuo i primaknuo ruku bliže.

“Nećeš se ljutiti ako ti dadem Edwarda?”, plaho sam upitala Jacoba. “Htio bi razgovarati s tobom.”

Usljedila je duga stanka.

“Okej”, napokon je pristao Jacob. “Ovo bi trebalo biti zanimljivo.”

Predala sam slušalicu Edwardu; nadala sam se da razabire upozorenje u mojim očima.

“Zdravo, Jacobe”, rekao je Edward, savršeno pristojno.

Usljedila je tišina. Ugrizla sam se za usnu, nastojeći pretpostaviti Jacobov odgovor.

“Neko je bio tu – meni nepoznat miris”, pojasnio je Edward. “Je li tvoj čopor naišao na bilo što novo?”

Opet stanka, dok je Edward zamišljeno kimao glavom, nimalo iznenađen.

“Evo u čemu je stvar, Jacobe. Neću ispuštati Bellu iz vida dok ovo ne riješim. Nije to ništa osobno – ”

Jacob ga je tada prekinuo, a ja sam čula kako mu glas zuji iz slušalice. Nisam znala što govori, ali bilo je napetije nego prije. Neuspješno sam nastojala razabrati riječi.

“Možda si u pravu – ”, zaustio je Edward, ali Jacob je nastavio svoje. Bar nijedan nije zvučao ljutito.

“Zanimljiv prijedlog. Potpuno smo spremni pregovarati iznova. Ako je Sam voljan.”

Jacob je sada govorio tiše. Počela sam gristi nokat na palcu, nastojeći pročitati Edwardov izraz.

“Hvala”, odgovorio je Edward.

Zatim je Jacob rekao nešto od čega je iznenađenje preletjelo Edwardovim licem.

“Zapravo, mislio sam otići sâm”, odgovorio je Edward na nenadano pitanje. “A nju ostaviti s ostalima.”

Jacobov se glas povisio, a meni je zvučalo kao da ga pokušava uvjeriti u nešto.

“Pokušat ću to objektivno razmotriti”, obećao mu je Edward. “Najobjektivnije što mogu.”

Stanka je ovaj put bila kraća.

“To ti uopće nije loš prijedlog. Kada? ...Ne, to je u redu. Ionako bih volio dobiti priliku da osobno slijedim trag. Deset minuta... Svakako”, rekao je Edward. Pružio mi je slušalicu. “Bella?”

Polako sam je uzela, sva zbunjena.

“Što vam je sad to bilo?”, upitala sam Jacoba kivno. Znala sam da se ponašam djetinjasto, ali isključili su me iz razgovora.

“Primirje, mislim. Hej, učini mi jednu uslugu”, predložio je Jacob. “Pokušaj uvjeriti svog krvopiju da ti je najsigurnije biti – pogotovo dok njega nema –u rezervatu. Mi se lako možemo pobrinuti za sve.”

“U to ga ti pokušavaš uvjeriti?”

“Da. Ima to smisla. A i Charlieju bi vjerojatno bilo bolje da je tu. Što češće može.”

“Povjeri to Billyju”, složila sam se. Bilo mi je grozno što stavljam Charlieja u domet snajpera koji kao da je prestano uperen ravno u mene. “Što još?”

“Samo preuređujemo neke međe, ne bi li ulovili svakoga ko se previše približi Forksu. Nisam siguran da će Sam na to pristati, ali dok on to ne prihvati, ja ću držati situaciju na oku.”

“Kako to misliš, ‘držati situaciju na oku?’”

“Mislim, ako ugledaš vuka koji ti trči oko kuće, ne pucaj u njega.”

“Naravno da neću. Samo... radije se ne moj izlagati nikakvom riziku.”

Frknuo je. “Ne pričaj gluposti. Znam se ja brinuti za sebe.”

Uzdahnula sam.

“Također sam ga pokušao uvjeriti da ti dopusti da nas posjetiš. Pun je predrasuda, pa mu nemoj dati da ti tupi o sigurnosti. Zna on jednako kao i ja da ćeš ti tu biti na sigurnom.”

“Imat ću to na umu.”

“Vidimo se uskoro”, rekao je Jacob.

“Dolaziš amo?”

“Aha. Uzet ću miris tvoga posjetitelja, da ga možemo pratiti ako se vrati.”

“Jake, stvarno ne bih voljela da vi krenete pratiti – ”

“Daj, *molim te*, Bella”, upao mi je u riječ. Jacob se nasmijao, a onda je spustio slušalicu.

10. MIRIS

Sve je to bilo jako djetinjasto. Zašto bi, za ime svega, Edward morao otići da Jacob može doći? Zar nismo nađišli takvu nezrelost?

“Nije da osjećam bilo kakvu osobnu netrpeljivost prema njemu, Bella. Tako je samo lakše obojici”, rekao mi je Edward na vratima. “Neću biti daleko. Bit ćeš sigurna.”

“Ne brine me *to*.”

Osmjehnuo se, a zatim mu se oko vragolasto zakrijesilo. Privio me uza se i uronio lice u moju kosu. Osjećala sam kako mi njegov hladni izdisaj prožima vlasi; zatiljak mi se naježio.

“Odmah se vraćam”, rekao je, a onda se glasno nasmijao kao da sam upravo izvalila dobar vic.

“Što je tako smiješno?”

Ali Edward se samo iscerio i dugim koracima šmugnuo u šumu bez odgovora.

Gundajući sebi u bradu, otišla sam pospremiti kuhinju. Nisam stigla ni napuniti sudoper vodom, a već se začulo zvono na vratima. Teško sam se uspijevala naviknuti na to koliko je Jacob brži *bez* svoga auta. Koliko su svi očito brži od mene...

“Uđi, Jake!”, viknula sam.

Uživjela sam se u slaganje posuđa u zapjenjenu vodu, pa sam zaboravila da se Jacob u današnje vrijeme kreće nečujno kao duh. I tako sam se trgnula kad je progovorio tik iza mene.

“Je li baš pametno da ostavljaš vrata ovako nezaključana? O, oprosti.”

Sva sam se poprskala vodom za pranje posuđa kad me prepao.

“Ne brine me niko koga bi zaključana vrata mogla spriječiti”, rekla sam, brišući majicu krpom.

“Imaš pravo”, složio se.

Okrenula sam se i kritički ga pogledala. “Zar se baš nikako ne možeš obući, Jacobe?”, upitala sam ga. Jacob je opet bio gol do pojasa, odjeven samo u stare podrezane traperice. Potajice sam se upitala je li stvar samo u tome da od silnog ponosa ne želi prekrivati svoje nove mišiće. Morala sam priznati, bili su dojmivi – ali nikad ga nisam smatrala taštim. “Mislim, znam da ti više ne može biti hladno, ali ipak.”

Prošao je rukom kroz mokru kosu; padala mu je u oči.

“Samo mi je lakše”, objasnio je.

“Što ti je lakše?”

Osmjehnuo mi se svisoka. “Dovoljno mi je velika muka nositi kratke hlače sa sobom, a kamoli još i kompletnu odjeću. Kako ti ja izgledam, kao mazga?”

Namrštila sam se. “O čemu ti to, Jacobe?”

Nadmoćno me pogledao, kao da mi promiče nešto bjelodano. “Odjeća mi ne nastaje i ne nestaje samo tako kad se mijenjam – moram je nositi sa sobom dok trčim. Oprosti što nisam htio nositi velik teret.”

Promijenila sam boju. “Nisam se toga sjetila, očito”, promrmljala sam.

Nasmijao se i pokazao mi crnu kožnu uzicu, tanku poput niti prediva, koju je triput ovio ispod lijevoga gležnja, kao grivnu. Nisam prije opazila da je još i bos. “To mi je više od modnog detalja – koma je kad moraš nositi traperice u ustima.”

Nisam znala što bih rekla na to.

Iscerio se. “Neugodno ti je što sam polugol?”

“Ne.”

Jacob se opet nasmijao, a ja sam mu okrenula leđa i posvetila se posuđu. Ponadala sam se da shvaća kako mi je lice još rumeno samo zato što sam ispala glupa, te da to nema veze s njegovim pitanjem.

“Pa, bolje da se prihvatim posla.” Uzdahnuo je. “Ne bih mu htio dati razloga da me optuži da zabušavam sa svoje strane.”

“Jacob, nije tvoj posao – ”

Podigao je ruku da me prekine. “Ja tu radim dobrovoljno. Dakle, gdje je uljezov miris najjači?”

“U mojoj sobi, mislim.”

Stisnuo je oči. To mu se nije svidjelo ništa više nego Edwardu.

“Odmah se vraćam.”

Uzela sam tanjur i pedantno ga počela prati. Čulo se jedino kružno struganje plastične četke po keramici. Osluškiivala sam neki zvuk s kata, škripu parketa, škljo-

canje brave na vratima. Ništa. Shvatila sam da perem jedan te isti tanjur dulje nego što je potrebno, i odlučila pripaziti na vlastiti posao.

“Čovječe!”, rekao je Jacob na pedalj iza mene, i opet me prepao.

“Ma daj, Jake, dosta više toga!”

“Oprosti. Evo – ” Jacob je uzeo krpu i obrisao me, jer sam se ponovno zalila. “Odužit ću ti se. Ti peri, a ja ću ispirati i brisati.”

“U redu.” Pružila sam mu tanjur.

“Pa, miris sam pronašao bez problema. Usput, u sobi ti bazdi.”

“Kupit ću osvježivač zraka.”

Nasmijao se.

Nekoliko minuta smo u prijateljskoj tišini prali i brisali posuđe.

“Mogu te nešto pitati?”

Pružila sam mu novi tanjur. “Ovisi o čemu se radi.”

“Znaš, stvarno ne bih htio biti bezobrazan – iskreno me zanima”, objasnio mi je Jacob.

“U redu. Izvoli.”

Pričekao je trenutak. “Kako je to – imati vampira za dečka?”

Prevrnula sam očima. “Nešto najbolje.”

“Ozbiljno te pitam. Sama ta ideja ti ne smeta – nikada ti nije jeziva?”

“Nikada.”

Šutke mi je uzeo zdjelu iz ruke. Virnula sam prema njegovom licu – mrštio se, izbočivši donju usnu.

“Još nešto?”, upitala sam ga.

Opet je digao nos. “Pa... Čisto me zanima... Je li ga ti... ma znaš, *ljubiš?*”

Nasmijala sam se. “Da.”

Zadrhtao je. “Gah.”

“O ukusima se ne raspravlja”, promrmljala sam.

“Ne smetaju te vampirski očnjaci?”

Pljesnula sam ga po ruci, poprskavši ga vodom iz sudopera. “Dosta, Jacobe! Znaš da nema očnjake!”

“Nije neka razlika”, promrsio je.

Zaškrgutala sam zubima i stala ribati veliki kuhinjski nož silovitije nego što je bilo nužno.

“Može još jedno pitanje?”, tiho me upitao kad sam mu dodala nož. “Opet, samo pitam.”

“A dobro”, breknula sam se.

Počeo je okretati i okretati nož u rukama pod mlazom vode. Progovorio je tiho, tek šapatom. “Rekla si, za nekoliko tjedana... Kada to, tačno... ?” Nije mogao dovršiti pitanje.

“Nakon mature”, šapnula sam, oprezno mu gledajući lice. Hoće li se opet razjariti na ovo?

“Tako skoro”, bezglasno je kazao i sklopio oči. Nije mi zvučalo kao pitanje. Nego kao žalovanje. Mišići u rukama napeli su mu se, a ramena ukrutila.

“AU!”, viknuo je; u kuhinji je dotad vladao takav mir da sam na taj povik skočila dva pedlja u zrak.

Desna mu je šaka bila napeto stisnuta oko oštrice noža – kad ju je raširio, nož je ispao na radnu plohu. Dlan mu je rasijecala duga, duboka brazgotina. Krv mu je stala teći niz prste i kapati na pod.

“Dovraga! Jaol!”, potužio se.

U glavi mi se zavrtjelo, a želudac mi se okrenuo. Jednom sam se rukom pridržala za kuhinjski pult, duboko udahнула na usta i prisilila se da se priberem, ne bih li mu mogla pružiti pomoć.

“O ne, Jacobe! O, kvragu! Evo, omotaj se ovime!”
Pružila sam mu kuhinjsku hrpu i pokušala ga uhvatiti za ruku. Odmaknuo se od mene.

“Nije to ništa, Bella, ne brini.”

Učinilo mi se da obrisi prostorije malo počinju podrhtavati.
Još jednom sam duboko udahнула. “Da ne brinem?!
Pa rasjekao si cijeli dlan!”

Zanemario je kuhinjsku krpu koju sam mu pružila.
Stavio je ruku pod slavinu i pustio vodu da mu teče preko rane. Istjecala je rumena. U glavi mi se mutilo.

“Bella”, rekao je.

Prestala sam gledati ranu i pogledala ga u lice. Mrštio se, ali djelovao mi je smireno.

“Što je?”

“Izgledaš kao da ćeš se onesvijestiti, a još ćeš si i odgristi usnu. Prestani. Opusti se. Diši. Dobro mi je.”

Udahнула sam na usta i podigla zube s donje usne.
“Ne junači se.”

Prevrnuo je očima.

“Idemo. Vozim te na hitnu.” Bila sam prilično sigurna da mogu voziti. Zidovi se bar više nisu ljuljali.

“Nije potrebno.” Jake je zavrnuo slavinu i uzeo krpu iz moje ruke. Lagano ju je omotao oko dlana.

“Čekaj”, pobunila sam se. “Daj da ti pogledam ranu.”
Čvršće sam se uhvatila za radnu plohu kako bih ostala na nogama čak i ako mi od rane opet pozli.

“Ti to imaš medicinsku kvalifikaciju koju mi nikad prije nisi spomenula?”

“Samo mi daj priliku da odlučim hoću li ili neću imati napadaj dok te vozim u bolnicu.”

Posprdno se pravio da se užasnua. “Ne, molim te, samo ne napadaj!”

“Ako mi ne daš da ti vidim ruku, napadaj ti je zajamčen.”

Duboko je udahnuo, a onda hučno ispustio zrak iz sebe. “U redu.”

Odmotao je krpnu, a kad sam je krenula da je uzmem, položio je šaku na moj dlan.

Trebalo mi je nekoliko sekundi da shvatim. Čak sam mu i prevrnula šaku, premda sam bila sigurna da je porezao dlan. Opet sam je okrenula i shvatila da je ta kričavo ružičasta, namreškana crtica sve što je preostalo od njegove rane.

“Ali... toliko si... krvario.”

Povukao je ruku, gledajući me čvrstim, ozbiljnim očima.

“Brzo mi zarasta.”

“To sigurno”, tiho sam rekla.

Jasno sam bila vidjela dugu posjekotinu, kao i krv koja je tekla u sudoper. Gotovo me ošamutio njezin vonj hrđe i soli. Za takvu se ranu dobivaju šavovi. Dani bi trebali proteći dok se na njoj ne oblikuje krasta, a zatim još i tjedni da od nje ostane tek sjajni, ružičasti ožiljak koji mu se sada vidio na koži.

Usta su mu se izvila u poluosmijeh. Bubnuo se šakom po prsima. “Vukodlak, sjećaš se?”

Nemjerljivi me trenutak samo gledao u oči.

“Tačno”, napokon sam rekla.

Nasmijao se izrazu mog lica. “Rekao sam ti već to. Vidjela si Paulov ožiljak.”

Protresla sam glavom, da je razbistrim. “Malo je drugačije kad iz prve ruke vidiš akcijski prizor.”

Kleknula sam i iskopala klor iz ormarića ispod sudoopera. Zatim sam njime namočila krpnu za brisanje i počela prati pod. Prodorni miris klora otjerao mi je preostalu mučninu iz glave.

“Daj da ja počistim”, rekao je Jacob.

“Neka, ja ću. Baci tu krp u pranje, može?”

Kad sam bila sigurna da pod miriši isključivo po kloru, ustala sam i oprala klorom još i desnu stranu sudopera. Zatim sam otišla do ormara s mašinom za veš kraj smočnice i dodala mjericu klora deterdžentu prije nego što ću uključiti pranje. Jacob me promatrao s negodovanjem.

“Ti to imaš opsesivno-kompulzivni poremećaj?”, upitao me kad sam završila.

Ha. Možda. Ali ovaj put sam barem imala dobar izgovor. “U ovoj smo kući malo osjetljivi na krv. Sigurna sam da shvaćaš i zašto.”

“O.” Opet je digao nos.

“Zašto mu ne bih olakšavala što više mogu? To što radi već mu je ionako vrlo teško.”

“Jasno, jasno. Zašto ne?”

Izvukla sam čep i pustila da prljava voda iscuri iz sudopera.

“Mogu te nešto pitati, Bella?”

Uzdahnula sam.

“Kako je to kada ti je najbolji prijatelj – vukodlak?”

Pitanje me ulovilo nespremnu. Glasno sam se nasmijala.

“Je li jezivo?”, nestrpljivo je dodao prije nego što sam mu mogla odgovoriti.

“Ne. Kad je vukodlak pristojan”, pojasnila sam, “to je nešto najbolje.”

Široko se osmjehnuo, a zubi su mu bljesnuli spram crvenkastosmeđe kože. “Hvala, Bella”, rekao je, a onda mi je ščepao ruku i privukao me u svoj tipični kostolomni zagrljaj.

Prije nego što sam stigla reagirati, spustio je ruke i odmaknuo se.

“Gah”, rekao je i digao nos. “Kosa ti smrdi gore od tvoje sobe.”

“Oprosti”, promrsila sam. Naglo sam shvatila što je to Edwardu bilo smiješno kad je dahnuo na mene.

“Jedan od mnogih rizika za one koji se druže s vampirima”, rekao je Jacob i slegnuo ramenima. “Počne se zaudarati. Sitan rizik, kad se sve ima u vidu.”

Prostrijelila sam ga pogledom. “Zaudaram samo tebi, Jake.”
Iscerio se. “Vidimo se, Bells.”

“Ti to odlaziš?”

“On čeka da odem. Čujem ga vani.”

“O.”

“Izaći ću na stražnja vrata”, kazao je, a zatim zastao. “Samo trenutak – hej, možeš li možda večeras doći u La Push? Imamo druženje kraj krijesa. Emily će biti s nama, možeš upoznati i Kim... a znam i koliko bi te Quil htio vidjeti. Prilično ga jedi što si saznala tajnu prije njega.”

Iscerila sam se na to. Mogla sam tačno zamisliti kako to ide Quilu na živce – Jacobova mala ljudska frendica družila se s vukodlacima dok on još pojma nije imao. A onda sam uzdahnula. “A čuj, Jake, ne znam baš. Shvaćaš, situacija je u ovom trenutku malo napeta...”

“Ma daj, misliš da se neko stvarno može probiti pokraj nas – pokraj nas šestorice?”

Neobično je zastao dok je mucao završetak pitanja. Upitala sam se nije li mu teško naglas izgovoriti riječ *vukodlak*, u istom smislu u kojem meni *vampir* često stvara poteškoće.

U krupnim, tamnim očima vidjela mu se neprikrivena molba.

“Pitat ću ga”, rekla sam sumnjičavo.

Ispustio je nemuš, grlen zvuk. “Što, on je sada i tvoj skrbnik? Znaš, prošli tjedan sam vidio prilog na vijestima o tinejdžerskim vezama koje karakterizira kontrola i zlostavljanje – ”

“Okej!”, upala sam mu u riječ, a onda mu gurnula rame. “Vrijeme je da se vukodlak pokupi!”

Iscerio se. “Bok, Bells. Svakako zatraži *dopuštenje*.”

Šmugnuo je na stražnja vrata prije nego što sam uspjela naći nešto čime bih ga gađala. Nesuvislo sam zarežala na praznu prostoriju.

Sekundu-dvije nakon što je otišao, Edward je polako ušetao u kuhinju. Kapi kiše svjetlucale su mu u kosi kao usađeni dijamanti. Oči su mu bile oprezne.

“Da se vas dvoje niste posvađali?”, upitao me.

“Edwarde!”, zapjevala sam i bacila se na njega.

“Pa zdravo.” Nasmijao se i čvrsto me zagrlio. “Pokušavaš me smesti? Uspijeva ti.”

“Ne, nisam se svađala s Jacobom. Naročito. Zašto pitaš?”

“Čisto me zanima zašto si ga ubola. Nije da se bunim.” Mahnuo je bradom prema nožu na radnoj plohi.

“Dovraga! A mislila sam da sam sve uklonila.”

Odmaknula sam se od njega i otrčala staviti nož u sudoper, a onda i njega zalila klorom.

“Nisam ga ubola”, objasnila sam mu dok sam to radila. “Zaboravio je da drži nož u ruci.”

Edward se zahihotao. “To nije ni izbliza onoliko zabavno kao ono što sam ja zamislio.”

“Ne budi zločest.”

Izvadio je veliku omotnicu iz džepa jakne i bacio je na kuhinjski pult. “Donio sam ti poštu.”

“Ima li štogod dobro?”

“Mislim da ima.”

Sumnjičavo sam stisnula oči na njegov ton. Otišla sam provjeriti.

Bio je presavinuo omotnicu za dokumente napola. Izravnala sam je i izgladila, iznenadivši se koliko je skupi papir težak, a onda pročitala adresu pošiljatelja.

“Dartmouth? To je neka šala?”

“Siguran sam da je to potvrda o prijemu. Izgleda jednako kao moja.”

“Za ime svega, Edwarde – pa *što* si to učinio?”

“Poslao sam im tvoju prijavu, to je sve.”

“Možda nisam dostojna školovanja na Dartmouthu, ali nisam ni toliko glupa da povjerujem u *to*.”

“Na Dartmouthu očito smatraju da si dostojna školovanja na Dartmouthu.”

Duboko sam udahnula i polako nabrojala do deset. “Vrlo su velikodušni”, napokon sam rekla. “Ipak, primljena ili ne, još imam sitni problem oko plaćanja školarine. Ne mogu je platiti, a ne dopuštam ni tebi da baciš novac za koji možeš kupiti novi sportski auto samo da bih se dogodine mogla pretvarati da idem na Dartmouth.”

“Ne treba mi novi sportski auto. A ti se ne moraš pretvarati”, šapnuo mi je. “Godina studiranja neće te ubiti. Možda ti se čak i sviđa. Samo razmisli, Bella. Zamisli koliko bi se Charlie i Renée obradovali...”

Baršunastim mi je glasom oblikovao predodžbu u glavi prije nego što sam je stigla spriječiti. Naravno da bi se Charlie rascvao od ponosa – nijedan stanovnik Forksa ne bi mogao izbjeći posljedice njegovog uzbuđenja. A Renée bi se raspametila od radosti zbog moje pobjede – premda bi se zaklela da je to nimalo ne iznenađuje...

Pokušala sam otjerati taj prizor iz glave. “Edwarde. Mene brine hoću li uspjeti ostati živa do mature, a kamoli do ovog ljeta ili sljedeće jeseni.”

Ponovno me zagrljio. “Niko ti neće nauditi. Imaš vremena koliko hoćeš.”

Uzdahnula sam. “Sutra šaljem sve sa svog bankovnog računa na Aljasku. Ne treba mi drugi alibi. Tamo ću biti dovoljno daleko da Charlie neće očekivati da mu dođem u posjet najmanje do Božića. A sigurna sam da ću do tada već smisliti neki izgovor. Znaš”, našalila sam se neuvjerljivo, “sva ova tajnovitost i prijetvornost već mi pomalo ide na živce.”

Edward se uozbiljio. “Postat će ti lakše. Nakon nekoliko desetljeća, svi koje poznaješ poumiru. Riješen problem.”

Lecnula sam se.

“Oprosti, to je bilo grubo.”

Tupo sam pogledala u veliku bijelu omotnicu. “Ali svejedno tačno.”

“Ako riješim situaciju s ovime, tko god to bio, bi li bar *razmislila* o tome da pričekaš, molim te?”

“Nikako.”

“Uvijek si tako tvrdoglava.”

“Svakako.”

U mašini za veš je nešto bubnulo, pa se drndavo zaustavila.

“Glupa starudija”, promrsila sam i odmaknula se od njega. Uklonila sam malen ručnik koji je pokvario ravnotežu stroja, na kojemu se inače ništa nije nalazilo, pa je opet počeo prati.

“Sad sam se sjetila”, rekla sam. “Možeš li pitati Alice što je učinila s mojim stvarima kad mi je spremala sobu? Nigdje ih ne mogu naći.”

Zbunjeno me pogledao. "Alice ti je pospremila sobu?"

"Pa da, mislim da je tako bilo. Kad je svratila po moju pidžamu, jastuk i sve ono ostalo da me može držati kao taokinju." Kratko sam ga ošinula pogledom. "Uzela je sve što je ležalo po sobi, sve košulje i čarape, a ne znam kamo ih je stavila."

Edward je na trenutak ostao zbunjen, a onda se odjednom sav ukočio.

"Kada si primijetila da ti nedostaju stvari?"

"Kad sam se vratila s lažnog pidžama-partija. Zašto pitaš?"

"Mislim da Alice ništa nije uzela. Ni odjeću, ni jastuk. To što ti je nestalo bile su stvari koje si nosila... i dirala... i na kojima si spavala?"

"Da. Što je, Edwarde?"

Lice mu se ukrutilo. "Stvari s tvojim mirisom."

"Oh!"

Nekoliko trenutaka samo smo se čvrsto gledali u oči.

"Moj posjetitelj", propentala sam.

"Prikupljao je tragove... dokaze. Da dokaže da te pro-našao?"

"Zašto?", prošaptala sam.

"Ne znam. Ali, Bella, kunem ti se da ću *otkriti*. Hoću."

"Znam da hoćeš", rekla sam i položila glavu na njegova prsa. Tako naslonjena, osjetila sam kako mu mobitel vibrira u džepu.

Izvadio je mobitel i pogledao broj s kojega stiže poziv. "Upravo njega trebam", prošaptao je i rasklopio uređaj. "Carlisle, da ti nešto –" Prekinuo se i nekoliko minuta samo slušao, napeto usredotočena lica. "Provjerit ću. Slušaj..."

Objasnio je da mi nedostaju stvari, ali, koliko sam čula, Carlisle nam to izgleda nije mogao pojasniti.

“Možda ću otići...”, rekao je Edward, ušutjevši kad je pogledao u mene. “Možda ne. Ne daj Emmettu da ide sam, znaš kakav bude. Bar zamoli Alice da drži stvari na oku. Ima vremena da to dokučimo.”

Zaklopio je mobitel. “Gdje su novine?”, upitao me.

“Ovaj, nisam sigurna. Zašto?”

“Moram nešto vidjeti. Je li ih Charlie već bacio?”

“Možda...”

Edward je nestao.

Vratio se za pola sekunde s novim dijamantima u kosi i mokrim novinama u ruci. Raširio ih je na stolu i brzo pregledao naslove. Prignuo se, uživljeno nešto čitajući, prstom slijedeći najzanimljivije ulomke.

“Carlisle ima pravo... da... vrlo aljkav. Mlad i mah-nit? Ili želi stradati?”, mrmljao je u bradu.

Otišla sam poviriti preko njegova ramena.

Glavni naslov *The Seattle Timesa* glasio je: “Serija umorstava traje – Policija nema novih tragova.”

Bila je riječ o gotovo istoj onoj temi na koju se Charlie tužio prije nekoliko tjedana – urbanom nasilju zbog kojeg se Seattle našao visoko na crnom popisu savezne hronike umorstava. Samo, ovaj put to nije bila ista ona priča. Brojke su bile daleko veće.

“Pogoršava se”, promrmljala sam.

Namrgodio se. “Potpuno se otima kontroli. Ovo ne može biti djelo samo *jednog* novorođenog vampira. Što se zbiva? Reklo bi se da nikada nisu ni čuli za Volture. Što je moguće, pretpostavljam. Niko im nije objasnio pravila... pa ko ih onda stvara?”

“Za Volture?”, ponovila sam za njim, zadržavši.

“Oni rutinski uklanjaju baš ovakve stvari – besmrtnike koji nam prijete razotkrivanjem. Upravo prije ne-

koliko godina počistili su jednu takvu nevolju u Atlanti, a tamo nije bilo ni izdaleka ovoliko loše. Uskoro će intervenirati, doista uskoro, ako ne uspijemo smisliti neki način da smirimo situaciju. Stvarno bi mi bilo draže da sada ne dolaze u Seattle. Jer ako budu u blizini... možda odluče svratiti do tebe.”

Opet sam zadrhtala. “Što mi tu možemo?”

“Moramo saznati više prije donošenja odluke. Ako se bude dalo razgovarati s tima mladima, ako im se bude moglo objasniti pravila, možda uspijemo postići mirno rješenje.” Namrgodio se, kao da ne vjeruje da su izgledi za to naročiti. “Pričekat ćemo dok Alice ne dobije pojam o tome što se zbiva... Ne želimo se umiješati sve dok ne bude apsolutno nužno. Napokon, nije to naša dužnost. Ali sva sreća što imamo Jaspera”, dodao je, gotovo kao za sebe. “Ako su novorođeni u pitanju, dobro će nam doći.”

“Jasper? Zašto?”

Edward se mračno osmjehnuo. “Jasper je svojevrstan stručnjak za mlade vampire.”

“Kako to misliš, stručnjak?”

“Morat ćeš to njega pitati – priča je složena.”

“Koja je ovo koma”, promumljala sam.

“Stvarno tako djeluje, zar ne? Kao da nas ovih dana salijeće sa svih strana.” Uzdahnuo je. “Pomisliš li ikada da bi ti život možda bio lakši kad ne bi bila zaljubljena u mene?”

“Možda. Samo što to ne bi bio neki život.”

“Za mene”, tiho je dodao. “A sada me, čini mi se”, dodao je s oporim smiješkom, “želiš nešto pitati?”

Blijedo sam gla pogledala. “Želim?”

“A možda i ne želiš.” Iscerio se. “A stekao sam prilično snažan dojam da si obećala zatražiti moje dopuštenje

za odlazak na nekakav vukodlački domjenak danas navečer.”

“Opet si prisluškiavao?”

Iscerio se. “Samo malo, na samome kraju.”

“Pa, ionako te nisam mislila pitati. Mislim da i bez toga imaš dovoljno briga.”

Uhvatio me pod bradu i podigao mi lice, da mi jasno vidi oči. “Bi li voljela otići?”

“Nije to bitno. Pusti.”

“Ne moraš tražiti moje dopuštenje, Bella. Nisam ti otac – hvala nebesima na *tome*. Ipak, možda bi trebala pitati Charlieja.”

“Ali znaš da će mi Charlie dopustiti.”

“Imam malo jasniji uvid od većine u odgovor koji će ti vjerojatno dati, to je tačno.”

Samo sam ga gledala, nastojeći shvatiti što on to želi i ujedno zanemariti svoju žudnju za odlaskom u La Push, kako me vlastite želje ne bi zaslijepile. Bila sam glupa što se želim družiti s hrpom krupnih, balavih vukodebila sada, kad se zbiva toliko toga strašnog i neshvatljivog. Doduše, upravo sam zato i *željela* otići. Željela sam pobjeći od prijetnji smrću na bar nekoliko sati... biti nezrelija, nesmotrenija Bella koja se može smijati svemu tome uz Jacoba, makar i nakratko. Ali to nije bilo bitno.

“Bella”, rekao je Edward. “Rekao sam ti da ću nastojati biti razuman i pouzdati se u tvoje prosudbe. To sam ozbiljno mislio. Ako imaš povjerenja u vukodlake, onda se neću zabrinjavati zbog njih.”

“Opa”, kazala sam kao i sinoć.

“A Jacob ima pravo, barem što se jednoga tiče – čopor vukodlaka trebao bi biti dovoljan da zaštiti čak i tebe na jednu večer.”

“Siguran si?”

“Naravno. Samo...”

Pripremila sam se na najgore.

“Neće ti, nadam se, smetati nekoliko predostrožnosti? Recimo, da mi dopustiš da te odvezem do linije razgraničenja. Te da poneseš mobitel, kako bi mi mogla javiti kada da dođem po tebe?”

“To zvuči... vrlo razumno.”

“Izvršno.”

Nasmiješio mi se, a ja nisam opazila ni traga brige u draguljima njegovih očiju.

Niko se nije iznenadio što Charlie nije imao ništa protiv mog odlaska na krijes u La Pushu. Jacob je ciknuo od neprikriivenog ushita kad sam ga nazvala da mu javim vijest, a drage je volje pristao i na Edwardove sigurnosne mjere. Obećao se naći s nama na granici teritorija u šest sati.

Nakon kraćeg premišljanja, odlučila sam da ipak ne prodam motocikl. Odnijet ću ga natrag u La Push, gdje mu je i mjesto, a kada mi više ne bude trebao... pa, onda ću tražiti od Jacoba da dobije neke koristi od svoga truda. Neka ga proda ili pokloni prijatelju. Meni će biti svejedno.

Smatrala sam da je večeras dobra prilika da vratim motor u Jacobovu garažu. Uz mračne misli koje su me u posljednje vrijeme obuzimale, činilo mi se da bi mi svaki dan mogao biti zadnja prilika. Nisam mogla dopustiti da odugovlačim s bilo kojim zadatkom, ma koliko sitan on bio.

Edward je samo kimnuo glavom kad sam mu objasnila što želim, i znala sam da ga pomisao na mene na motociklu ne veseli ništa više nego Charlieja.

Odvezla sam se za njim do njegove kuće, u garažu gdje sam ostavila motor. Tek kad sam parkirala kamio-

net i izašla shvatila sam da se ovaj put neću zgražati samo zbog brige za moju sigurnost.

Moj mali, starinski motocikl stajao je u sjeni drugog vozila. Činilo mi se posve neprimjerenim nazvati i to drugo vozilo motociklom, jer nikako nije pripadalo istoj klasi kao i moj odjednom bijedni motorčić.

Bilo je veliko i elegantno i srebrno, a izgledalo je i brzo – čak i dok je stajalo u mjestu.

“Što je *to*?”

“Ništa”, promrmljao je Edward.

“Ne izgleda mi kao *ništa*.”

Edward se nehajno držao, u očitoj namjeri da prijeđe preko toga. “Pa, nisam znao imaš li namjeru oprostiti prijatelju, ili on tebi, a pitao sam se želiš li se svejedno voziti na motoru. Stekao sam dojam da ti se to sviđalo, pa sam mislio da bih ja možda mogao s tobom, ako želiš.” Slegnuo je ramenima.

Zurila sam u taj prekrasni stroj. Uz njega je moj motor izgledao kao pokvareni tricikl. Naglo me oblio val tuge kad sam shvatila da je to vjerojatno dobra poredba mog izgleda spram Edwardovog.

“Ne bih uspijevala održati korak s tobom”, prošaptala sam.

Edward me uhvatio pod bradu, okrenuo mi lice i pogledao u oči. Prstom mi je pokušao podići kut usana.

“Ja bih držao korak s tobom, Bella.”

“Ne bi ti to bilo naročito zabavno.”

“Naravno da bi, kad bismo bili zajedno.”

Ugrizla sam se za usnu i na brzinu to zamislila. “Edwarde, kad bi dobio dojam da idem prebrzo, gubim kontrolu nad motorom, ili tako nešto, što bi učinio?”

Zastao je, očito tražeći pravi odgovor. Zнала sam istinu: nekako bi me spasio prije nego što se razbijem.

Zatim se osmjehnuo. Djelovao je opušteno, osim što su mu se oči blago stisnule od suzdržanosti.

“To je nešto što radiš s Jacobom. To mi je sada jasno.”

“Ma stvar je u tome da, eto, njega naročito ne usporavam, znaš. Mogla bih pokušati, valjda...”

Sumnjičavo sam odmjerila srebrni motocikl.

“Ništa se ti ne brini”, rekao je Edward, a onda se vedro nasmijao. “Vidio sam da mu se Jasper divio. Možda je vrijeme da otkrije novi način putovanja. Napokon, Alice sada ima svoj porše.”

“Edwarde, ja – ”

Prekinuo me brzim poljupcem. “Rekao sam ti da se ne brineš. Ali, bi li mi nešto učinila?”

“Što god ti treba”, brzo sam mu obećala.

Ispustio mi je lice, sagnuo se na suprotnu stranu velikog motocikla i uzeo nešto što je ondje spremio.

Izvadio je jedan crn i bezobličan predmet, te jedan crven i smjesta prepoznatljiv.

“Molim te?”, upitao me i uputio mi onaj izvijeni osmijeh koji je uvijek uništavao svaki otpor u meni.

Uzela sam crvenu kacigu i odvagnula je u rukama. “Izgledat ću glupo.”

“Ne, izgledat ćeš pametno. Dovoljno pametno da se znaš sačuvati od ozljeda.” Bacio je onu crnu stvar, što god da je to bilo, preko ruke i uhvatio mi lice dlanovima. “U rukama sada držim stvari bez kojih ne mogu živjeti. Mogla bi pripaziti na njih.”

“Okej, u redu. Što ti je ovo drugo?”, sumnjičavo sam ga upitala.

Nasmijao se i rastvorio nekakvu podstavljenju jaknu. “Motociklistička jakna. Povrede pri padu navodno znaju biti vrlo neugodne, premda to, jasno, ne znam iz vlastitog iskustva.”

Pružio mi ju je. Duboko sam uzdahnula, zbacila kosu i nataknila kacigu na glavu. Zatim sam ugurala ruke u rukave jakne. Povukao mi je zatvarače, dok mu je smiješak plesao po kutovima usana, i odmaknuo se za korak.

Osjetila sam se glomazno.

“Iskreno mi reci, koliko sam odvratna?”

Odmaknuo se još za jedan korak i napućio usne.

“Zar toliko, a?” , promrsila sam.

“Ne, ne, Bella. Zapravo...” Učinilo mi se da traži pravu riječ. “Izgledaš... seksi.”

Glasno sam se nasmijala. “Baš.”

“Jako seksi, pravo da ti kažem.”

“Kažeš to samo tako da bih je nosila”, rekla sam. “Ali u redu je. Imaš pravo, tako je pametnije.”

Uzeo me u naručje i privukao na grudi. “Kako si ti šašava. Dobro, valjda je to dio tvojeg šarma. Premda, priznajem, ova kaciga ima i svojih loših strana.”

I onda je skinuo kacigu s moje glave, da me može poljubiti.

Kad me Edward nedugo potom vozio u La Push, shvatila sam da mi je ova situacija neobično poznata, iako nije imala presedana. Nisam odmah uspjela otkriti izvor toga *déjà vua*.

“Znaš na što me ovo podsjeća?”, upitala sam ga. “Upravo je ovako bilo kad me Renée predavala Charlieju preko ljeta dok sam bila mala. Osjećam se kao sedmogodišnjakinja.”

Edward se nasmijao.

Nisam to naglas spomenula, ali najveća razlika između tadašnjih i sadašnjih okolnosti bila je u tome što su Renée i Charlie bili u boljim odnosima.

Otprilike na pola puta do La Pusha skrenuli smo za ugao i zatekli Jacoba naslonjenog na bok crvenoga folk-svarena koji je sam izradio od dijelova. Jacobov oprezno neutralan izraz lica pretopio se u osmijeh kad sam mu mahnula sa suvozačkog sjedala.

Edward je parkirao volvo trideset metara od njega.

“Nazovi me kad se odlučiš vratiti kući”, rekao je. “I bit ću ovdje.”

“Neću ostati do kasno”, obećala sam mu.

Edward je izvukao motor i moju novu opremu iz prtljažnika svoga auta – istinski sam se zadivila kad je sve to stalo unutra. Ali nekome ko je dovoljno snažan da žonglira pozamašnim kombijima, a kamoli omanjim motociklima, to nije bilo naročito neizvodivo.

Jacob nas je gledao, ni ne pokušavajući prići. Više se nije smiješio, a tamne su mu oči bile tajanstvene.

Stavila sam kacigu pod mišku i bacila jaknu preko sjedala motora.

“Imaš sve?”, upitao me Edward.

“Nema problema”, potvrdila sam mu.

Uzdahnuo je i nagnuo se prema meni. Podigla sam lice da mu dam pusu za rastanak, ali Edward me iznenadio, čvrsto me uhvativši rukama i poljubivši jednako uživljeno kao i maloprije, u garaži – nije prošlo dugo prije nego što sam počela hvatati zrak.

Edward se tiho nečemu nasmijao, a onda me pustio.

“Do viđenja”, rekao je. “A jakna mi se stvarno sviđa.”

Dok sam se okretala od njega, učinilo mi se da mu je u očima bljesnulo nešto što nisam trebala vidjeti. Nisam bila posve sigurna što bi to tačno moglo biti. Briga, možda. Na trenutak sam mislila da je panika. Ali vjerojatno sam, kao i obično, samo pravila slona od buhe.

Osjećala sam njegov pogled na zatiljku kad sam gurala motor preko nevidljive linije razgraničenja između vampira i vukodlaka, ususret Jacobu.

“Što ti je sve to?”, dobacio mi je Jacob oprezno, promatrajući motocikl nesigurnim očima.

“Mislila sam ga vratiti gdje mu je mjesto”, kazala sam mu.

Načas je razmislio o tome što želim reći, a onda mu se širok osmijeh razlijegao licem.

Znala sam tačan trenutak u kojemu sam se našla na vukodlačkom teritoriju, jer se Jacob odgurnuo od svog auta i brzo mi priskočio, prešavši razdaljinu u tri duga koraka. Preuzeo je motor, uspravio ga na nožici i podigao me u još jedan čvrsti zagrljaj.

Čula sam kako je zabrundao motor volvoa i pokušala se nekako iskobeljati.

“Daj dosta, Jake!”, procijedila sam bez daha.

Nasmijao se i spustio me. Okrenula sam se mahnuti, ali srebrni se auto već gubio iza zavoja na cesti.

“Krasno”, prokomentirala sam, dopustivši da mi se u glasu čuje tračak jetkosti.

Raširio je oči od hinjene nedužnosti. “Što?”

“Stvarno se pristojno drži oko svega ovoga; ne moraš baš izazivati sreću.”

Opet se nasmijao, glasnije nego prije – to što sam rekla bilo mu je očito strahovito smiješno. Pokušala sam uvidjeti u čemu je šala dok je obilazio golf da mi otvori vrata.

“Bella”, napokon je rekao – hihoćući i dalje – dok je zatvarao vrata za mnom, “ne možeš izazivati ono što nemaš.”

11. LEGENDE

“Misliš li ti pojesti tu hrenovku?”, upitao je Paul Jacoba, pogleda uprtog u posljednji ostatak golema objeda koji su vukodlaci smazali.

Jacob se naslonio na moja koljena i počeo se poigravati hrenovkom koju je nabo na izravnanu žičanu vješalicu; plamenovi na rubu krijesa oblizali su joj oprljenu kožicu. Duboko je uzdahnuo i potapšao se po trbuhu. Nekako mu je i dalje bio ravan, premda sam već zaboravila koliko je hrenovki pojeo nakon desete. Da ne spominjem golemu vrećicu čipsa, ili dvolitarsku bocu piva od đumbira.

“Valjda”, otegnuto je kazao Jake. “Tako sam sit da mi malo fali da se ne ispodvraćam, ali *mislim* da mi još nekako stane. Makar mi ni najmanje neće prijati.” Opet je tužno uzdahnuo.

Usprkos tome što je Paul pojeo barem jednako koliko i Jacob, ošinuo ga je pogledom i stisnuo šake.

“Ma daj”, nasmijao se Jacob. “Šalim se, Paul. Drži.”

Bacio je ražanj iz kućne radinosti na suprotnu stranu kruga. Očekivala sam da će strana sa hrenovkom pasti u pijesak, ali Paul ga je spretno uhvatio za pravu stranu bez poteškoća.

Znala sam da ću dobiti komplekse od neprestanog druženja s isključivo krajnje okretnim ljudima.

“Hvala, stari”, rekao je Paul, već prešavši preko svog kratkog izljeva bijesa.

Vatra je pucketala, sliježući se prema pijesku. Iskre su se nadigle u naglom proplamsaju blistavog rumenila spram crnog neba. Čudno, nisam ni primijetila da je sunce već zašlo. Prvi put sam se upitala koliko je to već sati. Potpuno sam izgubila pojam o vremenu.

Bilo mi je lakše uz moje prijatelje Quileute nego što sam očekivala.

Kad smo Jacob i ja bili otišli ostaviti moj motor u garaži – a on je žalosno priznao da je kaciga dobra ideja koje se i sâm trebao sjetiti – počela sam se brinuti oko toga kako će biti kada dođem s njim na krijes, kako će biti ako me vukodlaci sada počnu smatrati izdajicom. Hoće li se naljutiti na Jacoba zato što me pozvao? Hoću li im pokvariti veselje?

Ali kad me Jacob odvukao iz šume do mjesta za sastanak navrh litice – gdje je vatra već buktala jače od sunca zastrtog oblacima – sve je prošlo vrlo opušteno i vedro.

“Hej, vampirušo!”, glasno me pozdravio Embry.

Quil je pak skočio na noge da mi dade pet i poljubi me u obraz. Emily mi je stisnula ruku kad smo sjeli na hladno, kamenito tlo između nje i Sama.

Izuzev nekoliko podrugljivih prigovora – uglavnom s Paulove strane – o tome kako bi trebalo držati smrad

krvopija niz vjetar, odnosili su se prema meni kao prema svojoj.

A u društvu nisu bili samo mladi. Tu je bio i Billy; kolica su mu bila postavljena na mjestu koje se činilo prirodnim čelom kruga. Kraj njega je na vrtnoj stolici za sklapanje sjedio Quilov prastari, sijedi i očito vrlo krhki djed, stari Quil. Sue Clearwater, udovica Charliejevog prijatelja Harryja, imala je stolicu kraj njega; tu je bilo i njezino dvoje djece, Leah i Seth, koji su sjedili na zemlji kao i mi ostali. To me iznenadilo, ali sve troje su bjelodano sada bili upućeni u tajnu. Sudeći prema tome kako su se Billy i stari Quil odnosili prema Sue, imala sam dojam da je ona preuzela Harryjevo mjesto u vijeću. Jesu li time njezina djeca automatski postala članovi najtajnijeg društva u La Pushu?

Upitala sam se koliko se grozno zacijelo osjeća Leah dok sjedi u krugu preko puta Sama i Emily. Ljupko joj je lice bilo posve suzdržano, ali pogled joj se nije odmicao od plamena. Dok sam gledala savršene crte Leinog lica, nisam mogla da ih ne usporedim s Emilynim uništenim licem. Što Leah misli o Emilynim ožiljcima sada, kad zna pravu istinu o njima? Djeluje li to u njezinim očima kao pravda?

Mali Seth Clearwater više nije bio tako mali. Širokog, sretnog osmijeha na licu i visoke, krakate građe, itekako me podsjećao na mlađega Jacoba. Nasmiješila sam se toj sličnosti, a onda uzdahnula. Je li Sethu suđeno da mu se život promijeni drastično kao i ostatku ovih mladića? Je li zbog te budućnosti njemu i njegovoj obitelji dopušteno biti ovdje?

Došao je cijeli čopor: Sam sa svojom Emily, zatim Paul, Embry i Quil, te Jared s Kim, djevojkom na koju se otisnuo.

Na prvi pogled, Kim mi se učinila kao draga djevojka, pomalo stidljiva i pomalo prosječna izgledom. Imala je široko lice jakih jagodica, ali s premalim očima da ih uravnoteže. Nos i usta bili su joj preširoki za uvriježeni pojam ljepote. Ravna crna kosa bila joj je tanka i stalno nošena vjetrom koji tamo, navrh litice, nikada nije jenjavao.

Taj sam dojam stekla na prvi pogled. Ali nakon što sam nekoliko sati promatrala Jareda kako gleda Kim, više nisam mogla opaziti ništa prosječno na toj djevojci.

Kako je samo gledao u nju! Kao slijepac što prvi put vidi sunce. Kao sakupljač koji je upravo pronašao dosad nepoznato Da Vincijevo djelo, kao majka što gleda lice svojega novorođenčeta.

Divljenje u njegovim očima otkrilo mi je štošta novo na njoj – kako joj koža izgleda poput crvenkaste svile pod svjetlošću vatre, kako joj se usne izvijaju u savršenoj dvostrukoj krivulji, kako su joj bijeli zubi spram njih, koliko su joj trepavice duge, čak joj dotiču obraz kad pogleda poda se.

Kim bi katkad potamnili obrazi kad bi joj pogled pao na Jaredove zadivljene oči, pa bi spuštala pogled od stida, ali nikako nije mogla provesti iole dulje vrijeme a da ga bar na trenutak ne pogleda.

Dok sam ih promatrala, imala sam dojam da bolje shvaćam ono što mi je Jacob prije rekao o utiskivanju – *teško se oduprijeti tolikoj predanosti i obožavanju.*

Kim je sad kunjala na Jaredovim prsima, a on ju je grlio. Pretpostavljala sam da joj je vrlo toplo.

“Već je pomalo kasno”, šapnula sam Jacobu.

“Nemoj još o *tome*”, došapnuo mi je Jacob – premda je sigurno barem polovica okupljenih imala dovoljno istančan sluh da nas svejedno čuje. “Najbolji dio tek stiže.”

“A koji je to najbolji dio? To što ćeš progutati cijelu kravu u komadu?”

Jacob se zahihotao, onako duboko i grleno. “Ne. To je završnica. Nismo se okupili samo da smažemo tjednu zalihu hrane. Formalno, ovo je sastanak vijeća. Quilu je ovo prvi put, a on još nije čuo priče. Odnosno, čuo ih je, ali ovo će biti prvi put da ih sluša znajući da su istinite. Tada se obično pozornije sluša. A Kim, Seth i Leah također su ovdje prvi put.”

“Priče?”

Jacob se u tren oka smjestio opet pokraj mene, na nisku izbočinu stijene gdje sam se naslanjala. Obgrlio me jednom rukom i prošaptao mi u uho, još tiše.

“Pripovijesti koje smo uvijek smatrali legendama”, rekao je. “Priče o tome kako smo nastali. Prva je priča o ratnicima-duhovima.”

Kao da je Jacobov tihi šapat bio uvod. Atmosfera oko dogorjelog krijesa naglo se promijenila. Paul i Embry uspravnije su sjeli. Jared je probudio Kim i blago je podigao u sjedeći položaj.

Emily je izvadila bilježnicu sa spiralnim uvezom i penkalo, baš kao učenica prije važnog predavanja.

Sam se pokraj nje samo malo pomaknuo – okrenuvši se u istom smjeru kao i stari Quil, koji je sjedio s njegove druge strane – a ja sam odjednom shvatila da tu ne sjedi troje, već četvero starješina iz vijeća.

Leah Clearwater, čije je lice još bilo prekrasna krinka lišena emocija, sklopila je oči – ne kao od umora, već kao da se nastoji usredotočiti. Njezin se brat pažljivo nagnuo prema starješinama.

Vatra je zapucketala, poslavši još jedan prasak blistavih iskrica u noćno nebo.

Billy se nakašljao, te bez većeg uvoda nakon šapata svoga sina, počeo pripovijedati priču bogatim, dubokim glasom. Riječi su precizno istjecale iz njega, kao da ih zna napamet, ali u isti mah ih je izgovarao uživljeno, s blagim ritmom. Poput poezije koju govori sâm pjesnik.

“Quileutei su od početka bili malen narod”, rekao je Billy. “I još uvijek smo malen narod, ali nikad nismo nestali. To je zato što u našoj krvi odvajkada ima magije. Nije to uvijek bila magija mijenjanja tjelesnog obličja – to je došlo kasnije. Prvo smo bili ratnici-duhovi.”

Nikad dotad nisam bila svjesna veličanstvenog prizvuka što se krije u glasu Billyja Blacka, premda sam sada shvatila da je takav autoritet oduvijek počivao u njemu.

Emily je hitro penkalom prekrivala listove papira, nastojeći održati korak s njim.

“U početku, pleme se nastanilo u ovoj luci i izraslo u vješte brodograditelje i ribare. Ali pleme je bilo malo, a luka bogata ribom. Bilo je drugih koji su žudjeli za našom zemljom, a mi smo bili premali da je zadržimo. Veće je pleme nasrnulo na nas, a mi smo isplovili u brodovima da mu pobjegnemo.

Kaheleha nije bio prvi ratnik-duh, ali ne pamte se priče koje mu prethode. Ne pamti se ko je prvi otkrio tu moć, a ni kako smo se njome služili prije te krize. Kaheleha je bio prvi veliki Poglavica-duh u našoj povijesti. U tom odsudnom trenutku Kaheleha se poslužio magijom da obrani našu zemlju.

Sa svim je svojim ratnicima napustio brod – ne tjelesno, već u duhu. Njihove su žene ostale bdjeti nad tijelima i valovima, a muškarci su povelili svoje duhove natrag u našu luku.

Nisu mogli tjelesno dotaknuti neprijateljsko pleme, ali bilo je drugih načina. Priče nam kazuju da su mogli puhnu-

ti silovite vihore u neprijateljske tabore; mogli su proizvesti strahovite vriskove u vihoru, koje je dušmanima tjeralo strah u kosti. Priče nam također kazuju da su životinje mogle vidjeti i razumjeti ratnike-duhove; životinje su ih, tako, slušale.

Kaheleha je poveo svoju vojsku duhova i okomio se na uljeze. To napadačko pleme imalo je čopore krupnih, pasa s debelim krznom koji su im vukli sanjke na ledenom sjeveru. Ratnici-duhovi okrenuli su pse protiv gospodara, a zatim ih saletjeli i golemim jatima šišmiša iz špilja u gorskim liticama. Vriskovima vihora pomogli su psima i posve smeli suparničko pleme. Psi i šišmiši odnijeli su pobjedu. Preživjeli su se raštrkali, prozvavši našu luku prokletim mjestom. Psi su se razbježali u divljinu kad su ih naši ratnici-duhovi pustili. Quileutei su se pobjedonosno vratili u svoja tijela, svojim suprugama.

Drugi narodi koji su živjeli u blizini, plemena Hoh i Makah, sklopili su pogodbe s Quileuteima. Nisu htjeli imati nikakve veze s našom magijom. Uspostavili smo mir s njima. Kad bi nas napao neki neprijatelj, ratnici-duhovi bi ga otjerali.

Smjenjivali su se naraštaji. Zatim je došao posljednji veliki Poglavica-duh, Taha Aki. Bio je znamenit po mudrosti i mirotvorstvu. Narod je živio dobro i spokojno pod njegovim vođstvom.

Ali jedan čovjek, Utlapa, nije bio spokojan.”

Tihi je siktaj obišao krijes. Nisam uspjela vidjeti odakle je dopro. Billy ga je prečuo i nastavio legendu.

“Utlapa je bio jedan od najsnažnijih ratnika-duhova poglavice Taha Akija – moćan čovjek, ali također častohlepan. Smatrao je da bi se narod trebao služiti magijskim sposobnostima da proširi svoj teritorij, da porobi plemena Hoh i Makah i izgradi carstvo.

Sad, dok su ratnici bili u duhovnim obličjima, znali su jedan drugome misli. Taha Aki vidio je o čemu Utlapa snatri i naljutio se na Utlapu. Zapovijedio je Utlapi da napusti narod i nikad više ne prijeđe u svoje duhovno obličje. Utlapa je bio snažan čovjek, ali poglavičini su ratnici bili brojniji. Nije mu bilo druge negoli da ode. Bijesni se izopćenik skrio u obližnjoj šumi, čekajući priliku da se osveti poglavici.

Čak i u vremenima mira, Poglavica-duh budno je štitiio svoj narod. Često je odlazio na sveto, tajno mjesto u gorju. Napuštao je svoje tijelo i obilazio šume i obalu, pazeći da ne naiđe kakva prijetnja.

Jednoga dana, kad je Taha Aki otišao ispuniti tu dužnost, Utlapa je otišao za njim. Isprva je Utlapa tek namjeravao ubiti poglavicu, ali ta je nakana imala svojih mana. Ratnici-duhovi svakako će ga nastojati uništiti, a poći će za njim brže nego što on bude mogao bježati. Kad se skrio među stijenama i počeo promatrati poglavicu kako se priprema napustiti tijelo, na pamet mu je pao drugačiji plan.

Taha Aki ostavio je tijelo na tajnome mjestu i poletio s vjetrovima da nadzire svoj narod. Utlapa je pričekao da se uvjeri kako je poglavica otputovao na određenu udaljenost u svome duhovnom obličju.

Taha Aki je to doznao istog trenutka kad mu se Utlapa pridružio u duhovnom svijetu, a spoznao je i Utlapinu ubojitu nakanu. Pohitao je natrag na tajno mjesto, ali čak ni vjetrovi nisu bili dovoljno brzi da ga spase. Kad se vratio, tijela mu više nije bilo. Utlapino tijelo ležalo je napušteno, ali Utlapa nije ostavio mogućnost bijega Taha Akiju – preklao je vlastito tijelo rukama Taha Akija.

Taha Aki pošao je niz goru za svojim tijelom. Vrištao je na Utlapu, ali Utlapa ga je zanemario, kao da to tek zavija običan vjetar.

Taha Aki u očaju je gledao kako Utlapa zauzima njegovo mjesto kao poglavica Quileutea. Nekoliko se tjedana Utlapa samo brinuo za to da svi povjeruju kako je on Taha Aki. Zatim su započele promjene – Utlapin je prvi nalog bio zabrana svakom ratniku da uđe u duhovni svijet. Izjavio je da je imao viziju predstojeće opasnosti, ali zapravo ga je bilo strah. Znao je da Taha Aki samo čeka priliku da ispriča svoju priču. Utlapa se ujedno bojao sâm ući u duhovni svijet, jer je znao da će Taha Aki smjesta zauzeti vlastito tijelo. Tako su njegovi snovi o osvajačkom pohodu na čelu vojske duhovnih ratnika postali nemogući, pa se pokušao zadovoljiti vladanjem nad plemenom. Postao je teret – htio je povlastice kakve Taha Aki nikad nije tražio, odbijao raditi rame uz rame sa svojim ratnicima, te uzeo drugu, mlađu ženu, pa i treću, premda je supruga Taha Akija živjela i dalje – nešto nečuveno u plemenu. Taha Aki sve je to promatrao u bespomoćnu bijesu.

Napokon je Taha Aki pokušao ubiti svoje tijelo ne bi li spasio pleme od Utlapinih presezanja. Doveo je krvožednog vuka s planina, ali Utlapa se skrio iza svojih ratnika. Kad je vuk ubio mladića koji je štitio lažnoga poglavicu, Taha Aki se užasno ražalostio. Naredio je vuku da ode.

Sve nam priče kazuju da nije bilo nimalo lako biti ratnik-duh. Oslobođanje od vlastita tijela donosilo je više straha nego ushita. Zbog toga su posezali za svojom magijom samo u krajnjoj nuždi. Poglavičina samotna stražarska putovanja bila su teret i žrtva. Bestjelesnost je donosila

dezorijentiranost, neugodu, užasnutost. Taha Aki je tada već tako dugo bio izvan svojega tijela da se nalazio u agoniji. Osjećao je da mu nema spasa – da nikad neće prijeći u konačnu zemlju gdje ga čekaju preci, da će dovijeka biti zarobljen u ovome nesnosnom ništavilu.

Veliki je vuk išao za duhom Taha Akija dok se koprcao i bacakao šumama u agoniji. Vuk je bio veoma krupan za svoj soj, te prekrasan. Taha Aki odjednom je pozavidio nemuštoj životinji. Barem je imala tijelo. Barem je imala život. Čak bi i životinjski život bio bolji od ove grozne, prazne svijesti.

A onda je Taha Akiju na pamet palo nešto što nas je sve promijenilo. Zamolio je silnoga vuka da mu dade mjesta, da se podijeli s njim. Vuk ga je poslušao. Taha Aki je ušao u tijelo vuka zahvalno, s olakšanjem. Nije to bilo njegovo ljudsko tijelo, ali bilo je bolje od praznine duhovnoga svijeta.

Kao jedan, čovjek i vuk vratili su se u selo u luci. Ljudi su se razbježali u strahu, dozivajući ratnike. Ratnici su pritrčali i dočekali vuka kopljima. Utlapa je, naravno, ostao skriven na sigurnom.

Taha Aki nije napao svoje ratnike. Polako se počeo povlačiti od njih, obraćajući im se očima i nastojeći štektati pjesme svoga naroda. Ratnici su počeli shvaćati da taj vuk nije obična životinja, da na njega utječe neki duh. Jedan stariji ratnik, čovjek po imenu Yut, odlučio se oglušiti o naredbu svojeg lažnog poglavice i pokušati se sporazumjeti s vukom.

Čim je Yut prešao u duhovni svijet, Taha Aki je napustio vuka – životinja ga je krotko pričekala da se vrati – i obratio mu se. Yut je u hipu shvatio istinu i poželio dobrodošlicu svojem istinskom poglavici.

Uto je Utlapa došao da vidi je li vuk svladan. Kad je ugledao gdje Yut beživotno leži na zemlji okružen ratnicima, shvatio je što se zbiva. Isukao je nož i potrčao ubiti Yuta prije no što se stigne vratiti u tijelo.

‘Izdajniče’, vrisnuo je, a ratnici nisu znali što bi. Poglavica je zabranio duhovna putovanja, pa je na poglavici bilo da odluči kako kazniti one koji mu usprkose.

Yut se u hipu vratio u svoje tijelo, ali Utlapa mu je pritisnuo nož o grlo i prekrpio usta rukom. Tijelo Taha Akija bilo je snažno, a Yut je bio star i slab. Yut nije stigao izreći nijednu jedinu riječ prije nego što ga je Utlapa zauvijek ušutkao.

Taha Aki gledao je kako se Yutov duh gubi prema konačnim zemljama koje su Taha Akiju zasvagda bile zapriječene. Obuzeo ga je silan bijes, snažniji od bilo čega što je dotad osjetio. Vratio se u velikog vuka u namjeri da rastrgne Utlapin grkljan. Ali kad se sjedinio s vukom, zbila se najmoćnija magija.

Bijes Taha Akija bio je bijes čovjeka. Toliku je ljubav gajio prema svome narodu i toliku mržnju prema zavjekaču koji ga je zaveo da ti osjećaji, tako ljudski, nisu stali u vučije tijelo. Vuk se sav zatresao i – naočigled zgranutih ratnika i Utlape – preobrazio u čovjeka.

Taj novi čovjek nije izgledao poput tijela Taha Akija, već daleko veličanstvenije. Bio je tjelesna inačica duha Taha Akija. Ratnici su ga ipak smjesta prepoznali, jer nekoć su letjeli s duhom Taha Akija.

Utlapa je pokušao pobjeći, ali Taha Aki je imao vučiju snagu u svojem novom tijelu. Ulovio je lupeža i zdrobio duh u njemu prije nego što je stigao iskočiti iz ukradenog tijela.

Ljudi su bili ushićeni kad su shvatili što se to zbilo. Taha Aki je brzo ispravio sve nepravde. Opet je prionuo

na posao sa svojim narodom i vratio mlade supruge njihovim obiteljima. Jedina promjena koju je zadržao bilo je okončanje putovanja u duhu. Znao je da je to preopasno, sada, kad se pojavila ideja o krađi tuđeg života. Ratnici-duhovi prestali su postojati.

Nakon toga Taha Aki je bio više od pukog vuka, ili pak čovjeka. Zvali su ga Veliki Vuk Taha Aki, ili Čovjek-duh Taha Aki. Vodio je pleme još mnogo, mnogo godina, jer nije stario. Kad bi zaprijetila opasnost, vratio bi se u vučije obličje da napadne ili zastraši neprijatelja. Narod je živio u miru. Taha Aki začeo je mnogo sinova, a neki od njih otkrili su da se i sami, došavši u muževne godine, mogu preobraziti u vukove. Svi su vukovi bili različiti, jer to su bili vukovi-duhovi, odrazi ljudi unutar sebe.”

“Znači, zato je Sam sasvim crn”, promrsio je Quil sebi u bradu i iscerio se. “Crno srce, crno krzno.”

Bila sam se tako uživjela u priču da me ošamutio povratak u sadašnjost, u krug oko dogorjele vatre. Opet sam se zgranula shvativši da u krugu sjede praunuci Taha Akija – ma koliko koljena daleki.

Iz krijesa je buknuo oblak iskrica i odletio u nebo, lelujujući i plešući, tvoreći gotovo čitljive oblike.

“A što onda odražava tvoje čokoladno krzno?” Sam je uzvratilo šapatom Quilu. “Tvoju slatkoću?”

Billy je prečuo njihovo prepucavanje. “Neki su sinovi postali ratnici uz Taha Akija i više nisu starili. Drugi, kojima preobražaj nije bio drag, odbili su se pridružiti čoporu ljudi-vukova. Oni su počeli opet starjeti, a pleme je otkrilo da ljudi-vukovi mogu ostarjeti kao i bilo ko drugi ako se odreknu vukova-duhova u sebi. Život Taha Akija potrajao je koliko i tri puna staračka života. Vjen-

čao se s trećom ženom nakon što su prve dvije umrle i u njoj pronašao svoju istinsku duhovnu suprugu. Premda je volio i one druge, ovo je bilo nešto drugo. Odlučio se odreći svojega vuka-duha, kako bi umro kad i ona.

Tako smo stekli ovu magiju, ali to nije cijela priča...”

Pogledao je staroga Quila Atearu, koji se promeškoltio u stolici i ispravio krhka ramena. Billy je otpio vodu iz bočice i obrisao čelo. Emilyno penkalo nije zastalo, žustro sve zapisujući na papir.

“To je bila priča o ratnicima-duhovima”, započeo je stari Quil vremešnim tenorom. “Ovo je priča o žrtvovanju treće supruge.

Mnogo godina nakon što se Taha Aki odrekao svojega vuka-duha, kad je već bio starac, na sjeveru, kod Makaha, nastupili su teški dani. Nestalo je nekoliko mladih žena iz njihova plemena, za što su krivili svoje susjede vukove, kojih su se bojali i od njih zazirali. Ljudi-vukovi još su mogli jedni drugima čitati misli u svom vučijem obličju, kao i njihovi preci u svom duhovnom. Znali su da krivnja nije ni na jednome od njih. Taha Aki pokušao je umiriti poglavicu Makaha, ali strah je bio prejak. Taha Aki nije htio da izbije rat. Više nije bio ratnik koji bi predvodio svoj narod. Svojem najstarijem sinu-vuku, Taha Wiju, naložio je da pronade pravoga krivca prije nego što izbije otvoreno neprijateljstvo.

Taha Wi poveo je ostalih pet vukova iz svog čopora u potragu po gorju, ne bi li našao kakav dokaz o nestalim ženama Makaha. Naišli su na nešto različito od svega s čime su se dotada susreli – na čudan, slatkast miris u šumi koji ih je do bola pekao u nosu.”

Privila sam se bliže Jacobu. Opazila sam da mu se kut usana izvija u smiješak. Čvršće me prigrlio.

“Nisu znali kakvo bi stvorenje moglo ostaviti takav miris, ali pošli su njegovim tragom”, nastavio je stari Quil. Njegov drhtavi glas nije bio dostojanstven poput Billyjeva, ali odisao je neobičnom, žestokom hitnjom. Bilo mi se ubrzalo kad je počeo pričati brže.

“Putem su pronašli slabe tragove ljudskog mirisa, kao i ljudske krvi. Bili su sigurni da je to taj neprijatelj za kojim tragaju.

Putovanje ih je odvelo tako daleko na sjever da je Taha Wi poslao polovicu čopora, onu mlađu, natrag u luku da jave Taha Akiju što se zbilo.

Taha Wi i njegova dva brata nisu se vratili.

Mlađa su braća pošla u potragu za starijom, ali našli su tek tišinu. Taha Aki oplakivao je sinove. Želio je osvetiti njihovu smrt, ali bio je star. Posjetio je poglavicu Makaha u odjeći za tugovanje i ispričao mu sve što se zbilo. Poglavica Makaha povjerovao je da tuguje, i napestost između plemena je prestala.

Godinu dana poslije toga, dvije mlade djevojke Makaha nestale su iste noći iz svojih domova. Makahi su smjesta pozvali vukove Quileutea, koji su pronašli isti slatkasti miris u cijelome selu Makaha. Vukovi su ponovno pošli u lov.

Samo se jedan vratio. To je bio Yaha Uta, nastariji sin treće žene Taha Akija i najmlađi u čoporu. Sa sobom je donio nešto što Quileutei nisu nikada vidjeli u svim danima svojega postojanja – čudno, hladno, kamenito truplo u komadima. Svi koji su potekli od krvi Taha Akija, čak i oni koji nikad nisu bili vukovi, osjetili su prodoran vonj mrtvog stvora. To je bio neprijatelj Makaha.

Yaha Uta opisao je što se zbilo: on i njegova braća pronašli su stvorenje, koje je izgledalo kao čovjek, ali je bilo

tvrdno kao granitna stijena, s one dvije kćeri Makaha. Jedna je djevojka već bila mrtva, bijela i beskrvna na zemlji. Druga je bila u naručju stvorenja, koje joj je držalo zube na grlu. Možda je bila mrtva kad su naišli na taj grozomoran prizor, ali stvorenje joj je smjesta slomilo vrat i bacilo beživotno tijelo na zemlju kada su prišli. Bijele mu je usne prekrivala njezina krv, a oči su mu se rumeno krijesile.

Yaha Uta opisao je žestoku snagu i brzinu stvorenja. Jedan je njegov brat brzo pao, jer je potcijenio tu snagu. Stvorenje ga je rastrgalo kao krpenu lutku. Yaha Uta i njegov drugi brat bili su oprezniji. Napali su zajedno, prilazeći stvorenju s boka, zbunjujući ga tim manevrom. Morali su doći do krajnjih granica svoje vučije snage i brzine, što se nikad prije nije dovelo na takvu kušnju. Stvorenje je bilo tvrdo kao kamen i hladno kao led. Otkrili su da mu mogu nauditi samo svojim zubima. Počeli su trgati komadiće tijela sa stvorenja kad su se uhvatili u koštac s njime.

Ali stvorenje je brzo učilo, pa je ubrzo počelo parirati njihovim potezima. Dočepalo se brata Yaha Ute. Yaha Uta je opazio da je vrat stvorenja pritom ostao nezaštićen, pa se bacio. Zubima je otkinuo glavu stvorenja, ali ruke su nastavile razdirati njegovog brata.

Yaha Uta rastrgao je stvorenje do neprepoznatljivosti, komadajući ga u očajničkom pokušaju da spasi brata. Nije mu to pošlo za rukom, ali na koncu je barem uspio uništiti stvorenje.

Tako su barem mislili. Yaha Uta položio je smradne ostatke da ih starješine prouče. Jedna je odsječena šaka ležala kraj komada granitne podlaktice stvorenja. Dva su se dijela dotaknula kad su ih starješine gurnule štapovima, a šaka je posegnula prema podlaktici, ne bi li se iznova sastavile.

Starješine su se užasnuli i zapalili ostatke. Silan oblak zagušljivog, kužnog dima zagadio je zrak. Kad je preostao samo pepeo, razdvojili su ga u mnogo malih vrećica i raštrkali nadaleko i naširoko – neke u okean, neke u šumu, neke u špilje u liticama. Taha Aki objesio je jednu vrećicu sebi oko vrata, kako bi ga ona upozorila ako se stvorenje ikada više pokuša opet sastaviti.”

Stari Quil zastao je i pogledao Billyja. Billy je izvuкао kožnu uzicu iz ovratnika. S nje je visila mala vreća, crna od starosti. Nekolicina okupljenih zinula je u čudu. Možda sam i ja bila među njima.

“Nadjenuli su mu ime Hladni, Krvopijac, i ostali živjeti u strahu da nije bio jedini. Preostao im je samo još jedan vuk-zaštitnik, mladi Yaha Uta.

Nisu dugo čekali. Stvorenje je imalo družicu, također krvopiju, koja se došla osvetiti Quileuteima.

Priče kazuju da je Hladna bila nešto najljepše što su ljudske oči ikada vidjele. Izgledala je kao božica zore kada je tog jutra ušla u selo; sunce je upravo tada zasjalo, ljesnulo s njezine bijele kože i obasjalo zlatnu kosu koja joj se spuštala do koljena. Lice joj je bilo čarobno lijepo, oči crne nasred bijelog lica. Neki su pali na koljena da joj iskažu obožavanje.

Upitala je nešto visokim, prodornim glasom, na jeziku koji niko dotada nije čuo. Narod se posve zbunio, ne znajući kako da joj odgovori. Među svjedocima nije bilo nijednoga iz loze Taha Akija, izuzev jednog malog dječaka. Privio se uz majku i vrisnuo da ga nos boli od tog smrada. Jedan starješina, koji je upravo išao na sastanak vijeća, čuo je dječaka i shvatio što je to pristiglo među njih. Viknuo je narodu da bježi. Njega je prvoga ubila.

Dvadesetoro ih je prisustvovalo dolasku Hladne. Dvoje je preživjelo, i to samo zato što ju je krv smela, pa

je zastala da utaži žeđ. Otrčali su do Taha Akija, koji je bio na vijećanju s ostalim starješinama, svojim sinovima i trećom suprugom.

Yaha Uta preobrazio se u svoga vuka-duha čim je čuo vijest. Otišao je samostalno uništiti krvopiju. Taha Aki, njegova treća supruga, sinovi i starješine pošli su za njim.

Isprva nisu uspjeli pronaći stvorenje, samo dokaze njezina napada. Tijela su ležala slomljena, nekoliko njih lišeno svake kapi krvi, raštrkana putem kojim je došla. Zatim su začuli vrištanje i požurili u luku.

Šaćica Quileutea pobjegla je potražiti spas na brodovima. Zaplivala je za njima kao morski pas i nevjerojatnom snagom slomila krmu njihove barke. Kad je brod potonuo, ulovila je one koji su se pokušali spasiti plivanjem, pa je i njih slomila.

Ugledala je velikog vuka na obali i zaboravila plivače u bijegu. Zaplivala je tako brzo da se jedva vidjela i izašla na obalu, mokra i veličanstvena, te stala pred Yaha Utu. Uprla je bijeli prst u njega i postavila mu još jedno nerazumljivo pitanje. Yaha Uta je samo čekao.

Izbila je neizvjesna borba. Kao ratnica, nije bila ravna svome partneru. Ali Yaha Uta bio je sâm – nije bilo nikoga ko bi odvratio njezin bijes od njega.

Kad je Yaha Uta pao, Taha Aki je prkosno urliknuo. Zahramao je i pretvorio se u vremešna vuka sijede njuške. Vuk je bio star, ali to je bio Taha Aki, Čovjek-duh, i bijes ga je ojačao. Počela je nova borba.

Treća supruga Taha Akija upravo je vidjela kako joj sin pogiba naočigled. Sad se i njezin suprug borio, a nije se nadala da će pobijediti. Čula je svaku riječ koju su svjedoci pokolja kazali vijeću. Čula je priču o prvoj pobjedi Yaha Ute, i znala je da ga je tada spasilo to što mu se brat umiješao.

Treća je supruga izvadila nož iz pojasa jednoga sina koji je stajao kraj nje. Sve su to bili mladi sinovi, ne još stasali, i znala je da će izginuti kad im otac padne.

Treća je supruga potrčala prema Hladnoj vitlajući nožem. Hladna se osmjehnula, jedva odvrativši pogled od borbe sa starim vukom. Nije se bojala ni slabe ljudske žene, ni noža koji joj ne može ni zagrebat i kožu, i spremila se zadati smrtni udarac Taha Akiju.

A tada je treća supruga učinila nešto što Hladna nije očekivala. Pala je na koljena pod noge krvopijke i zarila nož u vlastito srce.

Krv je briznula kroz prste treće supruge i poprskala Hladnu. Krvopijka nije mogla odoljeti zovu svježje krvi iz tijela treće supruge. Nagonski se okrenula prema umirućoj, jer ju je žed načas nadvladala.

Ralje Taha Akija sklopile su se oko njezina vrata.

Tu borbi nije bio kraj, ali Taha Aki više nije bio sâm. Vidjevši majčinu smrt, dva mlada sina tako su pobješnjela da su u hipu poprimila lik svojih duhovnih vukova, premda još nisu bili muževi. Zajedno s ocem dokrajčili su stvorenje.

Taha Aki više se nije vratio u pleme, a ni u svoje ljudsko obličje. Jedan je dan proležao kraj tijela treće supruge, režeći kad bi je neko pokušao dotaknuti, a zatim je otišao u šumi i više se nikad nije vratio.

Nakon tog doba rijetko je dolazilo do nevolja s hladnima. Sinovi Taha Akija čuvali su pleme sve dok im sinovi nisu odrasli dovoljno da ih odmijene. Nikad nije bilo više od tri vuka u isti mah. To je bilo dovoljno. Povremeno bi neki krvopija prošao ovim krajevima, ali ulovili bi ga na prepad, jer ne bi očekivao vukove. Katkad bi i poneki vuk stradao, ali nikad više nisu bili pokošeni onako kao

taj prvi put. Naučili su kako se valja boriti s hladnima i to su znanje prenijeli s koljena na koljeno, iz vučijeg uma u vučiji um, iz duha u duh, s oca na sina.

Prolazilo je vrijeme, a potomci Taha Akija više nisu postajali vukovi nakon što bi stasali. Vukovi bi se vraćali tek vrlo rijetko, ako bi neki hladni bio blizu. Hladni su uvijek dolazili sami ili u paru, tako da je čopor ostajao malobrojan.

Zatim je došao veći koven, a vaši su se pradjedovi pripremili na borbu. Ali vođa se obratio Ephraimu Blacku kao da je čovjek i obećao mu da neće nauditi Quileuteima. U čudnim, žutim očima vidjela se izvjesna potvrda njegove tvrdnje da oni nisu poput drugih krvopija. Vukovi su bili malobrojniji; nije bilo potrebe da hladni nude pogodbu kad su mogli odnijeti prevagu. Ephraim je pristao. Ostali su vjerni svojoj strani dogovora, premda svojim prisustvom znaju privući druge.

A svojom su brojnošću silom stvorili veći čopor nego što ga je pleme ikad prije imalo”, rekao je stari Quil, a crne su mu oči, gotovo prekrivene naborima staračke kože, na trenutak pale na mene. “Osim, naravno, u doba Taha Akija”, rekao je, te uzdahnuo. “I tako sinovi našeg plemena opet nose onaj teret i dijele onu žrtvu koju su njihovi oci trpjeli prije njih.”

Dugi je trenutak vladala mrtva tišina. Živi potomci magije i legende gledali su jedni druge preko krijesa s tugom u očima. Svi osim jednoga.

“Teret”, podrugnuo se ispod glasa. “Meni je to baš super.” Quil je blago izbacio donju usnu.

S druge strane sve slabije vatre, Seth Clearwater – očiju razrogačenih od divljenja bratstvu plemenskih zaštitnika – kimnuo je glavom, slažući se s njime.

Billy se počeo tiho i prigušeno cerekati, a magija kao da je stala jenjavati zajedno sa sjajem žara. Odjednom je to opet bio tek krug prijatelja. Jared je bacio kamenčić na Quila, a svi su se nasmijali kad je ovaj na to poskočio. Tihi su razgovori zamrmorili oko nas, opušteni i zafrkantski.

Leah Clearwater nije otvorila oči. Učinilo mi se da vidim kako joj je nešto zasjalo na obrazu, poput suze, ali kad sam trenutak potom opet pogledala, više ničega nije bilo.

Ni Jacob ni ja ništa nismo rekli. Bio je tako miran kraj mene, disao je tako duboko i ravnomjerno, da sam pomislila da samo što nije zaspao.

Misli su mi bile tisuću godina daleko. Nisam mislila na Yaha Utu, ni na druge vukove, ni na prekrasnu Hladnu – *nju* sam sebi i prelako mogla predočiti. Ne, mislila sam na nekoga posve nevezanog uz magiju. Pokušavala sam zamisliti lice neimenovane žene koja je spasila cijelo pleme, treće supruge.

Obične ljudske žene, bez ikakvih posebnih darova ili moći. Tjelesno slabije i sporije od ijedne nemani u priči. Ali ona je bila ključ, rješenje. Ona je spasila svog supruga, svoje mlade sinove, svoje pleme.

Da su joj barem zapamtili ime...

Nešto mi je protreslo rame.

“Ajmo, Bells”, rekao mi je Jacob u uho. “Stigli smo.”

Zatreptala sam, zbunjena time što vatre više neka-ko nigdje nije bilo. Blenula sam u neočekivanu tamu, nastojeći razabrati gdje sam. Trebao mi je trenutak da shvatim kako se više ne nalazim na litici. Jacob i ja bili smo sami. Još uvijek sam bila pod njegovom rukom, ali sada nisam sjedila na tlu.

Kako sam dospjela u Jacobov auto?

“O, kvragu!”, zgranula sam se shvativši da sam zaspala. “Koliko je sati? Ma daj, gdje je taj glupi mobitel?” Potapšala sam se mahnjito po džepovima i nisam ga našla.

“Smiri se. Nije još ni ponoć. A ja sam ti ga već nazvao. Gledaj – eno ga, čeka te.”

“Ponoć?”, glupavo sam ponovila, još uvijek dezorijentirana. Zagledala sam se u mrak, a srce mi je jače zakucalo kad sam razabrala obličje volvoa na trideset metara. Uхватила sam kvaku.

“Evo”, rekao je Jacob i stavio mi nešto sitno u drugu ruku. Mobitel.

“Ti si nazvao Edwarda za mene?”

Oči su mi se dovoljno priviknule na mrak da razaberu blistavi osmijeh na Jacobovu licu. “Mislio sam, budem li se pristojno ponio, dobit ću više prilika da budem s tobom.”

“Hvala, Jake”, rekla sam mu dirnuto. “Zaista, hvala ti. I hvala što si me pozvao večeras. Ono je bilo...” Ponestalo mi je riječi. “Čovječe. To je stvarno bilo nešto.”

“A nisi čak ni ostala budna da vidiš kako gutam kravu.” Nasmijao se. “Ne, baš mi je drago što ti se свидjelo. Bilo mi je... drago. Što si bila tamo.”

U mračnoj daljini razabrala sam kretanje – nešto blijedog utvarno se kretalo spram crnih stabala. Koraci?

“Ma da, nije on baš strpljiv, zar ne?”, rekao je Jacob, opazivši što mi je odvuklo pažnju. “Samo ti idi. Ali brzo se vrati, okej?”

“Jasno, Jake”, obećala sam mu i odškrinula vrata. Hladni mi je zrak zapljusnuo noge, pa sam se stresla.

“Lijepo spavaj, Bells. I ništa se ti ne brini – ja ću noćas paziti na tebe.”

Zastala sam s jednom nogom na cesti. “Ne, Jake. Naspavaj se, bit će sa mnom sve u redu.”

“Jasno, jasno”, rekao je, ali zvučao je više kao da mi udovoljava nego kao da se slaže.

“Noć, Jake. Hvala.”

“Nioć, Bella”, prošaptao je kad sam požurila u mrak. Edward me ulovio na liniji razgraničenja.

“Bella”, rekao je s jakim olakšanjem u glasu; čvrsto me zagrlio.

“Bok. Oprosti što toliko kasnim. Zaspala sam i – ”

“Znam. Jacob mi je objasnio.” Krenuo je prema autu, a ja sam drveno glavinjala kraj njega. “Jesi li umorna? Mogu te ponijeti.”

“Ne brini.”

“Daj da te dovedemo kući i spremimo u krevet. Je li ti bilo lijepo?”

“Aha – bilo je fenomenalno, Edwarde. Da si bar mogao doći. Ne mogu ti to ni objasniti. Jakeov tata pričao nam je stare legende i bilo je baš... baš magično.”

“Morat ćeš mi to ispričati. Nakon što se naspavaš.”

“Neću ti ih uspjeti prepričati kako treba”, rekla sam i široko zijevnula.

Edward se zahihotao. Otvorio mi je vrata, unio me u auto i privezao pojasom.

Upalila su se jarka svjetla i prešla preko nas. Mahnula sam prema Jacobovim farovima, ali nisam znala je li opazio moju gestu.

Te večeri – nakon što sam se probila kroz Charlieja, koji me nije gnjavio koliko sam očekivala jer je Jacob bio nazvao i njega – nisam se smjesta svalila na krevet, već sam se nagnula kroz otvoreni prozor i pričekala da se Edward vrati.

Noć je bila iznenađujuće hladna, gotovo zimska. Nisam to ni primijetila na vjetrovitim liticama; manje zbog krijesa, a više zbog Jacobove blizine, pretpostavila sam.

Studene kapljice stale su mi udarati o lice kad je počela padati kiša.

Bilo je premračno da se vidi mnogo više od crnih, trokutastih omorika nošenih i povijanih vjetrom. Ali svejedno sam upinjala pogled, tražeći druge obrise u oluji. Blijedu siluetu što se utvarno kreće tamom... ili možda sjenovitu naznaku ogromnog vuka... Oči su mi bile preslabe.

Zatim sam opazila kretnju u noći, tik do sebe. Edward se provukao kroz moj otvoreni prozor, ruku hladnijih od kiše.

“Je li Jacob tamo vani?“, upitala sam ga i zadrhtala kad me Edward privukao i obgrlio jednom rukom.

“Da... negdje. A Esmee je krenula kući.”

Uzdahnula sam. “Tako je hladno i vlažno. Ovo nema smisla.” Opet sam zadrhtala.

Zahihotao se. “Hladno je samo tebi, Bella.”

Te noći mi je i u snu bilo hladno, možda zato što sam spavala u Edwardovom naručju. Ali sanjala sam da sam vani, na oluji, a vjetar mi nosi kosu u oči i zasljepljuje me. Stajala sam na kamenitom polumjesecu Prve plaže i nastojala razabrati kakve su to hitre prilike koje jedva razaznajem u mraku na rubu obale. Isprva nije bilo ničega osim bljeskova bjeline i crnine što jurcaju jedni prema drugima i zatim se plesno razmiču. A onda se, kao da je Mjesec odjednom granuo kroz oblake, sve razjasnilo.

Rosalie, kojoj je mokra i zlačana kosa padala sve do iza koljena, nasrtala je na ogromnog vuka – njuške prošarane sjedinama – kojega sam nagonski prepoznala kao Billyja Blacka.

Udarila sam u trk, ali otkrila da se krećem nesnosno sporim kretnjama sanjara. Pokušala sam se proderati, viknuti im da prestanu, ali vjetar mi je odnio glas i nisam mogla ni glasa pustiti od sebe. Stala sam mahati iznad glave, ne bih li im privukla pažnju. U ruci mi je nešto bljesnulo, i tek sam tada primijetila da mi desna ruka nije prazna.

Držala sam dug, oštar bodež, prastari i srebrni, prekriven skorenom, pocrnjelom krvlju.

Lecnula sam se vidjevši nož, i oči su mi se naglo otvorile i ugledale mirnu tamu moje sobe. Prvo sam shvatila da nisam sama, pa sam se okrenula zariti lice u Edwardova prsa, znajući da će slatki miris njegove kože otjerati moru od mene uspješnije nego bilo što drugo.

“Jesam li te probudio?“, šapnuo je. Čulo se šuštanje papira, listanje stranica, i tihi, tupi udar kad je nešto lagano palo na drveni pod.

“Nisi“, promumljala sam i spokojno uzdahnula kad me čvršće zagrlio. “Ružno sam sanjala.”

“Hoćeš li mi ispričati?”

Odmahnula sam glavom. “Preumorna sam. Možda ujutro, ako se još budem sjećala.”

Osjetila sam kako se nečujno protresao od smijeha.

“Ujutro“, složio se.

“Što si to čitao?“, promrmljala sam, ne baš sasvim budna.

“*Orkanske visove*“, rekao je.

Pospano sam se namrštila. “Mislila sam da ti se ta knjiga ne sviđa.”

“Ostavila si je vani“, prošaptao je, blagim me glasom uljukujuć u san. “Uostalom... što više vremena provodim s tobom, to mi ljudski osjećaji djeluju shvatljivije.

Otkrivam da uspijevam suosjećati s Heathcliffom bolje nego što sam prije i slutio.”

“Mmm”, uzdahnula sam.

Rekao je još nešto, nešto tiho, ali već sam bila zaspala.

Sutradan je svanula biserno siva zora, bez vjetra. Edward me upitao što sam ono sanjala, ali nisam se više mogla prisjetiti. Samo sam se sjećala da mi je bilo hladno i da mi je bilo drago što je on uz mene kad sam se probudila. Poljubio me, dovoljno dugo da mi srce zakuca jače, a onda je pošao kući da se presvuče i da uzme auto.

Brzo sam se obukla, bez naročitog izbora. Ko god bio taj koji mi je opljačkao košaru za rublje, sveo mi je garderobu na kritičku razinu. Da nije bilo tako strašno, to bi me ozbiljno ozlojedilo.

Kad sam krenula u prizemlje na doručak, opazila sam kako moj pohabani primjerak *Orkanskih visova* leži otvoren na podu, tamo gdje ga je Edward sinoć bacio, zadržavši mjesto na kojemu ga je čitao, kao što se i meni uvijek događalo s knjigama slomljenog hrpta.

Radoznalo sam uzela knjigu, pokušavajući se sjetiti što je on ono bio rekao. Nešto o tome da suosjeća ni manje ni više nego s Heathcliffom. To nikako nije moglo biti tačno; sigurno sam samo sanjala da je to rekao.

Tri riječi na otvorenoj stranici zapale su mi za oko, pa sam sagnula glavu da pažljivije pročitam ulomak. Govorio je Heathcliff, a monolog mi je bio dobro poznat.

I tu vidite razliku između naših osjećaja: da je on bio na mojemu mjestu, a ja na njegovu, sve i da sam ga mrzio toliko da mi se život pretvori u žuč, nikada ne bih na njega digao ruku. Slobodno me gledajte u nevjerici, ako vas je volja! Nikada ga ne bih izgnao iz njezina društva, dokle god ona želi biti u njego-

vome. No istom što njezino poštovanje mine, srce bih mu iščupao i krvi mu se napio! Ali, sve dotada – ako mi ne vjerujete, ne znate me – sve dotada, umirao bih malo-pomalo radije nego da mu jednu jedinu vlas na glavi taknem!

Četiri riječi koje su mi zapale za oko bile su “krvi mu se napio”.

Stresla sam se.

Da, svakako sam sanjala da je Edward rekao nešto pozitivno o Heathcliffu. A ova stranica vjerojatno nije bila ta koju je sinoć čitao. Knjiga se pri padu mogla otvoriti na bilo kojem mjestu.

12. VRIJEME

“Počujte što predviđam...”, kazala je Alice zlokobnim glasom.

Edward ju je krenuo bubnuti pod rebra, a ona mu se elegantno izmaknula.

“Pa dobro”, progundala je. “Edward me na ovo natjerao. Ali *stvarno* sam predvidjela da ćeš praviti više problema ako te iznenadim.”

Hodali smo prema autu nakon nastave, a ja nisam imala ni najblažeg pojma o čemu to ona govori.

“Razumljivo, molim?”, zatražila sam .

“Samo nemoj reagirati kao mala beba. Neću nikakve ispade.”

“E sad se stvarno bojim.”

“Dakle, ti – hoću reći, *mi* – imamo tulum za proslavu mature. Ništa naročito. Nema razloga da se šizi. Ali vidjela sam da ćeš *stvarno* pošiziti ako pokušam to

složiti kao iznenađenje” – plesnim je pokretom izbjegla Edwardovu ruku kad joj je krenuo našušuriti kosu – “a Edward je rekao da ti moram kazati. Ali nije to ništa. Obećavam.”

Teško sam uzdahnula. “Ima li smisla protiviti se?”

“Nipošto.”

“Okej, Alice. Doći ću. I patit ću svake sekunde.”

“Ma tako te volim! Usput, poklon mi je prekrasan. Nisi trebala.”

“Alice, i nisam!”

“O, znam ja to. Ali hoćeš.”

Panično sam stala mozgati ne bih li se sjetila što sam to ikada pomislila da bih joj mogla kupiti za maturu, tako da je to mogla vidjeti.

“Čudesno”, promrsio je Edward. “Kako neko tako sitan može biti tako iritantan?”

Alice se nasmijala. “Trebala dara za to.”

“Zar nisi mogla pričekati nekoliko tjedana da mi to kažeš?”, upitala sam je nadureno. “Sada ću se samo utoliko dulje uzrujavati.”

Alice me mrko pogledala.

“Bella”, kazala je polako. “Znaš li ti koji je danas dan?”

“Ponedjeljak?”

Zakolutala je očima. “Da. Danas je ponedjeljak... četvrti.” Uхватила me za lakat, okrenula u suprotnom smjeru i pokazala mi veliki žuti plakat zalijepljen za vrata dvorane. Na njemu je masnim crnim slovima pisao datum mature. Tačno za tjedan dana od danas.

“Danas je četvrti? *Juna?* Jeste li sigurni?”

Nisu mi odgovorili. Alice je samo tužno odmahнула glavom, pretvarajući se da je razočarana, a Edward je podigao obrve.

“Nije moguće! Kako se to dogodilo?” Pokušala sam prebrojati dane unatrag u glavi, ali nisam mogla shvatiti kamo su prije nestali.

Bilo mi je kao da mi je neko izmaknuo noge i srušio me na zemlju. Svi ti tjedni stresa i brige... nekako mi je, usred živciranja zbog vremena, vrijeme pobjeglo kroz prste. Nestao mi je prostor da se snađem, da smislim planove. Ponestalo mi je vremena.

A nisam bila spremna.

Nisam znala kako to izvesti. Kako se oprostiti od Charlieja i Renée... od Jacoba... od svoje ljudskosti.

Znala sam tačno što želim, ali odjednom sam se užasno uplašila da ću to i dobiti.

U teoriji, jedva sam čekala, čak izgarala od želje da smrtnost zamijenim za besmrtnost. Napokon, to je bio ključ ostanka uz Edwarda završava. A tu je bila i činjenica da me progone znani i neznani. Nije mi se mililo samo dokono sjediti i čekati, bespomoćna i slasna, da me neko od njih sustigne.

U teoriji, sve je to imalo smisla.

U praksi... znala sam jedino biti čovjek. Budućnost nakon toga bila mi je veliki, mračni bezdan koji neću upoznati sve dok ne skočim u njega.

To jednostavno saznanje, današnji datum – nešto tako očito da sam ga sigurno nesvjesno potiskivala – pretvorilo mi je rok do kojega sam nestrpljivo brojala dane u termin izlaska pred streljački vod.

Nekako sam nejasno bila svjesna toga da mi je Edward otvorio vrata auta, da Alice nešto priča sa stražnjeg sjedala, da kiša tuče o vjetrobran. Edward kao da je shvaćao da sam samo tjelesno uz njih; nije me pokušao prenuti iz ošamućenosti. Ili možda i jest, ali ja to više nisam mogla opaziti.

Završili smo u mojoj kući, gdje me Edward odveo do kauča i posjeo kraj sebe. Zagledala sam se kroz prozor, u tekuću, sivu izmaglicu, i pokušala razabrati kamo mi je nestala odlučnost. Zašto sada paničarim? Zнала sam da rok stiže. Zašto me sada plaši to što je stigao?

Ne znam koliko me dugo pustio da šutke piljim kroz prozor. Ali kiša se gubila u mraku kad mu je napokon dojadilo.

Stavio mi je hladne dlanove na obje strane lica i čvrsto pogledao zlaćanim očima u moje.

“Hoćeš li mi, molim te, reći o čemu razmišljaš? Prije nego što poludim?”

Što sam mu mogla reći? Da sam kukavica? Pokušala sam naći prave riječi.

“Usne su ti bijele. Reci nešto, Bella.”

Hučno sam izdahnula. Koliko sam to dugo držala dah?

“Datum me ulovio na prepad”, prošaptala sam. “To je sve.”

Pričekao je, lica prožetog brigom i sumnjičavošću.

Pokušala sam mu objasniti. “Nisam sigurna što da radim... što da kažem Charlieju... kako objasniti... što da...” Ušutjela sam.

“To nema veze s proslavom?”

Namrštila sam se. “Ne. Ali hvala što si me podsjetio.”

Kiša je postala glasnija dok mi je proučavao lice.

“Nisi spremna”, prošaptao je.

“Jesam”, smjesta sam slagala, reagirajući refleksno. Bilo mi je jasno da me prozreo, pa sam duboko udahnu-la i kazala mu istinu. “Moram biti.”

“Ništa ti ne moraš biti.”

Osjetila sam kako mi panika izbija u očima kad sam počela nečujno navoditi razloge. “Victoria, Jane, Caius, ko god da mi je ono bio u sobi... !”

“Utoliko imaš više razloga da pričekaš.”

“To uopće nema smisla, Edwarde!”

Čvršće mi je pritisnuo lice dlanovima i progovorio polako i odlučno.

“Bella. Nijedno od nas nije imalo izbora. Vidjela si kakav je to utjecaj imalo... naročito na Rosalie. Svi smo se mučili ne bi li se pomirili s nečim što se dogodilo potpuno bez našeg utjecaja. Neću dopustiti da to za tebe tako prođe. Ti ćeš *imati* izbora.”

“Ja sam već izabrala.”

“Nećeš ga održati samo zato što ti mač visi nad glavom. Mi ćemo se pobrinuti za probleme, a ja ću se pobrinuti za tebe”, zavjetovao mi se. “Kada ovo prođe, i kada te ništa više ne bude tjeralo, onda možeš odlučiti da mi se pridružiš ako to još želiš. Ali ne zato što se bojiš. Nećeš silom ući u ovo.”

“Carlisle mi je obećao”, promumljala sam, protivеći se iz navike. “Nakon mature.”

“Ne dok ne budeš spremna”, kazao je sigurnim tonom. “I definitivno ne sve dok osjećaš da si u opasnosti.”

Nisam mu odgovorila. Nisam imala snage za raspravu; nisam znala gdje mi je nestala odlučnost.

“Eto.” Poljubio me u čelo. “Nemaš nikakvih razloga za brigu.”

Drhtavo sam se nasmijala. “Nikakvih, osim bliske propasti.”

“Imaj povjerenja u mene.”

“Imam.”

Još mi je promatrao lice, čekajući da se opustim.

“Smijem te nešto pitati?”, rekla sam.

“Što god želiš.”

Oklijevala sam, grizući usnu, a onda mu postavila drugo pitanje, a ne ono koje me zabrinjavalo.

“Što ću ja to kupiti Alice za maturu?”

Zacerekao se. “Izgledalo je kao da nama oboma kupuješ ulaznice za koncert – ”

“Ma tačno!” Tako mi je laknulo da sam se gotovo osmjehnula. “Za koncert u Tacomi. Vidjela sam prošli tjedan reklamu u novinama, i mislila sam da bi vam se to svidjelo, jer si rekao da je CD dobar.”

“To si se sjajno sjetila. Hvala ti.”

“Nadam se da nisu rasprodane.”

“Najbitnije je ono što si mislila. Bar bih ja to trebao znati.”

Uzdahnula sam.

“Još si me nešto namjeravala pitati”, rekao je.

Namrštila sam se. “Dobar si.”

“Imam puno prakse u čitanju tvog lica. Pitaj me.”

Sklopila sam oči i primaknula se, skrivajući lice u njegovim prsima. “Ne želiš da postanem vampirica.”

“Ne, ne želim”, blago je rekao, a onda pričekao nastavak. “To nije bilo pitanje”, ubrzo me podsjetio.

“Pa... Brine me... *razlog* zašto tako misliš.”

“Brine te?” Iznenađeno se usredotočio na tu riječ.

“Hoćeš li mi reći zašto? Cijelu istinu, ne mareći za moje osjećaje?”

Načas se premišljao. “Ako ti odgovorim, hoćeš li mi onda *objasniti* kakvo je to pitanje?”

Kimnula sam, ne otkrivajući lice.

Duboko je udahnuo prije nego što će odgovoriti. “Mogla bi toliko bolje proći, Bella. Znam da *ti* vjeruješ da imam dušu, ali ja nisam posve uvjeren u to, a dovesti tvoju u pitanje...” Polako je odmahnuo glavom. “Dopustiti da se to dogodi – da postaneš isto što i ja samo zato da te nikad ne moram izgubiti – meni bi bio naj-

sebičniji zamisliv čin. Želim to više od svega – za *sebe*. Ali za tebe želim toliko više. Popustiti – to bi mi bio čisti zločin. Nikada neću učiniti ništa sebičnije, sve i da poživim vječno.

Kad bi bar postojao način da postanem čovjek za tebe – kakva god cijena bila, platio bih je.”

Stajala sam vrlo mirno i pažljivo ga slušala.

Edward, znači, smatra da bi to *bilo sebično* od njega.

Osjetila sam kako mi se smiješak polako razliježe licem.

“Znači... nije da se bojiš da ti se... neću toliko sviđati kad se promijenim – kad više ne budem bila meka i topla, i kada ću drugačije mirisati? Ti me to stvarno želiš zadržati, kakva god ja ispala?”

Oštro je izdahnuo. “Tebe je brinulo to da mi se nećeš *sviđjeti*?”, naglo me upitao. A onda, prije nego što sam mu mogla odgovoriti, prasnuo je u smijeh. “Bella, prilično si intuitivna, ali znaš biti tako tupa!”

Znala sam da će mu to zvučati glupo, ali laknulo mi je. Ako me doista želi, moći ću podnijeti ostatak... nekako. *Sebičnost* mi je odjednom izgledala kao predivna riječ.

“Ne bih rekao da shvaćaš koliko bi meni lakše bilo, Bella”, rekao je, a u glasu mu se još čuo tračak smijeha, “kad ne bih cijelo vrijeme morao davati sve od sebe da te ne ubijem. Svakako ima stvari koje će mi nedostajati. Na primjer, ovo...”

Pogledao me u oči i pomilovao mi obraz, a ja sam osjetila kako mi krv navire u lice. Blago se nasmijao.

“I zvuk tvog srca”, nastavio je ozbiljnijim tonom, ali još s blagim smiješkom. “To je najznačajniji zvuk u mom svijetu. Sada ga tako dobro znam da bih ga, kunem ti se, mogao razabrati kilometrima daleko. Ali ništa

od toga nije bitno. *Ovo*”, rekao je i uhvatio mi lice rukama. “*Ti*. To ću zadržati. Uvijek ćeš biti moja Bella, samo malčice trajnija.”

Uzdahnula sam i pustila da mi se oči spokojno sklope, oslonjena na njegove ruke.

“Hoćeš li ti sada meni dati jedan odgovor? Cijelu istinu, ne mareći za moje osjećaje?”, upitao me.

“Naravno”, smjesta sam mu odgovorila, iznenađeno otvorivši oči. Što ga to zanima?

Polako je izgovorio riječi. “Ne želiš biti moja supruga.”

Srce mi je stalo, a zatim jurnulo u trk. Hladan znoj orosio mi je zatiljak, a ruke su mi se pretvorile u led.

Pričekao je, gledajući i osluškujući kako ću reagirati.

“To nije pitanje”, napokon sam prošaptala.

Spustio je pogled, tako da su mu trepavice bacile duge sjene niz jagodice, spustio ruke s mog lica i uzeo mi smrznutu lijevu šaku. Poigravao se mojim prstima kad je progovorio.

“Brine me zbog čega tako misliš.”

Pokušala sam progutati slinu. “Ni to nije pitanje”, prošaptala sam.

“Molim te, Bella.”

“Istinu?”, upitala sam ga, tek nijemo oblikujući riječi ustima.

“Naravno. Mogu je podnijeti, o čemu god da se radi.”

Duboko sam udahnula. “Smijat ćeš mi se.”

Zgranuto me pogledao u oči. “Smijati? To mi je nezamislivo.”

“Vidjet ćeš”, promrsila sam, a onda uzdahnula. Lice mi je prešlo iz bljedila u rumenilo u naglom naletu tuge. “Pa dobro, okej! Sigurna sam da će ti to zvučati kao ne-

kakva velika šala, ali, stvarno! Kad mi je to tako... tako... tako *neugodno!*", priznala sam mu i opet sakrila lice u njegova prsa.

Usljedita je kratka stanka.

"Ne shvaćam."

Zabacila sam glavu i strogo ga pogledala, te ga napala u izljevu bijesa, ratoborna od neugodnosti.

"Ja ti nisam *jedna od onih*, Edwarde. Jedna od onih seljanki koje se udaju odmah nakon gimnazije jer ih je dečko napumpao! Znaš li ti što bi ljudi rekli? Shvaćaš li ti koje je ovo stoljeće? Ljudi jednostavno ne stupaju u brak s osamnaest godina! Bar ne pametni ljudi, odgovorni, zreli ljudi! Nikad nisam htjela biti jedna od onih! Ja nisam takva..." Ušutjela sam, jer mi je ponestalo energije za svađu.

Bilo je nemoguće protumačiti Edwardovo lice dok je razmišljao o mom odgovoru.

"To je sve?", napokon me upitao.

Trepnula sam. "Zar to nije dovoljno?"

"Nije stvar u tome da ti je više stalo do... same besmrtnosti, nego do mene?"

A onda, premda sam predvidjela da će se *on* nasmijati, odjednom ja bila ta koja je prasnula u smijeh.

"Edwarde!", nekako sam procijedila kroz grčeve cecerkanja. "A ja sam ti... uvijek... mislila... da si ti... toliko... *pametniji* od mene!"

Uhvatio me u naručje, i osjetila sam da se smije zajedno sa mnom.

"Edwarde", rekla sam, uspijevajući s malim naporom progovoriti jasnije, "vječnost nema smisla bez tebe. Ne bih htjela provesti jedan jedini dan bez tebe."

"Pa, sad mi je lakše", rekao je.

“Ipak... to ništa ne mijenja.”

“Svejedno, lijepo je razumjeti o čemu je riječ. A ja shvaćam tvoje stanovište, Bella, doista ga shvaćam. Ali bilo bi mi istinski drago kad bi ti pokušala uzeti moje u obzir.”

Tada sam već bila došla sebi, pa sam kimnula glavom i pokušala suspregnuti mrštenje.

Tekuće zlato njegovih očiju hipnotički me omamilo kad me čvrsto pogledao.

“Shvaćaš, Bella, ja sam uvijek bio *jedan od onih*. U mom svijetu, ja sam već bio odrastao čovjek. Nisam tražio ljubav – ne, previše sam žarko želio biti vojnik; na umu mi je bila jedino idealizirana slava ratovanja koju su tada prodavali kandidatima za novačenje – ali da sam tada našao...” Zastao je i nakrivio glavu. “Mislio sam reći, da sam našao *neku*, ali to nije tačno. Da sam našao *tebe*, nemam ni tračka sumnje u to što bih uradio. Bio sam *jedan od onih*, koji bi – čim bi otkrio da si ti ono što tražim – kleknuo na jedno koljeno i dao sve od sebe da pridobije tvoju ruku. Poželio bih te za cijelu vječnost, čak i tada, kad ta riječ nije imala posve iste konotacije.”

Osmjehnuo mi se onim svojim izvijenim smiješkom.

Skamenjeno sam zurila u njega razrogačenih očiju.

“Diši, Bella”, podsjetio me, smiješeći se.

Počela sam disati.

“Shvaćaš li moju stranu, Bella, barem malo?”

I shvaćala sam je, bar na trenutak. Ugledala sam sebe u dugoj suknji i čipkastoj bluzi s visokim ovratnikom, kose podignute u bujnu pundžu. Ugledala sam Edwarda kao naočita kavalira u svijetlom odijelu s buketom poljskog cvijeća u ruci, gdje sjedi kraj mene na ljuljački na trijemu.

Odmahnula sam glavom i progutala knedlu. Upravo me puknula *Anne od Zelenih zabata*.

“Gledaj u čemu je stvar, Edwarde”, rekla sam drhtavim glasom, izbjegavajući pitanje. “Što se mene tiče, *brak* i *vječnost* nisu pojmovi koji se međusobno isključuju, a ni međusobno uključuju. A kako zasad živimo u mom svijetu, možda bi bilo najbolje da idemo ukorak s vremenom, ako me shvaćaš.”

“Ali, s druge strane”, otpovrnuo mi je, “uskoro ćeš potpuno napustiti vrijeme kao takvo. Pa zašto da onda prolazni običaji jedne izdvojene kulture toliko utječu na tu odluku?”

Napučila sam usne. “Kad si u Rimu?”

Nasmijao mi se. “Ne moraš danas reći ni da ni ne, Bella. Makar je dobro shvatiti obje strane, zar ne?”

“Znači, tvoj uvjet... ?”

“Još uvijek vrijedi. Doista shvaćam što želiš reći, Bella, ali ako želiš da te osobno promijenim...”

“Dam, dam, da-dam”, zapjevušila sam u bradu. Htjela sam da zvuči kao svadbena koračnica, ali nekako je ispalo sličnije pogrebnoj maršu.

Vrijeme je nastavilo prebrzo protjecati.

Ta je noć proletjela bez snova, a onda je svanulo jutro i matura mi se našla pred nosom. Morala sam još naučiti hrpu gradiva za završne ispite, a znala sam da neću proći ni polovicu u ovih nekoliko preostalih dana.

Kad sam sišla na doručak, Charlie je već bio otišao. Ostavio je novine na stolu, što me podsjetilo da moram nešto kupiti. Ponadala sam se da novine još donose oglas; trebao mi je broj telefona da kupim glupe ulaznice. Nije mi to djelovalo kao neki naročiti poklon sada

kad više nije bilo iznenađenja. Naravno, nikada nije najpreporučljivije pokušati iznenaditi Alice.

Mislila sam okrenuti list odmah na rubriku zabave, ali pažnju mi je privukao masni, crni naslov. Osjetila sam drhtaj straha kad sam se nagnula bliže da pročitam članak na naslovnici.

SEATTLE TRPI TEROR UBOJSTAVA

Prošlo je manje od desetljeća otkako je grad Seattle bio poprište lova na najmasovnijeg serijskog ubojicu u povijesti SAD-a. Gary Ridgway, Ubojica s rijeke Green, osuđen je za ubojstvo 48 žena.

Danas se opsjednuti Seattle mora suočiti s mogućnošću da se u njemu upravo u ovom trenutku krije neko još užasnije čudovište.

Policija ne naziva skorašnji niz umorstava i nestanaka djelom serijskog ubojice. Barem ne zasad. Ne želi se povjerovati da bi toliki pokolj mogao biti djelo usamljenog pojedinca. Taj bi ubojica – ako je doista riječ o jednoj osobi – u tom slučaju bio odgovoran za 39 povezanih umorstava i nestanaka u samo tri protekla mjeseca. Za usporedbu, Ridgwayjev ubilački pohod, koji je odnio 48 žrtava, odvio se u razdoblju od 21 godine. Ako se ove pogibije mogu povezati s jednim čovjekom, onda je riječ o najbjesomučnijem divljanju serijskog ubojice u američkoj povijesti.

Policija je ipak sklonija pretpostavljati da su umorstva djelo neke bande. Tu teoriju podupire sama brojnost žrtava, kao i činjenica da se u odabiru žrtava ne može razaznati nikakav obrazac.

Od Jacka Trbosjeka do Teda Bundyja, mete serijskih ubojstava obično su vezane sličnom dobi, spolom,

rasom, ili spojem tih triju osobina. Ovaj val zločina odnio je žrtve u rasponu od petnaestogodišnje odlikašice Amande Reed do šezdeset sedmogodišnjeg umirovljenog poštara Omara Jenksa. Spol povezanih žrtava u gotovo je ravnomjernom omjeru, 18 žena i 21 muškarac. Žrtve se rasno razlikuju: bijelci, Afroamerikanci, Hispanoamerikanci i Azijci.

Čini se da je izbor nasumičan. Motiv je naizgled ubijanje iz puke želje za ubijanjem.

Zašto se onda uopće razmišlja o mogućnosti da je to serijski ubojica?

Način djelovanja iz slučaja u slučaj dovoljno je sličan da se isključi mogućnost nepovezanih zločina. Svaka otkrivena žrtva bila je spaljena do te mjere da ju je bilo nužno identificirati prema zubarskom kartonu. Paljevina ukazuje na korištenje katalizatora, poput benzina ili alkohola; međutim, još nije nađen ni trag nikakvog katalizatora. Sva su tijela nehaljno odbačena, bez nastojanja da ih se prikrije.

Još groznije je to što većina posmrtnih ostataka otkriva tragove brutalnog nasilja – slamanja i trganja kostiju nekim silovitim pritiskom – do kojega je, prema sudu forenzičara, došlo prije vremena smrti, iako je teško biti siguran u takve zaključke, s obzirom na stanje dokaznog materijala.

Na mogućnost serijskog ubojice ukazuje još jedna sličnost: ni na jednom mjestu zločina nema ni najmanjeg traga dokaza, izuzev samih ostataka. Nije ostavljen ni otisak prsta, ni trag automobilskih guma, ni strana vlas. Nije opažena nijedna sumnjiva osoba vezana uz nestanke.

Tu su onda i sami nestanci – nipošto neupadljive

prirode. Nijednu se žrtvu ne bi moglo smatrati lakom metom. Nijedna nije bjegunac od kuće ili beskućnik, kakvi vrlo lako nestaju, a nestanci se vrlo rijetko prijavljuju. Žrtve su nestajale iz svojih kuća, stanova na četvrtom katu, iz rekreacijskog centra, sa svadbenog pira. Možda najnevjerojatniji slučaj: tridesetogodišnji amaterski boksač Robert Walsh ušao je u kino s djevojkom; nekoliko minuta nakon početka projekcije, shvatila je da ga nema na njegovom mjestu. Tijelo mu je pronađeno samo tri sata potom, kad su vatrogasci pozvani da ugase zapaljeni kontejner za smeće trideset kilometara odande.

Još se jedan obrazac može razabrati iz umorstava: sve su žrtve nestale noću.

A najstrašniji obrazac? Ubrzavanje. Šest umorstava počinjeno je u prvih mjesec dana, jedanaest u drugih. Dvadeset dva dogodila su se samo u proteklih deset dana. A policija nije ništa bliža otkrivanju počinitelja nego nakon otkrića prvog pougljenisanog trupla.

Dokazi su proturječni, djela su užasna. Neka nova, nemilosrdna banda, ili nesmiljeno aktivan serijski ubojica? Ili nešto posve drugo, u što policija još ni ne sumnja?

Neporeciv je samo jedan zaključak: nešto grozomorno vrebalo u Seattleu.

Tek sam iz trećeg pokušaja uspjela pročitati tu posljednju rečenicu, jer su mi ruke silovito drhtale.

“Bella?”

Premda me Edward oslovio tiho i ne posve neočekivano, bila sam tako usredotočena na članak da sam se zgranula, a u glavi mi se zavrtjelo.

Stajao je naslonjen na dovratak, skupljenih obrva. Zatim se u hipu našao kraj mene i uhvatio mi ruku.

“Jesam li te prepaao? Ispričavam se. Pokucao sam, znaš...”

“Ne, ne”, brzo sam rekla. “Jesi li vidio ovo?”, pokazala sam mu novine.

Čelo mu se naboralo od mrštenja.

“Nisam još vidio današnje vijesti. Ali znao sam da se pogoršava. Moramo nešto učiniti... brzo.”

To mi se nije sviđjelo. Bilo mi je grozno da se bilo ko od njih izlaže riziku, a taj neko ili to nešto što divlja Seattleom počinjalo me istinski plašiti. Ali pojam dolaska Voltura bio mi je jednako strašan.

“Što kaže Alice?”

“U tome i jest problem.” Namrštio se još jače. “Ništa ne uspijeva vidjeti... premda smo već pet-šest puta odlučili provjeriti o čemu se radi. Ona polako gubi samopouzdanje. Smatra da joj previše toga promiče ovih dana, da nešto nije u redu. Da joj vidovitost možda jenjava.”

Gledala sam ga razrogačenih očiju. “Je li to moguće?”

“Ko zna? Niko to nikad nije istražio... ali čisto sumnjam. Takve se sposobnosti obično uvećavaju s vremenom. Pogledaj Ara i Jane.”

“Pa što onda nije u redu?”

“Što očekuješ, to ćeš i dobiti, rekao bih. Stalno čekamo da Alice nešto vidi, da možemo krenuti... a ona ne vidi ništa jer nećemo krenuti sve dok ona nešto doista ne opazi. I tako nas ona tamo ne može vidjeti. Možda ćemo morati to izvesti naslijepo.”

Zadrhtala sam. “Ne.”

“Ide li ti se danas baš izrazito na nastavu? Ostalo je samo još nekoliko dana do završnih ispita; nećemo slušati novo gradivo.”

“Mislim da ću preživjeti jedan dan bez škole. Što ćemo raditi?”

“Htio bih porazgovarati s Jasperom.”

Opet Jasper. Zaista čudno. U obitelji Cullen Jasper se uvijek nalazio pomalo po strani. Sudjelovao je u zbivanjima, ali nikad nije bio u njihovom središtu. Prešutno sam podrazumijevala da je tu samo zbog Alice. Slutila sam da bi otišao kamo god treba za Alice, ali da mu ovakav način života nije prvi izbor. Vjerojatno mu je bilo teže održavati ga upravo zato što mu je bio manje predan od ostalih.

U svakom slučaju, nikad nisam vidjela da se Edward smatra ovisnim o Jasperu. Opet sam se upitala na što je mislio kad je rekao da je Jasper stručnjak. Stvarno nisam mnogo znala o Jasperovoj prošlosti, tek toliko da je došao odnekud s juga prije nego što ga je Alice našla. Iz nekog razloga Edward se uvijek klonio svih pitanja vezanih uz njegovog najnovijeg brata. A meni je taj visoki, plavokosi vampir s izgledom sjetne filmske zvijezde od uvijek djelovao previše nedostupno da ga izravno upitam.

Po dolasku u kuću zatekli smo Carlislea, Esme i Jaspera kako pažljivo gledaju vijesti, iako je televizor bio tako stišan da ništa nisam mogla razumjeti. Alice je sjedila na najdonjoj stepenici velikog stubišta, oslonivši obeshrabreno lice na dlanove. Kad smo ušli, Emmett je išetao iz kuhinje, djelujući savršeno opušteno. Emmetta nikad ništa nije uzrujavalo.

“Hej, Edwarde. Markiraš, Bella?” Iscerio mi se.

“Oboje markiram”, podsjetio ga je Edward.

Emmett se nasmijao. “Da, ali ona prvi put pohađa gimnaziju. Možda nešto propusti.”

Edward je prevrnuo očima, ali inače je zanemario svog najdražeg brata. Bacio je novine Carlisleu.

“Jesi li vidio da sada razmišljaju o mogućnosti da je to serijski ubojica?”, upitao ga je.

Carlisle je uzdahnuo. “Dva stručnjaka cijelo jutro raspravljaju o toj mogućnosti na CNN-u.”

“Ne možemo dopustiti da se to nastavi.”

“Idemo odmah”, rekao je Emmett, odjednom gorljivo. “Umirem od dosade.”

S kata je niza stubište dopro prodoran siktaj.

“Koji je ona pesimist”, promrsio si je Emmett u bradu.

Edward se složio s Emmettom. “Morat ćemo otići u nekom trenutku.”

Rosalie se pojavila na vrhu stuba i polako počela silaziti. Lice joj je bilo prazno, bezizražajno.

Carlisle je odmahivao glavom. “Zabrinut sam. Nikad se prije nismo miješali u ovakve situacije. Nije to naš posao. Mi nismo Volturi.”

“Ne bih da Volturi moraju ovamo doći”, rekao je Edward. “To bi nam jako skratilo vrijeme reakcije.”

“I svi ti nedužni ljudi u Seattleu”, promrmljala je Esme. “Nije u redu pustiti ih da ovako stradavaju.”

“Znam”, uzdahnuo je Carlisle.

“O”, rekao je naglo Edward i blago okrenuo glavu da pogleda Jaspera. “Nije mi to palo na pamet. Tako dakle. U pravu si, sigurno je u tome stvar. Pa, to sve mijenja.”

Nisam bila jedina koja ga je zbunjeno pogledala, ali možda sam bila jedina koja ga nije pogledala pomalo ozlojeđeno.

“Mislim da bi bilo bolje da to objasniš ostalima”, rekao je Edward Jasperu. “Koja bi mogla biti svrha toga?” Edward je počeo koračati prostorijom, zagledan u pod, zadubljen u misli.

Nisam vidjela kad je ustala, ali Alice se našla pokraj mene. “Što on to blebeće?”, upitala je Jaspera. “Čega si se to sjetio?”

Činilo se da Jasperu nije drago što se našao u središtu pažnje. Oklijevao je, nastojeći pročitati izraze svakog lica u krugu – jer svi su mu prišli da čuju što će reći – a onda su mu oči zastale na mojem licu.

“Zbunjena si”, kazao mi je vrlo tiho svojim dubokim glasom.

Nije bilo pitanja u njegovoj izjavi. Jasper je znao što ja osjećam, što svi osjećaju.

“Svi smo mi zbunjeni”, progundao je Emmett.

“Vi sebi možete dopustiti čekanje”, kazao mu je Jasper. “I Bella bi ovo trebala shvatiti. Ona je sad naša.”

Iznenadio me tim riječima. Imala sam tako malo veze s Jasperom, pogotovo otkako me pokušao ubiti za moj prošli rođendan, da nisam shvatila da on tako gleda na mene.

“Koliko ti znaš o meni, Bella?”, upitao me Jasper.

Emmett je teatralno uzdahnuo i svalio se na kauč da napadno nestrpljivo pričekava.

“Ne baš mnogo”, priznala sam.

Jasper se okrenuo prema Edwardu, koji je podigao glavu i pogledao ga u oči.

“Ne”, odgovorio je Edward njegovoj misli. “Siguran sam da možeš razumjeti zbog čega joj nisam ispričao tu priču. Ali sada bi je vjerojatno trebala čuti.”

Jasper je zamišljeno kimnuo glavom, a onda počeo podvrtati rukav svog pulovera boje bjelokosti.

Gledala sam ga razdoznalo i zbunjeno, nastojeći shvatiti što on to radi. Stavio je svoje zapešće pod rub sjenila podne svjetiljke pokraj njega, blizu sjaja gole žarulje, i

prstom prešao preko ispupčenog polumjesečastog traga na blijedoj koži.

Trebao mi je trenutak da shvatim zašto mi taj oblik djeluje neobično poznato.

“O”, kazala sam bez daha kad mi je odjednom sinulo. “Jaspere, imaš potpuno isti ožiljak kao i ja.”

Ispružila sam ruku. Srebrnkasti se polumjesec jasnije vidio na mojoj kremastoj koži nego na njegovoj boje alabastera.

Jasper se blijedo osmjehnuo. “Imam ja mnogo ožiljaka koji su takvi kao tvoj, Bella.”

Jasperovo je lice bilo tajanstveno kad je podigao rukav svoga tankog pulovera dalje uz ruku. Isprva mi oči nisu uspjele razaznati teksturu koja mu je gusto prekrivala kožu. Zaobljeni polumjeseci križali su se u paperjast uzorak koji se, onako bijel na bijelome, vidio samo zato što je jarki sjaj svjetiljke nad njim reljefno razlučivao blaga uzdignuća na koži, ocrtavajući obličja plitkim sjenama. A onda sam razabrala da uzorak tvore pojedinačni polumjeseci poput onoga na njegovom zapešću... onoga na mojoj ruci.

Opet sam pogledala vlastiti mali, usamljeni ožiljak – i sjetila se kako sam ga dobila. Zagledala sam se u oblik Jamesovih zuba, zauvijek upisan u moju kožu.

A onda sam zinula u čutu i zagledala se u njega. “Jaspere, pa *što* se to tebi dogodilo?”

13. NOVOROĐENI

“Isto što se dogodilo tvojoj ruci”, odgovorio mi je Jasper tiho. “I tako tisuću puta.” Nasmijao se, pomalo sažalno, i dotaknuo nadlakticu. “Naš otrov je jedino što nam ostavlja ožiljak.”

“*Zašto?*” Zgranuto sam blenula u njegovu istančano izbrazdanu kožu, iako sam znala da ne bih smjela.

“Nisam imao posve isti... odgoj kao i moja usvojena braća i sestre. Moji počeci bili su nešto sasvim drugo.” Glas mu je pri kraju postao tvrd.

Zgroženo sam zinula i pogledala ga.

“Prije nego što ti ispričam svoju priču”, rekao je Jasper, “mora ti biti jasno da u našem svijetu postoje mjesta, Bella, gdje se životni vijek onih koji ne stare mjeri sedmicama, a ne stoljećima.”

Ostali su to već prije bili čuli. Carlisle i Emmett opet su se posvetili gledanju televizije. Alice je šutke otišla sje-

sti ispred Esme. Ali Edward je bio jednako uživljen kao i ja; osjećala sam njegov pogled na licu dok je iščitavao svaki treptaj mojih emocija.

“Kako bi doista shvatila razlog, moraš sagledati svijet iz drugačije perspektive. Moraš zamisliti kako on izgleda moćnima, pohlepnima... navijek žednima.

Shvaćаш, na ovome svijetu ima mjesta koja su za nas poželjnija od drugih. Mjesta gdje možemo biti nesputaniji, a svejedno izbjeći da nas se otkrije.

Zamisli, primjerice, kartu zapadne polutke. Zamisli svaki ljudski život na njoj kao crvenu tačkicu. Što je negdje crvenije, to se lakše mi – pa, oni koji tako žive – možemo nesmetano hraniti.”

Zadrhtala sam na prizor u svojoj glavi, na riječ *hraniti*. Ali Jaspera nije bilo briga hoće li me prestrašiti, nije me pretjerano štitio, kao Edward neprestano. Nastavio je bez zaustavljanja.

“Ne kažem da koveni na Jugu baš mare za to hoće li ih ljudi primijetiti ili ne. Volturi su ti koji ih drže pod paskom. Južni se koveni jedino njih boje. Kad ne bi bilo Voltura, nas ostale brzo bi se otkrilo.”

Namrštila sam se kad sam čula kako je izgovorio to ime – s poštovanjem, gotovo sa zahvalnošću. Bilo mi je teško prihvatiti pojam Voltura kao pozitivaca u bilo kojem pogledu.

“Sjever je, razmjerno gledano, vrlo civiliziran. Tu smo uglavnom nomadi kojima dan godi koliko i noć, i puštamo da ljudi ništa ne sumnjajući stupaju u doticaj s nama – anonimnost je svima nama bitna.

Na Jugu je svijet drugačiji. Tamo besmrtnici izlaze samo noću. Dane provode u smišljanju svog idućeg poteza, ili predviđanju neprijateljevog. Jer na Jugu se ratu-

je, neprestano ratuje već stoljećima, bez i trenutka primirja. Tamošnji koveni jedva da primjećuju postojanje ljudi, osim kao što vojnici primijete krdo krava kraj puta – kao lako dostupnu hranu. Trude se da ih krdo ne opazi isključivo zbog Voltura.”

“Ali zbog čega ratuju?”, upitala sam ga.

Jasper se osmjehnuo. “Sjećaš se karte sa crvenim tačkicama?”

Pričekaao je, pa sam kimnula glavom.

“Bore se za kontrolu nad najgušćim crvenilom.

Shvaćaš, nekome je svojedobno palo na pamet da bi se, kad bi bio jedini vampir u, recimo, Ciudad de México, pa, onda bi se mogao svake noći hraniti jedanput, dvaput, triput, a niko to nikada ne bi primijetio. I taj je tako stao kovati planove da se riješi konkurencije.

Drugima je isto to palo na pamet. Jedni su smislili djelotvorniju taktiku od drugih.

Ali najdjelotvorniju taktiku izumio je prilično mlad vampir po imenu Benito. Prvi put se za njega čulo kad je stigao odnekud sjeverno od Dallasa i izmasakrirao dva mala koveni koja su dijelila teritorij u blizini Houstona. Dvije noći iza toga suprotstavio se mnogo snažnijem klanu saveznika koji su prisvojili Monterrey na sjeveru Meksika. I tu je odnio pobjedu.”

“Kako je odnio pobjedu?”, upitala sam radoznalo, ali oprezno.

“Benito je stvorio vojsku novorođenih vampira. Bio je prvi koji se toga sjetio, i u početku je bio nezaustavljiv. Vrlo mladi vampiri su neobuzdani i divlji, gotovo ih je nemoguće kontrolirati. Jednom se novorođenom još i može nekako dokazati nešto, naučiti ga suzdržavanju, ali njih deset, petnaest na okupu prava su noćna

mora. Okomit će se jedni na druge jednako lako kao i na neprijatelja protiv kojeg ih se pošalje. Benito je morao stalno stvarati nove jer su se borili međusobno, te zato što su kovani koje je desetkovao uništili preko polovice njegove borbene sile prije nego što su izgubili.

Shvaćać, premda su novorođeni opasni, ipak ih je moguće poraziti ako se zna što se radi. Nevjerojatno su tjelesno snažni tijekom, otprilike, prvih godinu dana, pa će s lakoćom smožđiti starijeg vampira ako im se dopusti okršaj čistom snagom. Ali oni su robovi svojih nagona, pa stoga i predvidljivi. Obično nemaju vještine u borbi, samo sirovu snagu i žestinu. I, u dotičnom slučaju, nadmoćnu brojnost.

Vampiri u južnom Meksiku shvatili su što im se sprema, pa su učinili jedino što su im je palo na pamet kako bi parirali Benitu. Stvorili su vlastite vojske...

Otvorila su se vrata pakla – i to mislim doslovnije nego što možeš zamisliti. I mi besmrtnici imamo svoje povijesti, a taj se rat nikad neće zaboraviti. Jasno, nisu to bili laki dani ni za ljude u Meksiku.”

Stresla sam se.

“Kad je broj žrtava dosegao razmjere epidemije – ustvari, vaše povijesti pripisuju pad broja stanovnika zarazi – Volturi su se napokon umiješali. Cijela se garda okupila i potražila svakog novorođenog u donjoj polovici sjevernoameričkog kontinenta. Benito se utaborio u Puebli, stvarajući vojsku što je brže mogao ne bi li napao glavni plijen – Ciudad de México. Volturi su počeli s njim, te prešli na ostale.

Svako koga su našli s novorođenima bio je pogubljen na licu mjesta, a kako su se svi nastojali zaštititi od Benita, u Meksiku neko vrijeme nije bilo ni jednog vampira.

Volturi su gotovo godinu dana čistili kuću. To je bilo još jedno poglavlje naše povijesti koje će se uvijek pamtiti, premda je ostalo malo svjedoka koji bi kazali kako je to izgledalo. Jedanput sam razgovarao s jednim koji je, izdaleka, gledao što se dogodilo kad su posjetili Cuiliacán.”

Jasper se stresao. Shvatila sam da ga još nisam vidjela uplašenog ili zgroženog. Ovo je bio presedan.

“Bilo je dovoljno da se groznica osvajanja nije proširila s Juga. Ostatak svijeta ostao je pri sebi. Za svoj sadašnji način života moramo biti zahvalni Volturima.

Ali kad su se Volturi vratili u Italiju, preživjeli su brzo posegnuli za vlašću nad Jugom.

Nije prošlo dugo prije nego što su među kovenima opet izbile razmirice. Bilo je puno zle krvi, oprost i na izrazu. Vendete je bilo posvuda. Pojam novorođenih već je bio prisutan, i poneki mu nisu mogli odoljeti. Međutim, na Volture se nije zaboravilo, pa su južni koveni ovaj put bili oprezniji. Pažljivije su birali novorođene između raspoloživih ljudi, i bolje ih obučavali. Razborito su se služili njima, pa ljudi većinom ništa nisu saznali. Njihovi tvorci nisu davali Volturima razloga za povratak.

Ratovi su se povel i znova, ali manjih razmjera. S vremena na vrijeme neko bi pretjerao, počela bi nagađanja u ljudskom tisku, a Volturi bi se vratili i počistili grad. Ali pustili su ostalima, opreznijima, da nastave...”

Jasper se zagledao u prazno.

“Tako si se ti promijenio.” Izrekla sam svoje shvaćanje šapatom.

“Da”, složio se. “Dok sam bio čovjek, živio sam u Teksasu, u gradu Houstonu. Bilo mi je gotovo sedamnaest godina kad sam 1861. stupio u vojsku Konfederacije.

Lagao sam pri novačenju, kazavši da mi je dvadeset godina. Bio sam dovoljno visok da mi povjeruju.

Vojna karijera bila mi je kratkotrajna, ali itekako je obećavala. Ljudima sam uvijek... bio drag, slušali su što imam reći. Moj otac je to nazvao karizmom. Naravno, sada znam da je tu vjerojatno bilo još nečega. Ali, bez obzira na razlog, brzo sam napredovao u službi, preko starijih, iskusnijih vojnika. Vojska Konfederacije bila je nova i ustrojavana se u hitnji, pa je i to pružalo prilike. U vrijeme prve bitke kod Galvestona – pa, tačnije bi bilo reći čarke, istini za volju – bio sam najmlađi bojnici u Teksasu, čak i ako se moja stvarna dob ne uzme u obzir.

Povjerali su mi dužnost evakuiranja žena i djece iz grada kad su topovnjače Unije stigle do pristaništa. Trebao je dan da se zbjeg pripremi, a onda sam pošao da otpremim prvu kolonu civila u Houston.

Vrlo se jasno sjećam te noći.

U grad smo stigli iza mraka. Zadržao sam se tek da se uvjerim kako je cijela povorka došla na sigurno. Odmah potom uzeo sam svježeg konja i pošao natrag u Galveston. Nije bilo vremena za odmor.

Samo nešto više od kilometra izvan grada zatekao sam tri žene kako idu pješice. Pretpostavio sam da su se izgubile i smjesta sjahao da im ponudim pomoć. Ali, kad sam im opazio lica pri svjetlosti blijedog Mjeseca, zanimemio sam od šoka. Bile su to nedvojbeno tri najveće ljepotice koje sam u životu vidio.

Koža im je bila tako blijeda; sjećam se da me to silno začudilo. Čak je i sitna crnokosa djevojka, očito meksičkih crta lica, na mjesecini bila poput porculana. Sve su djelovale mlado, još dovoljno mlado da ih nazovem djevojkama. Znao sam da nisu odlutale iz naše povorke. Tih triju bih se bio jasno sjećao.

‘Zanimemio je’, rekla je najviša ljupkim, tananim glasom – poput zvonaca na vjetru. Imala je svijetlu kosu, a koža joj je bila snježnobijela.

Druga je bila još svjetlije plava, jednako bijele kože, poput krede. Imala je anđeosko lice. Nagnula se prema meni polusklopljenih očiju i duboko udahnula.

‘Mmm’, uzdahnula je. ‘Prekrasno.’

Ona mala, sitna brineta, stavila je ruku toj djevojci na podlakticu i brzo nešto rekla. Glas joj je bio odviše blag i pjevan da bi zvučao oštro, ali činilo se da je takav ton htjela postići.

‘Usredotoči se, Nettie’, rekla joj je.

Uvijek sam dobro uviđao međusobne odnose ljudi, i smjesta mi je bilo jasno da crnka nekako zapovijeda ostalim dvjema. Da su pripadale vojsci, kazao bih da ih nadvisuje činom.

‘Izgleda kako treba – mlad, snažan, časnik...’ Crnka je zastala, a ja sam neuspješno pokušao prozboriti. ‘A tu ima još nečega... osjećate li to?’, upitala je druge dvije. ‘On je... neodoljiv.’

‘O, da’, brzo se složila Nettie i opet se nagnula prema meni.

‘Polako’, upozorila ju je crnka. ‘Željela bih ovoga zadržati.’

Nettie se namrštila; imao sam dojam da je to jedi.

‘Bolje ti to obavi, Maria’, javila se viša plavuša. ‘Ako ti je bitan. Ja ih dvostruko češće ubijem nego što ih uspijem zadržati.’

‘Da, ja ću to obaviti’, složila se Maria. ‘Ovaj mi se doista sviđa. Odvedi Nettie, molim te. Ne bih htjela da moram čuvati leđa dok se nastojim usredotočiti.’

Kosa mi se ježila na zatiljku, premda nisam shvaćao smisao bilo čega što ta prekrasna stvorenja govore. Na-

goni su mi govorili da sam u opasnosti, da je anđeo ozbiljno mislio kad je spomenuo ubijanje, ali razum mi je nadvladao nagone. Nisam bio odgojen tako da se bojim žena, već da ih štitim.

‘Hajdemo u lov’, stidljivo se složila Nettie i uhvatila visoku djevojku za ruku. Okrenule su se na peti – kako su samo elegantne bile! – i jurnule prema gradu. Od brzine mi se učinilo kao da su poletjele – bijele oprave zavijorile su se za njima poput krila. Zaprepašteno sam trepnuo, a onda ih više nije bilo.

Okrenuo sam se i zagledao u Mariju, koja me radozvalo promatrala.

Nikad u životu nisam bio praznovjeran. Sve do te sekunde nikad nisam vjerovao u duhove ili bilo kakvu sličnu besmislicu. Odjednom više nisam bio siguran u to.

‘Kako se zoveš, vojniče?’, upitala me Maria.

‘Bojnik Jasper Whitlock, gospođo’, promućao sam, ne mogavši da budem nepristojan prema ženskoj osobi, sve ako ona i jest duh.

‘Istinski se nadam da ćeš preživjeti, Jaspere’, rekla je blagim glasom. ‘Imam dobar predosjećaj o tebi.’

Prišla mi je korak bliže i nakrivila glavu kao da će me poljubiti. Stajao sam skamenjen na mjestu, premda su mi nagoni vikali u uho da bježim koliko me noge nose.”

Jasper je zastao, zamišljena lica. “Nekoliko dana poslije toga”, napokon je rekao, a ja nisam bila sigurna je li izostavio dio priče iz obzira prema meni, ili u odgovor na napetost koju sam čak i ja osjećala kako zrači iz Edwarda, “upoznao sam se sa svojim novim životom.

Zvale su se Maria, Nettie i Lucy. Nisu bile dugo zajedno – Maria je okupila druge dvije – sve su tri preživjele nedavno izgubljene bitke. Uortačile su se iz inte-

resa. Maria se htjela osvetiti i povratiti svoje teritorije. Ostale su žarko željele povećati svoje... pašnjake, da tako kažem. Sastavljale su vojsku, i tom su poslu pristupale opreznije nego što je bilo uobičajeno, na Marijin prijedlog. Htjela je nadmoćnu vojsku, pa je tražila specifične ljude koji obećavaju. Zatim nam je pružila mnogo više pažnje, više obuke nego što se ikom drugom dotada dalo. Naučila nas je kako da se borimo, i naučila nas je kako da ljudima budemo nevidljivi. Kad bismo nešto izveli kako treba, bivali smo nagrađivani...”

Zastao je, ponovno izostavljajući dijelove.

“Samo, žurilo joj se. Maria je znala da premoćna snaga novorođenoga počinje kopniti nakon otprilike godinu dana, pa je željela prijeći na djelo dok smo još uvijek snažni.

Bilo nas je šest kad sam se priključio Marijinoj bandi. U roku od dva tjedna pridružila su nam se još dvojica. Svi smo bili muški – Maria je željela vojnike – pa nas je bilo donekle teže sprečavati da se međusobno ne potučemo. Prve sam bitke vodio protiv svojih novih suboraca. Bio sam brži od ostalih, bolji u borbi. Maria je bila zadovoljna mnome, premda joj nije bilo drago što stalno mora nadomještat i one koje sam uništavao. Često me nagrađivala, što me dodatno jačalo.

Maria je znala dobro prosuditi karakter. Odlučila je postaviti me za zapovjednika ostalima – kao da me unapređuje. To je posve odgovaralo mojoj prirodi. Žrtve su se drastično smanjile, a naši su se redovi uvećali i zadržali na dvadesetak članova.

To je bio pozamašan broj za ta oprezna vremena. Moja, tad još neodređena sposobnost kontroliranja emocionalne atmosfere oko sebe bila je od presudnog

značaja. Ubrzo smo počeli surađivati onako kako novorođeni vampiri nikad prije nisu. Čak su i Maria, Nettie i Lucy uspijevale lakše zajednički djelovati.

Maria mi je postala vrlo privržena – počela je ovisiti o meni. A ja sam, na neki način, obožavao tlo pod njezinim nogama. Pojma nisam imao da je bilo kakav drugačiji život moguć. Maria nam je rekla da stvari tako stoje, a mi smo joj vjerovali.

Zamolila me da joj kažem kad subraća i ja budemo bili spremni za borbu, a ja sam joj se žarko želio dokazati. Na koncu sam okupio vojsku od dvadeset tri člana – dvadeset tri nevjerovatno snažna nova vampira, organiziranija i vještija od bilo kojih prije njih. Maria je bila izvan sebe od sreće.

Odšuljali smo se dalje prema Monterreyu, njezinom bivšem domu, gdje nas je poslala na svoje neprijatelje. U to su vrijeme imali samo devet novorođenih, uz par starijih vampira koji ih je kontrolirao. Porazili smo ih lakše nego što je Maria mogla vjerovati, pritom izgubivši samo četvoricu. To je bila dotad nečuvena pobjeda.

A bili smo i dobro obučeni. Sve smo to izveli ne privukavši pažnju. U gradu se promijenila vlast a da nije dan čovjek nije toga bio svjestan.

Maria je od uspjeha postala pohlepna. Nije prošlo dugo prije nego što su joj drugi gradovi zapali za oko. Te prve godine proširila je vlast na najveći dio Teksasa i sjevernog Meksika. Zatim su s Juga stigli drugi ne bi li je svrgnuli.”

Prešao je s dva prsta preko jedva vidljive mreže ožiljaka na svojoj nadlaktici.

“Borbe su bile žestoke. Mnogi su se počeli zabrinjavati da će se Volturi vratiti. Od prvotne dvadeset trojice

ja sam jedini preživio prvih osamnaest mjeseci. I dobivali smo i gubili. Nettie i Lucy naposljetku su se okrenule protiv Marije – ali u toj smo bici odnijeli prevagu.

Maria i ja uspjeli smo zadržati Monterrey. Situacija se malo smirila, premda se ratovanje nastavilo. Želja za osvajanjem jenjavala je; sada se mahom radilo o osveti i zavadi. Toliko ih je izgubilo svoje partnere, a takvo što naš soj ne oprašta...

Maria i ja uvijek smo držali desetak novorođenih u pripravnosti. Malo su nam značili – bili su pijuni, potrošna roba. Kad bi prestali biti korisni, rješavali bismo ih se, nego što. Život mi je nastavio teći istim nasilnim tokom, a godine su prolazile. Svega mi je bilo dosta već duže vrijeme prije prve promjene...

Mnogo desetljeća nakon toga sklopio sam prijateljstvo s novorođenim koji nam je nastavio biti od koristi i neočekivano preživio prve tri godine. Zvao se Peter. Peter mi je bio drag; bio je... uljuđen – valjda je to prava riječ. Nije uživao u borbi, premda je bio dobar borac.

Bilo mu je povjereno bavljenje novorođenima – posao dadilje, moglo bi se reći. Cjelodnevni posao.

A onda je opet došlo vrijeme za čišćenje. Novorođeni su starili i gubili snagu; bilo je vrijeme da ih se zamijeni. Peter mi je trebao pomoći da ih se riješim. Odvodili smo ih u stranu pojedinačno, shvaćajući, jednog po jednog... Takvim noćima nikad nije bilo kraja. Tom prilikom pokušao me uvjeriti da nekolicina njih obećava, ali Maria je naložila da ih se riješimo svih skupa. Odbio sam ga.

Bili smo otprilike na pola posla, a ja sam osjećao da to Peteru teško pada. Pokušavao sam odlučiti bi li mi bilo bolje da ga pošaljem natrag i sâm dovršim posao kad sam pozvao sljedeću žrtvu. Na moje iznenađenje,

odjednom se razbjesnio, strahovito razljutio. Spremio sam se za ono što takav izljev bijesa obećava – bio je dobar borac, ali nikad mi nije bio ravan.

Novorođeni kojeg sam bio pozvao bio je žensko, tek nešto starije od godinu dana. Zvala se Charlotte. Osjećaji su mu se promijenili kad je izašla na vidjelo; to ga je odalo. Viknuo joj je da bježi i klisnuo za njom. Mogao sam jurnuti za njima, ali nisam. Bilo mi je... odbojno uništiti ga.

Maria se zbog toga naljutila na mene...

Nakon pet godina, Peter se krišom vratio po mene. Izabrao je dobar dan da dođe.

Mariju je zbunjivalo moje stalno pogoršanje raspoloženja. Sama ni na trenutak nije osjetila depresiju, pa sam se pitao zašto sam ja drugačiji. Počeo sam opažati promjenu njezinih emocija kad bi se našla uz mene – katkad je tu bilo straha... i pakosti – istih osjećaja koji su me na vrijeme upozorili kad su Nettie i Lucy napale. Spremao sam se na uništenje jedine saveznice, srži mog postojanja, kad se Peter vratio.

Peter mi je rekao kakav mu je novi život uz Charlotte, opisao mogućnosti o kakvima nikad nisam ni sanjao. U pet godina nijedanput nisu stupili u borbu, premda su na sjeveru susreli mnoge druge. Druge, koji su mogli ostvariti suživot bez neprestanog ratovanja.

Jednim me razgovorom pridobio. Bio sam spreman otići, a i donekle mi je laknulo što neću morati ubiti Mariju. Bio sam joj sudrug isto onoliko godina koliko su Carlisle i Edward proveli zajedno, no spona koja nas je vezivala nije bila ni izbliza tako jaka. Kad živiš za borbu, za krv, veze koje uspostavljaš nestalne su i lako pucaju. Napustio sam je a da se nisam ni osvrnuo.

Nekoliko godina putovao sam s Peterom i Charlotte, stječući pojam o ovom novom, mirnijem svijetu. Ali depresija nije minula. Nisam shvaćao što je to sa mnom sve dok Peter nije primijetio da mi se stanje uvijek pogoršava nakon lova.

Stao sam razmišljati o tome. U svim tim godinama klanja i krvožednosti gotovo sam izgubio svu svoju ljudskost. Nesumnjivo sam bio prava mora, neman najužasnije vrste. No svaki put kad bih našao novu ljudsku žrtvu, nejasno bi me žacnulo prisjećanje na taj drugi život. Kad bih gledao kako im se oči šire u divljenju mojoj ljepoti, u glavi bih vidio Mariju i ostale, vidio kako su one izgledale meni te zadnje noći u kojoj sam bio Jasper Whitlock. Meni je to bilo snažnije – to posuđeno sjećanje – nego bilo kome drugome, jer sam *osjećao* sve što moj plijen osjeća. I živio njihove osjećaje dok sam ih ubijao.

Iz iskustva znaš kako mogu upravljati emocijama oko sebe, Bella, ali pitam se shvaćaš li kako osjećaji prisutnih utječu na *mene*. Svakoga dana živim u ozračju emocija. Prvih sto godina svojega života živio sam u svijetu krvožedne osvete. Mržnja me neprestano pratila. Bilo mi je donekle lakše nakon odlaska od Marije, ali još uvijek sam morao osjećati užas i strah svojeg plijena.

Polako mi je to postajalo preteško.

Depresija mi se pogoršala, pa sam se udaljio od Petera i Charlotte. Čak i onako civilizirani, svejedno nisu osjećali istu odbojnost koja je mene sve jače snalazila. Željeli su samo biti što dalje od borbe. Ja sam pak bio tako umoran od ubijanja – ubijanja bilo koga, čak i najobičnijih ljudi.

A ipak sam morao ubijati. Koji sam izbor imao? Nastojao sam ubijati rjeđe, ali žed bi postala prejaka i po-

pustio bih. Nakon stoljeća izravne naslade, samokontro-
la mi je bila... izazov. Još mi ne ide najbolje.”

Jasper se posve uživio u priču, kao i ja. Iznenadilo me
kad mu se tmuran izraz raširio u smiren osmijeh.

“Bio sam u Philadelphiji. Bješnjela je oluja, pa sam
bio vani tijekom dana – što mi još nije bilo posve ugod-
no. Znao sam da ću privući pažnju budem li stajao na
kiši, pa sam svratio u poluprazan restoran. Oči su mi
bile dovoljno tamne da ih niko ne primijeti, premda je
to značilo da sam žedan, a to me pomalo zabrinjavalo.

Ona je bila tamo – naravno, očekivala me.” Kratko se
zahihotao. “Skočila je s visoke barske stolice za šankom
čim sam ušao i krenula ravno prema meni.

To me zgranulo. Nisam bio siguran kani li me napa-
sti. Iskustvo mi je nudilo jedino takvo tumačenje njezi-
na ponašanja. Ali smiješila se. A iz nje su zračili osjećaji
kakve nikad dotad nisam osjetio.

‘Natjerao si me da te dugo čekam’, rekla je.”

Nisam shvatila da nam je Alice opet prišla i stala iza
mene.

“A ti si naklonio glavu, kao pravi južnjački gospodin,
i rekao: ‘Ispričavam se, gospođice.’” Alice se nasmijala,
sjetivši se toga.

Jasper joj se osmjehnuo. “Ispružila si ruku, a ja sam je
primio ni ne zastavši da pokušam shvatiti što to radim.
Prvi put u gotovo stotinu godina osjetio sam nadu.”

Jasper je s tim riječima uhvatio Alice za ruku.

Alice se široko osmjehnula. “Samo sam osjetila olak-
šanje. Već sam mislila da se uopće nećeš pojaviti.”

Dugo su se samo smješkali jedno drugome, a onda
me Jasper opet pogledao, zadržavši taj blagi izraz.

“Alice mi je ispričala sve što je vidjela o Carlisleu i

njegovoj obitelji. Jedva da sam mogao vjerovati da je takvo postojanje moguće. Ali Alice mi je ulila nadu. I tako smo ih otišli pronaći.”

“A i utjerali ste im strah u kosti”, rekao je Edward, zakolutavši očima prema Jasperu prije nego što će mi se obratiti s objašnjenjem. “Emmett i ja bili smo otišli u lov. Pojavi se Jasper, prekriven ožiljcima iz borbe, i dovuče ovu malu čudakinju” – tu je zafrkantski bubnuo Alice pod rebra – “koja ih sve pozdravi imenom, zna sve o njima, i pita u koju se sobu može useliti.”

Alice i Jasper uglas su se nasmijali, u harmoniji soprana i basa.

“Kad sam se vratio kući, sve su mi stvari bile u garaži”, nastavio je Edward.

Alice je slegnula ramenima. “Kad je tvoja soba imala najbolji pogled.”

Sada su se svi zajedno nasmijali.

“Lijepa priča”, rekla sam.

Tri para očiju upitala su se jesam li uračunljiva.

“Mislila sam na ovo na kraju”, pokušala sam se obraniti. “Na sretan svršetak s Alice.”

“Alice je sve potpuno promijenila”, složio se Jasper. “Ova mi sredina prija.”

Ali predah od uzrujavanja nije mogao trajati.

“Vojska”, prošaptala je Alice. “Zašto mi to nisi rekao?”

Ostali su ponovno počeli pozorno slušati, pogleda uprtog u Jasperovo lice.

“Mislio sam da sigurno netačno tumačim znakove. Jer, gdje je motiv? Zašto bi neko stvorio vojsku u Seattleu? Tamo nema povijesti, nema vendete. A ni sa stanovništva osvajanja nema smisla; niko ne polaže pravo na taj

teritorij. Nomadi prolaze, ali niko se neće *boriti* za njega. Niko ga neće braniti.

Ali vidio sam to i prije, i nema drugog objašnjenja. U Seattleu postoji vojska novorođenih vampira. Manje ih je od dvadeset, sudim. Nevolja je u tome što su potpuno neobučeni. Ko god da ih je stvorio, samo ih je pustio da divljaju. Situacija će se samo dalje pogoršati, i neće proći dugo prije nego što se Volturi umiješaju. Zapravo, iznenađuje me što su dopustili da to toliko potraje.”

“Što mi tu možemo?”, upitao ga je Carlisle.

“Ako želimo izbjeći da se Volturi umiješaju, morat ćemo uništiti novorođene, i to vrlo brzo.” Jasperu je lice postalo tvrdo. Sad kad sam znala njegovu priču, mogla sam pretpostaviti koliko ga takva procjena pogađa. “Mogu vam pokazati kako. U gradu neće biti lako. Mladi ne haju za tajnovitost, ali mi ćemo morati. To će nas sputati, u odnosu na njih. Možda ih nekako možemo izmamiti.”

“Možda nećemo morati.” Edward je zvučao sumorno. “Je li ikom drugom palo na pamet da jedina moguća prijatnija u ovom kraju koja bi mogla tražiti stvaranje vojske jesmo... mi?”

Jasper je stisnuo oči; Carlisleove su se razrogačile u šoku.

“Tanyjina obitelj također je blizu”, polako je rekla Esme, ne želeći prihvatiti Edwardove riječi.

“Novorođeni ne haraju Anchorageom, Esme. Mislim da moramo uvažiti mogućnost da smo *mi* mete.”

“Ne idu oni na nas”, ustrajala je Alice, a onda zastala. “Ili... *ne znaju* da će ići. Zasad.”

“Što je bilo?”, upitao ju je Edward radoznalo i nape-to. “Čega si se to sjetila?”

“Treptaji”, rekla je Alice. “Ne dobivam jasnu sliku kad pokušam vidjeti što se zbiva, ništa konkretno. Ali dolaze mi ti čudni bljeskovi. Nisu dovoljni da shvatim o čemu je riječ. Kao da se neko predomišlja, prelazi iz jednog smjera djelovanja na drugi tako brzo da ga ne stižem dobro sagledati...”

“Neodlučnost?”, upitao ju je Jasper u nevjerici.

“Ne znam...”

“Nije neodlučnost”, zarežao je Edward. “*Znanje*. Taj neko zna da nećeš ništa vidjeti dok se odluka ne donese. Taj se namjerno krije od nas. Poigrava se manjkavostima tvojeg viđenja.”

“Ko bi to mogao znati?”, prošaptala je Alice.

Edwardove oči postale su tvrde kao led. “Aro te poznaje jednako dobro kao i ti sebe samu.”

“Ali vidjela bih ih, da su odlučili doći...”

“Osim ako ne žele zaprljati ruke.”

“Usluga”, predložila je Rosalie, oglasivši se prvi put. “Neko s Juga... neko ko je već imao problema s pravilima. Neko ko je trebao biti uništen dobit će drugu priliku – pod uvjetom da se pobrine za ovaj sitni problem... To bi objasnilo tromu reakciju Voltura.”

“Zašto?”, upitao je Carlisle, i dalje zgranut. “Nema razloga da Volturi – ”

“Bilo je to tamo”, tiho se usprotivio Edward. “Iznenaduje me da je tako brzo došlo do toga, jer druge su misli bile snažnije. Aro je u svojoj glavi vidio mene s jedne svoje strane, Alice s druge. Sadašnjost i budućnost, praktički apsolutno znanje. Opila ga je moć tog pojma. Mislio sam da će mu trebati mnogo dulje da se odrekne te namjere – toliko mu je bilo stalo. Ali tu je bila i pomisao na tebe, Carlisle, na našu obitelj koja se širi i jača.

Zavist i strah: zato što ti imaš... ne *više* od njega, ali, svejedno, ono što on želi. Nastojao je ne misliti o tome, ali nije to mogao posve prikriti. Bilo je tamo pomisli na sasijecanje konkurencije u korijenu; uz njihov, naš koven je najveći koji su ikada pronašli...”

Užasnuto sam ga gledala. Nikad mi to nije rekao, ali slutila sam i zašto. Arov mi se san ukazao pred očima: Edward i Alice u crnim, dugim ogrtačima klize uz bok Aru, hladnih i krvavocrvenih očiju...

Carlisle me prenuo iz more na javi. “Previše im je stalo do svoje misije. Nikada ne bi sami prekršili pravila. To se protivi svemu za što se odvajkada zalažu.”

“Poslije će počistiti za sobom. Dvostruko izdajstvo”, rekao je Edward mračno. “Kao da ništa nije bilo.”

Jasper se prignuo, odmahujući glavom. “Ne, Carlisle ima pravo. Volturi ne krše pravila. Uostalom, ovo je odviše aljkavo za njih. Ova... osoba, ova prijetnja – pojma nema što zapravo radi. Zakleo bih se da je riječ o početniku. Ne mogu vjerovati da Volturi s tim imaju veze. Ali imat će.”

Svi su se samo gledali, ukočeni od neizvjesnosti.

“Pa *idemo* onda”, gotovo je urliknuo Emmett. “Što se čeka?”

Carlisle i Edward izmijenili su dug pogled. Edward je kratko kimnuo glavom.

“Morat ćeš nas naučiti, Jasper”, napokon je rekao Carlisle. “Kako ih se uništava.” Carlisle je stiskao čeljust, ali vidjela sam mu bol u očima dok je to govorio. Niko nije mrzio nasilje više od Carlislea.

Nešto me mučilo, a nisam tačno znala što. Bila sam ošamućena, užasnuta, u smrtnom strahu. A ipak, uza sve to, osjećala sam da mi promiče nešto bitno. Nešto što bi kaosu dalo smisla. Što bi ga objasnilo.

“Treat će nam pomoć”, rekao je Jasper. “Možda bi Tanyjina obitelj pristala...? Još pet zrelih vampira itekako bi dobro došlo. A Kate i Eleazar pružili bi nam posebnu prednost. Uz njih bi bilo gotovo lako.”

“Pitat ćemo ih”, odgovorio je Carlisle.

Jasper mu je pružio mobitel. “Morat ćemo požuriti.”

Nikad dosad nisam vidjela takav potres u Carlisleovu prirodnom miru. Uzeo je telefon i polako prišao prozoru. Nazvao je broj, prislonio mobitel uz uho i stavio drugu ruku na staklo. Zagledao se u maglovito jutro izmučenim, neodlučnim očima.

Edward me odveo za ruku na bijeli dvosjed. Sjela sam uz njega, gledajući ga dok je gledao Carlislea.

Carlisle je govorio tiho i brzo, jedva čujno. Pozdravio je Tanyju, a onda joj prepričao situaciju prebrzo za moje uši, premda sam shvatila da vampiri s Aljaske imaju izvjesnog pojma o zbivanjima u Seattleu.

Zatim se nešto promijenilo u Carlisleovu glasu.

“O”, rekao je oštrijim tonom, iznenađen. “Nismo znali... da Irina tako na to gleda.”

Edward je prostenjao kraj mene i zažmirio. “Kvragu. Proklet bio Laurent na dno pakla, gdje i pripada.”

“Laurent?”, šapnula sam, probljektivši, ali Edward mi nije odgovorio, usredotočen na Carlisleove misli.

Moj kratki susret s Laurentom početkom ovog proljeća nije mi izbljedio, niti se zamutio u sjećanju. Još sam pamtila svaku riječ koju je rekao prije nego što su se umiješali Jacob i njegov čopor.

Zapravo, došao sam ovamo da njoj učinim uslugu...

Victoria. Laurent je bio njezin prvi manevar – poslala ga je u promatranje, da vidi koliko bi moglo biti teško doprijeti do mene. Nije preživio susret s vukovima da joj to osobno dojadi.

Premda je nakon Jamesove smrti održao vezu s Victorijom, uspostavio je i nove veze i odnose. Otišao je na Aljasku i živio s Tanyjinom obitelji – Tanyje, riđe plavuše – najbližim prijateljima Cullenovih u svijetu vampira, praktički daljim rođacima. Laurent je prije smrti proveo s njima gotovo godinu dana.

Carlisle je još govorio, no ne baš molećivim tonom. Uvjeravao ju je, ali oštro. Zatim je oštrina naglo nadvladala uvjeravanje.

“To ne dolazi u obzir”, kazao je Carlisle strogo. “Imamo primirje. Oni ga nisu prekršili, pa nećemo ni mi. Žao mi je što to čujem... Naravno. Morat ćemo jednostavno sami dati sve od sebe.”

Carlisle je zaklopio mobitel ne čekajući odgovor. Nastavio je zuriti u maglu.

“U čemu je problem?”, upitao je Emmett Edwarda ispod glasa.

“Irina je bila vezanija uz našeg prijatelja Laurenta nego što smo znali. Kivna je na vukove zato što su ga uništili da spase Bellu. Ona želi –” Zastao je, pogledavši u mene.

“Nastavi”, rekla sam što sam smirenije mogla.

Stisnuo je oči. “Želi osvetu. Želi uništiti čopor. Pružit će nam pomoć ako im to dopustimo.”

“Ne!”, zgrozila sam se.

“Ne brini”, rekao mi je hladno. “Carlisle nikad ne bi na to pristao.” Malo je oklijevao, te uzdahnuo. “Kao ni ja. Laurent je to zaslužio” – tu je gotovo zarežao – “a ja se vukovima još nisam odužio za to.”

“Ovo nije dobro”, rekao je Jasper. “Previše smo izjednačeni. Imali bismo prevagu u vještini, ali ne i u brojnosti. Pobijedili bismo, ali po kojoj cijeni?” Napetim je očima načas pogledao Alice u lice.

Došlo mi je da glasno vrisnem kad sam shvatila što je Jasper htio reći.

Pobijedili bismo, ali ujedno bismo i izgubili. Neki ne bi preživjeli.

Osvrnula sam se po prostoriji, gledajući njihova lica – Jaspera, Alice, Emmetta, Rose, Esme, Carlislea... Edwarda – lica moje obitelji.

14. IZJAVA

“Ne misliš valjda ozbiljno”, rekla sam joj u srijedu popodne. “Potpuno si sišla s uma!”

“Samo ti meni reci što god hoćeš”, odgovorila mi je Alice. “Proslavu neću otkazati.”

Oči su mi se tako razrogačile od nevjerice da sam dobila dojam da bi mi mogle ispasti na pladanj.

“Ma daj, smiri se, Bella! Nema razloga da ga otkážemo. Uostalom, već smo poslali pozivnice.”

“Ali... to... ti... ma... suludo!”, protrtljala sam.

“Već si mi kupila poklon”, podsjetila me. “Tako da si se još samo dužna pojaviti.”

Nastojala sam se smiriti. “Gledaj što se sve događa oko nas. Tulumu tu stvarno nisu prikladni.”

“Znaš što se događa oko nas? Matura. A tulumu su tu tako prikladni da praktički više uopće nisu fora.”

“Alice!”

Uzahnula je i pokušala se uozbiljiti. “Sada treba srediti nekoliko stvari, a za to će trebati nešto vremena. Kad već tu sjedimo i čekamo, baš bismo i mogle proslaviti ono lijepo. Samo ćeš jedanput maturirati u gimnaziji, barem prvi put. Nećeš opet biti ljudska, Bella. Ovo ti je jedina prilika u životu.”

Edward, koji je odšutio našu malu raspravu, upozorio ju je pogledom. Isplazila mu je jezik. Imala je pravo – njezin tihi glas nije se čuo u žagoru kantine. A ionako niko ne bi shvatio na što ona to misli.

“Kojih to nekoliko stvari trebamo srediti?”, upitala sam je, odbijajući promijeniti temu.

Edward mi je tiho odgovorio. “Jasper smatra da bi nam pomoć dobro došla. Tanyjina obitelj nije nam jedini raspoloživi izbor. Carlisle pokušava pronaći neke stare prijatelje, a Jasper traži Petera i Charlotte. Razmišlja i o tome da se obrati Mariji... ali niko zapravo ne bi htio uvući južnjake u ovo.”

Alice je tanano zadržala.

“Ne bi trebalo biti preteško uvjeriti ih da nam pomognu”, nastavio je. “Niko ne želi posjet iz Italije.”

“Ali ti prijatelji – oni neće biti... *vegeterijanci*, je l' tako?”, pobunila sam se, upotrijebivši posprdni nadimak koji su Cullenovi sami sebi nadjenuli.

“Neće”, odgovorio mi je Edward, odjednom bezizražajan.

“Ovdje? U Forksu?”

“Oni su nam prijatelji”, smirila me Alice. “Sve će biti u redu. Ništa ti ne brini. A zatim nam Jasper mora održati koju lekciju iz eliminiranja novorođenih...”

Edwardu su se oči nato zakrijesile, a licem mu je prešao kratak osmijeh. Odjednom mi se učinilo da mi je želudac pun oštih malih krhotina leda.

“Kada krećete?”, upitala sam ga šupljim glasom. Nisam to mogla podnijeti – pojam da se neko možda neće vratiti. Što ako to bude bio Emmett, tako hrabar i bezuman da nikad nema ni trunku opreza? Ili Esme, tako draga i puna nježnosti da je ne bih ni mogla zamisliti u borbi? Ili Alice, tako sitna, tako naoko krhka? Ili... ali nisam se ni usuđivala pomisliti na to ime, zamisliti tu mogućnost.

“Za tjedan dana”, nehajno je rekao Edward. “To bi nam trebalo dati dovoljno vremena.”

Ledene krhotine nelagodno su mi se promiješale u želucu. Odjednom me oblila mučnina.

“Izgledaš mi nekako zelenkasto, Bella”, prokomentirala je Alice.

Edward me obgrlio i privio čvrsto uza se. “Sve će biti u redu, Bella. Imaj povjerenja u mene.”

Bas, pomislila sam. Da imam povjerenja u njega. Nije on taj koji će morati ostati sjediti po strani i pitati se hoće li se sama srž njegova postojanja vratiti kući.

A onda mi je to palo na pamet. Možda neću morati sjediti po strani. Lako bi se to izvelo u tjedan dana.

“Vama treba pomoć”, kazala sam polako.

“Da.” Alice je nakrivila glavu, razmatrajući promjenu u tonu moga glasa.

Gledala sam samo nju kad sam im odgovorila, jedva glasnije od šapata. “*Ja* bih vam mogla pomoći.”

Edward se odjednom sav ukočio, stisnuvši me prečvrsto. Izdahnuo je, što je zvučalo kao siktaj.

Ali odgovorila je Alice, još uvijek smirena. “To nam stvarno ne bi bila neka *pomoć*.”

“Zašto ne?”, otpovrnula sam joj; osjetila sam da zvučim očajno. “Bolje da nas je osam nego sedam. Imamo sasvim dovoljno vremena.”

“Nemamo dovoljno vremena da te učinimo takvom da nam budeš od pomoći, Bella”, hladno mi se usprotivila. “Sjećaš li se kako je Jasper opisao mlade? Ne bi nam bilo koristi od tebe u borbi. Ne bi mogla obuzdati svoje nagone, te bi postala laka meta. A onda bi Edward nastradao u pokušaju da ti pomogne.” Prekrižila je ruke na prsima, zadovoljna svojom nepobitnom logikom.

A kad je to tako rekla, znala sam da je u pravu. Otromboljila sam se na stolcu, ostavši bez iznenadne nade. Pokraj mene, Edward se opustio.

Šapnuo mi je na uho, da me podsjeti. “Ne zato što se bojiš.”

“O”, rekla je Alice, a licem joj je prošao prazan izraz. Zatim je postala mrzovoljna. “Mrzim kad otkazu u zadnji trenutak. Znači, to svodi broj uzvanika na proslavi na šezdeset pet...”

“*Šezdeset pet!*” Opet sam iskolačila oči. Nemam toliko prijatelja. Znam li uopće toliko ljudi?

“Ko je otkazao?”, upitao ju je Edward, zanemarujući me.

“Renée.”

“Što?” Zinula sam.

“Namjeravala te iznenaditi za maturu, ali nešto je pošlo naopako. Kod kuće će te čekati poruka.”

Na trenutak sam se samo prepustila uživanju u olakšanju. Što god da je mojoj majci pošlo naopako, tom ću razlogu biti dovijeka zahvalna. Da je sada došla u Forks... Nisam htjela ni pomisliti na to. Glava bi mi eksplodirala.

Kad sam se vratila kući, bljeskala je lampica na telefonskoj sekretarici. Opet me obuzelo olakšanje dok sam slušala kako majka opisuje Philovu nezgodu na igralištu – dok je demonstrirao uklizavanje, sapleo se s hvatačem i slomio bedrenu kost; sada je bio posve ovisan o njoj, pa

ga nikako nije mogla ostaviti. Mama mi se i dalje ispričavala kad se poruka automatski prekinula.

“Pa, to je jedna”, uzdahnula sam.

“Što jedna?”, upitao me Edward.

“Jedna osoba manje koja bi ovog tjedna mogla stradati.”

Zakolutoa je očima.

“Zbog čega ti i Alice ne želite ovo shvatiti ozbiljno?”, oštro sam ga upitala. “Ovo je *ozbiljno*.”

Osmjehnuo se. “Zbog samopouzdanja.”

“Prekrasno”, progundala sam. Podigla sam slušalicu i nazvala Renée. Zнала sam da će razgovor potrajati, ali također sam znala da mu neću morati naročito pridonositi.

Samo sam je slušala i smirivala svaki put kad sam uspjela doći do riječi: nisam razočarana, ne ljutim se, nisam povrijeđena. Neka se slobodno posveti brizi za Phila. Rekla sam joj da mu prenese moje najbolje želje za ozdravljenjem i obećala je nazvati i opisati joj svaku pojedinost rutinske mature u Gimnaziji Forks. Naposljetku sam se morala ispričati krajnjom potrebom za učenjem kako bih završila razgovor.

Edward je bio beskrajno strpljiv. Pristojno je čekao tokom cijelog razgovora; samo mi se poigravao s kosom i smješкао kad bih ga pogledala. Vjerojatno je bilo površno od mene što zamjećujem takve stvari dok oko mene ima toliko bitnijih tema, ali njegov mi je osmijeh još oduzimao dah. Bio je tako lijep da mi je ponekad bilo teško misliti na bilo što drugo, usredotočiti se na Philove nevolje ili Renéeine isprike ili vojske vampirskih zlotvora. Ipak sam ja bila samo čovjek.

Čim sam spustila slušalicu, protegnula sam se na pr-

ste i poljubila ga. Uhvatio me oko struka i podigao na radnu plohu, da se ne moram rastezati. To mi je odgovaralo. Čvrsto sam ga zagrlila oko vrata i rastopila se na njegovim hladnim prsima.

Kao i obično, prerano se odmaknuo.

Osjetila sam kako mi se lice nadureno skuplja. Nasmejao se kad me vidio i izvukao iz stiska mojih ruku i nogu. Naslonio se na kuhinjski pult do mene i lagano me obgrlio jednom rukom.

“Znam da misliš da se mogu nekako savršeno, neumoljivo obuzdavati, ali zapravo uopće nije tako.”

“Da bar”, uzdahnula sam.

A onda je i on uzdahnuo.

“Sutra nakon nastave”, rekao je, mijenjajući temu, “idem u lov s Carlisleom, Esme i Rosalie. Samo na nekoliko sati – nećemo daleko. Trebala bi biti sigurna uz Alice, Jaspera i Emmetta.”

“Gah”, progundala sam. Sutra će biti prvi dan završnih ispita, s prepolovljenom satnicom. Polagat ću algebru i povijest – jedina dva izazova u svom rasporedu – pa tako njega neće biti gotovo cijeli dan, a meni neće biti druge nego da sjedim i uzrujavam se. “Mrzim biti s dadiljama.”

“Samo privremeno”, obećao mi je.

“Jasperu će biti dosadno. Emmett će se sprdati sa mnom.”

“Bit će vrlo pristojni.”

“Sigurno”, progundala sam.

A onda sam se sjetila da mi dadilje nisu jedina mogućnost. “Znaš... nisam bila u La Pushu od krijesa.”

Pažljivo sam ga pogledala, da vidim hoće li mu lice promijeniti izraz. Oči su mu se tek malo stisnule.

“Tamo bih bila sasvim sigurna”, podsjetila sam ga.

Nekoliko je sekundi porazmislio o tome. “Vjerojatno imaš pravo.”

Lice mu je bilo mirno, ali mrvicu premirno. Skoro sam ga upitala bi li mu bilo draže da ostanem ovdje, ali onda sam se sjetila ismijavanja koje bi mi Emmett jamačno priuštio, pa sam promijenila temu. “Već si žedan?”, upitala sam ga i dodirnula mu blijedi podočnjak. Šarenice su mu još bile zagasito zlatne.

“Ne baš.” Učinilo mi se da mi nevoljko odgovara, što me iznenadilo. Pričekala sam objašnjenje.

“Htjeli bismo biti što je moguće snažniji”, pojasnio je, oklijevajući i dalje. “Vjerojatno ćemo putem opet u lov, po mogućnosti na krupnu divljač.”

“To vam daje snagu?”

Potražio mi je pogledom nešto u licu, ali ondje nije mogao naći ništa osim radoznalosti.

“Da”, napokon je rekao. “Najviše nam snage daje ljudska krv, premda je razlika minimalna. Jasper se bavi mišlju o varanju – ma koliko nesklon tome bio, ne može se reći da nije praktičan – ali ne želi to otvoreno predložiti. Zna što bi Carlisle na to rekao.”

“Bi li to pomoglo?”, tiho sam upitala.

“Nije bitno. Nećemo mijenjati to što jesmo.”

Namrštila sam se. Ako ih nešto može dovesti u prednost... i tada sam zadrhtala, shvativši da bih pristala na smrt neznanca da zaštitim njega. Užasnula sam se nad sobom, ali nisam to mogla posve zanijekati.

Opet je promijenio temu. “Zato su oni tako snažni, naravno. Novorođeni su puni ljudske krvi – vlastite krvi što reagira na promjenu. Zadržava se u tkivu i jača ih. Njihova tijela polako je iskorištavaju, kao što je Jasper rekao.

Ta snaga počne jenjavati nakon otprilike godinu dana.”

“Koliko ću jaka *ja* biti?”

Iscerio se. “Jača od mene.”

“Jača od Emmetta?”

Iscerio se još jače. “Da. Učini mi uslugu i izazovi ga na obaranje ruku. Koristit će mu to iskustvo.”

Nasmijala sam se. To mi je zvučalo tako apsurdno.

Zatim sam uzdahnula i skočila s pulta, jer stvarno nisam više mogla odugovlačiti. Morala sam štrebati, i to teško. Na svu sreću, imala sam Edwardovu pomoć, a Edward je bio izvrstan tutor – jer je znao apsolutno sve. Računala sam da će mi najveći problem biti samo posvećivanje ispitu. Ne budem li pripazila, možda omaškom napišem sastav iz povijesti na temu vampirskih ratova na Jugu.

Uzela sam pauzu da nazovem Jacoba, a Edward mi je djelovao jednako opušten kao i dok sam telefonirala s Renée. Opet se poigravao mojom kosom.

Iako je bilo rano poslijepodne, probudila sam Jacoba kad sam ga nazvala, pa je isprva bio mrzovoljan. Smjesta se razvedrio kad sam ga upitala mogu li mu sutra doći u posjet. Quileutei su već bili na ljetnom raspustu, pa mi je rekao da dođem što ranije mogu. Bilo mi je drago što neću morati ostati s dadiljama. Provesti dan s Jacobom bilo je ipak mrvicu dostojanstvenije.

Nešto tog dostojanstva izgubilo se kad me Edward uporno osobno isporučio na liniju razgraničenja kao dijete koje razmjenjuju zakoniti skrbnici.

“Onda, što misliš, kako si uradila ispite?”, upitao me Edward dok me vozio, onako usput.

“Povijest je bila laka, ali ne znam za algebru. Djelovalo mi je u redu, tako da sam vjerojatno zabljjala.”

Nasmijao se. “Siguran sam da si to dobro uradila. A ako si stvarno zabrinuta, uvijek mogu podmititi gospodina Varnera da ti dade peticu.”

“Eh, hvala, ali ne hvala.”

Opet se nasmijao, ali naglo je prekinuo kad smo skrenuli za posljednji zavoj i ugledali crveni golf gdje nas čeka. Namršteno se usredotočio, a onda je parkirao auto i uzdahnuo.

“Što je bilo?”, upitala sam ga, primajući kvaku.

Odmahnuo je glavom. “Ništa.” Zaškiljio je kroz vjetrotrobran prema drugom autu. Znala sam taj pogled.

“Ne *osluškuj*š valjda Jacoba, je li?”, optužila sam ga.

“Nije lako ne čuti nekoga kad više.”

“O.” Razmislila sam načas o tome. “Što on to više?”, prošaptala sam.

“Apsolutno sam siguran da će ti to sâm spomenuti”, rekao je Edward zločesto.

Ne bih ga pustila da ostane pri tome, ali onda je Jacob zatrubio – dvaput, brzo i nestrpljivo.

“To je nepristojno”, zarežao je Edward.

“Takav ti je Jacob”, uzdahnula sam i požurila van, da Jacob ne stigne doista ozlojediti Edwarda.

Mahnula sam Edwardu prije nego što ću ući u golf, a s te mi se razdaljine učinilo da mu doista smeta to trubljenje... ili to što je Jacobu već na umu. Ali vid mi je bio slab i često me znao prevariti.

Htjela sam da mi Edward priđe. Htjela sam ih obojicu natjerati da izađu iz auta, rukuju se i budu prijatelji – da budu Edward i Jacob, a ne *vampir* i *vukodlak*. Bilo mi je kao da opet u rukama imam dva tvrdoglava magneta i pokušavam ih priljubiti, nastojim primorati prirodu da se obrne...

Uzdahnula sam i ušla u Jacobov auto.

“Hej, Bells.” Jake je zvučao vedro, ali glas mu se otezao. Promatrala sam mu lice kad nas je povezao, malo brže nego što sam ja inače vozila, ali sporije nego Edward, natrag u La Push.

Jacob je izgledao drugačije, možda čak bolesno. Kapci su mu se spuštali, a lice mu je bilo ispijeno. Kuštrava kosa stršala mu je u svim smjerovima; mjestimice mu je gotovo dopirala do brade.

“Jesi li dobro, Jake?”

“Samo sam umoran”, uspio je kazati prije nego što ga je nadvladalo teško zijevanje. Kad je završilo, upitao me: “Što bi htjela danas raditi?”

Načas sam ga odmjerila pogledom. “Daj da zasad samo ostanemo kod tebe u kući”, predložila sam mu. Nisam imala dojam da je u stanju za nešto zahtjevnije. “Možemo se poslije voziti na motorima.”

“Jasno, jasno”, rekao je i ponovno zijevnuo.

Kod Jacoba nije bilo nikoga, što me začudilo. Shvatila sam da smatram Billyja stalnim žiteljem te kuće.

“Gdje ti je tata?”

“Otišao je do Clearwaterovih. Često je tamo otkako je Harry umro. Sue zna biti jako usamljena.”

Jacob je sjeo na stari kauč, ne veći od dvosjeda, i stisnuo se u stranu da meni napravi mjesto.

“O. Lijepo od njega. Sirota Sue.”

“A da... ona ima određenih problema...” Zastao je, oklijevajući. “S djecom.”

“Jasno, sigurno je teško Sethu i Lei, kad su izgubili tatu...”

“Aha”, složio se, obuzet mislima. Uzeo je daljinski i naizgled mahinalno upalio televizor. Zijevnuo je.

“Što je s tobom, Jake? Izgledaš kao zombi.”

“Sinoć sam spavao samo oko dva sata, a preksinoć četiri”, kazao mi je. Polako je ispružio duge ruke, i čula sam kako mu zglobovi krckaju od rastezanja. Spustio je lijevu ruku na naslon kauča iza mene i opet se opustio, naslonivši glavu na zid. “Premoren sam.”

“Zašto ne spavaš?”, upitala sam ga.

Složio je facu. “Sam je naporan. Nema povjerenja u vas krvopije. Već dva tjedna derem dvije smjene i niko me još nije ni taknuo, ali ne bi se on predomislio. I tako sam zasad prepušten samome sebi.”

“Dvije smjene? Zato što želiš čuvati *mene*? Jake, to nije u redu! Moraš spavati. Bit ću ja u redu.”

“Nije to ništa.” Oči su mu se naglo razbudile. “Hej, jeste li otkrili ko ti je bio u sobi? Ima li novosti?”

Zanemarila sam ovo drugo pitanje. “Ne, nismo ništa otkrili o mom, eh, posjetitelju.”

“Onda ostajem na zadatku”, rekao je, a vjeđe su mu se spustile.

“Jake...”, počela sam cendрати.

“Hej, to je najmanje što mogu učiniti – sjećaš se, dao sam ti doživotno ropstvo. Zauvijek sam tvoj rob.”

“Ne treba mi rob!”

Nije otvorio oči. “A *što* tebi treba, Bella?”

“Treba mi moj prijatelj Jacob – ali ne polumrtav od uništavanja u bespotrebnom nastojanju da –”

Prekinuo me. “Gledaj to ovako – nadam se da ću uloviti vampira kojeg smijem ubiti, okej?”

Nisam mu odgovorila. Tada me pogledao, provirivši da vidi kako ću reagirati.

“Šalim se, Bella.”

Samo sam zurila u televizor.

“Onda, imaš posebnih planova za idući tjedan? Matura ti je. Hej. Bitna stvar.” Glas mu je postao ravan, a već ispijeno lice posve mu je upalo kad je zažmirio – ovaj put ne od iscrpljenosti, nego od neslaganja. Shvatila sam da je matura njemu još uvijek nešto grozno, iako su se moje nakane sada poremetile.

“Nemam *posebnih* planova”, oprezno sam rekla, u nadi da će prihvatiti moj smirujući ton bez dodatnog pojašnjavanja. Nisam sada htjela ulaziti u to. Kao prvo, nisam imala utisak da je sposoban za ozbiljnije razgovore. Kao drugo, znala sam da će pripisati prevelik značaj mojim prigovorima. “Pa, moram otići na proslavu mature. Svoju.” Zgađeno sam uzdahnula. “Alice *obožava* tulum, pa je te večeri pozvala cijeli grad u svoju kuću. Bit će užasno.”

Otvorio je oči dok sam to govorila i nasmiješio se s olakšanjem, što mu je donekle uklonilo umor s lica. “Nisu me pozvali. Uvrijeđen sam”, rekao je zafrkantski.

“Smatraj se pozvanim. Tulum je navodno moj, pa bi trebalo da smijem pozvati koga god želim.”

“Hvala”, kazao mi je sarkastično, a oči su mu se ponovno sklopile same od sebe.

“Voljela bih da dođeš”, rekla sam bez nade. “Bilo bi veselije. Meni, hoću reći.”

“Jasno, jasno”, promrmljao je. “To bi bilo jako... mudro...” Glas mu je posustao.

Za nekoliko sekundi je zahrkao.

Siroti Jacob. Pomno sam mu promatrala usnulo lice, i sviđalo mi se to što vidim. U snu je izgubio svaki trag odbrambenog stava i gorčine, i odjednom postao onaj dečko koji mi je bio najbolji prijatelj na svijetu prije nego što su se umiješale sve te vukodlačke gluposti.

Izgledao je mnogo mlađe. Izgledao je kao moj Jacob.

Ušuškala sam se na kauč da pričekam da se probudi, nadajući se da će drijemati neko vrijeme i barem malo nadoknaditi san. Mijenjala sam kanale, ali nije se davalo ništa naročito. Zadovoljila sam se emisijom o kuhanju, znajući, dok sam je gledala, da se nikad nisam toliko potrudila oko Charliejeve večere. Jacob je i dalje hrkao, sve glasnije. Pojačala sam televizor.

Bila sam neobično opuštena, i sama gotovo pospana. U ovoj sam se kući osjećala sigurnije nego u svojoj, vjerojatno zato što me niko nikada nije tu došao potražiti. Sklupčala sam se na kauču i pomislila da bih i sama mogla malo odrijemati. Možda i bih, da sam ikako mogla zanemariti Jacobovo hrkanje. I tako sam, umjesto da spavam, pustila da mi misli lutaju.

Završni su ispiti gotovi, a većinom su bili čista plju-ga. Jedina iznimka, algebra, bila je iza mene, prošla ja ili pala. Završila sam srednjoškolsko obrazovanje. A nisam zapravo znala kako bih na to gledala. Nisam to mogla objektivno sagledati, jer je bilo tako vezano uz završetak mog ljudskog života.

Upitala sam se koliko se još dugo Edward kani služiti objašnjenjem “ne zato što se bojiš” kao isprikom. Morat ću jednom staviti tačku na to.

Znala sam da bi mi u praktičnom pogledu bilo pametnije zamoliti Carlislea da me promijeni istog trena kad dobijem svjedodžbu u ruke. U Forksu polako postaje opasno kao u ratnoj zoni. Ne, Forks *jest* ratna zona. A da ne spominjem kako bi to... bio dobar izgovor da ne dođem na proslavu mature. Osmjehnula sam se pri pomisli na taj najtrivijalniji razlog za promjenu. Blesavo... a ipak primamljivo.

Ali Edward je bio u pravu – još uvijek nisam bila posve spremna.

I nisam htjela praktično razmišljati. Htjela sam da Edward bude taj. Nije to bila racionalna želja. Bila sam sigurna da mi – otprilike dvije sekunde nakon što me neko napokon ugrize i vreli mi otrov počne kolati žilama – stvarno više ne bi ništa značilo ko je to učinio. Znači, to mi ne bi smjelo biti bitno.

Teško sam mogla objasniti, čak i sama sebi, zašto je to ipak bitno. Jednostavno, bilo je nečega u tome da on sâm napravi taj izbor – da me toliko želi zadržati da neće tek dopustiti da se promijenim, nego i učiniti nešto da me zadrži. Bilo je to djetinjasto, ali sviđala mi se pomisao na to da bi *njegove* usne mogle biti moj zadnji ugodan osjećaj. Još mi je neugodnije bilo priznati, a nikako naglas, da želim da mi *njegov* otrov izmijeni organizam. Tako bih mu pripala na opipljiv, mjerljiv način.

Ali znala sam da će se on držati svog uvjeta kao pijan plota – jer očito traži odgodu, a zasad mu to i uspijeva. Pokušala sam se zamisliti kako javljam roditeljima da se na ljeto udajem. Kako javljam Angeli i Benu i Mikeu. Nisam mogla. Nisam mogla smisliti što bih rekla. Lakše bi mi bilo javiti im da postajem vampirica. I bila sam sigurna da bi se bar moja majka – kad bih joj ispričala istinu u tančine – silnije opirala braku nego pretvaranju u vampiricu. Zgrozila sam se, zamislivši užas na njezinu licu.

Onda sam, samo na trenutak, ugledala istu onu čudnu viziju Edwarda i mene na ljuljački na trijemu, u odjeći iz drugačijeg svijeta. Iz svijeta u kojem se niko ne bi iznenadio kad bih na ruci nosila njegov prsten. Iz jednostavnijeg svijeta, gdje se ljubav jednostavnije određuje. Jedan plus jedan jesu dva...

Jacob je frknuo i prevalio se na bok. Ruka mu je pala s naslona kauča i prikliještila me uz njega.

Ti vrapca, kako je težak bio! I *vruc*. Počela sam se preznojavati već nakon nekoliko sekundi.

Pokušala sam se izvući ispod njegove ruke tako da ga ne probudim, ali morala sam ga malo odgurnuti, a kad mu je ruka pala s mene, naglo je progledao. Skočio je noge i stao zabrinuto zvjerati oko sebe.

“Što? Što?”, dezorijentirano je upitao.

“Ma to sam samo ja, Jake. Oprosti što sam te probudila.”

Okrenuo se i pogledao u mene, zbunjeno trepćući. “Bella?”

“Bok, pospanko.”

“O, čovječe! Pa zar sam zaspao? Oprosti! Koliko sam dugo bio obeznanjen?”

“Nekoliko Emerilovih emisija. Nisam brojala.”

Svalio se natrag na kauč, do mene. “Opa. Oprosti mi zbog toga, stvarno.”

Potapšala sam ga po kosi, gladeći je onako raščupanu. “Ništa ti ne brini. Drago mi je da si malo odspavao.”

Zijevnuo je i protegnuo se. “Beskoristan sam u zadnje vrijeme. Nije ni čudo da Billyja nikad nema kod kuće. Totalno sam dosadan.”

“Ma u redu si ti”, pokušala sam ga smiriti.

“Gah, daj, idemo van. Moram malo protegnuti noge, ili ću se opet obeznaniti.”

“Jake, spavaj ti dalje. Ja sam dobro. Nazvat ću Edwarda da dođe po mene.” Opipala sam džepove dok sam to govorila i shvatila da su prazni. “Kvragu, moram posuditi tvoj mobitel. Sve mi se čini da sam ostavila njegov u autu.” Počela sam se izvlačiti s kauča.”

“Ne!”, usrdno mi je rekao Jacob i ščepao me za ruku. “Ne, ostani. Tako rijetko dođeš ovamo. Ne mogu vjerovati da sam uspio sve ovo vrijeme potrošiti uludo.”

Pritom me podigao s kauča, te odveo van, sagnuvši se da prođe kroz vrata. Dok je Jacob spavao, jako je zahladilo; zrak je bio neobično hladan – zacijelo se spremala oluja. Kao da je bio februar, a ne maj.

Zimski je zrak razbudio Jacoba. Neko vrijeme je koračao tamo-amo pred kućom, vukući me za sobom.

“Koji sam ja kreten”, mrmljao si je u bradu.

“Što je bilo, Jake? Zaspao si, pa što onda.” Slegnula sam ramenima.

“Htio sam razgovarati s tobom. Pa ne mogu vjerovati.”

“Razgovaraj sada sa mnom”, rekla sam.

Jacob me načas pogledao u oči, a onda brzo odmaknuo glavu prema drveću. Učinilo mi se gotovo kao da je porumenio, ali to je bilo teško razabrati uz njegovu tamnu kožu.

Odjednom sam se sjetila što je Edward rekao kad me vozio ovamo – da će mi Jacob reći to što je već izvikivao u svojoj glavi. Počela sam gristi usnu.

“Ma čuj”, rekao je Jacob. “Namjeravao sam to izvesti malo drugačije.” Nasmijao se, a zvučalo je kao da se smije sâm sebi. “Elegantnije”, dodao je. “Htio sam postupno doći do toga, ali” – i pogledao je u oblake, sve tamnije s prolaskom dana – “ponestalo mi je vremena za to.”

Opet se nasmijao, živčano. Još uvijek smo polako hodali.

“O čemu ti to?”, oštro sam ga upitala.

Duboko je udahnuo. “Htio sam ti nešto reći. A ti to već znaš... ali mislim da bih ti to svejedno trebao otvore-

no kazati. Čisto tako da nikad ne dođe do nesporazuma o tome.”

Stala sam u mjestu, pa se i on zaustavio. Izvukla sam ruku iz njegova stiska i prekrížila ruke na prsima. Odjednom sam postala uvjerena da ne želim čuti to što mi se on sprema kazati.

Jacob je spustio obrve, zasjenjujući duboko usađene oči. Bile su crne kao noć kad me čvrsto pogledao.

“Zaljubljen sam u tebe, Bella”, rekao je Jacob snažnim, sigurnim glasom. “Bella, volim te. I želim da izabereš mene, a ne njega. Znam da ti ne dijeliš moje osjećaje, ali hoću da istina izađe na vidjelo da znaš koji ti je izbor. Ne bih htio da nam se nesporazum ispriječi na putu.”

15. OKLADA

Dugo sam samo nijemo gledala u njega. Nije mi padalo na pamet ništa što bih mu mogla reći.

Dok je promatrao moj smeteni izraz, lice mu je prestalo biti ozbiljno.

“Okej”, rekao je i široko se osmjehnuo. “To bi bilo sve.”

“Jake – ” Kao da mi je nešto krupno zapelo u grlu. “Ne mogu – hoću reći, ne želim... Moram natrag.”

Okrenula sam se, ali on me šćepao za ramena i okrenuo na peti.

“Ne, čekaj. Znam ja to, Bella. Ali, čuj, odgovori mi na jedno pitanje, u redu? Želiš li da odem i da se više nikad ne vidimo? Iskreno mi reci.”

Nisam se lako mogla skoncentrirati na njegovo pitanje, pa mi je trebalo neko vrijeme da mu odgovorim. “Ne, ne bih to željela”, napokon sam mu priznala.

Jacob se opet iscrerio. “Vidiš.”

“Ali ne želim biti uz tebe iz istog razloga iz kojeg ti želiš biti uz mene”, prigovorila sam mu.

“Reci mi onda tačno zašto želiš biti uz mene.”

Promislila sam. “Nedostaješ mi kad te nema. Kad si ti sretan”, pažljivo sam pojasnila, “i ja sam sretna. Ali isto bih to mogla reći i za Charlieja, Jacobe. Svoji smo si. Volim te, ali nisam *zaljubljena* u tebe.”

Kimnuo je glavom, nimalo pokoleban. “Ali želiš me uz sebe.”

“Da.” Uzdahnula sam. Bilo ga je nemoguće obeshrabriti.

“Onda ću ostati uz tebe.”

“Ti baš obožavaš patiti”, progundala sam.

“Aha.” Vrščima prstiju prešao mi je preko desnog obraza. Lupila sam ga po ruci, da ju makne.

“Bi li ti bilo baš tako teško da se ponašaš mrvicu pristojnije?”, ljutito sam ga upitala.

“Da, bilo bi. Izaberi, Bella. Uzmi me takvog kakav jesam – pa tako i nepristojnog – ili me izgubi.”

Ozlojeđeno sam se zabaljila u njega. “Baš si pokvaren.”

“I ti si.”

To me zgranulo, pa sam nehotice ustuknula. Imao je pravo. Da nisam pokvarena – a i pohlepna – rekla bih mu da ne želim da budemo prijatelji i otišla. Nije bilo u redu zadržati ga kao prijatelja, jer će ga to boljeti. Nisam znala što namjeravam postići, ali odjednom sam postala sigurna da to nije ništa dobro.

“Imaš pravo”, prošaptala sam.

Nasmijao se. “Opraštam ti. Samo pokušaj da se ne naljutiš *previše* na mene. Jer nedavno sam odlučio da neću odustati. Stvarno postoji nešto neodoljivo u izgubljenim slučajevima.”

“Jacobe.” Zagledala sam se u njegove tamne oči, ne bi li me ozbiljno shvatio. “Volim *njega*, Jacobe. On mi je sve na svijetu.”

“Voliš i mene”, podsjetio me. Podigao je ruku kad sam se pokušala pobuniti. “Ne na isti način, znam. Ali nije ti on sve na svijetu, da znaš. Nije više. Možda je nekada bio, ali otišao je. I sada se mora suočiti s posljedicom te svoje odluke – *sa mnom*.”

Odmahnula sam glavom. “Baš si nemoguć.”

Odjednom se uozbiljio. Uhvatio me za bradu, tako čvrsto da nisam mogla odvratiti pogled od njegovih prodornih očiju.

“Dok ti srce ne prestane kucati, Bella”, rekao je, “bit ću tu – i boriti se. Ne zaboravi da imaš izbor.”

“Ne želim izbor”, usprotivila sam se, neuspješno nastojeći osloboditi bradu. “A otkucaji srca su mi odbrojani, Jacobe. Vrijeme samo što nije došlo.”

Stisnuo je oči. “Utoliko prije se trebaš boriti – boriti jače, sada, dok ja još mogu”, prošaptao je.

Još uvijek mi je držao bradu – prsti su mu bili prečvrsti, tako da me boljelo – i opazila sam mu u očima da je naglo donio odluku.

“N –”, krenula sam prigovoriti, ali bilo je prekasno.

Pritisnuo je usne o moje, prekidajući mi prigovor. Poljubio me ljutito, grubo, drugom rukom me čvrsto uhvativši za zatiljak, tako da nisam mogla pobjeći. Gurala sam mu prsa svom snagom, ali kao da to nije ni primijetio. Usta su mu, usprkos ljutnji, bila meka dok su mu usne prijanjale o moje, na topao, drugačiji način.

Šćepala sam ga za lice, ne bih li ga odmaknula, i opet doživjela neuspjeh. Ovaj put je to, izgleda, ipak primijetio, što ga je rasrdilo. Silom mi je usnama rastvorio usne, i osjetila sam mu vrući dah u ustima.

Reagirajući nagoniski, pustila sam da mi ruke padnu uz bokove, i zatvorila se. Otvorila sam oči i prestala se opirati, prestala osjećati... samo sam čekala da prestane.

Upalilo je. Ljutnja kao da je isparila, i on se odmaknuo da me pogleda. Nježno je opet pritisnuo usne o moje, jedanput, dvaput... po treći put. Pretvarala sam se da sam kip i samo čekala.

Napokon mi je pustio lice i odmaknuo se.

“Jesi li završio?”, upitala sam ga bezizražajnim glasom.

“Jesam”, uzdahnuo je. Počeo se smiješiti, sklapajući oči.

Zamahнула sam rukom i pustila da mi izleti, tako da sam ga opalila u usta punom snagom svoga tijela.

Začulo se krckanje.

“Au! *AU!*”, vrisnula sam i počela mahnito poskakivati u agoniji, privijajući šaku uz prsa. Slomila se, to sam jasno osjećala.

Jacob me zgranuto pogledao. “Jesi li dobro?”

“Nisam, kvragu! *Slomio si mi ruku!*”

“Bella, *sama* si sebi slomila ruku. Daj sad prestani plesati i daj mi da ti je pogledam.”

“Ne diraj me! Ovaj čas idem kući!”

“Idem ja po auto”, rekao je smireno. Nije čak ni trljao bradu, kao na filmu. Kako sam jedna ispala.

“Neka, hvala”, oštro sam prošaptala. “Radije idem pješice.” Krenula sam prema cesti. Do granice je bilo tek nekoliko kilometara. Čim se udaljim od njega, Alice će me opaziti i poslati nekoga po mene.

“Daj da te odvezem kući”, ostao je uporan Jacob. Za divno čudo, imao je petlje obgrliti me oko struka.

Otrgnula sam se od njega.

“Pa dobro!”, zarežala sam. “*Vózi me!* Jedva čekam da vidim što će ti Edward napraviti! Nadam se da će ti zavrnuti šiju, bezobrazni, prepotentni, debilni PSU!”

Jacob je zakolutao očima. Ispratio me do suvozačke strane svog auta i pomogao mi da uđem. Kad je sjeo za upravljač, zviždukao je.

“Pa zar te nisam bar malo ozlijedila?”, upitala sam ga, bijesna i izivcirana.

“Ti se to šališ? Da nisi počela vrištati, možda ne bih ni primijetio da si me pokušala udariti. Možda nisam sazdan od kamena, ali nisam *tako* mek.”

“Mrzim te, Jacobe Black.”

“Tako treba. Mržnja je strastvena emocija.”

“Dat ću ti ja strastveno”, promrsila sam sebi u bradu. “Umorstvo, najveći zločin iz strasti.”

“Ma daj”, rekao je, sav vedar, izgledajući kao da se sprema opet zazviždati. “Sigurno ti je bilo bolje od ljubljenja s kamenom.”

“Ni blizu”, kazala sam mu hladno.

Napućio je usne. “Možda ti to samo tako kažeš.”

“Ali nije tako.”

To ga je načas vidno pogodilo, ali onda je živnuo. “Stvarno si luda. Nemam nikakvih osobnih iskustava s takvim stvarima, ali meni je stvarno bilo baš nevjerojatno.”

“Gah”, prostenjala sam.

“Razmišljat ćeš večeras o tome. Kad bude mislio da spavaš, ti ćeš razmišljati o izboru koji imaš.”

“Ako se večeras uopće sjetim tebe, to će biti samo zato što proživljavam *noćnu moru*.”

Posve je usporio auto i pogledao me iskreno i otvoreno tamnim očima. “Samo pomisli na to kako bi ti moglo

biti, Bella”, zamolio me blagim, srdačnim tonom. “Za mene ne bi morala ništa promijeniti. Znaš da bi Charlieju bilo drago da se odlučiš za mene. Mogao bih te štititi jednako dobro kao i tvoj vampir – možda i bolje. I bila bi sretna uz mene, Bella. Toliko ti toga mogu dati što on ne može. Kladim se da te on nije u stanju ni poljubiti onako – jer bi ti tada audio. Ja ti nikad, nikad ne bih audio, Bella.”

Pokazala sam mu svoju povrijeđenu šaku.

Uzdahnuo je. “Nisam ja za to bio kriv. Trebala si biti pametnija.”

“Jacobe, ja ne mogu *biti* sretna bez njega.”

“Nikad nisi ni pokušala”, usprotivio se. “Kad je otišao, svu si energiju trošila na to da ga zadržiš u sebi. Mogla bi biti sretna kad bi ga se riješila u svojoj glavi. Mogla bi biti sretna sa mnom.”

“Ne želim biti sretna ni sa kim osim s njim”, ustrajala sam.

“Nikad nećeš moći biti sigurna u njega kao u mene. Jedanput te ostavio. Možda to ponovi.”

“Ne, neće”, rekla sam kroz zube. Bol te uspomene zasjekla me poput udarca bičem. Nagnala me da i ja njega povrijedim. “Ti si mene jedanput ostavio”, podsjetila sam ga, misleći na tjedne dok se skrivao od mene, na riječi koje mi je rekao u šumi pokraj svoje kuće...

“Nikad nisam”, gorljivo mi je uzvratilo. “Kazali su mi da ti ne smijem reći – da ne bi bilo sigurno *za tebe* ako budemo zajedno. Ali nikad te nisam ostavio, nikad! Tada sam trčao oko tvoje kuće noću – kao i sada. Samo da bih bio siguran da je s tobom sve u redu.”

Nisam mu namjeravala dopustiti da me natjera da se sada sažalim nad njime.

“Vozi me kući. Boli me ruka.”

Uzdahnuo je i počeo voziti normalnom brzinom, gledajući u cestu.

“Samo razmisli o tome, Bella.”

“Neću”, rekla sam tvrdoglavo.

“Hoćeš. Večeras. A ja ću misliti o tebi dok ti budeš mislila o meni.”

“Kao što kažem, u noćnoj mori.”

Iscerio se prema meni. “Uzvratila si mi poljubac.”

Zgranula sam se i nehotice ponovno stisnula šake, te prosiktala kad me zaboljela slomljena ruka.

“Jesi li dobro?”, upitao me.

“*Nisam* ti uzvratila.”

“Mislim da mogu procijeniti razliku.”

“Očito ne možeš – to nije bilo uzvrćanje poljupca, nego pokušaj da te otjeram što dalje, *kretenu*.”

Nasmijao se duboko i grleno. “Osjetljiva si. Gotovo *pretjeruješ* u opravdavanju, rekao bih.”

Duboko sam udahnula. Nije imalo smisla raspravljati s njim; preokrenut će sve što mu kažem. Posvetila sam se svojoj ruci, nastojeći protegnuti prste, da vidim gdje mi se sve slomila. Oštri bolovi sijevnuli su mi kroz zglobove. Prostenjala sam.

“Stvarno mi je žao zbog tvoje šake”, rekao je Jacob, zvučao je gotovo iskreno. “Kad me idući put poželiš udariti, zamahni policom za bejzbol ili pajserom, okej?”

Nisam shvatila kamo to idemo sve dok se nismo našli u mojoj ulici.

“Zašto me vodiš ovamo?”, oštro sam ga upitala.

Blijedo me pogledao. “Pa zar nisi rekla da ideš kući?”

“Gah. Valjda me i ne možeš odvesti Edwardovoj kući, zar ne?” Zaškrgutala sam zubima od nemoći.

Bol mu je iskrivila cijelo lice, i bilo mi je jasno da ga je to pogodilo više od svega što sam dotad rekla.

“Ovo je tvoj dom, Bella”, tiho je rekao.

“Da, ali živi li tu neki liječnik?”, upitala sam ga i opet mu pokazala šaku.

“O.” Malo je razmislio o tome. “Odvest ću te u bolnicu. Ili te može odvesti Charlie.”

“Ne želim u bolnicu. To bi bilo neugodno i nepotrebno.”

Stavio je golf u ler pred kućom, promišljajući nesigurna lica. Charliejev automobil stajalo je na prilazu.

Uzdahnula sam. “Idi kući, Jacobe.”

Nespretno sam izašla iz auta i krenula prema kući. Motor se ugasio iza mene, i manje sam se iznenadila nego naljutila kad sam zatekla Jacoba ponovno kraj sebe.

“Što ćeš učiniti?”, upitao me.

“Stavit ću led na šaku, a onda ću nazvati Edwarda i reći mu da dođe po mene i odveze me Carlisleu da mi se pobrine za šaku. A onda, ako još budeš tu, krećem u potragu za pajserom.”

Nije mi odgovorio. Otvorio je ulazna vrata i pridržao mi ih.

Šutke smo prošli kraj dnevne sobe, gdje je Charlie ležao na kauču.

“Hej, djeco”, rekao je i uspravio se. “Drago mi je što te ovdje vidim, Jake.”

“Hej, Charlie”, odgovorio mu je opušteno Jacob, zastavši. Ja sam šmugnula u kuhinju.

“Što je s njom?”, upitao ga je Charlie.

“Misli da je možda slomila šaku”, čula sam kako mu Jacob kaže. Otišla sam do zamrzivača i izvukla posudicu s kockama leda.

“Kako je to uspjela?” Smatrala sam da bi Charlie, kao moj otac, trebao zvučati malo manje posprdno i malo zabrinutije za mene.

Jacob se nasmijao. “Udarila me.”

I Charlie se nasmijao, a ja sam se mrštila dok sam lupala posudicom o rub sudopera. Led se raštrkao po unutrašnjosti, pa sam nagrabila kocke zdravom rukom i umotala ih u krpnu na radnoj plohi.

“Zašto te udarila?”

“Zato što sam je poljubio”, rekao je Jacob, bestidno.

“Svaka čast, momče”, čestitao mu je Charlie.

Zaškrgutala sam zubima i otišla do telefona. Nazvala sam Edwarda na mobitel.

“Bella?”, odgovorio mi je nakon prvog zvona. Zvučao je ne samo kao da mu je laknulo – bio je oduševljen. Čula sam motor volvoa u pozadini; već je bio u autu – što je bilo dobro. “Ostavila si mobitel... Žao mi je, je li te Jacob dovezao kući?”

“Jest”, progundala sam. “Hoćeš li doći po mene, molim te?”

“Stižem”, smjesta je rekao. “Što je bilo?”

“Htjela bih da mi Carlisle pogleda šaku. Mislim da sam je slomila.”

U dnevnoj sobi se sve stišalo, pa sam se upitala kada će Jacob klisnuti. Mračno sam se osmjehnula, zamišljajući kako mu je sada neugodno.

“Što se dogodilo?”, ustrajao je Edward, a glas mu je zadržtao.

“Udarila sam Jacoba”, priznala sam mu.

“Tako treba”, sumorno je rekao Edward. “Premda mi je žao što si se ozlijedila.”

Kratko sam se nasmijala, jer mu je bilo jednako drago kao i maloprije Charlieju.

“Da sam bar ozlijedila *njega*”, ozlojeđeno sam uzdahnula. “Nisam mu nanijela ni najmanju povredu.”

“Mogu ja to riješiti”, ponudio se.

“Nadala sam se da ćeš to reći.”

Načas je zastao. “To ne zvuči slično tebi”, rekao je, postajući oprezan. “Pa *što* ti je učinio?”

“Poljubio me”, zarežala sam.

S druge strane linije čula sam samo zvuk ubrzavanja automobila.

U susjednoj sobi, Charlie je opet progovorio. “Možda bi bilo bolje da odeš, Jake”, predložio mu je.

“Mislim da ću ostati ovdje, ako nemaš ništa protiv.”

“Sâm sebi kopaš grob”, promrmljao je Charlie.

“Je li pas još tamo?”, napokon je opet progovorio Edward.

“Da.”

“Iza ugla sam”, rekao je mračno i prekinuo vezu.

Kad sam spustila slušalicu, smješkajući se, začula sam kako njegov automobil punom brzinom dolazi niz ulicu. Kočnice su glasno zaškripale kad se naglo zaustavio pred kućom. Otišla sam otvoriti vrata.

“Kako ruka?”, upitao me Charlie dok sam prolazila. Charlie mi je djelovao kao da mu je neugodno. Jacob se baškario kraj njega na kauču, savršeno opušten.

Podigla sam led sa šake da mu je pokažem. “Otiče.”

“Možda bi ti bilo bolje da se tučeš sa sebi ravnima”, predložio mi je Charlie.

“Možda”, složila sam se. Produžila sam do vrata i otvorila ih. Edward me čekao.

“Da vidim”, šapnuo mi je.

Pažljivo mi je pregledao šaku, tako brižno da me nije ni najmanje zaboljela. Ruke su mu bile hladne gotovo koliko i led, i prijava mi je njihov dodir.

“Mislim da imaš pravo, slomljena je”, rekao je. “Ponosim se tobom. Očito si prilično snažno udarila.”

“Iz sve snage.” Uzdahnula sam. “Što očito nije bilo dovoljno.”

Nježno mi je poljubio šaku. “Pobrinut ću se za to”, obećao mi je. A zatim je pozvao: “Jacobe”, i dalje tihim i smirenim glasom.

“Daj, daj”, upozorio ga je Charlie.

Čula sam kako se Charlie s mukom diže s kauča. Jacob je prvi stigao u predvorje, a i mnogo tiše, ali Charlie nije bio daleko iza njega. Jacob se držao pozorno i spremno.

“Neću nikakvu svađu, je li jasno?”, Charlie je pogledao samo u Edwarda kad je to rekao. “Odmah ću staviti značku, ako ti nije jasno da je to službeni zahtjev.”

“Neće biti potrebno”, rekao je Edward suzdržanim glasom.

“A da radije uhitiš mene, tata?”, predložila sam mu. “Ja sam ta koja se tuče.”

Charlie je podigao obrvu. “Želiš li podnijeti prijavu, Jake?”

“Ne.” Jacob se iscerio kao nepopravljivi fakin. “Radije bih osobno poravnao račune, kad god želi.”

Edward je napravio grimasu.

“Tata, zar ti ono nemaš palicu za bejzbol negdje u svojoj sobi? Htjela bih je posuditi na minutu.”

Charlie me mirno pogledao. “Bilo bi dosta, Bella.”

“Idemo da ti Carlisle pogleda šaku dok nisi završila iza rešetaka”, rekao je Edward. Obrglio me i poveo prema vratima.

“Pa dobro”, rekla sam i naslonila se na njega. Nisam više bila jako ljuta, sad kad se Edward našao uz mene.

Smirio me, a čak me ni šaka više nije tako smetala.

Stigli smo do pločnika kad sam začula Charliejev zabrinuti šapat iza sebe.

“Što ti to radiš? Jesi li poludio?”

“Samo trenutak, Charlie”, odgovorio mu je Jacob. “Ne brini, odmah se vraćam.”

Osvrnula sam se i opazila da je Jacob pošao za nama, zastavši da zatvori ulazna vrata pred Charliejevim iznenađenim licem, punim nelagode.

Edward ga je isprva zanemario, vodeći me do auta. Pomogao mi je da uđem i zatvorio vrata, a onda se okrenuo da se suoči s Jacobom na pločniku.

Zabrinuto sam se nagnula kroz otvoreni prozor. Vidjela sam Charlieja u kući, gdje viri kroz zavjese u dnevnoj sobi.

Jacob se držao opušteno, ruku prekrizanih na prsima, ali mišići donje vilice bili su mu napeti.

Edward mu se obratio tako smireno i blago da su mu riječi, začudo, odisale još većom prijetošću. “Neću te sada ubiti, jer bi to pogodilo Bellu.”

“Hmf”, progundala sam.

Edward se malo okrenuo i uputio mi kratak osmijeh. Lice mu je još bilo mirno. “Pogodilo bi te ujutro”, rekao je i prešao mi prstima preko obraza.

Zatim se opet obratio Jacobu. “Ali ako mi je ikada više vratiš ozlijeđenu – i ne zanima me ko je kriv; ne zanima me je li se samo spotaknula, ili joj je meteorit pao s neba na glavu – ako mi je vratiš manje savršenu nego što je bila kad sam ti je predao, ubuduće ćeš trčati na tri noge. Je li to jasno, pseto?”

Jacob je prevrnuo očima.

“Ko se vraća?”, promrsila sam.

Edward je nastavio kao da me nije čuo. “A ako je ikada više poljubiš, *ja* ću ti u njezino ime slomiti čeljust”, obećao mu je, i dalje govoreći blago, i baršunasto, i smrtonosno.

“Što ako to sama bude željela?”, bahato je rekao Jacob, rastežući riječi.

“Ha!”, frknula sam.

“Bude li to željela, neću se buniti.” Edward je slegnuo ramenima, nimalo zabrinut. “Možda bi ti bilo pametnije da pričekaj da ti to sama otvoreno kaže, umjesto da se oslanjaš na svoje tumačenje njezinog držanja – ali, čuj, o tvojoj se čeljusti radi.”

Jacob se iscerio.

“Ma nadaj se”, progundala sam.

“Da, nada se”, promrmljao je Edward.

“Pa, ako si gotov s kopanjem po mojoj glavi”, rekao je Jacob glasom teškim od ozlojeđenosti, “a da se možda kreneš pobrinuti za njezinu ruku?”

“Samo još nešto”, polako je rekao Edward. “Borit ću se za nju, također. Imaj to na umu. Ništa ne uzimam zdravo za gotovo, a borit ću se dvostruko upornije nego ti.”

“Baš dobro”, zarežao je Jacob. “Nije neka fora potući nekoga ko vara.”

“*Moja* je.” Edwardov tihi glas odjednom je postao mračan, ne onako pribran kao prije. “Nisam rekao da ću se boriti pošteno.”

“Nisam ni ja.”

“Sretno ti bilo.”

Jacob je kimnuo glavom. “Da, neka bolji *čovjek* pobijedi.”

“To zvuči otprilike tačno... štene jedno.”

Jacob je načas napravio grimasu, a zatim je primirio lice, nagnuo se preko Edwarda i osmjehnuo mi se. Oštinula sam ga pogledom, zauzvrat.

“Nadam se da će ti ruka brzo ozdraviti. Stvarno mi je žao što si se ozlijedila.”

Djetinjasto sam okrenula glavu od njega.

Nisam više dizala pogled dok je Edward obilazio auto i sjedao za upravljač, tako da nisam znala je li se Jacob vratio u kuću, ili je nastavio samo stajati i gledati me.

“Kako se osjećaš?”, upitao me Edward kad smo pošli. “Iživcirano.”

Zahihotao se. “Pitam te za ruku.”

Slegnula sam ramenima. “Doživjela sam ja i gore.”

“To je tačno”, složio se, te namrštio.

Edward je obišao kuću i dovezao nas do garaže. Tamo su bili Emmett i Rosalie; njezine savršene noge, prepoznatljive čak i u trapericama, virile su ispod Emmettova golemog džipa. Emmett je sjedio pokraj nje, jedne ruke ispružene ispod džipa prema njoj. Nisam smjesta shvatila da joj služi kao dizalica.

Emmett nas je radoznalo gledao dok mi je Edward pažljivo pomagao da izađem iz automobila. Oči je upeorio u šaku koju sam privijala uz prsa.

Emmett se iscerio. “Opet si pala, Bella?”

Prostrijelila sam ga žestokim pogledom. “Ne, Emmette. Opalila sam vukodlaka u njušku.”

Emmett je trepnuo, a onda prasnuo u gromoglasan smijeh.

Dok me Edward vodio kraj njih, Rosalie se javila ispod auta.

“Jasper će dobiti okladu”, rekla je zločesto.

Emmett se smjesta prestao cerekati i počeo me pažljivo odmjeravati pogledom.

“Kakvu okladu?”, smjesta sam je upitala, zastavši.

“Daj, idemo do Carlislea”, požurivao me Edward. Značajno je gledao u Emmetta. Jedva primjetno odmahnuo je glavom.

“*Kakvu okladu?*”, uporno sam ponovila, okrenuvši se prema njemu.

“Baš ti hvala, Rosalie”, promrsio je, čvršće me uhvatio oko struka i poveo prema kući.

“Edwarde...”, progundala sam.

“Djetinjarija”, slegnuo je ramenima. “Emmett i Jasper vole se kockati.”

“Emmett će mi kazati.” Pokušala sam se okrenuti, ali držao me željeznim stiskom.

Uzdahnuo je. “Kladili su se u to koliko će ti se puta... omaknuti u prvih godinu dana.”

“O.” Složila sam grimasu, ne bih li prikrila užas koji me obuzeo čim sam shvatila što je htio reći. “Kladili su se u to koliko ću ljudi ubiti?”

“Da”, nevoljko mi je priznao. “Rosalie smatra da će tvoja prijeka ćud dati bolje izgledе Jasperu.”

Obuzeo me blagi ushit. “Jasper se kladio na mnogo.”

“Bit će mu draže ako tebi bude teško da se navikneš. Dojadilo mu je biti najslabija karika.”

“Jasno. Naravno da će mu biti. Pa, valjda bih mogla tu i tamo počinuti koje umorstvo viška, ako će to usrećiti Jaspera. Zašto da ne?” Brbljala sam bez veze, tupim, monotonim glasom. U glavi sam vidjela novinske naslove, popise imena...

Uhvatio me čvršće. “Ne moraš se sada zabrinjavati zbog toga. Zapravo, ne moraš se nikada zabrinjavati zbog toga, ako ne želiš.”

Prostjenjala sam, a Edward me brže poveo prema kući, misleći da mi to smeta bol u šaci.

Šaka mi je bila slomljena, ali ne ozbiljno – jedan mi je zglob tek malčice napuknuo. Nisam htjela u gips, a Carlisle je rekao da će mi udlaga biti dovoljna ako obećam da ću je nositi. Obećala sam.

Edward je opazio da su mi misli daleko dok mi je Carlisle pažljivo stavljao udlagu oko šake. Nekoliko puta me zabrinuto upitao boli li me, ali svaki put sam ga smirila, kazavši mu da nije stvar u tome.

Kao da mi je trebao još jedan razlog za brigu – čak i kad bih uopće imala mjesta za njega.

Sve Jasperove priče o novostvorenim vampirima kolale su mi po glavi otkako je opisao svoju prošlost. Sada su mi se te priče posve razbistrile pred očima na vijest o okladi koju je sklopio s Emmettom. Onako usput, upitala sam se u što su se kladili. Koja te nagrada motivira kad već imaš sve?

Oduvijek sam znala da ću biti drugačija. Nadala sam se da ću biti jaka kao što je Edward rekao. Jaka i brza i nadasve lijepa. Neko ko može stati pokraj Edwarda i osjećati se kao da ondje pripada.

Nastojala sam da ne mislim previše o svemu ostalom što ću biti. Divlja. Krvožedna. Možda se neću moći sudržati od ubijanja ljudi. Neznanaca, ljudi koji mi kad nisu učinili ništa loše. Ljudi poput sve većeg broja žrtava u Seattleu, koji su imali obitelji i prijatelje i budućnost. Ljudi koji su imali svoje *živote*. A ja bih mogla biti neman koja će im sve to oduzeti.

Ali, ruku na srce, smatrala sam da bih s tim izašla na kraj – jer sam vjerovala, apsolutno vjerovala da će me Edward spriječiti da učinim išta što bih mogla zažaliti. Znala sam da bi me odveo u lov na pingvine na Antarktiku ako ga zamolim. A ja ću učiniti sve da budem

dobra osoba. Dobra vampirica. Zahihotala bih se na tu pomisao, da nije bilo ove nove brige.

Jer, kad bih doista nekako ispala takva – poput novo-rođenih u grozomornim slikama koje mi je Jasper usadio u glavu – da li bih ikako mogla i dalje ostati ja? A budem li jedino željela ubijati ljude, što će biti sa svime onim što želim *sada*?

Edward je bio tako opsjednut potrebom da ništa ne propustim dokle sam god ljudska. To mi se obično činilo pomalo blesavim. Nije bilo mnogo ljudskih iskustava koje sam se bojala da ću propustiti. Dokle god budem u prilici biti uz Edwarda, što bih još mogla tražiti?

Promatrala sam mu lice dok je gledao kako mi Carlisle zbrinjava šaku. Nije bilo toga na svijetu što sam željela više od njega. Hoće li se to, *može* li se to promijeniti?

Postoji li uopće neko ljudsko iskustvo kojega se neću htjeti odreći?

16. PREKRETNICA

“Nemam što obući!”, prostenjala sam sebi u bradu.

Svaki komad odjeće koji sam posjedovala bio mi je rasprostrt na krevetu; u ladicama i ormarima ništa nije ostalo. Zurila sam u prazne udubine, nastojeći čistom voljom stvoriti još nešto u njima.

Drap suknja ležala mi je preko naslona stolice za lju-ljanje, čekajući da otkrijem nešto što bi išlo uz nju baš kako treba. Nešto u čemu bih izgledala lijepo i odraslo. Nešto za *posebne prilike*. A ničeg nije bilo.

Bilo je gotovo vrijeme za polazak, a ja sam još bila u dragoj staroj trenerki. Ne nađem li ovdje nešto bolje – a trenutačno mi izgledi za to nisu bili baš naročiti – maturirat ću u njoj.

Mrko sam pogledala hrpu odjeće na svom krevetu.

Glavna je fora bila u tome što sam tačno znala što bih obukla, da mi je još pri ruci – crvenu bluzu koju su mi oteli. Udarila sam zdravom šakom u zid.

“Glupa, bezobrazna vampirska lopuža!” zarezala sam.

“Što sam ti sad skrivila?”, otpovrnula mi je Alice.

Stajala je nehajno naslonjena kraj otvorenog prozora, kao da je cijelo vrijeme bila tu.

“Kuc, kuc”, dodala je, nasmiješivši se od uha do uha.

“Pa zar ti je tako teško pričekati da ti otvorim vrata?”

Bacila mi je pljosnatu kutiju na krevet. “Svratila sam usput. Mislila sam, možda ti treba nešto za obući.”

Pogledala sam veliki bijeli paket navrh svoje neupotrebljive garderobe i napravila grimasu.

“Priznaj”, rekla je Alice. “Spasila sam ti život.”

“Spasila si mi život”, promrsila sam. “Hvala.”

“Pa, lijepo je za promjenu nešto pogoditi. Ne znaš ti koliko mi to ide na živce – kad propuštam stvari kao u zadnje vrijeme. Osjećam se tako beskorisno. Tako... normalno.” Sva se zgrozila na tu riječ.

“Ne mogu zamisliti koliko je to grozan osjećaj. Biti normalan? Gah.”

Nasmijala se. “Pa, ovim sam barem nadoknadila to što mi je promaknula tvoja bezobrazna lopuža – sad još samo moram dokučiti što to ne vidim u Seattleu.”

Kad je to tako rekla – kad je spojila te dvije situacije u jednu rečenicu – sinulo mi je, baš tada. To neuhvatljivo nešto što me već danima tištalo, ta bitna spona koju nisam nikako uspijevala sastaviti, sve mi se to odjednom razjasnilo. Blenula sam u nju, lica skamenjenog u izrazu koji sam tad već imala.

“Zar je nećeš otvoriti?”, upitala me. Uzdahnula je kad nisam smjesta krenula, i sama podigla poklopac s kutije. Izvukla je nešto iz nje i pokazala mi, ali nisam mogla razabrati što je to. “Zgodna je, zar ne? Izabrala sam plavu, jer znam da tu boju Edward najviše voli na tebi.”

Nisam je slušala.

“Ista stvar”, prošaptala sam.

“Kako ista?”, otpovrnula mi je. “Nemaš nijednu ovakvu. Za ime svega, pa imaš jednu jedinu suknju!”

“Ne, Alice! Pusti sad odjeću, slušaj me!”

“Ne sviđa ti se?” Alicino se lice smrknuo od razočaranja.

“Slušaj, Alice, zar ne shvaćaš? *Ista* stvar! Onaj koji je provalio ovamo i ukrao mi odjeću, i novi vampiri u Seattleu. Oni su zajedno!”

Odjeća joj je ispala kroz prste i pala natrag u kutiju.

Alice se sad usredotočila, naglo progovorivši oštro. “Odakle ti takav zaključak?”

“Sjećaš se što je Edward rekao? Kako se neko služi propustima u tvojim vizijama ne bi li te spriječio da vidiš novorođene? A i sama si već rekla da je bilo presavršeno tempirano – da je moj lopov dobro pripazio da ni s kim ne stupi u doticaj, kao da je znao da ćeš to vidjeti. Mislim da si imala pravo, Alice, mislim da je to doista znao. I mislim da se baš služio tim propustima. Jer, koja je vjerojatnost da *dvije* različite osobe ne samo da znaju dovoljno o tebi da to izvedu, već da to i izvedu upravo u isto vrijeme? Nikakva. Ne, to je jedna osoba. Jedna te ista. Ona koja stvara vojsku je ona koja je ukrala moj miris.”

Alice nije bila naviknuta na neočekivana iznenađenja. Ukipila se, i ostala ukipljena tako dugo da sam počela brojati u glavi dok sam čekala. Pune se dvije minute nije pomaknula. Zatim me opet pogledala.

“Imaš pravo”, rekla je ošamućenim tonom. “Naravno, imaš pravo. A kada to tako kažeš...”

“Edward je pogrešno zaključio”, prošaptala sam. “Bio je to ispit... da vidi hoće li upaliti. Može li ući i izaći bez

posljedica, dokle god bude pazio da ne učini ništa na što ti motriš. Recimo, da me pokuša ubiti... I nije uzeo moje stvari kao dokaz da me našao. Ukrao mi je miris... da bi me *drugi* mogli naći.”

Razrogačila je oči od šoka. Bila sam u pravu, a vidjela sam da i ona to zna.

“O, ne”, kazala je bezglasno.

Više nisam ni očekivala da mi osjećaji imaju smisla. Dok sam nastojala shvatiti činjenicu da je neko stvorio vojsku vampira – istu onu vojsku koja je krvožedno umorila desetke ljudi u Seattleu – u direktnoj namjeri da uništi *mene*, osjetila sam kako me protresa grč olakšanja.

Dio razloga ležao je u tome što sam se napokon riješila nelagodnog osjećaja da mi promiče nešto bitno.

Ali veći je dio ležao u nečemu potpuno drugom.

“Pa”, prošaptala sam, “svi se sada mogu opustiti. Ipak niko ne pokušava istrijebiti Cullenove.”

“Ako ti misliš da se išta promijenilo, apsolutno nisi u pravu”, procijedila je Alice kroz zube. “Ako neko želi jednu od nas, morat će se probiti kroz sve nas ostale kako bi do nje došao.”

“Hvala, Alice. Ali sad barem znamo što im je pravi cilj. To bi moralo pomoći.”

“Možda”, promrsila je. Počela je zamišljeno koračati amo-tamo po mojoj sobi.

Dum, dum – šaka je zalupala na moja vrata.

Poskočila sam. Alice kao da nije ni primijetila.

“Zar još nisi gotova? Zakasnit ćemo!”, požalio se Charlie, sav napet. Charlie je mrzio svečane prilike otprilike jednako kao i ja. U ovom slučaju, velik dio nevolje potjecao je iz potrebe da se lijepo uredi.

“Još samo malo. Strpi se minutu”, promuklo sam kazala.

Pošutio je pola sekunde. “Ti to plačeš?”

“Ne. Uzrujavam se. Idi.”

Čula sam kako se teškim koracima spušta u prizemlje.

“Moram ići”, šapnula mi je Alice.

“Zašto?”

“Stiže Edward. Ako čuje ovo...”

“Idi, idi!”, smjesta sam je ponukala. Edward će se raspomamiti kad to sazna. Neću to moći dugo skrivati od njega, ali ceremonija dodjele svjedodžbi možda nije najbolji trenutak za njegovu reakciju.

“Obuci se”, naredila mi je Alice i odlepršala kroz prozor.

Poslušala sam je i ošamućeno obukla novu odjeću.

Namjeravala sam izvesti nešto profinjenije s kosom, ali vremena je nestalo, pa mi je ostala visiti ravno i dosadno kao i bilo kojeg drugog dana. Nije bilo bitno. Nisam se potrudila pogledati u zrcalo, tako da nisam imala pojma koliko uspješno Alicin pullover ide uz suknju. Ni to nije bilo bitno. Prebacila sam ružnu žutu ceremonijalnu odoru od poliestera preko ruke i strčala u prizemlje.

“Lijepo izgledaš”, rekao je Charlie, već promukao od suspregnutih osjećaja. “To je nešto novo?”

“Aha”, promrmljala sam, nastojeći se usredotočiti na njega. “To mi je Alice poklonila. Hvala.”

Edward je stigao minutu-dvije nakon što mu je sestra otišla, pa nisam stigla složiti mirnu vanjštinu. Ali Charlie nas je povezoao sve skupa u policijskom automobilu, pa nije dobio priliku da me pita što je bilo.

Charlie se prošli tjedan tvrdoglavo usprotivio kad je saznao da sam se dogovorila s Edwardom da me on vozi na ceremoniju dodjele svjedodžbi. A shvaćala sam i zašto – roditelji bi morali imati neka prava na sâm dan mature. Ljubazno sam mu izašla u susret, a Edward je vedro

predložio da svi pođemo zajedno. Kako se Carlisle i Esme nisu protivili tome, Charlie nije imao uvjerljivog razloga za prigovor; pristao je preko volje. I tako se sada Edward vozio na stražnjem sjedalu policijskog automobila moga oca, iza pregrade od fiberglasa, i smješкао se – vjerojatno zato što se i moj otac smješкао, i to sve jače svaki put kad bi krišom pogledao Edwarda u retrovizoru. A to je gotovo sigurno značilo da Charlie zamišlja stvari zbog kojih bi mu dala jezikove juhe da ih naglas izgovori.

“Jesi li dobro?”, šapnuo mi je Edward dok mi je pomagao da izađem iz automobila na školskom parkiralištu.

“Uzrujana sam”, odgovorila sam mu, a nisam ni lagala.

“Tako si lijepa”, rekao mi je.

Činilo mi se da želi reći više, ali Charlie se, prozirnim manevrom za koji je očito mislio da je dovtljiv, ugurao između nas i obrglio me oko ramena.

“Jesi li uzbuđena?”, upitao me.

“Ne baš”, priznala sam mu.

“Bella, ovo je velika stvar. Završavaš gimnaziju. Sada te čeka stvarni svijet. Studij. Samostalan život... Više nisi moja mala djevojčica.” Charlieju se grlo pomalo stisnulo pri kraju.

“Tata”, prostenjala sam. “Molim te, nemoj mi se sada sav raspekmeziti.”

“Ko se raspekmezio?”, zarežao je. “Dobro, zašto nisi uzbuđena?”

“Ne znam, tata. Valjda me još nije pogodilo kako treba.”

“Sva sreća da ti Alice priređuje taj tulum. Treba ti nešto da te malo razvedri.”

“Jasno. Upravo mi tulum treba.”

Charlie se nasmijao mome tonu i stisnuo mi ramena. Edward je zamišljeno gledao u oblake.

Moj otac nas je morao ostaviti na stražnjem ulazu u dvoranu i otići na glavni ulaz s ostalim roditeljima.

Unutra je vladalo potpuno rasulo, dok su nas gospođa Cope iz uprave i gospodin Varner s matematike nastojali svrstati po abecednom redu.

“Na početak, gospodine Cullen”, graknuo je gospodin Varner na Edwarda.

“Hej, Bella!”

Ugledala sam Jessicu Stanley kako mi maše s donjeg kraja vrste, ozareno se smiješeći.

Edward me na brzinu poljubio, uzdahnuo i otišao stati s ostalima kojima prezime počinje sa C. Alice nije bila tamo. Što ona namjerava? Preskočiti maturu? Kako sam to loše istempirala. Taj mi je zaključak trebao sinuti tek nakon što sve ovo prođe.

“Tu sam, Bella!”, pozvala me opet Jessica.

Otišla sam zauzeti mjesto iza Jessice, nejasno se pitajući zbog čega je ona odjednom tako prijazna. Kad sam se približila, ugledala sam Angelu pet mjesta niže. Gledala je Jessicu jednako radoznalo.

Jess je počela brbljati prije nego što sam joj prišla dovoljno blizu da je čujem.

“...tako nevjerovatno. Mislim, ono, djeluje mi kao da smo se tek upoznale, a evo, već skupa maturiramo”, uzbuđeno je govorila. “Možeš ti vjerovati da je već gotovo? Dođe mi da zavrištim!”

“I meni”, promrsila sam.

“Kad je sve to tako nevjerovatno. Sjećaš se našeg prvog dana u školi? Sprijateljile smo se, ono, odmah. Istog trena kad smo se ugledale. Nevjerovatno. A ja sad idem u Kaliforniju, a ti ćeš na Aljasku, i tako ćeš mi nedostajati! Moraš mi obećati da ćemo se naći neki put! Tako mi je

drago da imaš tulum. To je savršeno. Jer stvarno se već dosta dugo nismo družile, a sada svi skupa odlazimo...”

I tako je ona trtljala li trtljala, a ja sam bila sigurna da smo naglo opet dobre samo zbog maturalne čeznutljivosti i zahvalnosti zbog pozivanja na tulum, premda s time nisam imala veze. Obraćala sam pažnju na nju koliko sam mogla dok sam oblačila odoru. I shvatila sam da mi je drago što mogu u dobrim odnosima privesti poznanstvo s Jessicom kraju.

Jer ovo je bio kraj, bez obzira na to što je Eric u oproštajnom govoru u ime klase izjavio da promocija znači “početak” i ispričao još hrpu takvih banalnih gluposti. Možda više za mene nego za ostale, ali svi smo danas ostavljali nešto iza sebe.

Sve je prošlo tako brzo. Imala sam utisak da se uključilo brzo premotavanje. Zar bi to trebalo ići baš tako brzo? A onda je i Eric počeo prebrzo govoriti od uzbuđenosti, stapajući riječi i izraze tako da više nisu imali smisla. Ravnatelj Greene počeo je prozivati imena jedno za drugim, bez dovoljnog razmaka; prednji red u dvorani žurio se priključiti ostalima. Sirota gospođa Cope imala je dvije lijeve dok je pokušavala pružati ravnatelju pravu svjedodžbu za pravog učenika.

Vidjela sam kako Alice, koja se odjednom pojavila, plesnim korakom prelazi pozornicu i uzima svoju, sva udubljena u misli. Edward je izašao nakon nje, sav zbunjeno, ali ne i uzrujan. Samo su njih dvoje mogli nositi to grozno žuto na sebi i svejedno izgledati onako. Isticali su se u mnoštvu nezemaljskom ljepotom i elegancijom. Upitala sam se kako sam ikada mogla povjerovati u obmanu da su samo ljudi. Dva bi anđela mogla stajati tamo gore jasno vidljivih krila i ipak biti manje upadljiva.

Čula sam kako gospodin Greene proziva moje ime, pa sam ustala s mjesta i pričekala da se vrsta ispred mene pokrene. Shvatila sam da me neko glasno pozdravlja iz dna dvorane, pa sam se osvrnula i vidjela kako Jacob podiže Charlieja na noge, dok me obojica bodre povicima. Nekako sam razaznala i tjeme Billyjeve glave kraj Jakeova lakta. Uspjela sam im uputiti nešto slično osmijehu.

Gospodin Greene dovršio je prozivanje, a onda nastavio dijeliti svjedodžbe s krotkim osmijehom na licu dok smo se redali kraj njega.

“Čestitam, gospođice Stanley”, promumljao je dok je Jess uzimala svoju.

“Čestitam, gospođice Swan”, promumljao je meni i stavio mi svjedodžbu u zdravu ruku.

“Hvala”, promrmljala sam.

I to je bilo to.

Otišla sam stati uz Jessicu i ostale maturante. Jess je bila sva rumena oko očiju i stalno je otirala lice rukavom odore. Trebao mi je trenutak da shvatim kako ona zapravo plače.

Gospodin Greene rekao je nešto što nisam uspjela čuti, i svi oko mene stali su vikati i vriskati. Žute su kape poletjele u zrak. Skinula sam i ja svoju, prekasno, i pustila je da samo padne na pod.

“O, Bella!”, procendrala je Jess kroz nagli, bučni žamor. “Ne mogu vjerovati da smo završile.”

“Ne mogu vjerovati da je sve gotovo”, promumljala sam.

Bacila mi se oko vrata. “Moraš mi obećati da ćemo ostati u vezi.”

Zagrlila sam i ja nju, osjećajući blagu nelagodu dok sam joj izbjegavala odgovoriti izravno. “Tako mi je drago što te poznajem, Jessica. Bile su mi ovo lijepe dvije godine.”

“Bile su”, uzdahnula je i šmrncnula. Zatim me pustila. “Lauren!”, ciknula je, mahnula iznad glave i stala se probijati kroz stisku žutih odora. Obitelji su počele prilaziti, tiskajući nas još jače.

Opazila sam Angelu i Bena, ali okruživale su ih njihove obitelji. Čestitat ću im kasnije.

Izvijala sam vrat, nastojeći opaziti Alice.

“Čestitam”, šapnuo mi je Edward na uho, ovijajući ruku oko mog struka. Govorio je smireno; nije mu se ni najmanje žurilo da doživim ovu prekretnicu.

“Ovaj, hvala.”

“Nemam dojam da si se uspjela prestati uzrujavati”, primijetio je.

“Pa nisam baš.”

“Što te još može brinuti? Tulum? Neće biti tako strašno.”

“Vjerojatno si u pravu.”

“Koga to tražiš?”

Nisam zvjerala oko sebe tako neupadljivo kao što sam vjerovala. “Alice – gdje je sad nestala?”

“Istrčala je čim je dobila svjedodžbu.”

Glas mu je poprimio novi ton. Pogledala sam ga i vidjela da sav zbunjen gleda prema stražnjim vratima dvorane. Donijela sam odluku naprečac – što mi je bio običaj, iako sam stvarno trebala promisliti.

“Brineš se za Alice?”, upitala sam ga.

“Eh...” Nije mi htio odgovoriti na to.

“O čemu je ona uopće razmišljala? Hoću reći, da bi te spriječila da je čuješ.”

Naglo me pogledao u lice, stisnuvši sumnjičavo oči. “Prevodila je *Bojnu himnu Republike* na arapski, ako te baš zanima. Kad je to dovršila, prešla je na korejski jezik znakova za nijeme.”

Nervozno sam se nasmijala. “Pa, to joj je valjda *stvarno* dovoljno zaokupilo misli.”

“Ti znaš što to ona skriva od mene”, optužio me.

“Jasno.” Slabašno sam se osmjehnula. “Ja sam ta koja je to smislila.”

Zbunjeno je pričekao.

Osvrnula sam se. Charlie je sigurno već krenuo ovamo kroz gomilu.

“Znajući Alice”, užurbano sam prošaptala, “vjerojatno će nastojati prikriti to od tebe sve do nakon tuluma. Ali kako je meni više nego stalo da se tulum otkaže – pa, svejedno, nemoj sad pomahnitati, okej? Uvijek je bolje znati najviše što se može. Od toga mora biti nekakve koristi.”

“O čemu ti to?”

Vidjela sam kako Charliejeva glava izviruje nad ostale u potrazi za mnom. Opazio me i mahnuo mi.

“Samo ostani miran, okej?”

Kratko je kimnuo glavom, usta stisnutih u smrknutu crtu.

Užurbanim sam mu šapatom iznijela svoje zaključke. “Mislim da nisi u pravu kad kažeš da nas nevolja salijeće sa svih strana. Mislim da nas uglavnom salijeće s jedne strane... i mislim da cilja baš na mene. Sve je to povezano, sigurno. Stvar je samo u jednoj osobi koja muti Alicine vizije. Neznamac u mojoj sobi bio je pokus, da se vidi može li neko njoj promaknuti. Mora da je to isti onaj koji stalno mijenja mišljenje, a novorođeni, krađa moje odjeće – sve je to povezano. Moj miris je za njih.”

Lice mu je tako probljedjelo da mi je bilo teško ispričati mu sve do kraja.

“Ali niko ne salijeće vas, zar ne shvaćaš? To je dobro – Esme i Alice i Carlisle, niko ne cilja na njih!”

U panici je široko iskolačio oči, zgranut i zgrožen. Baš kao i Alice, shvatio je da imam pravo.

Stavila sam mu ruku na obraz. “Smiri se”, lijepo sam ga zamolila.

“Bella!”, graknuo je Charlie, probijajući se kroz natisnute obitelji oko nas.

“Čestitam, malena!” Još se derao, premda mi je sada bio ravno na uhu. Čvrsto me zagrlio, pritom vrlo prepredano odgurnuvši Edwarda u stranu.

“Hvala”, promrmljala sam, obuzeta izrazom Edwardovog lica. Još se nije uspijevaao obuzdati. Ruke su mu bile napol ispružene prema meni, kao da bi me htio ščepati i klisnuti sa mnom na sigurno. Kako sam se obuzdavala jedva nešto bolje od njega, bijeg mi se činio kao posve prihvatljiva ideja.

“Jacob i Billy morali su otići – jesi li vidjela da su bili tu?”, upitao me Charlie, odmaknuvši se za korak, ali zadržavajući ruke na mojim ramenima. Okrenuo se leđima Edwardu – vjerojatno zato da ga odvoji od nas, ali trenutačno je to bilo u redu. Edward je zijevao u šoku, još uvijek izbuljen od užasa.

“Aha”, potvrdila sam ocu, nastojeći primjereno mariti za njega. “A i čula sam ih.”

“Lijepo od njih što su došli”, rekao je Charlie.

“Mhm.”

Pa dobro, stvarno sam se zaribala što sam rekla Edwardu. Alice je imala pravo što je mutila svoje misli. Trebala sam pričekati da se negdje nađemo nasamo, možda s ostatkom njegove obitelji. I bez ičega lomljivog u blizini – poput prozora... automobila... škola. Kad sam vidjela njegov izraz, sav mi se strah vratio, i još pojačao, iako u njemu više nije bilo straha – sad mu se na licu jasno ocrtavala čista srdžba.

“Onda, kamo bi htjela otići na večeru?”, upitao me Charlie. “Vodim te kamo god ti srce ište.”

“Znam ja kuhati.”

“Ne pričaj koješta. Hoćeš da odemo u *Lodge*?”, upitao me sa srdačnim smiješkom.

Nisam bila naročito sklona Charliejevom najdražem restoranu, ali, u ovakvoj situaciji, to nije ni bilo bitno. Ionako sam znala da neću moći ništa pojesti.

“Jasno, *Lodge*, super”, rekla sam.

Charlie se jače osmjehnuo, te uzdahnuo. Blago se okrenuo prema Edwardu, ne pogledavši ga zaista.

“Ideš i ti s nama, Edwarde?”

Molećivo sam ga pogledala. Edward je smirio lice samo trenutak prije nego što će se Charlie okrenuti da vidi zašto nije dobio odgovor.

“Ne, hvala”, rekao je Edward kruto, tvrdog i hladnog lica.

“Imaš li neke planove s roditeljima?”, upitao ga je Charlie, čujno negodujući. Edward je uvijek bio pristojniji nego što je to Charlie zasluživao; iznenadila ga je ova neočekivana hladnoća.

“Da. Ispričavam se...” Edward se naglo okrenuo i iskrao se kroz prorijeđenu gomilu. Kretao se mrvicu prebrzo, od uzrujavanja ne uspijevajući održati inače savršeno oponašanje čovjeka.

“Što sam sad rekao?”, upitao me Charlie s krivnjom u očima.

“Ma pusti, tata”, smirila sam ga. “Mislim da nije stvar u tebi.”

“Vas dvoje ste se opet posvađali?”

“Niko se nije posvađao. Gledaj svoja posla.”

“*Ti* si moj posao.”

Prevrnula sam očima. “Idemo na tu večeru.”

U *Lodgeu* je bila gužva. Restoran je, prema mom mišljenju, bio preskup i kičast, ali to je bio jedini iole svečaniji ugostiteljski prostor u mjestu, pa je uvijek bio tražen za proslave. Mrko sam piljila u punjenu glavu losa što je potišteno visila sa zida dok se Charlie gostio rebarcima i pričao s roditeljima Tylera Crowleyja za stolom iza njega. Bilo je bučno – svi u restoranu upravo su stigli s dodjele svjedodžbi, pa je većina razgovarala između stolova i preko pregrada separea, kao Charlie.

Bila sam leđima okrenuta vanjskim prozorima, i opirala sam se potrebi da se osvrnem i pogledom potražim oči koje sam sada osjećala na zatiljku. Zнала sam da ne bih ništa uspjela vidjeti. Jednako tako sam znala da je nemoguće da me on ostavi nezaštićenu, makar i na sekundu. Ne nakon ovoga.

Večera se oteгла. Charlie je, zauzet druženjem, presporo jeo. Čupkala sam svoj hamburger i skrivala komadiće u ubrus kad sam bila sigurna da gleda u nešto drugo. Činilo mi se da sve to traje vrlo dugo, ali kad bih pogledala na zidni sat – češće nego što je bilo nužno – kazaljke se ne bi naročito pomaknule.

Napokon je Charlie dobio povrat sitniša i stavio napojnicu na stol. Ustala sam.

“Žuriš se?”, upitao me.

“Htjela bih pomoći Alice oko priprema”, izjavila sam.

“Okej.” Okrenuo se od mene i pozdravio se s ostalim gostima. Otišla sam ga pričekati kraj automobila.

Naslonila sam se na suvozačka vrata, čekajući da se Charlie dovuče s neplanirane proslave. Na parkiralištu je bilo gotovo mračno, jer su oblaci bili tako debeli da nisam mogla procijeniti je li sunce zašlo ili ne. Zrak mi je djelovao gusto, kao da se sprema kiša.

Nešto se pomaknulo u sjeni.

Moj ustrašeni uzdah pretvorio se u uzdah olakšanja kad se Edward pojavio iz tmine.

Bez riječi me čvrsto privio na prsa. Hladnom je rukom pronašao moju bradu i podigao mi lice da može priljubiti svoje tvrde usne uz moje. Osjetila sam mu napetost u čeljusti.

“Kako si?”, upitala sam ga čim mi je dao da dođem do daha.

“Ne baš sjajno”, promrmljao je. “Ali uspio sam se obuzdati. Žao mi je što sam onako reagirao.”

“Sama sam kriva. Trebala sam pričekati da ti to kažem.”

“Ne”, usprotivio se. “Morao sam to saznati. Ne mogu vjerovati da to sâm nisam uvidio!”

“Imaš mnogo svojih briga.”

“A ti nemaš?”

Odjednom me opet poljubio, ne dopuštajući mi da odgovorim. Odmaknuo se već sekundu potom. “Stiže Charlie.”

“Reći ću mu da me odveze do tvoje kuće.”

“Otići ću za vama.”

“To stvarno nije nužno”, pokušala sam reći, ali njega već nije bilo.

“Bella?”, pozvao me Charlie s ulaza u restoran, škiljeći u tamu.

“Tu sam.”

Charlie je polako došetao do auta, gundajući nešto o tome kako sam nestrpljiva.

“Onda, kako si mi?”, upitao me dok smo se vozili autocestom na sjever. “Danas ti je bio veliki dan.”

“Dobro sam”, slagala sam mu.

Nasmijao se, prozrevši me s lakoćom. “Brineš se zbog tuluma?”, pokušao je pogoditi.

“Aha”, opet sam mu slagala.

Ovaj put to nije opazio. “Nikad ti nisi naročito voljela tulumarenje.”

“Baš se pitam odakle mi to”, promrmljala sam.

Charlie se zahihotao. “Pa, izgledaš stvarno lijepo. Da sam se bar sjetio da ti nešto kupim. Oprosti.”

“Ne pričaj gluposti, tata.”

“Nisu to gluposti. Imam dojam da ne radim uvijek sve što bih trebao za tebe.”

“Ma koješta. Fantastično se brineš za mene. Najbolji si tata na svijetu. I...” Nije mi bilo lako razgovarati o osjećajima s Charliejem, ali nakašljala sam se i ustrajno nastavila. “I stvarno mi je drago što sam došla živjeti s tobom, tata. To mi je bila najbolja odluka u životu. Zato, bez brige – samo proživljavaš postmaturalni pesimizam.”

Frknuo je. “Možda. Ali siguran sam da sam tu i tamo podbacio. Mislim, pa gledaj samo svoju ruku!”

Blijedo sam se zagledala u svoje ruke. Lijeva mi je šaka opušteno ležala na tamnoj udrazi o kojoj sam rijetko uopće razmišljala. Slomljeni me zglob više nije naročito bolio.

“Nikad mi nije palo na pamet da bih te trebao naučiti kako se udara. Očito sam tu pogriješio.”

“Pa zar ti nisi na Jacobovoj strani?”

“Nije bitno na čijoj sam ja strani. Ako te neko poljubi bez tvog dopuštenja, trebala bi biti u stanju dati mu do znanja kako gledaš na to, a da se pritom ne ozlijediš. Nisi valjda zadržala palac u šaci, je li?”

“Ne, tata. To je lijepo od tebe na pomalo munjen način, ali mislim da mi poduka tu ne bi baš pomogla. Jacob ima *stvarno* tvrdu glavu.”

Charlie se nasmijao. "Idući put ga opali u trbuh."

"Idući put?", upitala sam u nevjerici.

"Daj, ne budi prestroga prema dečku. Mlad je."

"Nemoguć je."

"Svejedno, prijatelj ti je."

"Znam." Uzdahnula sam. "Stvarno ne znam što bi mi tu bilo najpametnije, tata."

Charlie je polako kimnuo glavom. "Aha. Najpametniji potez nije uvijek i najočitiji. Ponekad nešto što je najpametnije za jednog bude najlošije za nekog drugog. Zato... sretno ti bilo s tom odlukom."

"Hvala", suho sam promrsila.

Charlie se opet nasmijao, a onda namrštio. "Ako taj tulum postane previše razuzdan...", započeo je.

"Bez brige, tata. Carlisle i Esme će biti s nama. Sigurno i ti možeš doći, ako hoćeš."

Charlie je složio grimasu dok je škiljio kroz vjetrobran u noć. Charlie je volio tulumarenje otprilike u jednakoj mjeri kao i ja.

"Gdje je, ono, to skretanje?", upitao me. "Morali bi raščistiti prilaz – nemoguće ga je naći u mraku."

"Odmah iza sljedećeg zavoja, mislim." Napučila sam usne. "Znaš, u pravu si – nemoguće ga je naći. Alice je rekla da će pridodati kartu uz pozivnicu, ali čak i tako je moguće da će se svi skupa pogubiti." Blago sam se razvedrila na tu pomisao.

"Možda", rekao je Charlie kad je cesta zavila na istok. "A možda i neće."

Crni, baršunasti mrak prekinuo se pred nama, upravo na mjestu gdje bi trebao biti prilaz za Cullenove. Neko je obavio stabla s obje strane tisućama treptavih svjetalaca, koje je bilo nemoguće propustiti.

“Alice”, kiselu sam rekla.

“Opa”, rekao je Charlie kad smo skrenuli na prilazni put. Nisu bila osvjetljena samo ta dva stabla na ulazu. Na svakih šest-sedam metara stajao je novi blistavi putokaz prema velikoj bijeloj kući. Cijelim putem – punih dva kilometra puta.

“Ona nikad ništa ne radi polovično, zar ne?”, promumljao je zadivljeno Charlie.

“Siguran si da ne želiš ući?”

“Krajnje siguran. Lijepo se provedi, mala.”

“Puno ti hvala, tata.”

Smijao se sebi u bradu kad sam izašla i zatvorila vrata za sobom. Ispratila sam ga pogledom dok je odlazio, smješkajući se i dalje. Uzdahnula sam i popela se stubama da podnesem svoj tulum.

17. SAVEZ

“Bella?”

Edward se tiho oglasio iza mene. Okrenula sam se i ugledala ga gdje lakim koracima prelazi stubu na trijemu, kose razbarušene od trčanja. Smjesta me zagrlio, baš kao i na parkiralištu, i opet poljubio.

Taj me poljubac uplašio. Bilo je u njemu previše napetosti, previše prikrivene siline u načinu na koji je pritisnuo usne na moje – kao da se boji da nam je preostalo tek ograničeno vrijeme.

Nisam mogla dopustiti da razmišljam o tome. Barem ne ako ću se morati ljudski ponašati u idućih nekoliko sati. Odmaknula sam se od njega.

“Daj da se riješimo i tog glupog tuluma”, promumljala sam, ne gledajući ga u oči.

Stavio je dlanove na obje strane mojega lica i pričeka da pogledam u njega.

“Neću dopustiti da ti se išta dogodi.”

Dotaknula sam mu usne prstima zdrave ruke. “Ne brinem se ja naročito za sebe.”

“Zašto me to ne iznenađuje?”, promrsio je sebi u bradu. Duboko je udahnuo, a onda se šturo osmjehnuo. “Sprema za proslavu?”, upitao me.

Prostjenjala sam.

Otvorio je vrata i pridržao mi ih, čvrsto me držeći oko struka. Na tren sam samo skamenjeno stajala u mjestu, a onda sam polako odmahнула glavom.

“Nevjerojatno.”

Edward je slegnuo ramenima. “Alice ti je Alice.”

Unutrašnjost doma Cullenovih doživjela je preobražaj u noćni klub – jedan od onih kakvi se ne zatječu često u stvarnom životu, samo na televiziji.

“Edwarde!”, pozvala ga je Alice, smještena kraj divovskog zvučnika. “Trebam ti savjet.” Mahnula je prema povisokoj hrpi CD-a. “Da im dadem poznato i prihvatljivo? Ili” – mahnula je prema susjednoj hrpi – “da im malo proširim glazbeno obrazovanje?”

“Neka bude prihvatljivo”, preporučio joj je Edward. “Ne trči pred rudo.”

Alice je ozbiljno kimnula glavom i počela spremati obrazovne CD-e u kutiju. Opazila sam da se presvukla u topić sa šljokicama i crvene kožne hlače. Obnažena joj je koža neobično reagirala pod pulsiranjem crvenih i ljubičastih reflektora.

“Mislim da sam nedovoljno odjevena.”

“Savršena si”, usprotivio mi se Edward.

“Poslužiti će i to”, dopunila ga je Alice.

“Hvala.” Uzdahнула sam. “Stvarno misliš da će ljudi doći?” Svako mi je u glasu mogao čuti čemu se zapravo nadam. Alice me pogledala i iskrevljila se.

“Svi će doći”, odgovorio mi je Edward. “Izgaraju od želje da iznutra vide tajanstvenu kuću povučene obitelji Cullen.”

“Fenomenalno”, prostenjala sam.

Nisam im mogla naročito pomoći ni oko čega. Sumnjala sam da bih – čak i nakon što se više ne budem morala naspavati, i bila se u stanju mnogo brže kretati – ikada mogla izvesti sve to tako kao Alice.

Edward je odbio da me pusti makar i na trenutak, pa me vukao za sobom dok je tražio Jaspera, a zatim i Carlislea da im prenese moj iznenadni zaključak. Nijemo sam, sva užasnuta, slušala kako raspravljaju o svome napadu na vojsku u Seattleu. Bilo mi je jasno da Jasperu nije drago kako stoje omjeri brojnosti, ali nisu uspjeli stupiti u kontakt ni sa kim osim s Tanyjinom nesusretljivom obitelji. Jasper se nije trudio prikrivati svoje očajanje kao što bi to Edward učinio. Lako sam vidjela da se ne voli kockati s ovolikim ulozima.

Nisam mogla ostati kod kuće i samo čekati u nadi da će se vratiti. Nisam to željela. Poludjela bih.

Začulo se zvono na ulaznim vratima.

U trenu je sve postalo nadrealno normalno. Savršen osmijeh, iskren i topao, zamijenio je uzrujavanje na Carlisleovu licu. Alice je pojačala glazbu, te otplesala da bi otvorila vrata gostima.

Bili su to moji prijatelji, onoliko njih koliko je stalo u puni suburban, redom odviše uzrujani ili ustrašeni da se sami dovezu. Jessica je prva ušla, Mike odmah iza nje. Tyler, Conner, Austin, Lee, Samantha... čak se i Lauren našla na začelju, a kritičke su joj se oči krijesile od radoznalosti. Svi su bili radoznali, a zatim i zadivljeni kad su ugledali golemu prostoriju uređenu poput po-

modnog rave-kluba. Nije bila prazna; svi su Cullenovi zauzeli svoja mjesta, spremni da kao i obično savršeno izigravaju ljude. Večeras sam imala utisak da se u svakom pogledu pretvaram koliko i oni.

Otišla sam da pozdravim Jess i Mikea, nadajući se da mi napetost u glasu zvuči kao primjereno uzbuđenje. Prije nego što sam stigla do ostalih, zvano se opet začulo. Otvorila sam vrata Angeli i Benu, i ostavila ih otvorena, jer su Eric i Katie upravo stizali do stuba na trijemu.

Nisam dobila drugu priliku da se uspaničim. Morala sam razgovarati sa svima, dati sve od sebe da budem prava, poletna domaćica. Premda je tulum službeno bio zajednička proslava za Alice, Edwarda i mene, nedvojbeno sam bila najomiljenija meta čestitki i zahvala. Možda zato što su Cullenovi izgledali tek mrvicu pogrešno pod Alicinom rasvjetom za tulum. Možda zato što je s tom rasvjetom prostorija ostala tmurna i tajanstvena. U takvoj se atmosferi prosječan čovjek teško mogao opustiti dok stoji kraj nekoga poput Emmetta. Opazila sam kako se Emmett široko osmjehnuo Mikeu preko švedskog stola, pri čemu su mu zubi zasjali pod reflektorima, na što je Mike automatski ustuknuo.

Alice je vjerojatno to izvela namjerno, kako bi me prisilila da dođem u središte pažnje – jer je smatrala da bi mi takav položaj trebao više prijati. Stalno me nastojala natjerati da se ponašam onako kako je sama smatrala da bi se ljudi trebali ponašati.

Tulum je nedvojbeno bio uspješan, usprkos nagonskoj napetosti prouzročenoj blizinom Cullenovih – ili je, pak, to samo dodalo izvjesno uzbuđenje atmosferi. Glazba je bila zarazna, rasvjeta gotovo hipnotična. Sudeći prema brzini kojom je hrana nestajala, i ona je zacijelo

bila dobra. Unutra je uskoro zavladała gužva, premda ni trenutka klaustrofobična. Imala sam utisak da je došla cijela klasa maturanata, kao i najveći dio trećeg razreda. Tijela su se gibala u ritmu koji im je tutnjao pod tabanima, i neprestano mi se činilo da bi se tulum mogao pretvoriti u ples.

Nije mi bilo tako teško kao što sam mislila. Povodila sam se za Alice, družeći se i čavrljajući sa svakim na minutu. Ljude je bilo dosta lako zadovoljiti. Mjestašce Forks sigurno nikad još nije doživjelo ovako kul tulum. Alice je gotovo prela od zadovoljstva – niko od gostiju nikad neće zaboraviti ovu večer.

Jedanput sam obišla cijelu prostoriju i vratila se Jessici. Uzbudeno je blebetala, pa je nisam morala pažljivo slušati, jer nisam imala utisak da će u dogledno vrijeme zatražiti odgovor od mene. Edward je bio uz mene – i dalje je odbijao da me pusti. Jednom me rukom čvrsto držao oko struka, i tu i tamo privijao bliže sebi u odgovor na misli koje nisam čula, što mi je vjerojatno bilo i bolje.

I tako sam smjesta postala sumnjičava kad me pustio i odmaknuo se od mene.

“Ostani tu”, prišapnuo mi je na uho. “Odmah se vraćam.”

Elegantno je prošao kroz gužvu, naizgled ne dotaknuvši nikoga u stisci, nastavši tako brzo da ga nisam stigla pitati zašto odlazi. Ostala sam stisnutih očiju gledati za njim, dok je Jessica nešto žustro vikala preko glasne muzike, vješajući mi se o lakat, ne opažajući da je ne slušam.

Gledala sam kako on stiže u tamnu sjenu kraj ulaza u kuhinju, koje su reflektori obasjavali tek povremeno.

Prignuo se uz nekoga, ali nisam dobro vidjela od svih glava između nas.

Propela sam se na prste i istegnula vrat. Upravo tada crveni mu je reflektor bljesnuo iza leđa i obasjao crvene šljokice na Alicinom topiću. Osvijetlio joj je lice tek na pola sekunde, ali to je bilo dovoljno.

“Ispričavam se na trenutak, Jess”, promrmljala sam i povukla lakat. Nisam se osvrnula da vidim kako će reagirati, čak ni da vidim jesam li je povrijedila takvom naglošću.

Provukla sam se kroz gomilu, koja me tu i tamo natisivala. Nekoliko ljudi je sad već plesalo. Požurila sam do ulaza u kuhinju.

Edwarda više nije bilo, ali Alice je još stajala tamo u mraku, praznog izraza lica – s blijedim pogledom kakav se vidi na licu nekoga ko je upravo bio svjedok užasne nesreće. Jednom se rukom grčevito pridržavala za dovtak, kao da joj treba potpora.

“Što, Alice, što? Što si vidjela?” Ispreplela sam šake pred sobom – preklinjući je.

Nije me pogledala, zurila je u stranu. Pogledala sam kamo i ona i opazila kako joj se pogled susreće sa Edwardovim preko cijele prostorije. Njegovo je lice bilo bezizražajno poput stijene. Okrenuo se i iščezao u sjenama ispod stubišta.

Upravo tada začulo se zvono, satima nakon dolaska posljednjih gostiju, a Alice se zbunjeno prenula i brzo poprimila zgađen izraz lica.

“Ko je pozvao vukodlaka?”, prigovorila mi je.

Namrgodila sam se. “Ta sam.”

Mislila sam da sam poništila taj poziv – čak i ako nikad nisam ni sanjala da bi Jacob doista došao *amo*.

“Pa, onda ti to idi riješiti. Ja moram razgovarati s Carlisleom.”

“Ne, Alice, čekaj!” Pokušala sam joj dohvatiti ruku, ali nestala je, i ruka mi je zagrabila u prazno.

“Kvrugu!”, progundala sam.

Znala sam da je to to. Alice je vidjela ono što je iščekivala, a ja stvarno nisam mislila da mogu trpjeti tu nezvjesnost dovoljno dugo da odem otvoriti vrata. Opet je zazvonilo, predugo, jer je neko očito upro u tipku. Odlučno sam okrenula leđa vratima i pokušala pogledom razabrati Alice u mračnoj prostoriji.

Ništa nisam uspjela vidjeti. Krenula sam se probijati prema stubištu.

“Hej, Bella!”

Jacobov duboki glas ulovio je zatišje u glazbi, a ja sam i nehotica podigla pogled začuvši svoje ime.

Složila sam facu.

Nije to došao sam jedan vukodlak, nego trojica. Jacob je sâm ušao, s Quilom i Embryjem s lijeve i desne strane. Njih dvojica izgledali su nevjerovatno napeto, zvjerajući pogledom po prostoriji kao da su upravo ušli u ukletu kriptu. Embry je drhtavom rukom još držao kvaku, poluokrenut, da stigne klisnuti.

Jacob mi je mahao, smireniji od ostalih, premda mu je nos bio dignut od gađenja. Mahnula sam i ja njemu – u znak pozdrava – i opet krenula potražiti Alice. Provušla sam se između leđa Connera i Lauren.

Pojavio se niotkuda, stavio mi ruku na rame i povukao natrag prema sjeni kraj kuhinje. Pokušala sam mu se izmaknuti, ali on me ščepao za zdravo zapešće i izvukao iz gomile.

“Ljubazna li dočeka”, primijetio je.

Istrgnula sam ruku i mrko ga pogledala. “Što ti tu radiš?”

“Pozvala si me, sjećaš se?”

“Ako ti moj desni kroše nije bio dovoljno jasan, evo što je značio: time sam ti *ukinula* poziv.”

“Što si tako neljubazna. Donio sam ti poklon za maturu i sve.”

Prekrižila sam ruke na grudima. Nije mi se sada dalo svađati s Jacobom. Zanimalo me što je to Alice vidjela i što sada Edward i Carlisle kažu na to. Izvinula sam vrat pokraj Jacoba, ne bih li ih opazila.

“Nosi to natrag u trgovinu, Jake. Moram nešto obaviti...”

Ispriječio mi se pred očima, namećući se mojoj pozornosti.

“Ne mogu to odnijeti natrag. Nije iz trgovine – sâm sam to napravio. A i stvarno mi je dugo trebalo.”

Opet sam se nagnula u stranu, ali nisam uspjela opaziti nijednog Cullena. Kamo su se sad svi izgubili? Očima sam stala pretraživati polumračnu prostoriju.

“Ma daj, hajde, Bell. Nemoj se pretvarati da nisam tu!”

“Ne pretvaram se.” Nigdje ih nisam vidjela. “Čuj, Jake, imam hrpu briga u ovom trenutku.”

Uhvatio me pod bradu i podigao mi lice. “Molim vas lijepo, gospođice Swan, bih li mogao dobiti samo nekoliko sekundi vaše pune pozornosti?”

Naglo sam se odmaknula od njegovog dodira. “Prste sebi, Jacobe”, oštro sam prošaptala.

“Oprosti!”, smjesta je rekao i podigao ruke, predajući se. “Stvarno, oprosti mi. Za ono neki dan, mislim, također. Nisam te smio tako poljubiti. Nije to bilo u redu.

Čini mi se... pa, čini mi se da sam nekako uspio samoga sebe obmanuti i uvjeriti se da ti to želiš.”

“Obmanuti – kako savršen opis!”

“Nemoj biti zločesta. Mogla bi prihvatiti moju ispriku, znaš.”

“Pa dobro. Prihvaćam ispriku. E sad, daj, ako bi me mogao malo ispričati...”

“Okej”, promrmljao je, a glas mu je zazvučao tako drugačije da sam prestala pogledom tražiti Alice i pozornostno promotrila njegovo lice. Gledao je u pod, krijući oči. Mrvicu je izbacio donju usnu.

“Očito bi radije bila sa svojim *pravim* prijateljima”, rekao je istim poraženim tonom. “Shvaćam.”

Prostjenjala sam. “Ajoj, Jake, znaš da to nije fer.”

“Znam li?”

“*Trebao* bi.” Nagnula sam se prema naprijed i zaškiljila uvis, ne bih li mu uspjela vidjeti oči. Tada je pogledao preda se, preko moje glave, izbjegavajući moj pogled.

“Jake?”

Odbio me pogledati.

“Hej, kažeš da si mi nešto napravio, je l’ tako?”, upitala sam ga. “To si samo tako rekao? Gdje mi je poklon?” Moj pokušaj oponašanja znatizelje bio je prilično jadan, ali imao je uspjeha. Zakolutao je očima, a onda napravio grimasu i pogledao me.

Nastavila sam se tako jadno pretvarati, ispruživši dlan pred sobom. “Čekam.”

“Tačno”, sarkastično je progundao. Ali također je pritom iz stražnjeg džepa traperica izvukao vrećicu ri-jetke, šarene tkanine. Bila je zavezana kožnim uzicama. Stavio ju je na moj dlan.

“Hej, baš zgodna stvarčica, Jake. Hvala!”

Uzdahnuo je. “Poklon je *unutra*, Bella.”

“O.”

Malo sam se pomučila s uzicama. Opet je uzdahnuo, uzeo mi zavežljaj iz ruke, jedanput lako povukao pravu uzicu i razvezao ga. Pružila sam dlan da ga uzmem, ali on je okrenuo vrećicu naopačke i istresao mi nešto srebrno u ruku. Metalne karike tiho su zvecnule jedna o drugu.

“Nisam napravio narukvicu”, priznao mi je. “Samo hamajliju.”

Za jednu kariku srebrne narukvice bio je pričvršćen malen drvorez. Uхватила sam ga prstima da ga bolje pogledam. Zaprepastila me količina istančanih detalja u figurici – minijturni vuk bio je krajnje realističan. Čak je bio izrezbaren od crvenkastosmedeg drveta koje je bojom odgovaralo njegovoj koži.

“Prekrasno je”, prošaptala sam. “*Ti* si to napravio? Kako?”

Slegnuo je ramenima. “Billy me naučio kako se to radi. Njemu bolje ide nego meni.”

“Teško u to mogu povjerovati”, promrmljala sam, samo prstima okrećući i okrećući maloga vuka.

“Stvarno ti se sviđa?”

“Da! Nevjerojatno je, Jake.”

Osmjehnuo se, isprva sretno, ali onda mu se lice skiselilo. “Pa, mislio sam da će te to možda tu i tamo podsjetiti na mene. Znaš kako je, daleko od oka, daleko od srca.”

Zanemarila sam što time želi reći. “Daj, pomози mi da je stavim.”

Pružila sam mu lijevo zapešće, jer mi je desno bilo u udlazi. S lakoćom mi je pričvrstio kopču, premda se činila presitnom za njegove krupne prste.

“Nosit ćeš je?”, upitao me.

“Pa jasno da hoću.”

Široko mi se osmjehnuo – onim sretnim osmijehom koji sam tako voljela vidjeti na njegovom licu.

Načas sam mu ga uzvratila, ali onda su mi oči refleksno opet prešle preko prostorije, zabrinuto prelazeći po gužvi ne bi li opazile neki trag od Edwarda i Alice.

“Zašto si tako smušena?”, upitao me Jacob.

“Nije to ništa”, slagala sam, nastojeći se usredotočiti. “Stvarno, hvala ti na poklonu. Prekrasan je.”

“Bella?” Skupio je obrve, tako da su mu oči pale u još dublju sjenu. “Nešto se zbiva, zar ne?”

“Jake, ma... ne, nema ničega.”

“Ne laži mi, grozno lažeš. Trebala bi mi reći što se to zbiva. Nas takve stvari zanimaju”, rekao je, pri kraju progovorivši u množini.

Vjerojatno je imao pravo; vukove bi svakako moglo zanimati to što se zbiva. Samo što još nisam bila sigurna što se to zbiva. Neću to sa sigurnošću ni znati sve dok ne pronađem Alice.

“Jacobe, reći ću ti. Samo daj da *ja* shvatim što se zbiva, okej? Moram razgovarati s Alice.”

Lice mu je zasjalo od shvaćanja. “Vidovnjakinja je nešto vidjela.”

“Da, upravo kad ste se vi pojavili.”

“Nešto o onome krvopiji u tvojoj sobi?”, promrmljao je glasom dubljim od potmulog ritma glazbe.

“Ima veze s tim”, priznala sam mu.

Malo je razmislio, promatrajući me nakrivljene glave. “Znaš nešto što mi ne želiš reći... nešto *krupno*.”

Čemu da mu opet lažem? Predobro me poznaje. “Da.”

Jacob se na tren zagledao u mene, a onda se okrenuo i pogledao svoje prijatelje iz čopora u oči. Još su stajali na ulazu, nespretno i nelagodno, ali kad su vidjeli izraz njegova lica, pokrenuli su se, probijajući se kroz veselje gotovo kao i da sami plešu. Za pola minute našli su se svaki s jedne strane pokraj Jacoba, divovski spram mene.

“Sada. Objasni”, naložio mi je Jacob.

Embry i Quil pogledavali su malo u mene, malo u njega, zbunjeni i oprezni.

“Jacobe, ne znam sve.” I dalje sam pregledavala prostoriju, sada u potrazi za spasom. Stjerali su me u kut u svakom smislu tog izraza.

“Onda reci ono *što znaš*.”

Svi su tačno u isti mah prekrížili ruke na prsima. To je izgledalo donekle smiješno, ali uglavnom je odísalo prijjetnjom.

A onda sam opazila Alice kako se spušta stubiístem, dok joj bijela koža sja pod ljubičastim svjetlom.

“Alice!”, ciknula sam od olakšanja.

Pogledala je ravno u mene čim sam je osloвила, premda me nije trebala čuti od zaglušnih basova. Stidljivo sam joj mahnula i gledala joj lice dok je promatrala tri vukodlaka nadvijena nad mene. Stisnula je oči.

Ali lice joj je prije te reakcije bilo puno stresa i straha. Ugrizla sam se za usnu kad mi je priskočila.

Jacob, Quil i Embry zajedno su se s nelagodom odmaknuli od nje. Obgrlila me oko struka.

“Nas dvije moramo razgovarati”, šapnula mi je u uho.

“Eh, Jake, vidimo se poslije...”, promumljala sam dok smo se izvlačile od njih.

Jacob nam je dugom rukom prepriječío put, oslonivši se dlanom o zid. “Hej, samo polako.”

Alice ga je pogledala očima razrogačenim od nevjerice. “Molim lijepo?”

“Reci nam što se to zbiva”, oštro joj je kazao, zarezavši.

Jasper se doslovce pojavio niotkuda. U jednom trenu samo smo Alice i ja stajale uza zid, dok nam Jacob priječi izlaz; a zatim se Jasper našao s druge strane Jakeove ruke, stravičnog izraza lica.

Jacob je polako povukao ruku. To mu je bio najpametniji potez, pod pretpostavkom da je želi zadržati.

“Imamo pravo znati”, promrsio je Jacob, i dalje strijeljajući Alice pogledom.

Jasper je stao između njih, a tri su vukodlaka zauzeli obrambene stavove.

“Hej, hej”, rekla sam, dodavši blago histeričan hihot. “Ovo je slavlje, sjećate se?”

Niko nije ni najmanje hajao za mene. Jacob je pogledom strijeljao Alice, dok je Jasper prijeteći gledao u Jacoba. Alice se odjednom sva zamislila.

“U redu je, Jaspere. On zapravo ima pravo.”

Jasper nije opustio svoje držanje.

Bila sam sigurna da će mi glava prsnuti od neizvjesnosti otprilike za sekundu. “Što si vidjela, Alice?”

Još je trenutak gledala u Jacoba, a onda se obratila meni, očito odlučivši dopustiti da i oni to čuju.

“Odluka je pala.”

“Idete u Seattle?”

“Ne.”

Osjetila sam kako mi krv nestaje iz lica. Želudac mi se stisnuo. “Oni dolaze ovamo”, procijedila sam.

Mladi Quileutei šutke su to promatrali, čitajući nam svaku nehotičnu igru emocija s lica. Stajali su ukopani

u mjestu, a opet ne posve mirno. Podrhtavala su im sva tri para šaka.

“Da.”

“U Forks”, prošaptala sam.

“Da.”

“Po?”

Kimnula je glavom, shvativši moje pitanje. “Jedan je nosio tvoju crvenu košulju.”

Jasper ju je gledao s negodovanjem. Bilo mi je jasno da ne voli raspravljati o tome pred vukodlacima, ali morao je nešto reći. “Ne možemo ih pustiti skroz dovde. Nema nas dovoljno da zaštitimo mjesto.”

“Znam”, rekla je Alice, odjednom sva shrvana. “Ali nije bitno gdje ćemo ih zaustaviti. Svejedno nas neće biti dovoljno, a neki od njih stići će dovde u potrazi.”

“Ne!”, podvrisnula sam šapatom.

Buka tuluma zagušila je moje nijekanje. Svuda oko nas, moji prijatelji, susjedi i sitni neprijatelji jeli su, smijali se i njihali u ritmu, ni ne sluteći da im se spremaju užas i opasnost, a možda i smrt. Zbog mene.

“Alice”, nijemo sam je oslovila. “Moram otići, moram se maknuti oдавde.”

“To ne bi pomoglo. Nije da imamo posla s tragačem. Svejedno će u potrazi prvo doći amo.”

“Onda moram otići pred njih!” Da mi glas nije bio tako promukao i napet, možda bih tada bila vrisnula. “Ako nađu to što traže, možda odu i ne naude nikome drugom!”

“Bella!”, pobunila se Alice.

“Samo malo”, naredio je Jacob dubokim, silovitim glasom. “Što to stiže?”

Alice je uprla ledeni pogled u njega. “Naš soj. U velikom broju.”

“Po što?”

“Po Bellu. To je sve što znamo.”

“Prebrojni su za vas?”, upitao ju je.

Jasper se nakostriješio. “Imamo mi pokoju prednost, psu. Bit će to izjednačena borba.”

“Ne”, rekao je Jacob, a licem mu se proširio čudan, žestok poluosmijeh. “Neće biti *izjednačena*.”

“Izvršno!”, oštro je prošaptala Alice.

Još skamenjena od užasa, zabludjela sam se u novi Alicin izraz. Sva je živnula od ushita, a sa savršenih crta lica nestao joj je svaki tračak zdvajanja.

Iscerila se Jacobu, a on se iscerio njoj.

“Sve je, jasno, upravo nestalo”, kazala mu je puna sebe. “Što je nezgodno, ali, ako se sve ima u vidu, rado ću to prihvatiti.”

“Morat ćemo se uskladiti”, rekao je Jacob. “Neće nam biti lako. Ipak, to je prije naš posao nego vaš.”

“Ne bih išla baš dotle, ali ta nam pomoć treba. Nećemo biti izbirljivi.”

“Čekajte, čekajte, čekajte, čekajte”, upala sam im u riječ.

Alice je stajala na prstima, Jacob se nagnjao prema njoj; oboma su im lica sjala od uzbuđenja, oba su im se nosa dizala zbog smrada. Nestrpljivo su me pogledali.

“Uskladiti?”, ponovila sam kroz zube.

“Nisi valjda mislila da ćeš nas spriječiti da se umiješamo u ovo?”, upitao me Jacob.

“*Nécete* se umiješati!”

“Tvoja vidovnjakinja se ne bi složila s tim.”

“Alice – reci im da ne smiju!”, naložila sam joj. “Izginut će!”

Jacob, Quil i Embry zajedno su prasnuli u smijeh.

“Bella”, rekla mi je Alice smirujućim, molećivim tonom, “odvojeno bismo svi izginuli. Zajedno – ”

“Neće biti nikakvih problema”, dovršio je Jacob njezinu rečenicu. Quil se opet nasmijao.

“Koliko ih je?”, željno je upitao Quil.

“Ne!”, viknula sam.

Alice me nije ni pogledala. “To se mijenja – danas dvadeset jedan, ali broj im se smanjuje.”

“Zašto?”, znatiželjno ju je upitao Jacob.

“Duga priča”, rekla je Alice, odjednom pogledavši oko sebe. “A ovo nije mjesto za nju.”

“Kasnije noćas?”, ostao je uporan Jacob.

“Da”, odgovorio mu je Jasper. “Već smo planirali... strateški sastanak. Ako se mislite boriti s nama, trebat će vam određena poduka.”

Svi su vukovi reagovali nezadovoljnim izrazom lica na ovo zadnje.

“Ne!”, zavapila sam.

“Bit će čudno”, zamišljeno je rekao Jasper. “Nisam ni pomislio na zajedničku borbu. To je sigurno presedan.”

“To sigurno”, složio se Jacob. Sada mu se žurilo. “Moramo se vratiti Samu. U koliko sati?”

“U koliko bi vam bilo prekasno?”

Sva trojica su prevrnula očima. “U koliko sati?”, ponovio je Jacob.

“U tri?”

“Gdje?”

“Petnaestak kilometara sjeverno od lovočuvarske postaje u šumi Hoh. Ako dođete sa zapada, naš bi vas miris trebao dovesti na pravo mjesto.”

“Doći ćemo.”

Okrenuli su se da odu.

“Čekaj, Jake!”, viknula sam za njim. “*Molim te!* Nemoj!”

Zastao je, okrenuo se i uputio mi širok osmijeh, dok su Quil i Embry nestrpljivo krenuli prema izlaznim vratima. “Ne budi smiješna, Bells. Daješ mi mnogo bolji dar od onoga koji sam ja dao tebi.”

“Ne!”, opet sam viknula. Zvuk električne gitare prigušio je moj krik.

Nije mi odgovorio; požurio je da sustigne prijatelje, koji su već bili izašli. Bepomoćno sam promatrala Jacoba kako nestaje.

18. PODUKA

“To je baš morao biti najdulji tulum u povijesti svijeta”, potužila sam se na putu kući.

Edward se, izgleda, slagao sa mnom. “Završio je”, rekao je i pomilovao me po ruci da me smiri.

Jer još je jedino mene trebalo smirivati. Edward je sada bio dobro – svi su Cullenovi bili dobro.

Svi su me nastojali umiriti; Alice se protegnula i popapšala me po glavi na odlasku, značajno gledajući Jaspera sve dok me nije obavila navala mira, Esme me poljubila u čelo i obećala mi da će sve biti u redu, Emmett se razmetljivo nasmijao i upitao me zašto je samo meni dopuštena svađa s vukodlacima... Jacobovo rješenje sve ih je opustilo, gotovo dovelo u euforiju nakon dugih tjedana uzrujavanja. Na mjestu nedoumice našlo se samopouzdanje. Tulum je završio u znaku istinskog slavlja.

Samo ne za mene.

Već je bilo dovoljno loše – užasno – što će se Cullenovi boriti za mene. Već je bilo previše što ću to morati dopustiti. Već mi je to bilo više nego što mogu podnijeti.

Ne još i Jacob. Ne i njegova blesava, ratoborna braća – mahom mlađa od mene, tek prevelika, prejaka djeca, što se raduju ovome kao da je riječ o izletu na plažu. Ne mogu i njih dovesti u opasnost. Živci su mi bili ispucani i izloženi. Nisam znala koliko ću još moći susprezati potrebu da vrisnem iz petnih žila.

Zato sam prošaptala, ne bih li obuzdala glas. “Vodiš me noćas sa sobom.”

“Bella, iscrpljena si.”

“Misliš da bih mogla spavati?”

Namrštio se. “Ovo je pokus. Ne znam hoćemo li svi mi uspjeti... surađivati. Neću da budeš usred toga.”

Kao da zbog toga nisam poželjela još više da odem. “Ako me ti nećeš povesti, zvat ću Jacoba.”

Strogo me pogledao. To je bio niski udarac, što sam dobro znala. Ali neću mu dopustiti da me izostavi.

Nije mi odgovorio; sad smo se našli pred Charliejevom kućom. Svjetlo na trijemu je gorjelo.

“Vidimo se u sobi”, promrsila sam.

Na prstima sam ušla u kuću. Charlie je spavao u dnevnoj sobi, prevelik za maleni kauč, i hrkao tako glasno da sam mogla upaliti motornu pilu a da ga svejedno time ne probudim.

Žestoko sam mu protresla rame.

“Tata! Charlie!”

Progundao je, ne otvarajući oči.

“Stigla sam kući – leđa će ti nastradati od takvog spavanja. Daj, idemo, vrijeme je za premještaj.”

Morala sam ga još koji put protresti, a oči ni na tren nije posve otvorio, ali nekako sam ga uspjela dići s

kauča. Pomogla sam mu da ode do kreveta, gdje se svalio na posteljinu, posve odjeven, i opet zahrkao.

Bilo mi je jasno da me neće tako skoro tražiti.

Edward me čekao u sobi dok sam se umivala i presvlačila u traperice i flanelsku košulju. Nezadovoljno me gledao sa stolice za ljuljanje dok sam spremala u ormar odjeću koju mi je Alice poklonila .

“Dođi amo”, rekla sam, uhvatila ga za ruku i povukla ga na svoj krevet.

Gurnula sam ga da legne i onda se sklupčala uz njegova prsa. Možda je bio u pravu, možda sam doista tako umorna da bih morala zaspati. Ali nisam mu htjela dopustiti da se iskrade bez mene.

Ušuškao me jorganom, a onda čvrsto prigrlio.

“Molim te, opusti se.”

“Baš.”

“Ovo će uspjeti, Bella. Osjećam da hoće.”

Zubi su mi se čvrsto stisnuli.

Još uvijek je zračio olakšanjem. Nikoga izuzev mene nije bilo briga hoće li Jacob i njegovi prijatelji nastradati. Čak ni Jacoba i njegove prijatelje. Pogotovo njih.

Opazio je da samo što nisam pukla. “Slušaj me, Bella. Bit će lako. Novorođene ćemo uloviti posve na prepad. Kad naiđu, neće znati za vukodlake, kao što ni ti nisi. U Jasperovu sam sjećanju vidio kako se ponašaju u skupini. Istinski vjerujem da su vučije metode lova posve primjerene sukobu s njima. A kad ih razbiju i zbune, neće biti posla za sve nas ostale. Neko će morati prosjediti cijelu bitku”, našalio se.

“Ma čista pljuga”, suho sam mu promrmljala u prsa.

“Pssst”, pomilovao me po obrazu. “Vidjet ćeš. Nemoj mi se brinuti.”

Počeo je pjevušiti moju uspavanku, ali ovaj put me ni ona nije mogla smiriti.

Ljudi – dobro, tačnije vampiri i vukodlaci, ali ipak – ljudi koje volim nastradat će. Nastradati zbog mene. Opet. Poželjela sam da se moja zlosretnost malo pažljivije usredotoči. Došlo mi je da viknem praznome nebu: *Vi to mene želite – evo me! Samo mene!*

Pokušala sam smisliti kako bih mogla izvesti upravo to – prisiliti moju zlosretnost da se usredotoči na mene. To ne bi moglo biti lako. Morala bih se strpjeti, pričekati svoj trenutak...

Nisam zaspala. Minute su brzo prolazile, na moje iznenađenje, i još sam bila budna i napeta kad nas je Edward oboje podigao u sjedeći položaj.

“Sigurna si da ne želiš ostati ovdje i naspavati se?”

Kiselo sam ga pogledala.

Uzdahnuo je, podigao me u naručje i zatim skočio s mog prozora.

Jurnuo je mračnom, mirnom šumom sa mnom na leđima, a čak sam i u njegovu trku osjećala ushit. Trčao je onako kao što je trčao dok je to bilo samo zbog nas, samo zbog užitka, samo zbog osjećaja vjetra u kosi. Od takvoga bih trka, u manje neizvjesnim vremenima, osjetila čistu sreću.

Po dolasku na prostrano polje, zatekli smo njegovu obitelj u opuštenu, smirenu razgovoru. Emmettov bi smijeh tu i tamo grmnuo čistinom. Edward me spustio, pa smo se uhvatili za ruke i pošli prema njima.

Trebalo mi je neko vrijeme da to shvatim, jer su oblaci sakrivali Mjesec i bio je mrak, ali razabrala sam da se nalazimo na čistini za bejzbol. Upravo ovdje su, prije više od godinu dana, onu prvu, opuštenu večer s

Cullenovima prekinuli James i njegov koven. Bilo mi je neobično opet se naći tu – kao da ovaj skup neće biti potpun sve dok nam se ne pridruže James, Laurent i Victoria. Ali James i Laurent više se nikad neće vratiti. Taj se obrazac više neće ponoviti. Možda su se svi obrasci zasnogda poremetili.

Da, neko je poremetio obrazac. Je li moguće da su Volturi nepoznanica u ovoj jednadžbi?

Čisto sam sumnjala u to.

Victoria mi se uvijek činila kao sila prirode – kao uragan što pravolinijski hita prema obali – neizbježna, neumoljiva, ali predvidljiva. Možda je nisam smjela tako ograničiti. Sigurno se zna prilagođavati.

“Znaš što ja mislim?”, upitala sam Edwarda.

Nasmijao se. “Ne.”

Gotovo da sam se osmjehnula.

“Što misliš?”

“Mislim da je *sve* to povezano. Ne samo te dvije stvari, nego sve tri.”

“E sad te više ne shvaćam.”

“Tri su se ružne stvari dogodile otkako si se vratio.” Nabrojala sam ih na prste. “Novorođeni u Seattleu. Neznanc u mojoj sobi. I – prije svega – Victoria je došla ovamo u potrazi za mnom.”

Stisnuo je oči, razmišljajući o tome. “Zašto to misliš?”

“Zato što se slažem s Jasperom – Volturi vole svoja pravila. I oni bi to, uostalom, sigurno bolje izveli.” A ja bih bila mrtva da to oni žele, dodala sam u sebi. “Sjećaš se kad si prošle godine pratio Victoriju?”

“Da.” Namrštio se. “Nisam baš bio naročito uspješan u tome.”

“Alice je rekla da si bio u Teksasu. Jesi li došao onamo za njom?”

Obrve su mu se skupile. “Jesam. Hmm...”

“Vidiš – mogla je tamo dobiti tu ideju. Ali ona ne zna što radi, pa su novorođeni posve neukroćeni.”

Počeo je odmahivati glavom. “Jedino Aro tačno zna kako funkcionira Alicina vidovitost.”

“Aro zna *najbolje*, ali zar ne bi Tanya, Irina i ostali vaši prijatelji u Denaliju znali *dovoljno*? Laurent je tako dugo živio s njima. A ako je i dalje bio u dovoljno dobrim odnosima s Victorijom da joj čini usluge, što ga je moglo spriječiti da joj ne kaže sve što zna?”

Edward se namršti. “Ono u tvojoj sobi nije bila Victoria.”

“Ona ne može steći nove prijatelje? Razmisli malo, Edwarde. Ako iza onoga u Seattleu doista stoji Victoria, onda je *stekla* gomilu novih prijatelja. Stvorila ih je.”

Promislio je o tome, čela naboranog od zamišljenosti.

“Hmm”, rekao je naposljetku. “Moguće. Još mislim da je najvjerojatnije riječ o Volturima... Ali tvoja teorija – ima nešto u njoj. Victorijin karakter. Tvoja teorija savršeno odgovara njezinom karakteru. Ona od samog početka iskazuje iznimno umijeće samoočuvanja – možda je to njezin dar. U svakom slučaju, takvim bi planom izbjegla svaku opasnost s naše strane, ako sjedi na sigurnom u pozadini i pušta da novorođeni divljaju ovuda. Možda bi tako izbjegla i prijetnju Voltura. Možda računa s tim da ćemo na koncu mi pobijediti, premda svakako ne bez teških gubitaka s naše strane. Ali niko iz njezine male vojske neće preživjeti da posvjedoči protiv nje. Zapravo”, nastavio je, razmišljajući o svemu, “u slučaju da bude preživjelih, kladim se da ih već namjerava

sama uništiti... Hmm. Ipak, za to bi morala imati bar jednog malo zrelijeg prijatelja. Nije to neki svježe stvoreni novorođeni tvom ocu poštedio život...”

Dugi se trenutak samo mrštio u prazno, a onda mi se naglo osmjehnuo, prenuvši se iz zamišljenosti. “To je nesumnjivo moguće. Svejedno, moramo biti spremni na sve dok ne znamo tačno o čemu je riječ. Danas si vrlo promućurna”, dodao je. “Zadivljen sam.”

Uzdahnula sam. “Možda je to samo moja reakcija na ovo mjesto. Ovdje imam utisak kao da je ona blizu... kao da me upravo sada gleda.”

Mišići u čeljusti napeli su mu se na moje riječi. “Nikada te neće ni taknuti, Bella”, rekao je.

Usprkos tim riječima, pogledom je pažljivo prešao preko mračnog drveća. Dok je pregledavao šumske sjene, licem mu je prešao krajnje čudan izraz. Iskezio je zube, a oči su mu se neobično zakrijesile – u nekoj divljoj, žestokoj nadi.

“A ipak, što ne bih dao da mi se nađe tako blizu”, promrmljao je. “Victoria, kao i svako ko ti je ikada poželio nauditi. Da dobijem priliku sâm to privesti kraju. Okončati to svojim rukama, ovaj put.”

Zadrhtala sam od okrutne žudnje u negovu glasu, i čvršće ispreplela prste s njegovima, poželjevši da sam dovoljno jaka da nam neraskidivo spojim ruke zasvagda.

Primaknuli smo se njegovoj obitelji, i tek sam tada opazila da Alice ne dijeli optimizam ostalih. Stajala je malo po strani i napućenih usana gledala kako Jasper rasteže ruke, kao da se zagrijava za vježbu.

“Nešto nije u redu s Alice?”, šapnula sam mu.

Edward se zahihotao, opet postavši onaj stari. “Stižu vukodlaci, pa više ne vidi ništa što će se dogoditi. Neugodno joj je kada tako oslijepi.”

Iako najdalja od nas, Alice mu je čula tihi glas. Pogledala ga je i isplazila mu jezik. Opet se nasmijao.

“Hej, Edwarde”, pozdravio ga je Emmett. “Hej, Bella. Hoće li on i tebi dopustiti da vježbaš?”

Edward je pogledao brata i prostenjao. “Molim te, Emmette, nemoj joj još davati ideje.”

“Kada nam stižu gosti?”, upitao je Carlisle Edwarda.

Edward se načas usredotočio, a onda uzdahnuo. “Za minutu i pol. Ali morat ću vam prevoditi. Nemaju toliko pouzdanja u nas da izađu u ljudskom obličju.”

Carlisle je kimnuo glavom. “Teško je to za njih. Zahvalan sam im što uopće dolaze.”

Blenula sam u Edwarda. “Dolaze kao vukovi?”

Kimnuo je glavom, pazeći kako ću reagirati. Progutala sam slinu, sjetivši se dvije prilike u kojima sam vidjela Jacoba u vučijem obličju – prvi put na proplanku s Laurentom, a drugi na šumskoj stazi gdje se Paul naljutio na mene... Obje su mi uspomene bile stravične.

Edwardu su oči neobično zasjale, kao da mu je nešto upravo palo na pamet, nešto ne posve neugodno. Brzo se okrenuo od mene, prije nego što sam stigla vidjeti išta više, prema Carlisleu i ostalima.

“Pripremite se – zavlčili su nas.”

“Kako to misliš?”, priupitala ga je Alice.

“Psst”, upozorio ju je i zagledao se u mrak pokraj nje.

Neformalni krug Cullenovih naglo se proširio u neravnu vrstu s Jasperom i Emmettom na čelu. Edward se nagnuo kraj mene, što mi je dalo do znanja da žali što ne stoji uz njih. Čvršće sam mu stisnula ruku.

Zaškiljila sam prema šumi, ne opažajući ništa.

“*Kvragu*”, promrsio je Emmett u bradu. “Jeste li ikada vidjeli išta takvo?”

Esme i Rosalie razrogačeno su se pogledale.

“Što je?”, prošaptala sam što sam tiše mogla. “Ne vidim.”

“Čopor se umnožio”, promrmljao mi je Edward u uho.

Zar mu nisam rekla da je sada i Quil u čoporu? S mukom sam pokušala razabrati šest vukova u tmuni. Napokon, nešto je zasjalo u mraku – njihove oči, smještene previsoko. Smetnula sam s uma *koliki* su ti vukovi. Kao konji, samo mnogo krupniji od mišića i krzna – i upadljivih ralja, oštrih poput bodeža.

Vidjela sam samo oči. A dok sam promatrala, upinjući se da bolje vidim, shvatila sam da pred nama stoji više od šest pari očiju. *Jedan, dva, tri...* Brzo sam izbrojala parove u glavi. Dvaput.

Bilo ih je deset.

“Čudesno”, gotovo je nečujno promrmljao Edward.

Carlisle je polako, odlučno zakoraknuo prema njima. Pokret je bio oprezan, smišljen da ih primiri.

“Dobrodošli”, pozdravio je nevidljive vukove.

“Hvala”, odvratio je Edward čudno i ravnomjerno, a ja sam smjesta shvatila da to govori Sam. Pogledala sam u jarke oči nasred njihove vrste, najviše i najjasnije. Nisam mogla razlučiti velikog, crnog vuka u mraku.

Edward se opet oglasio istim, suzdržanim glasom, izgovarajući Samove riječi. “Gledat ćemo i slušati, ali to će biti sve. Ne možemo dovoditi svoju samokontrolu na veću kušnju.”

“To je više nego dovoljno”, odgovorio mu je Carlisle. “Moj sin Jasper” – mahnuo je prema Jasperu, napetom spremnom – “ima iskustva na ovom području. Podučit će nas kako se oni bore, kako ih se može poraziti. Siguran sam da to možete primijeniti na vlastiti način lova.”

“Drugačiji su od vas?”, upitao je Edward u Samovo ime.

Carlisle je kimnuo glavom. “Svi su oni vrlo novi – žive ovim životom tek nekoliko mjeseci. Djeca, na neki način. Nemaju ni vještine ni strategije, samo sirovu snagu. Ukupno ih je dvadeset. Deset za nas, deset za vas – ne bi smjelo biti teško. Možda im se broj i smanji. Novopridošlice se međusobno bore.”

Mrmor je prošao sjenovitom vučijom vrstom, duboko režanje koje je nekako uspjelo odisati poletom.

“Voljni smo preuzeti više od svoga djela, ako treba”, preveo je Edward, zvučeći sada manje suzdržano.

Carlisle se osmjehnuo. “Vidjet ćemo kako će ići.”

“Znate li kada će i kako doći?”

“Stići će preko gorja za četiri dana, krajem jutra. Kad naiđu, Alice će nam pomoći da ih presretnemo.”

“Hvala na obavijesti. Sada ćemo promatrati.”

Začuo se zvuk sličan uzdisanju, i oči su se spustile bliže zemlji, par po par.

Dva otkucaja srca vladala je tišina, a onda je Jasper istupio u prazan prostor između vampira i vukova. Lako sam ga opazila – koža mu je u mraku sjala jarko kao i vučije oči. Jasper se oprezno osvrnuo prema Edwardu, koji mu je kimnuo. Jasper se opet okrenuo prema vukodlacima i uzdahnuo od očite nelagode.

“Carlisle je u pravu.” Jasper se obratio samo nama; kao da je nastojao zanemariti publiku iza sebe. “Borit će se kao djeca. Najbitnije je da imate na umu dvije stvari. Prvo, ne dajte im da vas obujme rukama, i drugo, ne pokušavajte ih dokrajčiti na očit način. Samo će za to biti spremni. Dokle god ih napadate s boka i ne zastajete, zbunit ćete ih, i neće vam moći djelotvorno parirati. Emmette?”

Emmett je iskoračio iz vrste, smješkajući se od uha do uha.

Jasper se povukao na sjeverni kraj prostora između neprijatelja u savezu. Mahnuo je Emmettu da priđe.

“Okej, prvo nastupa Emmett. On je najbolji primjer novorođenog u napadu.”

Emmett je stisnuo oči. “*Nastojat ću ništa ne slomiti*”, promrmljao je.

Jasper se iscerio. “Htio sam reći to da se Emmett oslanja na snagu. Napada vrlo izravno. Ni novorođeni neće pokušavati ništa složeno. Samo me pokušaj ubiti na očit način, Emmette.”

Jasper je ustuknuo još nekoliko koraka, dok mu se tijelo napinjalo.

“Okej, Emmette – pokušaj me uloviti.”

I nakon toga više nisam mogla vidjeti Jaspера – postao je mutna mrlja kad je Emmett nasrnuo na njega kao medvjed, cereći se pri režanju. Emmett je pritom bio nemoguće brz, ali ne kao Jasper. Činilo se da Jasper nije tjelesniji od utvare – kad god bih pomislila da ga je Emmett sigurno ščepao ručerdama, prsti bi mu zgrabili zrak. Edward se kraj mene pažljivo nagnuo, motreći okršaj. Zatim se Emmett ukočio.

Jasper ga je ščepao s leđa, zadržavši zube na centimetar od njegovog grkljana.

Emmett je opsovao.

Iz vučije publike potmulo je doprlo prigušeno, pohvalno mrmljanje.

“Opet”, uporno je rekao Emmett, koji se više nije smješkao.

“Sad je na meni red”, pobunio se Edward. Stisnula sam prste oko njegovih.

“Samo malo.” Jasper se iscerio i ustuknuo za korak. “Prvo bih htio nešto pokazati Belli.”

Obuzela me strepnja kad sam vidjela da je mahnuo Alice da mu priđe.

“Znam da se brineš za nju”, objasnio mi je dok je ona veselim plesom ulazila u prostor za borbu. “Htio bih ti pokazati zbog čega nema potrebe za tim.”

Premda sam znala da Jasper nikad ne bi dopustio da Alice iole nastrada, svejedno mi je bilo teško gledati ga kako se spušta u čučanj nasuprot njoj. Alice je stajala nepomično, sitna poput lutke nakon Emmetta, i samo se smješkala. Jasper je fingirao nasrtaj, a onda kliznuo u njezinu lijevu stranu.

Alice je zažmirila.

Srce mi je stalo neravnomjerno tući kad se Jasper stao primicati Alice.

Jasper je skočio, nestajući. Odjednom se našao na drugoj strani Alice. A ona kao da se nije ni maknula.

Jasper se okrenuo na peti i ponovno bacio na nju, te opet dočekao u čučanj kao i prvi put; cijelo to vrijeme Alice je stajala i smješkala se sklopljenih očiju.

Sada sam počela pozornije promatrati Alice.

Kretala se – samo što to nisam opažala, usredotočena na Jasperove napade. Kratko je iskoračila upravo u trenutku kad je Jasperovo tijelo proletjelo mjestom na kojem je sve dotad stajala. Zakoraknula je još jedanput, dok su Jasperove ruke strelovito zagrabile kroz mjesto na kojem joj je do maloprije bio struk.

Jasper se približio, a Alice se počela hitrije kretati. Plesala je – vrtjela se, obrtala i svijala u sebe. Jasper joj je bio partner što nasrće, poseže kroz njezine okretne pokrete, a ni trenutka je ne dotiče, kao da je svaka kret-

nja unaprijed smišljena koreografija. Na kraju, Alice se nasmijala.

Niotkuda se našla u čučnju na Jasperovim leđima, s usnama na njegovu vratu.

“Jesam te”, rekla je i poljubila ga u grlo.

Jasper se zahihotao, odmahujući glavom. “Ti si stvarno jedno grozomorno čudovištanče.”

Vukovi su opet stali mrmljati. Ovaj put su zvučali kao da se skanjuju.

“Dobro da se malo nauče poštovanju”, promrsio je Edward posprdno. Zatim je glasnije rekao: “Sad ja.”

Čvrsto mi je stisnuo ruku, a onda me pustio.

Alice mi je prišla i stala pokraj mene. “Kul, a?”, upitala me, sva važna.

“Tekako”, složila sam se, ne odmičući pogled od Edwarda koji je nečujno klizio prema Jasperu, krećući se gipko i pozorno poput velike mačke u džungli.

“Držim te na oku, Bella”, odjednom mi je prišapnula na uho, ali tako duboko da sam je jedva čula.

Načas sam je pogledala. Edward je usredotočeno prilazio Jasperu, dok su obojica fingirala napade.

Alicino lice bilo je puno prijekora.

“Upozorit ću ga ako tvoji planovi postanu iole uobličeniji”, zaprijetila mi je istim potmulim mrmorom. “Neće biti nikakve koristi od toga da se dovodiš u opasnost. Misliš li da će ijedan od njih odustati ako ti stradaš? Borili bi se oni i dalje, kao i svi mi. Ništa ne možeš promijeniti, pa samo budi dobra, okej?”

Napravila sam grimasu, nastojeći je zanemariti.

“Motrim te”, ponovila je.

Edward je stigao do Jaspera i počela je ravnopravnija borba od obje prijašnje. Jaspera je vodilo stoljeće isku-

stva, pa je nastojao boriti se krajnje nagoni, ali misli bi ga uvijek odale tračak sekunde prije nego što će napasti. Edward je bio malčice brži, ali nije poznavao Jasperove pokrete. Nasrtali su i nasrtali; nijedan nije uspijevao steći prednost dok im se neprestano otimalo nagoni rezanje. Bilo mi je teško gledati, ali još teže odmaknuti pogled. Kretali su se prebrzo da shvatim što to rade. Tu i tamo opazila bih oštre oči vukova. Činilo mi se da oni u borbi razabiru više nego ja – možda više nego što bi trebali.

Naposljetku se Carlisle nakašljao.

Jasper se nasmijao i odstupio. Edward se ispravio i široko mu se osmjehnuo.

“Natrag na posao”, pristao je Jasper. “Recimo da je izjednačeno.”

Svi su se izredali, Carlisle, pa Rosalie, Esme i opet Emmett. Škiljila sam kroz trepavice, grozeći se dok je Jasper napadao Esme. Taj mi je ogled bilo najteže gledati. Zatim se usporio, još uvijek nedovoljno da shvatim njegove kretnje, i dao daljnje upute.

“Vidite što tu radim?”, pitao ih je. “Da, upravo tako”, bodrio ih je. “Usredotočite se na bokove. Imajte stalno na umu što će im biti meta. Stalno se krećite.”

Edward je neprestano pomno pazio, motreći, a uz to i slušajući ono što ostali nisu mogli vidjeti.

Sve sam ih teže pratila, jer su mi se vjeđe spuštale. U zadnje vrijeme ionako nisam dobro spavala, a sad je već prošao gotovo puni dan otkako sam se probudila. Oslonila sam se o Edwarda i sklopila oči.

“Samo što nismo gotovi”, šapnuo mi je.

Jasper je to potvrdio, prvi put izravno oslovivši vukove, opet s nelagodnom na licu. “I sutra ćemo ovo raditi. Molim vas, slobodno nas opet dođite promatrati.”

“Da”, odgovorio mu je Edward smirenim Samovim glasom. “Bit ćemo tu.”

Zatim je Edward uzdahnuo, potapšao me po ruci i odmaknuo se od mene. Obratio se svojoj obitelji.

“Čopor smatra da bi im koristilo da se upoznaju s mirisima svih nas – kako se kasnije ne bi zabunili. Ako bismo mogli stajati vrlo mirno, bilo bi im lakše.”

“Svakako”, rekao je Carlisle Samu. “Što god vam je potrebno.”

Tмурно, grleno gundanje doprlo je iz vučijeg čopora dok su se svi zajedno dizali na noge.

Opet sam širom otvorila oči, zaboravivši na iscrpljenost.

Tamno crnilo noći upravo je počinjao jenjavati – sunce je doticalo oblake, iako još nije dosegalo obzor, daleko na suprotnoj strani gorja. Dok su prilazili, odjednom sam im mogla razaznati obličja... boje.

Sam je bio na čelu, naravno. Nevjerojatno golem, crn kao ponoć, neman potekla ravno iz mojih mora – do-slovce; nakon što sam prvi put vidjela Sama i ostale na proplanku, ne jednom su imali glavne uloge u mojim ružnim snovima.

Sada kad sam ih sve vidjela, kad sam mogla poklopiti svaki par očiju s pripadajućom tjelesinom, učinilo mi se da ih je više nego deset. Čopor je bio nepojmljivo brojan.

Krajičkom oka opazila sam da me Edward motri, pažljivo procjenjujući moju reakciju.

Sam je prišao Carlisleu, koji je stajao na čelu, s divovskim čoporom odmah za petama. Jasper se ukrutio, ali Emmett, koji je stajao Carlisleu s druge strane, široko se, opušteno smješkao.

Sam je onjušio Carlislea. Učinilo mi se da se pritom pomalo lecnuo. Zatim je prešao na Jaspera.

Pogledom sam prešla preko oprezne skupine vukova. Bila sam sigurna da mogu razabrati nekolicinu novopridošlica. Jedan je svijetlosivi vuk bio mnogo manji od ostalih, krzna na zatiljku nakostriješenog od gađenja. Drugi, boje pustinjskog pijeska, djelovao je krakato i nespretno spram ostalih. Potmulo se cviljenje omaklo pješčanom vuku kad ga je Samov odlazak ostavio samog između Carlislea i Jaspera.

Zadržala sam pogled na vuku odmah iza Sama. Krzno mu je bilo crvenkastosmeđe i duže nego u ostalih, čupavo naspram njihovog. Bio je visok gotovo kao i Sam, drugi po veličini u skupini. Držao se opušteno, nekako odišući nehajnošću u okolnostima koje su ostalima očito teško padale.

Golemi crvenkasti vuk kao da je osjetio moje oči na sebi, i pogledao me poznatim crnim očima.

Nastojala sam vjerovati u ono što sam već znala. Osjećala sam čuđenje i divljenje u svom pogledu.

Vuk je zinuo, iskezivši zube. To bi izgledalo strašno, da nije isplazio jezik sa strane i vučije se iscerio.

Zahihotala sam se.

Jacob se još šire iscerio oštrim zubima. Napustio je svoje mjesto u vrsti, na hajući za oči svoga čopora dok su ga pratile. Lakim je koracima protrčao pokraj Edwarda i Alice i zastao ni pola metra dalje od mene. Kad se zaustavio, načas se osvrnuo prema Edwardu.

Edward je stajao nepokretno poput kipa, pogledom i dalje procjenjujući moju reakciju.

Jacob je čučnuo prednjim nogama i spustio glavu tako da mu se lice našlo u razini mojega, i samo me

gledao, mjereći moju reakciju u jednakoj mjeri kao i Edward.

“Jacobe?” , kazala sam jedva čujno.

U odgovor je iz dubine njegovih prsa provalio mukli tutanj koji mi je pomalo zvučao kao cerekanje.

Ispružila sam ruku, dok su mi prsti blago drhtali, i dotakla crvenkastosmeđe krzno njegovog obraza.

Jacob je sklopio crne oči i oslonio golemu glavu na moj dlan. Potmulo bruhanje doprlo mu je iz grla.

Krzno mu je bilo ujedno i meko i grubo, toplo na mojoj koži. Radoznalo sam prošla prstima kroz njega, osjećajući kakvo je na dodir, milujući ga po vratu gdje je boja postajala intenzivnija. Nisam shvatila kako sam mu blizu pritom prišla; bez upozorenja, Jacob mi je odjednom liznuo lice od brade do kose.

“Ma fuj! Daj, Jake!” , požalila sam se, odskočila i zamahnula da ga ošamarim, baš kao da je u ljudskom liku. Izmaknuo mi se, a kašljucavi lavež koji mu se začuo kroz zube očito je bio smijeh.

Dok sam brisala lice rukavom košulje, nisam se mogla suzdržati da se ne nasmijem zajedno s njim.

U tom sam trenutku shvatila da nas svi gledaju, i Cullenovi i vukodlaci – Cullenovi zbunjeno i donekle zgađeno. Bilo mi je teže protumačiti izraze vučijih lica. Učinilo mi se da Sam izgleda nesretno.

A tu je onda bio i Edward, na rubu, vidljivo razočaran. Shvatila sam da se nadao drugačijoj reakciji od mene. Sličnijoj vrištanju i bježanju glavom bez obzira.

Iz Jacoba je opet dopro onaj zvuk smijeha.

Ostali su se vukovi sada odmicali, držeći pritom Cullenove neprestano na oku. Jacob je ostao uz mene i gledao kako odlaze. Uskoro su se izgubili u tmurnoj

šumi. Samo su se dvojica zadržala pokraj prvog drveća i nastavila promatrati Jacoba, dok im je držanje zračilo zabrinutošću.

Edward je uzdahnuo, prišao mi s druge strane – ignorirajući Jacoba – i uhvatio me za ruku.

“Spremna za polazak?”, upitao me.

Prije nego što sam mu uspjela odgovoriti, zagledao se preko mene u Jacoba.

“Nisam još sasvim shvatio sve pojedinosti”, rekao je u odgovor na pitanje u Jacobovim mislima.

Vuk-Jacob nadureno je progundao.

“Nije to tako jednostavno”, rekao je Edward. “Ne razbijaj glavu oko toga; sigurnost je moja briga.”

“O čemu vi to?”, ozbiljno sam ga upitala.

“Samo raspravljamo o strategiji”, rekao je Edward.

Jacob je okrenuo glavu amo-tamo, gledajući nam lica. Zatim je, odjednom, šmugnuo prema šumi. Dok je hitao od nas, prvi put sam zamijetila da mu je za stražnju nogu vezan četvrtast zavežljaj crne tkanine.

“Čekaj”, viknula sam i automatski ispružila ruku prema njemu. Ali nestao je među drvećem za tren oka, a druga dva vuka otišla su za njim.

“Zašto je otišao?”, upitala sam Edwarda povrijeđeno.

“Vratit će se”, rekao mi je Edward. Uzdahnuo je. “Želi biti u stanju govoriti u svoje ime.”

Promatrala sam rub šume na mjestu gdje je Jacob iščezao, opet se oslonivši Edwardu na bok. Snaga mi je bila na samom izmaku, ali nisam dopuštala da sada klonem.

Jacob je dugim koracima izašao na vidjelo, ovaj put dvonožno. Široka prsa bila su mu gola, kosa zamršena i čupava. Na sebi je imao samo donji dio crne trenerke, hodajući bos po hladnoj zemlji. Sada je bio sâm, ali

pretpostavljala sam da su se njegovi prijatelji zadržali u drveću, skriveni od pogleda.

Nije mu trebalo dugo da prijede polje, premda je u širokom luku zaobišao Cullenove, koji su stajali u nepravilnom krugu i tiho razgovarali.

“Pa dobro, krvopijo”, rekao je Jacob kad nam se približio na nekoliko koraka, očito nastavljajući razgovor koji dotad nisam mogla čuti. “Što je to tu tako složeno?”

“Moram imati svaku mogućnost na umu”, rekao je Edward staloženo. “Što ako vam neki promakne?”

Jacob je frknuo na tu mogućnost. “Okej, onda ćemo je ostaviti u rezervatu. Ionako mislimo natjerati Collina i Bradyja da ne idu s nama. Tamo će biti na sigurnom.”

Namrgodila sam se. “Vi to razgovarate o meni?”

“Samo me zanima što on misli učiniti s tobom za vrijeme borbe”, pojasnio mi je Jacob.

“Učiniti sa mnom?”

“Ne možeš ostati u Forksu, Bella.” Edward je govorio umirujućim tonom. “Znaju gdje će te tamo naći. Što ako neki uspije proći kraj nas?”

Želudac mi se stisnuo, a krv mi je nestala iz lica. “Charlie?”, zgranuto sam zinula.

“Bit će s Billyjem”, brzo me primirio Jacob. “Bude li baš nužno, ubit će nekoga da ga prisili da dođe onamo. Makar vjerojatno neće biti potrebe za tim. To je ove subote, je l’ tako? Utakmica je.”

“Ove subote?”, upitala sam, a u glavi mi se zavrtjelo. Od iznurenosti nisam mogla obuzdati strahovito nasumičan slijed svojih misli. Mrko sam pogledala Edwarda. “Pa, kvragu! Ode vaš poklon za maturu.”

Edward se nasmijao. “Bitna je namjera”, podsjetio me. “Možeš dati ulaznice nekom drugom.”

Brzo mi je sinulo i kome. “Angeli i Benu”, smjesta sam odlučila. “Bar će ih to skloniti iz mjesta.”

Dotaknuo mi je obraz. “Ne možeš ih sve evakuirati”, kazao je blagim glasom. “Skrivamo te samo iz predostrožnosti. Kažem ti – više nema problema. Neće ih biti dovoljno da nam svima bude zabavno.”

“Ali što ćemo s njezinim sklanjanjem u La Pushu?”, ubacio se Jacob nestrpljivo.

“Prečesto je išla amo-tamo”, rekao je Edward. “Ostavila je tragove posvuda. Alice vidi da će u lov doći samo vrlo mladi vampiri, ali neko ih je očito stvorio. Neko iskusniji stoji iza ovoga. Ko god to bio” – Edward je zastao i pogledao me – “ili bila, sve bi ovo *mogla* biti varka. Alice će vidjeti ako sâm odluči doći u potragu, ali možda ćemo biti vrlo zauzeti u trenutku donošenja te odluke. Možda neko računa s tim. Ne mogu je ostaviti negdje gdje je često boravila. *Mora* biti negdje gdje će je biti teško pronaći, za svaki slučaj. Vjerojatnost je vrlo mala, ali ne želim je izlagati nikakvom riziku.”

Zurila sam u Edwarda dok je to objašnjavao, a čelo mi se naboralo. Potapšao me po nadlaktici.

“Samo sam pretjerano oprezan”, obećao mi je.

Jacob je mahnuo prema dubokoj šumi istočno od nas, prema prostranstvu Olimpijskog gorja.

“Onda je sakrij tu negdje”, predložio je. “Ima milijun mogućih mjesta – kamo ti ili ja možemo stići za samo nekoliko minuta u slučaju potrebe.”

Edward je odmahnuo glavom. “Miris joj je prejak, a u sprezi s mojim vrlo osebujan. Trag bi ostao čak i kad bih je onamo odnio. *Naših* tragova ima svud po šumi, ali privukli bi ih zajedno s Bellinim mirisom. Ne znamo tačno kuda će poći, jer ni *sami* to još ne znaju. Naiđu li na njezin miris prije negoli na nas...”

Obojica su u isti mah složili grimase, mršteći se.

“Vidiš u čemu je nevolja.”

“Mora postojati način da se to izvede”, promrsio je Jacob. Stisnuo je usne i zagledao se prema šumi.

Zanjihala sam se na nogama. Edward me obgrlio oko struka, privukao uza se i pridržao da ne padnem.

“Moram te odvesti kući – potpuno si iscrpljena. A Charlie će se uskoro probuditi...”

“Samo tren”, rekao je Jacob i okrenuo se ozareno prema nama. “Moj miris vam je odvratn, je l’ tako?”

“Hmm, nije loše.” Edward je bio dva koraka ispred njega. “Moguće je.” Obratio se svojoj obitelji. “Jasper?”, pozvao je.

Jasper ga je radozno pogledao. Prišao je, s Alice na pola koraka iza sebe. Opet je izgledala nesretno.

“Okej, Jacobe.” Edward mu je kimnuo glavom.

Jacob se okrenuo prema meni s čudnom mješavinom osjećaja na licu. Taj novi plan očito ga je uzbudio, ali također mu je i dalje bilo nelagodno nalaziti se tako blizu neprijatelja s kojima su sklopili savez. A onda je na mene došao red da budem oprezna, jer je ispružio ruke prema meni.

Edward je duboko udahnuo.

“Da vidimo mogu li dovoljno zbrkati miris da prikrijem tvoj trag”, objasnio mi je Jacob.

Sumnjičavo sam mjerkala njegove raširene ruke.

“Morat ćeš mu dati da te nosi, Bella”, rekao mi je Edward mirno, iako sam razabrala pritajeno gađenje.

Namrštila sam se.

Jacob je nestrpljivo prevrnuo očima i sagnuo se da me podigne u naručje.

“Nemoj se ponašati kao mala beba”, promrmljao je.

Ali načas je pogledao Edwarda, baš kao i ja. Edward je izgledao sabrano i smireno. Obratio se Jasperu.

“Bellin miris meni je daleko snažniji – mislio sam da će pokus biti pošteniji ako pokuša neko drugi.”

Jacob se okrenuo od njih i hitrim koracima zašao u šumu. Šutjela sam dok se tama sklapala nad nama. Durila sam se, jer mi nije bilo ugodno u Jacobovu naručju. Bilo mi je pretjerano prisno – pa sigurno me nije morao držati *baš* tako čvrsto – i nehotice sam se upitala kako se on sada osjeća. Ovo me podsjetilo na moje posljednje popodne u La Pushu, a nisam se htjela prisjećati toga. Prekrižila sam ruke, rasrdivši se kad mi je udlaga na ruci samo još pojačala tu uspomenu.

Nismo otišli daleko; obišao je širok luk i vratio se na čistinu iz drugog smjera, možda pola nogometnog terena dalje od tačke s koje smo pošli. Edward je sâm tamo stajao, a Jacob je pošao prema njemu.

“Možeš me sada spustiti.”

“Ne bih htio slučajno pokvariti rezultat pokusa.” Usporio je korak i čvršće me prigrlio.

“*Kako* mi ideš na živce”, promrsila sam.

“Hvala.”

Jasper i Alice stvorili su se pokraj Edwarda. Jacob je prešao još jedan korak i spustio me na pet-šest metara od Edwarda. Ne osvrnuvši se prema Jacobu, prišla sam Edwardu i uhvatila ga za ruku.

“Onda?”, upitala sam ga.

“Dokle god ne budeš ništa doticala, Bella, *nepojmljivo* mi je da bi neko približio nos tako blizu tom tragu da razazna tvoj miris”, rekao je Jasper s grimasom. “Bio je gotovo potpuno prikriiven.”

“Definitivno uspjeh”, složila se Alice, dok joj se nos mreškao.

“I dao mi je jednu ideju.”

“Koja će upaliti”, dodala je Alice sa samopouzdanjem.

“Pametno”, složio se Edward.

“*Kako* ti to podnosiš?”, promrsio mi je Jacob.

Edward je prečuo Jacoba, pogledao me i objasnio. “Mi ćemo – dobro, *ti* ćeš – ostaviti lažni trag prema čistini, Bella. Novorođeni su u lovu, tvoj miris će ih uzbuditi, i doći će tačno onim putem kojim želimo a da pritom neće biti oprezni. Alice već vidi da će to upaliti. Kad osjete *naš* miris, razdvojit će se ne bi li nas napali s dvije strane. Polovica će naići šumom, gdje se njezino viđenje odjednom gubi...”

“To!”, oštro je prošaptao Jacob.

Edward mu je uputio osmijeh pravog suborca.

Smučilo mi se. Zašto to tako željno čekaju? I kako da istrpim kad se *obojica* nađu u opasnosti? Nikako.

A i ne želim to trpjeti.

“Nema šanse”, odjednom je zgađeno rekao Edward. Poskočila sam kad sam to čula, brinući se da je nekako uspio čuti moju odluku, ali pogled mu je bio uprt u Jaspera.

“Znam, znam”, brzo je rekao Jasper. “Nisam čak ni uzeo to u obzir, bar ne ozbiljno.”

Alice mu je nagazila na nogu.

“Kad bi Bella zaista bila tamo na čistini”, objasnio joj je Jasper, “poludjeli bi od toga. Sva pozornost bila bi im posvećena samo njoj. A tada bi ih bilo istinski lako posmicati do zadnjega...”

Edward je tako pogledao Jaspera da je morao ustuknuti.

“Naravno, to bi bilo preopasno za nju. Pomislio sam to tek tako”, brzo je pridodao. Ali pogledao me krajičkom oka, a taj pogled bio je čeznutljiv.

“Ne”, rekao je Edward glasom koji nije trpio raspravu.

“Imaš pravo”, rekao je Jasper. Uhvatio je Alice za ruku i pošao prema ostalima. “Na dvije dobivene?”, čula sam ga kako je pita kad su opet otišli vježbati.

Jacob je zgađeno gledao za njim.

“Jasper sagledava situaciju s vojničkog motrišta”, tiho je Edward stao u obranu svoga brata. “Sagledava sve mogućnosti – riječ je o temeljitosti, a ne o nehaju.”

Jacob je frknuo.

Nesvjesno se primaknuo, uživljen u kovanje planova. Sad se našao tek na metar od Edwarda, a ja sam, stojeći između njih, osjećala fizičku napetost u zraku kao statički elektricitet, neki neprijatan naboje.

Edward se vratio temi. “Dovest ću je amo u petak popodne da položimo lažni trag. Možeš doći poslije toga i odvesti je na neko meni poznato mjesto. Posve po strani i lako obranjivo, premda neće doći do toga. Ja ću drugim putem doći donde.”

“I onda što? Da je ostavim tamo s mobitelom?”, kritički ga je upitao Jacob.

“Imaš neki bolji prijedlog?”

Jacob je odjednom postao pun sebe. “Kad već pitaš, imam.”

“O... Opet ti kažem, psu, to uopće nije loše.”

Jacob se brzo okrenuo prema meni, kao da je čvrsto odlučio ispasti susretljiviji time što će me upućivati u razgovor. “Pokušali smo nagovoriti Setha da ostane kod kuće s mladom dvojicom. Još je premlad, ali je tvrdoglav i opire se. I tako sam se sjetio novog zadatka za njega – mobitela.”

Pokušala sam izgledati kao da shvaćam plan. Nikoga nisam prevarila.

“Dokle god Seth Clearwater bude u vučijem obličju, bit će vezan uz čopor”, rekao je Edward. “Razdaljina nije problem?”, dodao je, obraćajući se Jacobu.

“Nije.”

“Petsto kilometara?”, rekao je Edward. “Svaka čast.”

Jacob je opet bio susretljiv. “Toliko smo najdalje otišli u pokusu”, rekao mi je. “I posve se jasno čulo.”

Suzdržano sam kimnula, ošamućena od vijesti da je i mali Seth Clearwater već vukodlak. To me posve smelo. Pred očima mi se našao njegov vedar osmijeh, tako sličan mladom Jacobu; ne može mu biti više od petnaest godina. Njegova gorljivost na skupu vijeća pri krijesu odjednom je poprimila nov značaj...

“To je dobar prijedlog.” Činilo se da Edward to nevoljko priznaje. “Bit će mi lakše ako je Seth tamo, čak i bez trenutne komunikacije. Ne znam bih li mogao ostaviti Bellu tamo samu. Samo, kad pomislim da je do toga došlo! Do pouzdavanja u vukodlake!”

“Do borbe *uz* vampire, umjesto protiv njih!” Jacobov zgađeni ton odgovarao je Edwardovom.

“Pa, ipak ćete se moći boriti protiv nekih od njih”, rekao je Edward.

Jacob se osmjehnuo. “Zbog toga smo i došli.”

19. SEBIČNOST

Edward me odnio kući u naručju, očekujući da se neću moći sama držati. Putem sam zacijelo zaspala.

Kad sam se probudila, bila sam u svom krevetu, a mutna dnevna svjetlost dopirala mi je kroz prozore pod neobičnim kutom. Gotovo kao da je već prošlo podne.

Zijevnula sam i protegnula se. Potražila sam ga prstima, ali nisam ga uspjela napipati.

“Edwarde?”, promumljala sam.

Vršci prstiju naišli su mi na nešto hladno i glatko. Na njegov dlan.

“Ovaj put si stvarno budna?”, šapnuo mi je.

“Mmm”, potvrdno sam uzdahnula. “Zar sam često stvarala lažne uzbune?”

“Bila si vrlo nemirna – cijeli dan si pričala.”

“Cijeli *dan*?” Zatreptala sam i opet pogledala u prozore.

“Cijelu noć si bila budna”, rekao mi je umirujućim tonom. “Zaslужila si provesti dan u krevetu.”

Sjela sam u krevetu, a u glavi mi se zavrtjelo. Svjetlo mi je padalo kroz prozor sa zapada. “Opa.”

“Gladna?”, pretpostavio je. “Hoćeš doručak u krevetu?”

“Sama ću”, prostenjala sam i opet se protegnula. “Moram ustati i malo prošetati po kući.”

Držao me za ruku dok smo išli u kuhinju i pažljivo držao na oku, kao da bih svaki čas mogla pasti. Ili je možda mislio da ja to hodam u snu.

Nisam komplicirala, samo sam bacila par Pop-Tartsa u toster. Opazila sam svoj odraz u sjajnom kromu.

“Ajoj, kako izgledam.”

“Cijelu noć si bila budna”, ponovio je. “Trebala si ostati ovdje i naspavati se.”

“Baš! Pa da *sve* propustim. Znaš, trebao bi polako prihvatiti činjenicu da sada pripadam obitelji.”

Osmjehnuo se. “Vjerojatno bih se mogao naviknuti na takvo stanje stvari.”

Sjela sam za stol s doručkom, a on je sjeo do mene.

Kad sam uzela Pop-Tart da odgrizem prvi zalogaj, opazila sam da me gleda u ruku. Pogledala sam je i sama, i opazila da na njoj još nosim dar koji mi je Jacob dao na tulumu.

“Smijem?”, upitao me i ispružio ruku prema malenom drvenom vuku.

Glasno sam progutala slinu. “Ovaj, samo naprijed.”

Stavio je ruku pod hamajliju na narukvici i smjestio figuricu na svoj snježni dlan. Na trenutak me obuzeo strah. Već bi je najmanjim stiskom svojih prstiju mogao zdrobiti u iverje.

Ali, naravno, Edward to ne bi učinio. Postidjela sam se što sam to uopće pomislila. Samo je načas odvagnuo vuka na dlanu, a onda ga pustio da padne. Lagano mi se zanjihao sa zapešća.

Pokušala sam protumačiti izraz njegovih očiju. Vidjela sam samo zamišljenost; prikriivao je sve ostalo, ako je tu uopće *bilo* još nečega.

“Jacob Black ti smije davati poklone.”

To nije bilo pitanje, a ni prijekor. Samo činjenična izjava. Ali znala sam da misli na moj prethodni rođendan i scenu koju sam napravila zbog poklona, koje nipošto nisam htjela, pogotovo ne od Edwarda. To nije bilo posve logično, a svi su ionako zanemarili moj zahtjev, naravno...

“I ti si mi dao poklone”, podsjetila sam ga. “Znaš da mi se sviđaju kad su ručni rad.”

Na trenutak je stisnuo usne. “A što je s darovima iz druge ruke? Jesu li i oni prihvatljivi?”

“Kako to misliš?”

“Ova narukvica.” Prstom mi je ocrtao krug oko zapešća. “Često ćeš je nositi?”

Slegnula sam ramenima.

“Jer ga ne bi htjela uvrijediti”, iznio je promućurnu pretpostavku.

“Jasno, valjda.”

“Pa zar onda ne misliš da bi bilo fer”, upitao me, pogledavši mi pritom u ruku; okrenuo mi je dlan naviše i prešao mi prstom preko žilica na zapešću, “kad bih i ja bio nekako zastupljen?”

“Zastupljen?”

“Hamajlijom – nečim zbog čega ćeš *mene* imati na umu.”

“Ti si u svakoj misli koju imam. Ne treba mi podsjetnik.”

“Kad bih ti nešto dao, bi li to nosila?”, ostao je uporan.

“Nešto iz druge ruke?”, provjerila sam.

“Da, nešto što imam već neko vrijeme.” Uputio mi je onaj svoj andeoski osmijeh.

Ako će mu to biti jedina reakcija na Jacobov dar, rado ću je prihvatiti. “Jasno, ako će te to radovati.”

“Zapažаш li neravnopravnost?”, upitao me, a u glasu mu se začula optužba. “Jer ja je svakako zapažam.”

“Kakvu neravnopravnost?”

Stisnuo je oči. “Svi drugi ti smiju davati poklone. Svi osim mene. Žarko sam ti želio dati naturalni dar, ali nisam. Znao sam da bi te uzrujao više od ijednog tuđeg. To nipošto nije fer. Kako to opravdavaš?”

“Lako.” Slegnula sam ramenima. “Ti si mi važniji od bilo koga tuđeg. I dao si mi *sebe*. To je već više nego što zaslužujem, pa bi sve što mi dadeš povrh toga samo još više povećalo naš nesrazmjer.”

Porazmislio je o tome, a onda prevrnuo očima. “Ap-surdno, kako ti gledaš na mene.”

Smireno sam žvakala doručak. Znala sam da me neće slušati ako mu kažem da je to naopako shvatio.

Edwardu je uto zavibriao mobitel.

Pogledao je broj prije nego što će ga rasklopiti. “Što je, Alice?”

Saslušao je, a ja sam iščekivala njegovu reakciju, odjednom sva napeta. Ali nije ga iznenadilo to što mu je rekla. Nekoliko puta je uzdahnuo.

“Recimo da sam to i pretpostavio”, kazao joj je, gledajući me s negodovanjem. “Govorila je u snu.”

Porumenjela sam. Što sam sad rekla?

“Pobrinut ću se za to”, obećao joj je.

Strogo me pogledao dok je zaklapao mobitel. “Želiš li mi možda nešto povjeriti?”

Premišljala sam se na trenutak. Imajući u vidu sinoćnje Alicino upozorenje, mogla sam pretpostaviti zašto je nazvala. A onda, kad sam se sjetila mučnih snova koje sam sanjala dok sam spavala danas preko dana – snova u kojima sam trčala za Jasperom, nastojeći ga slijediti i naći čistinu u labirintu drveća, znajući da ću ondje zateći Edwarda... Edwarda, kao i nemani koje me žele ubiti, ali ne hajući za njih jer sam već donijela odluku – mogla sam pretpostaviti i što je to Edward čuo da govorim u snu.

Načas sam stisnula usne, ne posve spremna pogledati ga u oči. Pričekao je.

“Sviđa mi se Jasperova ideja”, napokon sam rekla.

Prostjenjao je.

“Htjela bih vam pomoći. Moram *nešto* učiniti”, ostala sam uporna.

“Nećeš nam pomoći ako se nađeš u opasnosti.”

“Jasper misli da bih mogla. A *on* je stručnjak za te stvari.”

Edward me prostrijelio pogledom.

“Ne možeš me otjerati”, zaprijetila sam mu. “Neću se skrivati u šumi dok svi vi riskirate zbog mene.”

Odjednom je počeo susprezati smiješak. “Alice te ne vidi na čistini, Bella. Vidi te kako izgubljena lutaš šumama. Nećeš nas moći naći; zbog toga će mi samo trebati više vremena da te poslije pronađem.”

Pokušala sam ostati smirena kao i on. “To je zato što Alice nije uračunala Setha Clearwatera”, pristojno sam rekla. “Jer,

naravno, u tom slučaju ne bi vidjela baš ništa. Ali meni se čini da bi Seth htio biti tamo u istoj mjeri kao i ja. Ne bi mi trebalo biti preteško da ga nagovorim da mi pokaže put.”

Bijes mu je zatitrao na licu, a onda je duboko udahnuo i sabrao se. “To bi možda upalilo... da mi nisi rekla. Sada ću samo zatražiti od Sama da izda Sethu određene naredbe. Ma koliko on to možda želio, Seth neće moći zanemariti takvu zapovijed.”

Zadržala sam pristojan smiješak na licu. “Ali zašto bi Sam izdao te naredbe? Ako mu kažem kako bi pomoglo da se nađem ondje? Kladam se da bi Sam radije izašao u susret meni nego tebi.”

Opet se morao sabrati. “Možda si u pravu. Ali siguran sam da bi Jacob jedva čekao da izda te naredbe.”

Namrštila sam se. “Jacob?”

“Jacob je drugi u zapovjednom lancu. Zar ti to nikad nije rekao? I njegove se naredbe moraju slušati.”

Nadigrao me, a to je i znao, sudeći po tome kako se smješkao. Čelo mi se naboralo. Jacob će biti na njegovoj strani – bar u ovom slučaju – u to nisam sumnjala. I Jacob mi doista to nikada *nije* rekao.

Edward je iskoristio činjenicu da sam se načas smela, i nastavio sumnjivo mekim, umilnim glasom.

“Sinoć sam stekao čudesan uvid u um čopora. Bilo je bolje od sapunice. Nisam pojma imao koliko je složena dinamika tako brojnog čopora. Natezanje individualne i skupne psihe... Apsolutno čudesno.”

Očito je nastojao promijeniti temu. Strogo sam ga pogledala.

“Jacob očito čuva brojne tajne”, rekao je i iscerio se.

Nisam mu odgovorila, samo sam buljila u njega, držeći se svoje strane u raspravi i čekajući priliku.

“Na primjer, jesi li sinoć tamo primijetila jednog manjeg, sivog vuka?”

Odsječno sam kimnula glavom.

Zahihotao se. “Tako ozbiljno shvaćaju sve te legende. Ispada da ih priče nisu pripremile na neke stvari.”

Uzdahnula sam. “Okej, popustit ću. O čemu ti to?”

“Uvijek su prešutno prihvaćali da samo izravni prau-nuci prvotnog vuka imaju moć preobrazbe.”

“Znači, promijenio se i neko ko nije izravan potomak?”

“Ne. Ona je izravan potomak, nego što.”

Trepnula sam, razrogačivši oči. “Ona?”

Kimnuo je glavom. “Poznaje te. Zove se Leah Clearwater.”

“Leah je vukodlak!”, ciknula sam. “Što? Koliko već dugo? Zašto mi Jacob to nije rekao?”

“Ima stvari koje ti nije smio povjeriti – njihov broj, primjerice. Kao što sam već rekao, kada Sam nešto naredi, čopor to jednostavno ne može zanemariti. Jacob je dobro pazio da misli o nečemu drugom dok je bio u mojoj blizini. Naravno, ništa od toga više ne vrijedi nakon onoga što se sinoć dogodilo.”

“Ne mogu vjerovati. Leah Clearwater!” Odjednom sam se sjetila kako se Jacob, dok je govorio o Lei i Samu, ponio kao da je rekao previše – nakon što je spomenuo da Sam mora *svaki dan* gledati Leu u oči i znati da je prekršio sva obećanja koja joj je dao... Sjetila sam se kako je Leah pustila suzu na latici kad je stari Quil spomenuo teret i žrtvu koje nose *sinovi* Quileutea... I kako je Billy provodio vrijeme uz Sue jer je imala problema s djecom... a problem je zapravo bio u tome što su oboje postali vukodlaci!

Nisam često mislila na Leu Clearwater, osim iz sućuti kad je Harry preminuo, te opet iz samilosti, kad mi je

Jacob ispričao kako je čudno utiskivanje Sama i njezine sestrične Emily slomilo Lei srce.

A ona je sada postala dio Samova čopora, gdje mu je slušala misli... i nije mogla sakriti vlastite.

To je nešto što mrzim, rekao mi je tada Jacob. *Sve čega se stidiš izloženo je svima na dlanu.*

“Sirota Leah”, prošaptala sam.

Edward je frknuo. “Uz nju je ostalima život sve nenosniji. Ne znam baš zaslužuje li da je žališ.”

“Kako to misliš?”

“Već im je dovoljno teško što moraju dijeliti sve svoje misli. Većina nastoji surađivati, ne bi li im bilo lakše. Kad je jedan član namjerno pakostan, to svima teško pada.”

“Ima ona dovoljno razloga za to”, promumljala sam, i dalje na njezinoj strani.

“O, znam”, rekao je. “Poriv utiskivanja spada u najčudnije stvari koje sam vidio u životu, a čudnih sam se stvari nagledao.” Odmahnuo je glavom u čudu. “Nemoguće je opisati kako je Sam spojen sa svojom Emily – ili, bolje rečeno, ona uz *svojega Sama*. Sam doista nije imao izbora. To me podsjeća na *San ivanjske noći* i sav kaos koji tamo stvaraju vilinske ljubavne čini... kao da je Carolija.” Osmjehnuo se. “Osjećaj je doista gotovo jednako snažan kao i onaj koji gajim prema tebi.”

“Sirota Leah”, ponovila sam. “Ali, kako to misliš, pakostan?”

“Neprestano se prisjeća stvari o kojima oni radije ne bi mislili”, objasnio je. “Embryja, na primjer.”

“Što je s Embryjem?”, iznenađeno sam ga upitala.

“Njegova se majka doselila s rezervata Makaha prije sedamnaest godina, dok ga je nosila. Ona nije Quileute. Pretpostavljalo se da je Embryjev otac ostao s Makahima. Ali onda se on priključio čoporu.”

“Pa?”

“Pa, glavni kandidati za njegovog oca su Quil Ateara stariji, Joshua Uley ili možda Billy Black. Svi su oni u to vrijeme bili u braku, naravno.”

“Ne!”, zgranula sam se. Edward je bio u pravu – ovo je bilo tačno kao u sapunici.

“Sada se Sam, Jacob i Quil pitaju koji od njih ima polubrata. Svi bi voljeli da to bude Sam, jer njegov otac nikada nije bio naročit otac. Ali sumnja uvijek ostaje. Jacob nikad nije mogao pitati Billyja za to.”

“Opa. Kako si uspio toliko toga pohvatati u jednoj noći?”

“Um čopora te općini. Svi misle zajedno, a u isti mah i zasebno. Toliko se toga tu može iščitati!”

Zvučao je nezadovoljno, kao da je morao odložiti dobru knjigu taman prije vrhunca. Nasmijala sam se.

“Čopor je čudesan”, složila sam se. “Čudesan gotovo kao i ti dok mi pokušavaš odvratiti pozornost.”

Lice mu je opet poprimilo pristojan izraz – savršeno pokeraški.

“Moram biti na toj čistini, Edwarde.”

“Ne”, rekao je tonom koji nije trpio daljnju raspravu.

U tom mi je trenutku sinula izvjesna mogućnost.

Nije bila stvar toliko u tome da moram biti na čistini. Samo bih morala biti tamo gdje je i Edward.

Okrutno, optužila sam sebe. *Sebično, sebično, sebično!*
Nemoj!

Zanemarila sam svoje zdravije nagone. Ipak, nisam ga mogla gledati kad sam progovorila. Oči su mi se od grižnje savjesti zalijepile za stol.

“Okej, čuj, Edwarde”, prošaptala sam. “Evo u čemu je stvar... Već sam jedanput bila poludjela. Znam gdje su moje granice. *I neću moći podnijeti da me opet ostaviš.*”

Nisam ga pogledala da vidim kako će reagirati, bojeći se saznati koliku mu bol nanosim. Ipak, čula sam kako je naglo udahnuo i potom ušutio. Piljila sam u tamnu drvenu površinu stola, želeći da mogu nekako povući te riječi. Ali znajući da ih vjerojatno ne bih povukla. Ne ako se pokažu uspješnima.

Odjednom me zagrlio i počeo milovati po licu i rukama. *On* je tješio *mene*. Grižnja savjesti rasplamsala se u meni. Ali prevagnuo je nagon za preživljavanjem. Edward je nesumnjivo bio ključ mogega opstanka.

“Znaš da nije tako, Bella”, promrmljao je. “Neću biti daleko, a sve će to brzo završiti.”

“Ne mogu to podnijeti”, ostala sam uporna, ne dižući pogled. “Da ne znam hoćeš li se vratiti ili ne. Kako da to preživim, bez obzira na to koliko brzo završilo?”

Uzdahnuo je. “Bit će lako, Bella. Nema razloga za takva strahovanja.”

“Baš nikakvih?”

“Nikakvih.”

“I svi će dobro proći?”

“Svi”, obećao mi je.

“Znači, nema baš nikakve potrebe da budem na čistini?”

“Naravno da nema. Alice mi upravo kaže da ih je preostalo tek devetnaest. Lako ćemo mi to riješiti.”

“Tako je – rekao si da će biti tako lako da bi neko mogao prosjediti cijelu bitku”, ponovila sam njegove sinoćnje riječi. “Jesi li to stvarno tako mislio?”

“Jesam.”

Imala sam dojam da mi prejednostavno ide – sigurno shvaća što se sprema.

“Tako lako da bi je *ti* mogao prosjediti?”

Nakon dugog trenutka šutnje, napokon sam ga pogledala da vidim kakav izraz ima.

Pokeraško se lice vratilo.

Duboko sam udahnula. “Znači, tačno je ili jedno ili drugo. Ili je opasnost veća nego što želiš da znam, a u tom slučaju bi bilo u redu da dođem tamo i pomognem koliko mogu. Ili... bit će tako lako da će se oni snaći i bez tebe. Onda, što je od toga tačno?”

Nije mi odgovorio.

Znala sam na što misli – na isto što i ja. Na Carlislea. Esme. Emmetta. Rosalie. Jaspera. I... prisilila sam se da pomislim na posljednje ime. Na Alice.

Upitala sam se jesam li neman. Ne onakva kakvom on sebe smatra, već prava. Onakva kakva nanosi bol ljudima. Onakva kakva ne poznaje granice kad je u pitanju nešto što sama želi.

A željela sam ga zadržati na sigurnom, na sigurnom uza se. Jesam li pritom imala granice onoga što bih bila u stanju učiniti, što bih bila u stanju žrtvovati? Nisam baš bila sigurna.

“Ti to tražiš od mene da ih pustim da se bore bez moje pomoći?”, tiho me upitao.

“Da.” Iznenadila sam se što mu uspijevam smireno odgovoriti, uza sav jad u sebi. “Ili da me pustiš da budem ondje. Bilo kako, samo da nas dvoje budemo zajedno.”

Duboko je udahnuo i polako izdahnuo. Obujmio mi je lice dlanovima, tjerajući me da ga pogledam u oči. Dugo me samo promatrao. Upitala sam se što on traži u mom licu, i što to u njemu nalazi. Je li grižnja savjesti ondje jednako jaka kao i u mome želucu – tako da mi je muka?

Oči su mu se stisnule od neke meni nejasne emocije, pa je spustio jednu ruku i opet izvadio mobitel.

“Alice”, uzdahnuo je. “Možeš li doći da nakratko budeš dadilja Belli?” Podigao je obrvu, izazivajući me da prigovorim toj riječi. “Morao bih porazgovarati s Jasperom.”

Očito je pristala. Spremio je mobitel i vratio se zurenju u moje lice.

“Što ćeš reći Jasperu?”, prošaptala sam.

“Namjeravam raspraviti o tome da... prosjedim bitku.”

Na licu mu se jasno vidjelo koliko mu je teško izgovoriti te riječi.

“Žao mi je.”

I bilo mi je žao. Bilo mi je grozno što ga tjeram na ovo. Ali ne dovoljno da složim hinjeni osmijeh na licu i kažem mu da samo krene bez mene. Definitivno ne toliko.

“Ne ispričavaj se”, rekao mi je, osmjehnuvši se vrlo blago. “Nikad se nemoj bojati da mi povjeriš svoje osjećaje, Bella. Ako tebi to treba...” Slegnuo je ramenima. “Ti si mi najbitnija.”

“Nisam to tako mislila – kao da moraš stati na moju stranu nasuprot svoje obitelji.”

“Znam ja to. Uostalom, to nisi ni tražila. Dala si mi dvije alternative koje su ti prihvatljive, a *ja* sam odabrao onu koja je meni prihvatljiva. Tako bi kompromisi i trebali funkcionirati.”

Nagnula sam se i oslonila čelo na njegova prsa. “Hvala ti”, prošaptala sam.

“Uvijek”, odgovorio mi je i poljubio me u kosu. “Kad god zatreba.”

Dugi se trenutak nismo pomicali. I dalje sam skrivala lice uz njegovu košulju. Dva su se glasa nadmetala u

meni. Jedan koji je htio biti dobar i hrabar, i drugi koji je govorio dobrome da samo šuti.

“Ko je treća supruga?”, odjednom me upitao.

“A?”, rekla sam, da dobijem na vremenu. Nisam se sjećala da sam opet sanjala taj san.

“Sinoć si mrmljala nešto o ‘trećoj supruzi’. Ostalo je pomalo imalo smisla, ali to više nisam shvaćao.”

“O. Ovaj, da. To je iz jedne priče koju sam čula kraj krijesa one večeri.” Slegnula sam ramenima. “Očito mi se zadržala u glavi.”

Edward se odmaknuo od mene i nakrivio glavu, vjerojatno zbunjen tračkom nelagode u mome glasu.

Prije nego što me stigao upitati, Alice se pojavila na vratima kuhinje, kisela lica.

“Propustit ćeš cijelo veselje”, prigovorila je.

“Bok, Alice”, pozdravio ju je. Stavio mi je prst pod bradu i podigao mi lice da me poljubi za rastanak.

“Vratit ću se kasnije večeras”, obećao mi je. “Idem to riješiti s ostalima, preraspodijeliti obaveze.”

“Okej.”

“Nemaš baš što preraspodijeliti”, rekla je Alice. “Već sam im rekla. Emmettu je drago.”

Edward je uzdahnuo. “Nego što.”

Izašao je iz kuće, ostavljajući me licem u lice s Alice.

Strogo se zabaljila u mene.

“Žao mi je”, opet sam se ispričala. “Misliš da će vam zbog ovoga opasnost biti veća?”

Frknula je. “Previše se brineš, Bella. Prerano ćeš osijedjeti.”

“Pa što te onda uzrujava?”

“Edward je tako čangrizav kad ne bude po njegovom. Samo razmišljam kako će mi izgledati život uz njega u idućih nekoliko mjeseci.” Složila je facu. “Ako zbog toga

ostaneš pri sebi, neće mi biti žao. Ali voljela bih da možeš obuzdati taj pesimizam, Bella. Tako je nepotreban.”

“Bi li ti pustila da Jasper ode bez tebe?”, otpovrnula sam joj.

Alice je napravila grimasu. “To nije isto.”

“Ma jasno da nije.”

“Idi, sredi se”, naredila mi je. “Charlie se vraća kući za petnaest minuta, a budeš li izgledala ovoliko odrpano, neće te htjeti opet pustiti van.”

Opa, stvarno sam izgubila cijeli dan. To mi se činilo kao silna šteta. Bilo mi je drago što neću zauvijek biti prisiljena tratiti vrijeme na spavanje.

Izgledala sam posve pristojno kad se Charlie vratio kući – odjevena i lijepo počešljana, služila sam mu večeru u kuhinji. Alice je sjedila na Edwardovom uobičajenom mjestu, što je Charlieja oduševilo.

“Pa gdje si ti, Alice! Što ima, srce?”

“Sve je u redu, Charlie, hvala.”

“Vidim da si se napokon izvukla iz kreveta, spavalice”, rekao mi je kad sam sjela kraj njega, a onda se opet obratio Alice. “Svi pričaju o tom tulumu koji su sinoć priredili tvoji. Kladam se da ćeš imati pune ruke posla oko spremanja.”

Alice je slegnula ramenima. Znajući nju, sve je već bilo spremljeno.

“Nije mi krivo”, rekla je. “Tulum je bio izvanredan.”

“Gdje je Edward?”, upitao ju je Charlie, pomalo preko volje. “Pomaže oko spremanja?”

Alice je uzdahnula, a lice joj se ispunilo tragedijom. Vjerojatno se pretvarala, ali to je izvodila tako savršeno da nisam mogla biti sigurna. “Ne. Otišao je isplanirati vikend s Emmettom i Carlisleom.”

“Opet će planinariti?”

Alice je kimnula, odjednom sva ojađena. “Da. Svi idu osim mene. Uvijek odemo planinariti na kraju školske godine, da to, recimo, proslavimo, ali ja sam ove godine odlučila da bih radije otišla u kupovinu nego u brda, a niko od njih nije htio ostati sa mnom. Napuštena sam.”

Lice joj se stisnulo, poprimivši tako zdvojan izraz da se Charlie automatski nagnuo prema njoj ispružene ruke, ne bi li joj kako pomogao. Sumnjičavo sam se zagledala u nju. Pa što to ona radi?

“Alice, srce, pa dođi nama”, ponudio joj je Charlie. “Bilo bi ti sigurno grozno samoj u toj velikoj kući.”

Uzdahnula je. Nešto mi je zgnječilo stopalo pod stolom.

“Au!”, pobunila sam se.

Charlie se okrenuo prema meni. “Što je?”

Alice me načas zgroženo pogledala. Bilo mi je jasno da večeras smatra da vrlo sporo kopčam.

“Nabila sam nožni palac”, promrsila sam.

“O.” Opet je pogledao Alice. “Onda, što kažeš na to?”

Opet mi je nagazila na nogu, ali ovaj put ne baš onoliko jako.

“Eh, tata, znaš, uvjeti nam zbilja nisu najbolji. Kladam se da Alice ne bi htjela spavati na mom podu...”

Charlie je stisnuo usne. Alice je opet složila onu zdvojni facu.

“Možda bi Bella trebala spavati tamo gore s tobom”, predložio je. “Čisto dok se tvoji ne vrate.”

“O, bi li htjela, Bella?” Alice mi se žarko osmjehnula. “Neće ti smetati kupovina sa mnom, je l’ tako?”

“Jasno”, složila sam se. “Kupovina. U redu.”

“Kada odlaze?”, upitao ju je Charlie.

Alice je opet složila facu. "Sutra."

"Kad hoćeš da ti dođem?", upitala sam je.

"Nakon večere, valjda", rekla je, a onda zamišljeno stavila prst na bradu. "Nemaš nikakvih planova za subotu, je li? Htjela bih otići u kupovinu izvan grada, a na to će mi otići cijeli dan."

"Ne u Seattle", ubacio se Charlie, mršteći se.

"Naravno da ne", smjesta se složila Alice, premda smo obje znale da će Seattle biti itekako siguran u subotu. "Mislila sam otići u Olympiju, možda..."

"To će ti se svidjeti, Bella." Charlie se razdragao od olakšanja. "Da se nasitiš velikoga grada."

"Aha, tata. Bit će baš super."

I tako je Alice jednim nehajnim razgovorom raščistila moju satnicu za bitku.

Edward se vratio nedugo potom. Bez iznenađenja je prihvatio Charliejeve želje za ugodnim izletom. Izjavio je da odlaze već u zoru i oprostio se ranije nego inače. Alice je otišla s njim.

"Pa nisi valjda već pospana", pobunio se Charlie.

"Malo", slagala sam.

"Nije čudo da voliš propuštati tulume", promrsio je. "Tako ti dugo treba da se oporaviš."

Gore, na katu, Edward je ležao na mom krevetu.

"Kada se sastajemo s vukovima?", promrmljala sam dok sam išla leći do njega.

"Za sat vremena."

"Drago mi je. Jake i njegovi prijatelji moraju se naspavati."

"Ne moraju toliko kao ti", spomenuo mi je.

Prešla sam na drugu temu, pretpostavivši da me namjeravao nagovoriti da ostanem kod kuće. "Je li ti Alice rekla da me opet namjerava oteti?"

Iscerio se. “Da ti pravo kažem, nije.”

Zagledala sam se zbunjeno u njega, a on se tiho nasmijao izrazu mog lica.

“Ja te jedini smijem držati kao taoca, sjećaš se?”, rekao je. “Alice ide u lov s ostalima.” Uzdahnuo je. “Ja očitó sada ne moram.”

“*Ti* ćeš me oteti?”

Kimnuo je glavom.

Načas sam razmislila o tome. Bez Charlieja koji osluškuje iz prizemlja i svako toliko provjerava. I bez pune kuće budnih vampira s nelagodno osjetljivim sluhom... Samo on i ja – zaista sami.

“Slažeš se s tim?”, upitao me, zabrinut mojom šutnjom.

“Pa... svakako, izuzev jedne stvari.”

“Koje stvari?” Vidjela sam mu strepnju u očima. Nije mi to išlo u glavu, ali on nekako i dalje nije bio siguran u svoju moć nada mnóm. Možda bih se trebala jasnije izraziti.

“Zašto Alice nije rekla Charlieju da odlazite večeras?”, upitala sam ga.

Nasmijao se od olakšanja.

Put do čistine prijaó mi je više nego sinoć. Još me pekla savjest, još sam se bojala, ali više nisam bila prestravljena. Mogla sam funkcionirati. Mogla sam gledati dalje od onoga što stiže, i gotovo vjerovati da će možda sve doista proći kako treba. Edwardu očitó nije smetalo to što će propustiti bitku... a ja mu zbog toga vrlo teško nisam mogla vjerovati kad je rekao da će im biti lako. Ne bi on napustio svoju obitelj da i sâm u to ne vjeruje. Možda je Alice imala pravo. Možda sam se stvarno previše brinula.

Stigli smo zadnji na čistinu.

Jasper i Emmett već su se hrvali – samo za zagrijavanje, sudeći prema njihovom smijehu. Alice i Rosalie ležale su na tvrdom tlu i promatrale ih. Esme i Carlisle razgovarali su nekoliko metara dalje, približenih glava, isprepletenih prstiju, ne hajući za ostale.

Noćas je bilo mnogo vedrije. Mjesec je sjao kroz tanke oblake, pa sam lako vidjela tri vuka što sjede uz rub prostora za vježbu, široko razmješteni da mogu motriti iz različitih kutova.

Također sam lako prepoznala Jacoba; bila bih smjesta razabrala koji je on, čak i da nije podigao glavu i pogledao prema nama na zvuk našeg nailaska.

“Gdje su ostali vukovi?”, upitala sam se.

“Ne moraju svi biti tu. Jedan bi dostajao, ali Sam nije imao dovoljno pouzdanja u nas da pošalje samo Jacoba, iako je Jacob to htio. Quil i Embry su mu uobičajeni... zamjenici, ti bi ih valjda tako nazvala.”

“Jacob ima pouzdanja u vas.”

Edward je kimnuo glavom. “Pouzda se u to da ga nećemo ubiti. Premda je to više-manje sve.”

“Sudjelovat ćeš večeras?”, upitala sam ga, oklijevajući. Zнала sam da bi to njemu palo gotovo jednako teško kao što bi meni palo da me ostavi po strani. Možda još i teže.

“Pomoći ću Jasperu kad mu zatreba. Želi ih iskušati u neravnopravnim okršajima, naučiti ih kako da izađu na kraj s većim brojem napadača u isti mah.”

Slegnuo je ramenima.

A svjež nalet panike raspršio je moj kratkotrajni osjećaj sigurnosti.

Usprkos svemu, i dalje su malobrojniji. A ja to samo pogoršavam.

Zagledala sam se u polje, nastojeći prikriti svoju reakciju.

Nisam smjela tamo pogledati, jer sam se već ionako trudila lagati sebi, uvjeriti se da će sve ispasti kako bih ja to htjela. Jer, kad sam silom odmaknula pogled od Cullenovih – od prizora njihove borbene igre koja će za samo nekoliko dana postati stvarna i smrtonosna – Jacob mi je ulovio pogled i osmjehnuo se.

Opet se iscerio onako vučije kao prije, stisnuvši oči na isti način kao u svojem ljudskom obličju.

Bilo mi je teško vjerovati da su mi vukodlaci još nedavno bili strašni – da su me budile more o njima.

Bez pitanja sam znala koji je od druge dvojice Embry, a koji Quil. Jer Embry je očito bio mršaviji sivi vuk s tamnim mrljama na leđima koji je tako strpljivo sjedio i gledao, dok se Quil – zagasito smeđe, čokoladne boje, svjetlije na licu – neprestano trzao, izgedajući kao da umire od želje da se priključi vježbanju okršaja. Čak ni ovakvi, nisu bili nemani. Bili su prijatelji.

Prijatelji koji nisu izgledali ni izdaleka tako neuništivo kao Emmett i Jasper, brži od napada kobre dok im se mjesečina ljeska s granitno tvrde kože. Prijatelji koji očito ne shvaćaju opasnost koja se tu krije. Prijatelji koji su i dalje donekle smrtni, prijatelji koji mogu krvariti, prijatelji koji mogu poginuti...

Smirivalo me Edwardovo samopouzdanje, jer je bilo bjelodano da nije istinski zabrinut za svoju obitelj. Ali, bi li ga povrijedilo da vukovi nastradaju? Ima li razloga da strepi ako mu ta mogućnost ne smeta? Edwardovo samopouzdanje vrijedilo je samo za jedan skup mojih strahovanja.

Pokušala sam se osmjehnuti Jacobu, progutavši knedlu u grlu. Očito mi nije baš uspjelo.

Jacob je skočio na noge, nepojmljivo okretno u odnosu na svoju čistu masu, i laganim koracima prišao Edwardu i meni na rubu zbivanja.

“Jacobe”, pristojno ga je pozdravio Edward.

Jacob ga je prečuo, gledajući tamnim očima u mene. Spustio je glavu na moju razinu, kao i jučer, i nakrivio je u stranu. Tiho tuljenje otelo mu se iz njuške.

“Dobro sam”, odgovorila sam mu i bez prijevoda na koji se Edward spremao. “Samo se brinem, znaš.”

Jacob je i dalje samo gledao u mene.

“Zanima ga zašto”, promrmljao je Edward.

Jacob je zarezao – ne prijeteci, prije srdito – a Edwardu su se usne trznule.

“Što je?”, upitala sam ga.

“Smatra da su moji prijevodi nepotpuni. Njegova je puna misao glasila: ‘Baš glupo. Zbog čega se imaš brinuti?’ Skratio sam je, jer sam je smatrao nepristojnom.”

Blijedo sam se osmjehnula, jer mi od strepnje nije zaista bilo smiješno. “Ima obilje razloga za brigu”, rekla sam Jacobu. “Na primjer, hrpetina stvarno glupih vukova mogla bi ozbiljno nastradati.”

Jacob se nasmijao onim kašljucavim lavežom.

Edward je uzdahnuo. “Jasperu bi trebala pomoć. Hoćeš li se snaći bez prevoditelja?”

“Nekako.”

Edward me čeznutljivo pogledao na trenutak, s izrazom koji sam teško mogla protumačiti, a onda se okrenuo od mene i prošetao do mjesta gdje ga je čekao Jasper.

Sjela sam tamo gdje sam bila. Zemlja je bila hladna i neudobna.

Jacob mi je prišao za korak, a onda me pogledao i tiho, grleno zacvilio. Prišao mi je još malo bliže.

“Samo ti idi bez mene”, kazala sam mu. “Ne želim ih gledati.”

Jacob je opet na trenutak nakrivio glavu, a onda potmulo uzdahnuo i legao na zemlju pokraj mene.

“Stvarno, samo ti idi”, ponovila sam mu. Nije mi odvratio, samo je spustio glavu na šape.

Pogledala sam uvis, u sjajne srebrne oblake, jer nisam željela gledati borbu. Mašta mi je ionako imala i više nego dovoljno goriva. Povjetarac je puhnuo čistinom, i stresla sam se.

Jacob se pomaknuo bliže meni i prislonio mi svoje toplo krzno uz lijevi bok.

“Ovaj, hvala”, promrmljala sam.

Nakon nekoliko minuta naslonila sam se na njegovo široko rame. Tako mi je bilo mnogo udobnije.

Oblaci su se polako kretali nebom, tamneći i svijetleći kako su gusti dijelovi prelazili preko Mjeseca.

Zamišljeno sam počela provlačiti prste kroz krzno na njegovom vratu. Ono isto čudno brujanje koje je jučer ispuštao doprlo mu je iz grla. Zvučalo je nekako nostalgično. Grublje, neobuzdanije nego kad mačka prede, ali odisalo je istim osjećajem spokoja.

“Znaš, nikad nisam imala psa”, tiho sam mu rekla. “Oduvijek sam ga htjela, ali Renée je alergična.”

Jacob se nasmijao; njegovo se tijelo zatreslo poda mnom.

“Zar se baš nimalo ne brineš zbog subote?”, upitala sam ga.

Okrenuo je divovsku glavu prema meni, da vidim kako će prevrnuti jednim okom.

“Da bar ja mogu biti tako sigurna.”

Oslonio mi je glavu na nogu i opet počeo brujati. A meni je od toga doista malčice laknulo.

“Onda, sutra je pred nama poprilično pješaćenje, je li.”

Grmnuo je; zvučalo je kao da jedva čeka.

“Možda ćemo dugo pješaćiti”, upozorila sam ga.
“Edward ne prosuđuje razdaljine kao normalni ljudi.”

Jacob se opet nasmijao lavežom.

Smjestila sam se dublje u njegovo toplo krzno, oslonivši glavu na njegov vrat.

Bilo mi je neobično. Premda je bio u tom bizarnom obličju, ovo mi je djelovalo sličnije odnosu koji smo Jake i ja nekada imali – lakom, nimalo napornom prijateljstvu, prirodnom poput udisanja i izdisanja – nego proteklih nekoliko prilika koje sam provela uz Jacoba u njegovom ljudskom obličju. Čudno što sam to opet pronašla ovdje, kad sam mislila da sam to izgubila baš zato što se pretvorio u vuka.

Ubitačne igre nastavile su se na čistini, a ja sam samo gledala kroz izmaglicu u Mjesec.

20. KOMPROMIS

Sve je bilo spremno.

Spakirala sam se za dvodnevni boravak kod “Alice” i stavila torbu na suvozačko mjesto kamioneta. Ulaznice za koncert dala sam Angeli, Benu i Mikeu. Mike je odlučio povesti Jessicu, čemu sam se i nadala. Billy je posudio bar-ku staroga Quila Ateare i pozvao Charlieja da prije popodnevne utakmice otiđu ribariti na pučini. Collin i Brady, najmlađi vukodlaci, ostat će štiti La Push – premda još djeca, obojica tek trinaestogodišnjaci. Svejedno, Charlie će biti na sigurnijem nego svi koji ostanu u Forksu.

Učinila sam sve što sam mogla. Pokušala sam to prihvatiti i ne misliti na ono što je izvan moje moći, barem noćas. Ovako ili onako, sve će to završiti za četrdeset osam sati. Ta me misao gotovo smirila.

Edward je zatražio da se opustim, i namjeravala sam dati sve od sebe da tako i bude.

“Bar noćas, možemo li pokušati zaboraviti na sve osim tebe i mene?”, zamolio me s punom silinom pogleda svojih očiju. “Kao da nikad nemam dovoljno takvih sati. Moram biti s tobom. Samo s tobom.”

Nije mi bilo teško pristati na taj zahtjev, premda sam znala da mi je mnogo lakše reći da ću zaboraviti na svoje strahove, nego to i učiniti. Druge su mi stvari sada bile na umu. Znala sam da imamo priliku cijelu ovu noć provesti sami, što će mi pomoći.

Neke su se stvari doista promijenile.

Na primjer, bila sam spremna.

Bila sam spremna priključiti se njegovoj obitelji i njegovom svijetu. Strah, grižnja savjesti i tjeskoba koje sam sada osjećala dale su mi to do znanja. Imala sam priliku posvetiti se tome – dok sam promatrala Mjesec kroz oblake, oslonjena o vukodlaka – i znala sam da me više neće obuzeti panika. Kad nas idući put nešto snađe, bit ću spremna. Bit ću im od koristi, a ne na teret. Nikad više neće morati birati između mene i svoje obitelji. Bit ćemo partneri, kao Alice i Jasper. Idući put ću i ja učiniti svoje.

Bila sam voljna pričekati da mi mač prestane visiti nad glavom, da time zadovoljim Edwarda. Ali to više nije bilo nužno. Bila sam spremna.

Nedostajalo je samo jedno.

Jedno, jer neke se stvari nisu promijenile, uključujući moju očajničku ljubav prema njemu. Imala sam dovoljno vremena da razmislim o posljedicama oklade Jaspera i Emmetta – da shvatim što bih sve bila voljna izgubiti zajedno sa svojom ljudskošću, kao i ono čega se ne želim odreći. Znala sam koje ću ljudsko iskustvo ustrajno zahtijevati prije nego što prestanem biti ljudska.

Znači, neke smo stvari noćas trebali riješiti. Nakon svega što sam vidjela u protekle dvije godine, nisam više vjerovala u pojam *nemoguće*. Trebat će više od njega da me sada zaustavi.

Dobro, ruku na srce, bit će to vjerojatno mnogo složenije. Ali svejedno sam odlučila pokušati.

Usprkos mojoj odlučnosti, nije me iznenadilo što se i dalje uzrujavam dok sam se vozila dugim putem do njegove kuće – nisam znala kako da izvedem to što namjeravam, a to mi je zajamčilo ozbiljan rad živaca. Sjedio je na suvozačkom mjestu i trudio se ne smješkatati mojoj sporoj vožnji. Čudilo me što nije odlučio sâm sjesti za upravljač. Večeras je, izgleda, drage volje htio napredovati mojom brzinom.

Bio je mrak kad smo stigli do kuće. Svejedno, travnjak je sjao pod svjetlošću sa svih prozora.

Čim sam ugasila motor, našao se na mojim vratima i otvorio mi ih. Jednom me rukom izvukao iz kabine, a drugom izvadio moju torbu s poda kamioneta i prebacio je preko svog ramena. Usnama je pronašao moje kad sam čula kako nogom zatvara vrata kamioneta iza mene.

Ne prekidajući poljubac, zanjihao me, podigao u naručje i ponio prema kući.

Zar su ulazna vrata već bila otvorena? Nisam znala. Ipak, našli smo se unutra, a meni se vrtjelo u glavi. Morala sam se prisjetiti da bih trebala disati.

Ovo me ljubljenje nije uplašilo. Nije to bilo kao prije, kad sam mogla osjetiti kako mu se strah i panika probijaju kroz samokontrolu. Usne mu sada nisu bile zabrinute, već gorljive – činio mi se uzbuđen kao i ja zato što se večeras možemo posvetiti tome što smo zajedno. Nekoliko me minuta samo ljubio, dok smo stajali na ulazu; djelovao mi je manje suzdržano nego inače, hladnih, harnih usana na mojima.

Počela sam osjećati suzdržani optimizam. Možda i neće biti tako teško dobiti ono čemu se nadam.

Ne, naravno da će biti baš upravo tako teško.

Tiho se zahihotao i odgurnuo od sebe, zadržavši me ispružene ruke.

“Dobro došla kući”, rekao mi je mekih, toplih očiju.

“To mi lijepo zvuči”, kazala sam bez daha.

Nježno me spustio na noge. Čvrsto sam ga zagrlila, odbijajući ostaviti imalo mjesta između nas.

“Imam nešto za tebe”, rekao je, onako nehajno.

“O?”

“Ono iz druge ruke, sjećaš se? Rekla si mi da je to dopušteno.”

“A da, tačno. Čini mi se da sam ti to stvarno rekla.”

Zahihotao se na moje oklijevanje.

“Gore je, u mojoj sobi. Da ti donesem?”

U njegovoj sobi? “Jasno”, složila sam se i vrlo prepredeno ispreplela prste s njegovima. “Hajdemo.”

Sigurno je jedva čekao da mi dade moj ne-poklon, jer mu ljudska brzina nije bila dovoljna. Opet me podigao u naručje i gotovo odletio stubištem u svoju sobu. Odložio me na vratima i šmugnuo u plakar.

Vratio se prije nego što sam uspjela zakoraknuti, ali zanemarila sam ga i otišla na golemi zlatni krevet, sjela na rub i kliznula na sredinu. Sklupčala sam se, ruku obavijenih oko koljena.

“Okej”, progundala sam. Sad kad sam se našla gdje želim, smjela sam malo oklijevati. “Daj mi ga.”

Edward se nasmijao.

Popeo se na krevet i sjeo do mene, a srce mi je počelo neravnomjerno tući. Ponadala sam se da će on to pripisati nekakvoj reakciji na to što primam njegove poklone.

“Iz druge ruke”, strogo me podsjetio. Podigao mi je lijevo zapešće s noge i samo na trenutak dotaknuo srebrnu narukvicu. Zatim mi je vratio ruku.

Oprezno sam je pregledala. Na lancu je, preko puta vuka, sada visio briljantan, srcolik kristal. Bio je izbrušen u milijun sitnih ploha, pa se presijavao čak i pod slabom svjetiljkom. Zgranuto sam udahнула.

“Pripadao je mojoj majci.” Slegnuo je ramenima, kao da to nije ništa. “Naslijedio sam podosta takvih tričarija. Neke sam dao Esme i Alice. Tako da ovo očito ni na koji način nije nešto naročito bitno.”

Sažalno sam se osmjehnula na njegovo uvjeravanje.

“Ali mislim da mi odgovara”, nastavio je. “Tvrd i hladan.” Nasmijao se. “Duginih preljeva na suncu.”

“Zaboravio si na najvažniju sličnost”, promrmljala sam. “Prekrasan je.”

“Moje je srce jednako tako tiho”, zamišljeno je rekao. “Ono također pripada tebi.”

Okrenula sam zapešće, da srce zasvjetluca. “Hvala ti. I na jednom i drugom.”

“Ne, hvala *tebi*. Laknulo mi je što si tako lako prihvatila dar. To ti je i dobra praksa.” Široko se iscerio.

Zavukla sam glavu pod njegovu ruku i privila se uz njega. Vjerojatno bi mi bilo slično da sam se privila uz Michelangelova Davida, osim što me ovo savršeno mramorno stvorenje zagrlilo i privuklo sebi.

To mi je djelovalo kao dobar početak.

“Možemo li porazgovarati o nečemu? Bilo bi mi drago da se *za početak* riješiš predrasuda.”

Načas je oklijevao. “Dat ću sve od sebe”, pristao je, postavši oprezan.

“Ovime ne kršim nijedno pravilo”, obećala sam mu.

“Riječ je isključivo o tebi i meni.” Nakašljala sam se. “Dakle... Zadivilo me koliko smo lako sinoć postigli kompromis. Mislim da bih rado primijenila isto načelo na jednu drugačiju situaciju.” Upitala sam se zašto sam tako službena. Sigurno zbog živaca.

“Oko čega bi voljela pregovarati?”, upitao me sa smiješkom u glasu.

Stala sam se upinjati da nađem baš prave riječi za početak.

“Slušaj kako ti srce brzo tuče”, promrmljao je. “Treperi kao krila kolibrija. Jesi li dobro?”

“Ma super.”

“Onda samo izvoli, molim”, potaknuo me.

“Pa, prvo bih, valjda, htjela razgovarati s tobom o cijeloj toj gluposti oko bračnog uvjeta.”

“To je samo tebi glupost. Što ti tu nije jasno?”

“Zanima me... je li *to* mogući predmet pregovora?”

Edward se namrštiio, sav se uozbiljivši. “Već sam učinio daleko najveći ustupak – pristao sam ti oduzeti život usprkos vlastitim načelima. A to bi mi trebalo dati pravo na pokoji kompromis s tvoje strane.”

“Ne.” Odmahnula sam glavom, trudeći se da mi lice ostane pribrano. “Taj dio je iza nas. Ovdje ne raspravljamo o mojim... obnovama. Htjela bih uglaviti neke druge pojedinosti.”

Sumnjičavo me odmjerio. “A na koje si to pojedinosti konkretno mislila?”

Stala sam oklijevati. “Pojasnimo najprije tvoje preduvjete.”

“Dobro znaš što ja hoću.”

“*Brak.*” Izgovorila sam tu riječ kao prostotu.

“Da.” Široko se osmjehnuo. “Za početak.”

Zgranutost mi je pokvarila pažljivo složen izraz lica.
“Ima još?”

“Pa”, rekao je, a na licu mu se vidjelo da kalkulira.
“Ako si ti moja supruga, onda je sve što je moje ujedno i tvoje... poput novca za školarinu. Tako da s Dartmouthom ne bi bilo nikakvog problema.”

“Još nešto? Kad već pričaš koješta?”

“Ne bih se bunio protiv malo *vremena*.”

“Ne. Neću ti dati vremena. Dogovor tu smjesta pada u vodu.”

Čeznutljivo je uzdahnuo. “Samo godinu-dvije?”

Odmahnula sam glavom, tvrdoglavo stisnuvši usne i namrštivši se. “Prijeđi na sljedeće.”

“To je sve. Osim ako ne želiš porazgovarati o voznom parku...”

Široko se osmjehnuo kad sam se zgrozila, a onda me uhvatio za ruku i počeo mi se poigravati prstima.

“Nisam shvatio da želiš još nešto osim toga da i sama postaneš neman. Silno me zanima što bi to moglo biti.” Glas mu je bio tih i blag. Teško bih opazila prizvuk napetosti da ga nisam tako dobro poznavala.

Zastala sam, gledajući u njegovu ruku na mojoj. I dalje nisam znala kako bih počela. Osjećala sam njegove oči na sebi i bojala se pogledati u njega. Krv mi je polako počinjala žariti lice.

Studenim mi je prstima pomilovao lice. “Rumeniš?”, iznenađeno me upitao. Nisam podigla pogled. “Molim te, Bella, nesnosna mi je ova neizvjesnost.”

Ugrizla sam se za usnu.

“Bella.” Glas mu je postao prijekoran, podsjećajući me da mu je teško kada držim svoje misli za sebe.

“Pa, malo me brine... ono poslije”, priznala sam mu, napokon ga pogledavši.

Osjetila sam kako mu se tijelo napinje, ali glas mu je bio blag i baršunast. “Što te to brine?”

“Ma kad ste svi vi *tako* uvjereni da će mi poslije toga, biti jedino stalo do toga da pokoljem sve žive u mjestu”, priznala sam mu, a on se lecnuo od mog odabira riječi. “A ja se bojim da će me ta gungula tako obuzeti da ja više neću biti *ja*... i da neću... da te *neću* željeti onako kao što te želim sada.”

“Bella, taj dio ne traje dovijeka”, potvrdio mi je.

Nije shvaćao poantu.

“Edwarde”, rekla sam sva nervozna, piljeći u pjegicu na svom zapešću. “Htjela bih nešto učiniti prije nego što prestanem biti ljudska.”

Pričekao je da nastavim. Nisam. Lice mi je bilo krajnje zažareno.

“Što god želiš”, potaknuo me, jedva čekajući odgovor i uopće ga ne sluteći.

“Obećavaš?”, promrsila sam. Znala sam da ga neću dobiti na njegove riječi, ali nisam mogla odoljeti.

“Da”, rekao je. Vidjela sam mu iskrenost i zbunjenost u očima. “Reci mi što želiš, pa ćeš to i dobiti.”

Osjećala sam se nevjerojatno nelagodno i debilno. Bila sam previše nevina – što je, jasno, i bila poanta ove rasprave. Nikako mi nije išla zavodljivost. Morat ću se, očito, zadovoljiti rumenilom i ukočenošću.

“Tebe”, promrmljala sam gotovo nesuvislo.

“Tvoj sam.” Osmjehnuo se, i dalje ne shvaćajući. Nastojao me gledati u oči, a ja sam se opet okrenula.

Duboko sam udahnula i primaknula mu se. Kleknula sam na krevetu, zagrlila ga oko vrata i poljubila.

Uzvratio mi je poljubac, zbunjeno ali željno. Usne su mu bile nježne na mojima, a bilo mi je jasno da su

mu misli negdje drugdje – da pokušava dokučiti na što smjeram. Odlučila sam mu pomoći u tome.

Ruke su mi blago drhtale kad sam ga pustila iz zagrljaja. Spustila sam mu prste niz vrat do ovratnika. Drhtanje mi nije pomagalo dok sam mu ga užurbano pokušavala otkopčati, prije nego što me spriječi.

Usne su mu se ukočile, a ja sam praktički čula kako su mu moje riječi i moja djela škljocnule u glavi.

Smjesta me odgurnuo od sebe, s teškim negodovanjem na licu.

“Razumno se ponašaj, Bella.”

“Obećao si mi – što god želim”, podsjetila sam ga bez nade.

“Nema rasprave o tome.” Strogo me gledao dok je kopčao dva gumba koja sam mu uspjela otkopčati.

Čvrsto sam stisnula zube.

“Nego što da ima”, zarežala sam. Uхватила sam svoju bluzu i trzajem otkopčala gornji gumb.

Ščepao me za zapešća i stisnuo mi ih uz bokove.

“Kažem da nema”, rekao je suho.

Počeli smo se strijeljati pogledima.

“Htio si da ti kažem”, napomenula sam mu.

“Mislio sam da će to biti nešto iole realno.”

“Znači, *ti* možeš tražiti koju god bedastoću hoćeš – *brak*, recimo – ali *ja* ne smijem ni *spomenuti* što – ”

Dok sam držala tiradu, skupio mi je ruke, sputao ih samo jednom svojom i stavio mi drugu preko usta.

“Ne.” Lice mu je bilo tvrdo.

Duboko sam udahnula da se smirim. A kako mi je ljutnja počela jenjavati, osjetila sam nešto drugo.

Trebalo mi je malo da shvatim zašto sam opet spustila pogled i iznova porumenjela – zašto mi je u trbuhu

nelagodno, zašto mi oči previše suze, zašto mi je odjednom došlo da pobjegnem odavde.

Oblio me osjećaj odbijenosti, nagonski i snažan.

Znala sam da je to nerazumno. U drugim mi je prilikama jasno dao do znanja da je moja sigurnost jedini razlog. No nikad se još nisam dovela u ovako ranjiv položaj. Mrko sam gledala zlatni jorgan boje njegovih očiju i nastojala odagnati refleksni zaključak da sam neželjena, da ne mogu biti željena.

Edward je uzdahnuo. Premjestio mi je ruku s usta pod bradu i podigao mi lice, da ga moram pogledati.

“I što sad?”

“Ništa”, promumljala sam.

Pomno mi je promotrio lice, dok sam se neuspješno pokušavala oteti njegovom pogledu. Čelo mu se naboralo, a lice mu je poprimilo užasnut izraz.

“Jesam li te povrijedio?”, zgranuto me upitao.

“Nisi”, slagala sam.

Tako brzo da nisam bila sigurna kako se to uopće dogodilo, našla sam se u njegovu zagrljaju, lica ušuškana njegovim ramenom i dlanom, dok mi je palcem nježno milovao obraz.

“Znaš zbog čega te moram odbiti”, šapnuo mi je. “Znaš da i ja tebe želim.”

“Je li?”, prošaptala sam glasom punim sumnje.

“Pa naravno, bleso jedna prekrasna i preosjetljiva.” Kratko se nasmijao, a onda mu se glas ohladio. “Zar te ne žele svi? Imam dojam da se iza mene stvara red, da se nadmeću za prvenstvo, da samo čekaju da dovoljno teško pogriješim... Previše si poželjna za vlastito dobro.”

“Ko je tu blesav?” Sumnjala sam da bi iko doživio nešto nespretno, ukočeno i nevješto kao *poželjno*.

“Moram li razaslati peticiju da mi povjeruješ? Da ti kažem čija bi imena bila na vrhu tog popisa? Znaš ih nekolicinu, ali ima i onih koji bi te možda iznenadili.”

S grimasom sam odmahнула glavom uz njegova prsa. “Samo me nastojiš zbuniti. Vratimo se mi temi.”

Uzahnuo je.

“Reci mi ako sam nešto pogrešno shvatila.” Pokušala sam zvučati objektivno. “Tvoji zahtjevi su brak” – nisam mogla izreći tu riječ a da ne složim facu – “plaćanje moje školarine, više vremena, a ni brži auto ne bi bio naodmet.” Podigla sam obrve. “Jesam li sve navela? To je pozamašan popis.”

“Samo je ono prvo zahtjev.” Jedva se suzdržavao da ne prasne u smijeh. “Ostalo su tek molbe.”

“A moj jedini, samotni mali zahtjev je – ”

“Zahtjev?”, upao mi je u riječ, odjednom se opet uozbiljivši.

“Da, zahtjev.”

Stisnuo je oči.

“Stupanje u brak ne pada mi nimalo lako. Neću popustiti ako ne dobijem nešto zauzvrat.”

Sagnuo mi se do uha. “Ne”, svilenio je šapnuo. “To sad nije moguće. Kasnije, kad budeš manje lomljiva. Budi strpljiva, Bella.”

Pokušala sam mu odgovoriti čvrsto i razložno. “Ali u tome i jest problem. Neće biti *isto* kad budem manje lomljiva. Ja neću biti ista! Ne znam *ko* ću tada biti.”

“I dalje ćeš biti Bella”, obećao mi je.

Namrštila sam se. “Ako toliko zastranim da poželim ubiti Charlieja – da budem spremna Jacobu ili Angeli popiti krv, ako dođem u priliku – kako bi to moglo biti tačno?”

“Proći će. I sumnjam da ćeš biti spremna popiti pasiju krv.” Teatralno se zgrozio na tu pomisao. “Čak i kao novorođenoj, bila bi ti odviše neukusna.”

Zanemarila sam njegov pokušaj promjene teme. “Ali to će uvijek biti ono što najviše želim, zar ne?”, izazivala sam ga. “Krv, krv, i opet krv!”

“Činjenica da si i dalje živa dokazuje da to nije istina”, napomenuo mi je.

“Nakon više od osamdeset godina”, podsjetila sam ga. “Samo, mislila sam *tjelesno*. Znam da ću umno moći biti svoja... nakon nekog vremena. Ali čisto tjelesno – uvijek ću, više od svega, biti žedna.”

Nije mi odgovorio.

“Znači, bit ću drugačija”, zaključila sam, ne naišavši na otpor. “Jer ovog trena tjelesno te želim više od svega. Više od hrane ili vode ili kisika. Umno su mi prioriteti malo razumnije složeni. Ali tjelesno...”

Okrenula sam glavu i poljubila ga u dlan.

Duboko je udahnuo. Iznenadilo me što je to zvučalo pomalo nemirno.

“Bella, mogao bih te ubiti”, prošaptao je.

“Mislim da ne bi.”

Edward je suzio oči. Podigao mi je ruku s lica i brzo iza sebe dohvatio nešto što nisam uspjela vidjeti. Začulo se prigušeno krckanje, a madrac se zanjihao pod nama.

U ruci mu se našlo nešto tamno; pokazao je mojim znatiželjnim očima o čemu se radi. Bio je to metalni cvijet, jedna od ruža koje su resile stupove i baldahin željeznog okvira njegovog kreveta. Na trenutak je stisnuo šaku, blago svinuvši prste, a onda ju je opet otvorio.

Šutke mi je pokazao stisnuti, kvrgavi komad crne krovine. Bio je oblikovan prema njegovoj šaci, kao gruda

plastelina koju je stisnulo dijete. Nakon pola sekunde, metal mu se na dlanu rasuo u crni pijesak.

Strogo sam ga pogledala. “Nisam na to mislila. Već *znam* koliko si jak. Nisi morao lomiti namještaj.”

“Na *što* si onda mislila?”, mračno me upitao i bacio željezni pijesak u zid u kutu; rasuo se uz zvuk kiše.

Čvrsto mi je promatrao lice dok sam nastojala sročiti objašnjenje.

“Očito ne na to da me nisi fizički u stanju ozlijediti, ako poželiš... Prije na to da me *ne želiš* ozlijediti... i to do te mjere da mislim da to nikad ne bi ni mogao.”

Počeo je odmahivati glavom i prije nego što sam završila.

“Možda to ne bi tako ispalo, Bella.”

“*Možda*”, prezirno sam rekla. “Nemaš nimalo više pojma o tome nego ja.”

“Upravo tako. Misliš li ti da bih se ikada htio izložiti takvom riziku kad si ti u pitanju?”

Zagledala sam mu se u oči. Nisam u njima opazila ni traga kompromisa, ni nagovještaja neodlučnosti.

“Molim te”, napokon sam zdvojno prošaptala. “To je sve što želim. Molim te.” Poraženo sam sklopila oči, očekujući brzo i konačno ne.

Ali nije mi odmah odgovorio. Oklijevala sam u nevjerici, zapanjeno zamijetivši da opet nemirno diše.

Otvorila sam oči i vidjela da mu se lice razdire.

“Molim te?”, opet sam prošaptala, a srce mi je počelo brže tući. Riječi su nespretno potekle iz mene kad sam požurila iskoristiti iznenadnu nesigurnost u njegovim očima. “Ne trebaju mi nikakva jamstva. Ako ne prođe kako treba, pa, onda je to to. Samo dopusti da *pokušamo*... samo da pokušamo. A ja ću ti dati ono što želiš”,

ishitreno sam mu obećala. “Udat ću se za tebe. Pustit ću te da mi platiš Dartmouth, neću se ni buniti protiv mita za moj upis. Možeš mi čak kupiti brzi auto, ako te to veseli! Samo... *molim te.*”

Čvršće me stisnuo ledenim rukama, a usne su mu se našle na mom uhu; stresla sam se od njegovog hladnog daha. “Ovo je nesnosno. Toliko sam ti toga htio dati – a ti odlučiš zatražiti *ovo*. Shvaćaš li ti koliko mi teško pada da te odbijam kad me ovako preklinješ?”

“Onda me nemoj odbijati”, zadihano sam mu predložila.

Nije mi odgovorio.

“Molim te”, pokušala sam opet.

“Bella...” Polako je odmahnuo glavom, ali to mi se nije činilo niječno dok su mu lice i usne prelazili preko moga grla. Činilo mi se prije kao predaja. Srce, koje mi je već brzo tuklo, mahnito je zabubnjalo.

Opet sam iskoristila prednost koliko sam mogla. Kad je okrenuo lice prema momemu u svojim sporim, neodlučnim kretanjama, brzo sam se okrenula u njegovu zagrljaju i usnama dosegnula njegove. Rukama mi je šćepao lice, a ja sam pomislila da će me opet odgurnuti od sebe.

Prevarila sam se.

Usta mu nisu bila nježna; u kretanjama njegovih usana sad se našao posve novi naboj nedoumice i oćaja. Čvrsto sam ga zagrlila oko vrata, a njegovo je tijelo spram moje odjednom pregrijane kože postalo hladnije nego ikada prije. Zadrhtala sam, ali ne od te studeni.

Nije me prestao ljubiti. Ja sam se prva morala odmaknuti, da dođem do daha. Čak i tada usne mu nisu sišle s moje kože, samo su mi prešle na vrat. Ushit pobjede neobićno me zanio; osjetila sam se moćno. Hrabro.

Ruke mi više nisu bile nesigurne; ovaj put sam mu lako raskopčala košulju i prstima prešla preko savršenih površina njegovih ledenih prsa. Bio je prelijep. Koju je ono riječ maloprije rekao? Nesnosno – upravo tako. Njegova mi je ljepota bila nesnosna...

Opet sam mu privukla usta na svoja. Djelovao mi je jednako željno. Jednom mi je rukom i dalje držao lice, a drugu mi čvrsto ovijao oko struka, stišćući me čvršće uza se. Zbog toga sam malo teže uspjela dosegnuti gumbe na vlastitoj košulji, ali to mi ipak nije bilo nemoguće.

Okovi od hladnog željeza sapeli su mi zapešća i podigli mi ih nad glavu, koja se nekako našla na jastuku.

Opet mi je prislonio usne na uho. “Bella”, prišapnuo mi je toplim, baršunastim glasom. “Prestani se pokušavati svući, *najljepše* te molim.”

“Hoćeš sâm to obaviti?”, zbunjeno sam ga upitala.

“Neću noćas”, tiho mi je odgovorio. Sporije mi je ljubio obraz i rub čeljusti; sve hitnije je nestalo.

“Edwarde, nemoj –”, krenula sam se usprotiviti.

“Ne kažem da neću”, smirio me. “Samo kažem da *neću noćas*.”

Razmislila sam o tome dok mi se disanje usporavalo.

“Daj mi jedan dobar razlog zašto bi noćas bilo teže nego bilo koje druge noći.” Još uvijek sam bila bez daha, tako da je ozlojeđenost u mom glasu zvučala manje upečatljivo.

“Nisam ja od jučer.” Zahihotao mi se na uho. “Što misliš, ko je od nas dvoje manje voljan drugome dati ono što želi? Upravo si se obećala udati za mene prije nego što prođeš kroz promjenu, ali ako ti večeras popustim, što mi jamči da već ujutro nećeš otrčati ravno Carlisleu? Ja se – očito – mnogo manje ustručavam oko toga da ti dadem što želiš. I zato... budi prva.”

Glasno sam, srdito izdahnula. “Prvo se moram udati za tebe?”, upitala sam ga u nevjerici.

“Takav je dogovor – uzmi ili ostavi. Kompromis, sjećaj se?”

Čvrsto me zagrlio i počeo ljubiti na način koji bi trebalo zakonom zabraniti. Previše uvjerljivo – to je bila prinuda, prisila. Pokušala sam zadržati bistru glavu... i doživjela trenutak i potpun neuspjeh.

“Mislim da je to stvarno loš dogovor”, procijedila sam kad mi je dao da dođem do daha.

“Ne iznenađuje me što tako misliš.” Iscerio se. “Kad ti je samo jedno na umu.”

“Odakle sad ovo?”, potužila sam se. “Mislila sam da se dobro držim – bar noćas – a sad, odjednom – ”

“Zaručena si”, dovršio je.

“Fuj! *Molim te*, nemoj to izgovarati naglas.”

“Zar ćeš pogaziti riječ?”, upitao me, odmaknuvši se da mi vidi lice. Imao je pomalo posprdan izraz. Izgledao je kao da ga sve ovo zabavlja.

Prostrijelila sam ga pogledom, nastojeći zanemariti reakciju svojeg srca na njegov osmijeh.

“Je li?”, uporno me priupitao.

“Gah!”, prostenjala sam. “Ne. Neću. Jesi li sada sretan?” Zasljepio me osmijehom. “Izuzetno.”

Opet sam prostenjala.

“Zar nisi baš nimalo sretna?”

Prije nego što sam mu stigla odgovoriti, opet me poljubio. Opet pretjerano uvjerljivo.

“Pomalo”, priznala sam mu kad sam došla do riječi. “Ali ne zato što se udajem.”

Još jedanput me poljubio. “Imaš li dojam da sve ovo ide naopako?”, nasmijao mi se na uho. “S tradicionalne

strane, zar ne bi ti trebala zastupati moju stranu, a ja tvoju?”

“Nema mnogo tradicionalnih strana kad smo ti i ja u pitanju.”

“Tačno.”

Opet me poljubio, i nastavio sve dok mi srce nije počelo prebrzo tući i dok se nisam sva zajapurila.

“Slušaj, Edwarde”, prepredeno sam promrmljala kad je zastao da me poljubi u dlan. “Rekla sam ti da ću se udati za tebe, i hoću. Obećavam ti. Kunem ti se. Ako hoćeš, potpisat ću to vlastitom krvlju.”

“Nije smiješno”, prošaptao je usnama prislonjenim uz unutrašnju stranu moga zapešća.

“Želim ti reći ovo – neću te prevariti, nipošto. Toliko me valjda poznaješ. Znači, zaista nemamo zašto čekati. Posve smo sami – koliko to često bude? – a ti si već priredio ovaj vrlo velik, udoban krevet...”

“Ne noćas”, ponovio je.

“Zar nemaš povjerenja u mene?”

“Naravno da imam.”

Rukom koju mi je i dalje ljubio uhvatila sam mu lice i podigla ga tako da mu vidim izraz.

“U čemu je onda problem? Nije da nisi znao da ćeš na koncu pobijediti.” Namrštila sam se i promrsila: “Kad uvijek pobijediš.”

“Samo ne želim riskirati”, smireno je rekao.

“Ima tu još nešto”, pretpostavila sam, stišćući oči. U licu mu je bilo suzdržanosti, tračka nekog tajnog poriva koji je nastojao sakriti nehajnim držanjem. “Ne namjeravaš li ti to slučajno pogaziti riječ?”

“Ne”, svečano mi je obećao. “Kunem ti se, *pokušat* ćemo. Nakon što se udaš za mene.”

Odmahnula sam glavom i tmurno se nasmijala. “Od ovoga se osjećam kao negativac u melodrami – koji suče brkove dok smišlja kako da oduzme čast nekoj sirotici.”

Načas me oprezno pogledao, a onda brzo spustio glavu i prislonio usne na moju ključnu kost.

“U tome je stvar, zar ne?” Oteo mi se kratak smijeh, više zgranut nego veseo. “Ti to nastojiš sačuvati svoju čast!” Prekrila sam usta da prigušim hihot koji je uslijedio. Riječi su bile tako... staromodne.

“Ne, ludice”, promrmljao mi je u rame. “Nastojim sačuvati *tvoju*. A ti mi to nevjerovatno otežavaš.”

“Ma ti stvarno znaš reći – ”

“Da te nešto pitam”, brzo mi je upao u riječ. “Već smo razgovarali o tome, ali udovolji mi. Koliko ljudi u ovoj sobi ima dušu? Priliku da dospije u raj, ili u ono što već postoji nakon ovog života?”

“Dvoje”, smjesta sam mu odgovorila žestokim glasom.

“U redu. Možda je to tačno. E sad, svijet je pun nesloge u tom pogledu, ali velika većina smatra da u tom cilju valja slijediti izvjesna pravila.”

“Vampirski ti pravila nisu dovoljna? Želiš razbijati glavu još i ljudskim pravilima?”

“Ne može škoditi.” Slegnuo je ramenima. “Za svaki slučaj.”

Oštro sam ga pogledala stisnutih očiju.

“Sada je, jasno, za mene možda već prekasno, čak i ako si u pravu što se moje duše tiče.”

“Ne, nije”, ljutito sam mu se usprotivila.

“Većina velikih vjerskih sustava *prihvća* zapovijed ‘Ne ubij’. A ja sam ubio mnoge, Bella.”

“Samo one zle.”

Slegnuo je ramenima. “Možda se to računa, a možda i ne. Ali ti nisi nikoga ubila – ”

“Barem koliko *ti znaš*”, promrsila sam.

Osmjehnuo se, ali inače je zanemario upadicu. “I dat ću sve od sebe da te sačuvam od te napasti.”

“U redu. Ali nismo raspravljali oko ubijanja ljudi”, podsjetila sam ga.

“Tu vrijedi isto načelo – jedina je razlika u tome što sam bar u tom području jednako besprijekoran kao i ti. Zar ne može ostati bar jedno pravilo koje nisam prekršio?”

“Jedno?”

“Znaš da sam krao, lagao, žudio... čast je sve što mi je preostalo.” Izvijeno se osmjehnuo.

“Ja cijelo vrijeme lažem.”

“Da, ali ti lažeš tako nevješto da se to baš i ne računa. Niko ti ne vjeruje.”

“Stvarno se nadam da tu nisi u pravu – jer inače Charlie samo što nije upao ovamo s punim pištoljem.”

“Charlie je sretniji kad se pretvara da ti vjeruje. Radije će sam sebi lagati, nego provjeravati.” Iscerio mi se.

“Ali za čim si ti ikada žudio?”, sumnjičavo sam ga upitala. “Kad sve već imaš.”

“Žudio sam za tobom.” Osmijeh mu se smračio. “Nisam te imao prava poželjeti – ali svejedno sam se usudio uzeti te. I gledaj što je sada nastalo od tebe! Pokušavaš zavesti vampira.” Teatralno se zgrozio.

“Ne možeš žudjeti za onime što imaš”, obavijestila sam ga. “Nego, zar se ti to ne brineš za *moju* čast?”

“Tačno. Ako ja više ne mogu ući... Pa, proklet bio – oprostite na izrazu – ako dadem da i tebe spriječe.”

“Ne možeš me natjerati da odem nekamo gdje tebe

neće biti”, zavjetovala sam mu se. “To je moja definicija pakla. Uostalom, imam lako rješenje za sve to: hajde da nikada ne umremo, u redu?”

“Zvuči vrlo jednostavno. Zašto se ja nisam toga sjetio?”

Smješкао mi se dok nisam ljutito frknula i odustala. “Znači, to je to. Nećeš spavati sa mnom do *braka*.”

“Tehnički, nikada neću moći *spavati* s tobom.”

Prevrnula sam očima. “Jako zrelo, Edwarde.”

“Ali, izuzev te sitnice, da, tačno si to shvatila.”

“Mislim da imaš prikriveni motiv.”

Neduzno je raširio oči. “Još jedan?”

“Znaš da ćeš tako ubrzati stvari”, optužila sam ga.

Pokušao je da se ne osmijehne. “Samo jednu stvar želim ubrzati, a ostale mogu pričekati dovoljno dugo... ali u tome su, to je tačno, tvoji nestrpljivi ljudski hormoni moji najsnažniji saveznici u ovom trenutku.”

“Ne mogu vjerovati da pristajem na ovo. Kad se sjetim Charlieja... i Renée! Možeš li zamisliti što će Angela pomisliti? Ili Jessica? Gah. Već ih čujem kako me ogovaraju.”

Pogledao me podignute obrve, a znala sam i zašto. Kakve veze ima što će govoriti o meni, kad uskoro odlazim i ne vraćam se? Zar sam stvarno tako preosjetljiva da ne bih mogla podnijeti da me nekoliko tjedana gledaju iskosa i postavljaju mi značajna pitanja?

Možda me to ne bi tako tištalo da nisam znala da bih i sama vjerojatno tračala s jednakim prezirom kao i sve one da se neka druga od nas odluči udati već ovog ljeta.

Gah. Udati već ovog ljeta! Stresla sam se.

S druge strane, možda me to ne bi tako tištalo da me nisu odgojili da se stresem na pomisao o braku.

Edward me prekinuo u uzrujavanju. "Ne mora to biti veliki događaj. Ne trebaju mi ceremonije. Nećeš to nikome morati reći, ni ništa promijeniti. Možeš obući stare traperice, jer ćemo otići u Las Vegas, u kapelicu gdje se može vjenčati iz auta. Samo želim da službeno pripadneš samo meni i *nikom drugom*."

"Kao da može službenije", promrsila sam. Ali opis nije zvučao baš strašno. Rastužila bi se samo Alice.

"To ćemo još vidjeti." Spokojno se osmjehnuo. "Pretpostavljam da ne želiš sada svoj prsten."

Morala sam progutati knedlu da mogu progovoriti. "Tačno pretpostavljaš."

Nasmijao se izrazu mog lica. "To je u redu. Staviti ću ti ga ja uskoro na prst."

Mrko sam ga pogledala. "To kažeš kao da ga već imaš."

"Pa imam", rekao je bez stida. "Spreman sam ti ga silom dati čim prvi put poklekneš."

"Nevjerojatan si."

"Želiš li ga vidjeti?", upitao me. Tekući topaz njegovih očiju odjednom je zasjao od uzbuđenja.

"Ne!", podviknula sam, reagirajući refleksno. Smjesta sam požalila. Snuždio se, jedva primjetno. "Osim ako mi ga baš ne želiš pokazati", ispravila sam se. Stisnula sam zube da prikrijem nelogični strah.

"Nema problema", slegnuo je ramenima. "Mogu se strpiti."

Uzdahnula sam. "Pokaži mi taj prokleti prsten, Edwarde."

Odmahnuo je glavom. "Ne."

Jednu dugu minutu samo sam mu proučavala lice.

"Molim te", tiho sam ga upitala, iskušavajući svoje

novootkriveno oružje. Vrščima prstiju nježno sam mu dotaknula lice. “Molim te, mogu li ga vidjeti?”

Stisnuo je oči. “Najopasnije si stvorenje koje sam u životu susreo”, promrsio je. Ali ustao je i nehotice graciozno kleknuo kraj stolića uz uzglavlje. Za tren oka vratio se na krevet, sjeo do mene i stavio mi jednu ruku na rame. U drugoj je držao crnu kutijicu. Položio ju je na moje lijevo koljeno.

“Onda izvoli, pogledaj”, rekao je odsječno.

Nepotrebno sam se skanjivala oko te diskretne kutijicu, ali nisam ga htjela opet povrijediti, pa sam nastojala da mi se ruka ne tresse. Površina je bila glatka od crnog satena. Prešla sam prstima po njoj, oklijevajući.

“Nisi se *previše* istrošio, je li? Nemoj mi reći istinu, ako jesi.”

“Nisam se uopće istrošio”, smirio me. “Također je iz druge ruke. Taj prsten je moj otac dao mojoj majci.”

“O.” Iznenađenje mi je proželo glas. Uhvatila sam poklopac palcem i kažiprstom, ali nisam ga otvorila.

“Pomalo je zastario, pretpostavljam.” Isprika mu je zvučala šaljivo. “Staromodan, baš kao i ja. Mogu ti dati i nešto suvremenije. Nešto od Tiffanyja?”

“Volim staromodne stvari”, promumljala sam i podigla poklopčić s oklijevanjem.

Smješten u crni saten, prsten Elizabeth Masen presijavao se pri mutnom svjetlu. Bio je urešen dugim ovalom s kosim redovima svjetlucavih okruglih kamenova. Obruč je bio zlatan – nježan i uzak. Zlato je tvorilo nježnu mrežu oko dijamanata. Nikad još nisam vidjela iole sličan prsten.

Ne razmišljajući, pomilovala sam blistave dragulje.

“Kako je *lijep*”, promrmljala sam iznenađeno sebi u bradu.

“Sviđa ti se?”

“Prekrasan je.” Slegnula sam ramenima, praveći se da me ne zanima. “Kako da mi se ne sviđa?”

Zahihotao se. “Vidi pristaje li ti.”

Stisnula sam lijevu šaku.

“Bella”, uzdahnuo je. “Ne namjeravam ti ga zalemiti za prst. Samo ga isprobaj, da vidim treba li ga podesiti. Nakon toga ga slobodno odmah skini.”

“Pa dobro”, progundala sam.

Posegnula sam prema prstenu, ali njegovi su me dugi prsti preduhitрили. Uhvatio mi je lijevu ruku i stavio mi prst na prstenjak. Ispružio mi je ruku, i oboje smo pogledali oval što mi se ljeska spram kože. Nije mi bilo tako grozno kako sam se bojala da će mi biti kad ga stavim.

“Savršeno pristaje”, suzdržano je kazao. “Drago mi je – sad ne moram ići draguljaru.”

Čula sam mu prizvuk neke gorljive emocije u naoko nehajnom glasu, i pogledala sam ga. To mu se vidjelo i u očima, usprkos pažljivo složenoj nezainteresiranosti u izrazu lica.

“Sviđa ti se, je li?”, sumnjičavo sam ga upitala, protegnula prste i požalila što nisam slomila *lijevu* ruku.

Slegnuo je ramenima. “Jasno”, rekao je, i dalje nehajno. “Vrlo ti lijepo pristaje.”

Zagledala sam mu se u oči, ne bih li razaznala što to ključa tik ispod površine. Pogledao je i on mene, a lažni je nehaj odjednom nestao. Blistao je – anđeosko mu je lice sjalo od radosti i likovanja. Izgledao je tako veličanstveno da sam ostala bez daha.

Prije nego što sam stigla povratiti taj dah, stao me ushićeno ljubiti. Zavrtjelo mi se u glavi kad je odmaknuo

usne da mi šapne na uho – ali njegovo je disanje bilo neravnomjerno baš kao i moje.

“Da, sviđa mi se. *Pojma* nemaš koliko.”

Nasmijala sam se, blago dašćući. “Vjerujem ti.”

“Smijem li nešto učiniti?”, promrmljao je, čvršće me zagrlivši.

“Što god želiš.”

Ali onda me pustio i sišao s kreveta.

“Što god, osim toga”, požalila sam se.

Samo me uhvatio za ruku da i sama ustanem. Ozbiljno je stao preda me i stavio mi ruke na ramena.

“Eto, htio bih ovo izvesti kako treba. Molim te, *molim te* ne zaboravi da si već pristala na to. Nemoj mi sada ovo pokvariti.”

“O, ne”, zgranula sam se kad je kleknuo na jedno koljeno.

“Budi dobra”, promrmljao je.

Duboko sam udahnula.

“Isabella Swan?” Pogledao me kroz nemoguće duge trepavice mekim, ali nekako i dalje žarko zlatnim očima. “Obećavam da ću te voljeti zauvijek – svakoga dana vječnosti. Hoćeš li se udati za mene?”

Imala sam mnogo odgovora na to, nekih nimalo lijepih, a i nekih odurnije patetičnih i romantičnih nego što je on vjerojatno i sanjao. Da se ne sramotim ni jednima ni drugima, prošaptala sam: “Da.”

“Hvala ti”, jednostavno je rekao. Uzeo mi je lijevu ruku i poljubio mi svaki vršak prsta, a onda i prsten koji je sada postao moj.

21. TRAGOVI

Bilo mi je grozno utrošiti čak i mrvicu noći na san, ali to je bilo neizbježno. Sunce je sjalo kroz stakleni zid kad sam se probudila, a oblačići su prebrzo hitali nebom. Vjetar je njihao krošnje, sve dok mi se nije učinilo da će se cijela šuma raspasti.

Ostavio me da se obučem, a meni je bilo drago što mi je tako dao priliku da razmislim. Moj se sinoćnji plan nekako uspio sasvim izjaloviti, pa sam se morala suočiti s posljedicama. Premda sam mu vratila onaj prsten iz druge ruke u prvoj prilici kad sam to mogla izvesti tako da ga pritom ne povrijedim, imala sam dojam da mi je lijeva šaka teža, kao da je prsten i dalje na njoj, samo nevidljiv.

To mi ne bi smjelo smetati, uvjerala sam se. Nije to ništa – kratki put do Vegasa. Nadmašit ću i stare tra-perice – obući ću donji dio stare trenerke. Ceremonija

svakako ne bi smjela potrajati naročito dugo; ne više od petnaest minuta, u najgorem slučaju, je l' tako? A to mogu izdržati.

A on će, kada to prođe, morati ispuniti svoju stranu pogodbe. Usredotočit ću se na to i zaboraviti ostalo.

Rekao je da nikome to ne moram povjeriti, pa sam ga namjeravala držati za riječ. Naravno, bila sam vrlo glupa što se nisam sjetila Alice.

Cullenovi su stigli kući oko podneva, uživljeni u zadatak. To me vratilo u silinu onoga što se sprema.

Činilo mi se da je Alice neobično loše volje. Pripisala sam to njezinom uzrujavanju zbog toga što se normalno osjeća, jer prvo što je rekla Edwardu bila je pritužba na suradnju s vukovima.

“*Mislim*” – složila je facu kad je priznala da nije sigurna – “da biste se morali spremići za hladno vrijeme, Edwarde. Ne vidim gdje ste tačno, jer popodne odlazite s onim *psom*. Ali oluja koja stiže djeluje mi naročito ozbiljna upravo u tom cijelom području.”

Edward je kimnuo glavom.

“U brdima će padati snijeg”, upozorila ga je.

“Jao, snijeg”, promrsila sam sebi u bradu. Pa juni je, za ime svega.

“Obuci jaknu”, rekla mi je Alice. Zvučala je neprijazno, što me iznenadilo. Pokušala sam iz njezinog lica otkriti što joj je, ali okrenula mi je leđa.

Pogledala sam Edwarda, a on se smješкао; to što je tištalo Alice njega je zabavljalo.

Edward je imao više nego dovoljno velik izbor planinarske opreme – rekvizita kojima je oponašao ljude; Cullenovi su bili dobri kupci u Newtonovoj trgovini. Stavio je u naprtnjaču vreću za spavanje punjenu pa-

perjem, mali šator i nekoliko paketa dehidrirane hrane – iscerivši se kad sam se namrštila na njih.

Alice je dolutala u garažu dok smo bili tamo, šutke gledajući Edwardove pripreme. Nije hajao za nju.

Kad se spakirao, Edward mi je pružio svoj mobitel. “Hajde, nazovi Jacoba i kaži mu da ćemo biti spremni za njega otprilike za sat vremena. Zna gdje se trebamo naći.”

Jacob nije bio kod kuće, ali Billy mi je obećao da će zvati po kućama sve dok ne uspije naći vukodlaka koji bi mogao prenijeti poruku.

“Ne brini se ti za Charlieja, Bella”, rekao je Billy. “Ja svoj dio u ovome držim pod kontrolom.”

“Da, znam da će Charlie biti u redu.” Nisam bila jednako sigurna za njegovog sina, ali nisam to dodala.

“Da bar mogu sutra biti s ostalima”, zahihotao se tužno Billy. “Nije lako biti starac, Bella.”

Potreba za borbom očito je ključna karakteristika Y-kromozoma. Svi su oni isti.

“Lijepo se provedi s Charliejem.”

“Sretno, Bella”, odgovorio mi je. “I... prenesi to i, ovaj, Cullenovima u moje ime.”

“Hoću”, obećala sam mu, iznenađena tom gestom.

Kad sam vratila mobitel Edwardu, opazila sam da on i Alice vode nekakav nijemi razgovor. Zurila je u njega molećivim očima. On se mrštio prema njoj, nezadovoljan onime što ona traži.

“Billy vam je poželio sreću.”

“Velikodušno od njega”, rekao je Edward, odmičući se od nje.

“Bella, molim te, možemo li nasamo porazgovarati?”, hitro me zamolila Alice.

“Spremaš mi se otežati život više nego što je neophodno, Alice”, upozorio ju je Edward kroz zube. “Stvarno bi mi bilo draže da nije tako.”

“Ne radi se tu o tebi, Edwarde”, otpovrnula mu je.

Nasmijao se. Nešto mu je u njezinom odgovoru bilo smiješno.

“Pa nije”, ostala je uporna Alice. “To je ženska stvar.”
Namrštio se.

“Pusti je da porazgovara sa mnom”, kazala sam mu. Zanimalo me o čemu se radi.

“Eto ti ga na”, promrsio je. Opet se nasmijao – napola ljutito, napola posprdno – i išetao iz garaže.

Okrenula sam se zabrinuto prema Alice, ali nije me ni pogledala. Još uvijek je bila loše volje.

Otišla je do svog poršea i sjela na haubu, sva snuždena. Otišla sam za njom i naslonila se na branik.

“Bella?”, upitala me Alice tihim glasom, primaknuvši mi se i sklupčavši kraj mene. Zvučala je tako zdvojno da sam je obgrlila oko ramena da je nekako utješim.

“Što je bilo, Alice?”

“Zar me ne voliš?”, upitala me istim tim tužnim tonom.

“Naravno da te volim. Dobro to znaš.”

“Zašto te onda vidim kako krišom odlaziš u Vegas i udaješ se a da me nisi pozvala?”

“O”, promrsila sam, a obrazi su mi se zarumenjeli. Bilo mi je jasno da sam je ozbiljno povrijedila, pa sam se brže-bolje stala pravdati. “Znaš da ne volim veliku pompu. A ionako je to Edward predložio.”

“Ne zanima me ko je to predložio. Kako si mi to mogla napraviti? Takvo što očekujem od *Edwarda*, ali ne od tebe. Volim te kao da si mi rođena sestra.”

“Alice, ti meni i *jesi* sestra.”

“Riječi!”, zarežala je.

“Pa dobro, slobodno pođi i ti. Neće ti biti naročito zanimljivo.”

Na licu joj je i dalje bila grimasa.

“Što sad?”, oštro sam je upitala.

“*Koliko* me voliš, Bella?”

“Zašto?”

Molećivo me pogledala. Duge, crne obrve podigle su joj se u sredini i skupile, a kutovi usana zadrhtali. Srce mi se slamalo što je vidim takvu.

“Molim te, molim te, molim te”, prošaptala je. “Molim te, Bella, molim te – ako me stvarno voliš... Molim te, daj da ti organiziram vjenčanje.”

“Ajoj, Alice!”, prostenjala sam, odmaknula se od nje i stala uspravno. “Ne! Nemoj mi to raditi.”

“Ako me stvarno, iskreno voliš, Bella.”

Prekrižila sam ruke na prsima. “To je *tako* nepošteno. A Edward mi je već prodao jednu takvu foru.”

“Kladim se da bi Edwardu bilo draže da to izvedeš na tradicionalan način, makar ti on to nikada ne bi rekao. A Esme – pomisli samo što bi to njoj značilo!”

Prostenjala sam. “Radije bih se nasamo suočila s novorođenima.”

“Cijelo bih ti desetljeće bila dužnik.”

“Cijelo bi mi stoljeće bila dužnik!”

Oči su joj zasjale. “Ti to pristaješ?”

“Ne! Ne *želim* da bude tako!”

“Od tebe će se samo tražiti da prijedeš nekoliko metara i onda ponoviš svećenikove riječi.”

“Gah! Gah, gah!”

“Molim te?” Stala je poskakivati u mjestu. “Molim te, molim te, molim te, molim te, molim te?”

“Ovo ti, nikada, nikada neću oprostiti, pa čak ni tada, Alice.”

“Jej!”, ciknula je i pljesnula ručicama.

“*Nisam* pristala!”

“Ali pristat ćeš”, zapjevala je.

“Edwarde!”, viknula sam i ljutito krenula iz garaže. “Znam da nas slušaš. Dolazi ovamo.” Alice je išla odmah za mnom, plješćući i dalje.

“Baš ti hvala, Alice”, rekao je jetko Edward, pojavivši se iza mene. Okrenula sam se da mu kažem što ga ide, ali bio je sav tako zabrinut i uzrujan da nisam mogla izreći svoje prigovore. Umjesto toga, samo sam mu se bacila u zagrljaj, skrivajući lice, da zbog ljutih suza u očima ne pomisli da plačem.

“Vegas”, obećao mi je Edward u uho.

“Ne dolazi u obzir”, rekla je Alice, likujući. “Bella mi to nikada ne bi napravila. Znaš, Edwarde, koji put me razočaraš kao brat.”

“Ne budi zločesta”, prigovorila sam joj. “On me pokušava usrećiti, za razliku od tebe.”

“I ja te pokušavam usrećiti, Bella. Samo što ja bolje znam što će tebe usrećiti... dugoročno. Zahvalit ćeš mi se na ovome. Možda ne u idućih pedeset godina, ali jednog dana, definitivno.”

“Nisam mislila da ću doživjeti dan kad ću se htjeti kladiti protiv tebe, Alice, ali svanuo je.”

Nasmijala se onim svojim srebrnkastim smijehom. “Onda, hoćeš li mi pokazati prsten?”

Sva sam se zgrozila kad mi je uhvatila lijevu ruku, a onda je jednakom brzinom ispustila.

“Ha. Vidjela sam ga kako ti ga stavlja... Zar mi je nešto promaknulo?”, upitala se. Usredotočila se na pola

sekunde, mršteći se, prije nego što je odgovorila na vlastita pitanja. “Ne. Vjenčanje i dalje vrijedi.”

“Bella ne voli nositi nakit”, objasnio je Edward.

“Kao da je još jedan dijamant bitan? Dobro, na prstenu ih je mnogo, ali kad već nosiš jedan – ”

“Dosta, Alice!”, naglo ju je prekinuo Edward. Prostrijelio ju je... baš vampirskim očima. “Žuri nam se.”

“Nije mi jasno. Što si to rekla o dijamantima?”, upitala sam je.

“Poslije ćemo o tome”, rekla je Alice. “Edward ima pravo – bolje da krenete. Morate postaviti zamku i podići šator prije nego što naiđe oluja.” Namrštila se, a lice joj je bilo zabrinuto, gotovo uplašeno. “Ne zaboravi ponijeti kaput, Bella. Izgleda da će biti... nepojmljivo hladno za ovo doba godine.”

“Već sam ga ponio”, potvrdio joj je Edward.

“Lijepo se provedite noćas”, rekla nam je na rastanku.

Do čistine smo išli dvaput dulje nego inače; Edward je pošao zaobilazno, da moj miris ne bude ni blizu traga koji će Jacob prikrivati. Nosio me u naručju, s kabastom naprtnjačom na mom starom mjestu.

Zastao je na najdaljem kraju čistine i postavio me na noge.

“U redu. Samo se prošetaj na sjever i dodiruj što više toga možeš. Alice mi je pružila jasnu sliku puta kojim će oni proći, pa nam neće trebati dugo da naiđemo na njega.”

“Na sjever?”

Osmjehnuo se i pokazao mi pravi smjer.

Odlutala sam u šumu, ostavljajući bistru žutu svjetlost neobično sunčanog dana na čistini. Možda se Alicino mutno viđenje prevarilo u pogledu snijega. Nadala

sam se da jest. Bilo je dosta vedro, iako je vjetar silovito hujao na otvorenome. Među drvećem je bilo mirnije, ali uvelike prehladno za juni – ruke su mi se ježile čak i u majici dugih rukava s debelim džemperom preko nje. Hodala sam polako, povlačeći prste preko svega u blizini: grube kore drveća, rosne paprati, kamenja obraslog mahovinom.

Edward je ostao uz mene, hodajući naporedo sa mnom na razdaljini od dvadesetak metara.

“Je li dobro ovako?”, doviknula sam mu.

“Savršeno je.”

Nešto mi je palo na pamet. “Je li ovako bolje?”, upitala sam ga kad sam prošla rukom kroz kosu i uhvatila nekoliko otpalih vlasi. Položila sam ih preko paprati.

“Da, to će doista pojačati trag. Ali ne moraš čupati kosu, Bella. Bit će dovoljno.”

“Imam malo viška.”

Pod krošnjama je bilo tmurno, pa mi je bilo krivo što ne mogu ići bliže Edwardu i držati ga za ruku.

Uglavila sam još jednu vlas u slomljenu granu koja mi se ispriječila na putu.

“Ne moraš pustiti Alice da bude po njezinom, znaš”, kazao je Edward.

“Bez brige. Ipak te neću ostaviti pred oltarom.”
Mračno sam slutila da će sve ispasti kako Alice hoće, zato što je bila bezobzirna kad bi nešto željela, a i zato što me uvijek mogla dobiti na grižnju savjesti.

“Ne brinem se ja zbog toga. Htio bih da ovo bude ono što ti želiš.”

Suspregnula sam uzdah. Povrijedila bih ga kad bih mu rekla istinu – da mi zaista nije bitno, jer se tu ionako radi o različitim stupnjevima grozote, što se mene tiče.

“Pa, čak i da bude po njezinom, ne mora to biti ništa veliko. Samo mi. Emmett može dobiti svećenički certifikat preko interneta.”

Zahihotala sam se. “To stvarno zvuči bolje.” Ne bi mi se činilo naročito službeno kad bi *Emmett* čitao bračne zavjete, a to bi bila prednost. Ali teško bih se suzdržavala od smješkanja.

“Vidiš”, rekao je sa smiješkom. “Uvijek postoji kompromis.”

Trebalo mi je neko vrijeme da stignem do mjesta gdje će vojska novorođenih nedvojbena naići na moj trag, ali Edward ni jednog trenutka nije izgubio strpljenje zbog moje sporosti.

Morao me malo više voditi pri povratku, da prijedem isti put. Meni je sve to izgledalo isto.

Stigli smo gotovo do čistine kad sam pala. Vidjela sam široki prostor pred sobom, pa sam vjerojatno zato previše požurila i zaboravila paziti kamo stajem. Uspjela sam se pridržati prije nego što sam zveknula glavom u prvo drvo, ali pod lijevom rukom mi se slomila grančica i zarila ravno u dlan.

“Ajoj! Ma, prekrasno”, promrsila sam.

“Jesi li dobro?”

“Bez brige. Ostani tamo. Krvarim. Odmah će prestati.”

Nije me poslušao. Stvorio se kraj mene prije nego što sam stigla dovršiti rečenicu.

“Imam pribor za prvu pomoć”, rekao je, skidajući naprtnjaču. “Slutio sam da bi mi mogao zatrebati.”

“Nije strašno. Mogu se sama snaći – ne moraš se dovesti u neugodnost.”

“Nije mi neugodno”, smireno je rekao. “Evo – daj da ti je dezinficiram.”

“Čekaj malo, upravo mi je nešto drugo palo na pamet.”

Ne gledajući krv i dišući na usta, čisto da mi želudac ne reagira, pritisnula sam dlan o obližnji kamen.

“Što ti to radiš?”

“Jasper će se *oduševiti*”, promrmljala sam u bradu. Krenula sam natrag prema čistini, pritišćući dlan o sve na putu. “Kladim se da će ih ovo stvarno izbezumiti.”

Edward je uzdahnuo.

“Zadrži dah”, kazala sam mu.

“Bez brige. Samo mislim da pretjeruješ.”

“Ovo je jedino što mi dopuštate. Pa da bar to izvedem kako treba.”

Uto smo prošli kroz posljednje drveće. Puštala sam da mi ozlijeđena ruka prelazi preko paprati.

“Pa, i jesi”, potvrdio mi je Edward. “Novorođeni će biti sasvim izvan sebe, a Jaspera će tvoja predanost itekako zadiviti. A sad, daj mi da ti se pobrinem za dlan – uprljala si ozljedu.”

“Pusti, ja ću, molim te.”

Uhvatio mi je ruku i pregledao je sa smiješkom. “Ovo mi više ne smeta.”

Pažljivo sam ga promatrala dok je čistio brazgotinu, ne bih li opazila neki znak nelagode. Nastavio je ravnomjerno udisati i izdisati, s istim blagim smiješkom na usnama.

“Zašto ti ne smeta?”, napokon sam ga upitala, kad mi je zagladio zavoj preko dlana.

Slegnuo je ramenima. “Prevladao sam to.”

“Ti si to... *prevladao*? Kada? Kako?” Pokušala sam se prisjetiti kad je posljednji put zadržavao dah u mojoj blizini. Uspjela sam se samo sjetiti nesretne proslave svojeg rođendana prošlog septembra.

Edward je stisnuo usne, kao da traži prave riječi. “Proživio sam puna dvadeset četiri sata uvjeren da si mrtva, Bella. To je promijenilo moje gledanje na mnogo toga.”

“Je li to promijenilo i način na koji ti mirišem?”

“Nipošto. Ali... nakon što sam doživio kako je to kad mislim da sam te izgubio... reakcije su mi se promijenile. Cjelokupno moje biće kloni se svakog postupka koji bi opet mogao izazvati takvu bol.”

Nisam znala što bih mu rekla na to.

Osmjehnuo se na izraz mog lica. “Valjda bi se to moglo nazvati vrlo poučnim iskustvom.”

Vjetar je tada prohujao čistinom, tako da mi je kosa zavijorila oko lica, i sva sam se stresla.

“U redu”, rekao je i opet zavukao ruku u naprtnjaču. “Obavila si svoje.” Izvukao je moju debelu zimsku jaknu i pridržao mi je da uvučem ruke u rukave. “Sada to više nije do tebe. Idemo kampirati!”

Nasmijala sam se hinjenom oduševljenju u njegovom glasu.

Uhvatio me za previjenu ruku – druga mi je bila još gora, i dalje u udlazi – i poveo na drugi kraj čistine.

“Gdje ćemo se naći s Jacobom?”, upitala sam ga.

“Upravo ovdje.” Mahnuo je prema drveću pred nama upravo kada je Jacob oprezno iskoračio iz tmine.

Ne znam zašto me iznenadilo što je u ljudskom liku. Ne znam zašto sam očekivala velikog riđeg vuka.

Jacob mi je opet izgledao krupniji – bez sumnje zato što sam to očekivala; zacijelo sam se nesvjesno nadala vidjeti manjega Jacoba iz svojih uspomena, opuštenog prijatelja koji nije sve tako komplicirao. Držao je ruke prekrížene na golim prsima, i jaknu u jednoj ruci. Promatrao nas je bezizražajnim očima.

Edwardu su se usne spustile u kutovima. "Sigurno je postojao bolji način da ovo izvedemo."

"Sada je prekasno", mračno sam promrsila.

Uzdahnuo je.

"Hej, Jake", pozdravila sam ga kad smo se približili.

"Bok, Bella."

"Zdravo, Jacobe", rekao je Edward.

Jacob je zanemario pristojnost, uživljen u zadatak. "Kamo da je odvedem?"

Edward je izvadio kartu iz džepića na boku naprtnjače i pružio mu ga. Jacob ga je rasklopio.

"Sada smo tu", rekao je Edward i ispružio ruku da mu pokaže tačno mjesto. Jacob je nagoniski ustuknuo od njegove ruke, a onda se primirio. Edward se pretvarao da to ne primjećuje.

"A vodiš je tamo", nastavio je Edward, zavijajući prstom po izohipsama. "Ima petnaestak kilometara."

Jacob je kratko kimnuo glavom.

"Otprilike kilometar i pol odavde naići ćete na moj put. To će vas odvesti onamo. Treba ti karta?"

"Ne, hvala. Dosta dobro znam ovo područje. Mislim da znam kamo trebam stići."

Činilo mi se da održavanje pristojnog tona Jacobu teže pada nego Edwardu.

"Ja ću otići zaobilazno", rekao je Edward. "Pa se vidi-mo za nekoliko sati."

Edward me nesretno pogledao. Nije mu se milio ovaj dio plana.

"Vidimo se", šapnula sam mu.

Edward se izgubio među drvećem, krenuvši u suprotnom smjeru.

Čim se izgubio, Jacob je postao sav vedar.

“Što ima, Bella?”, upitao me s osmijehom od uha do uha. Zakolotala sam očima. “Sve po starom, sve po starom.”

“Aha”, složio se. “Hrpetina vampira pokušava te ubiti. Kao i obično.”

“Kao i obično.”

“Pa”, rekao je oblačeći jaknu da oslobodi ruke. “Da krenemo.”

Složila sam facu i primaknula mu se za jedan mali korak.

Sagnuo se i opalio me odostraga po koljenima, izmaknuvši mi noge. Prihvatio me drugom rukom prije nego što sam glavom udarila u zemlju.

“Debilu”, promrsila sam.

Jacob se zahihotao, već trčeći šumom. Išao je postojanim tempom, hitrim trkom s kojim bi čovjek u dobroj kondiciji mogao održavati korak... po ravnini... da nije opterećen s više od pedeset kila, kao on.

“Ne moraš trčati. Umorit ćeš se.”

“Trčanje me ne umara”, rekao je. Disao je postojano – kao maratonac, ustaljenim ritmom. “Uostalom, uskoro će zahladiti. Nadam se da će šator biti na mjestu prije nego što stignemo.”

Uprla sam prstom u njegovu debelo podstavljenu jaknu. “Mislila sam da ti više nikad nije hladno.”

“I nije. Jaknu sam ponio za tebe, ako je slučajno nemaš.” Pogledao me kao da mu je krivo što je imam. “Ne sviđa mi se ovo vrijeme. Sav sam napet zbog njega. Jesi li opazila da nigdje nema životinja?”

“Ovaj, baš i nisam.”

“Nisam to ni očekivao. Osjetila su ti preslaba.”

Prešla sam preko toga. “Alice se također brinula zbog oluje.”

“Samo će od velike promjene šuma ovako utihnuti. Izabrala si vrašku noć za boravak u prirodi.”

“Izbor nije bio sasvim do mene.”

Bespuće kojim je krenuo počelo se sve strmije uzdizati, ali to ga nije usporilo. S lakoćom je skakao sa stijene na stijenu, vješto kao divokoza. Pritom kao da mu ruke nisu ni bile potrebne.

“Kakav ti je to dodatak na narukvici?”, upitao me.

Pogledala sam zapešće i shvatila da mi se se kristalno srce okrenulo naviše na njemu.

Slegnula sam ramenima, znajući da sam kriva. “Još jedan naturalni poklon.”

Frknuo je. “Kamen. Mogao sam si i misliti.”

Kamen? To me odjednom prisjetilo Alicine nedovršene rečenice pred garažom. Zagledala sam se u blistavi bijeli kristal i pokušala se sjetiti onoga što je Alice prije rekla... o dijamantima. Da nije to pokušala reći *kad već nosiš jedan njegov?* U smislu da mi je Edward već dao jedan dijamant? Ne, to bi bilo nemoguće. U ovo bi srce stalo pet karata, ili neki tako suludi iznos! Edward ne bi –

“Onda, već te neko vrijeme nema u La Pushu”, rekao je Jacob, prekidajući moje nelagodne zaključke.

“Bila sam zauzeta”, kazala sam mu. “A... vjerojatno ti ionako ne bih došla u posjet.”

Napravio je grimasu. “Mislio sam da si ti ta koja voli praštati, a ja sam zlopamtilo.”

Slegnula sam ramenima.

“Često misliš o onome što se prošli put dogodilo, je l’ tako?”

“Nije.”

Nasmijao se. “Ili lažeš, ili si najtvrdoglavija osoba na svijetu.”

“Ne znam za ovo drugo, ali ne lažem.”

Nije mi bilo drago voditi ovaj razgovor u takvim okolnostima – dok me čvrsto drži prevrućim rukama, a ja tu ništa ne mogu. Lice mu je bilo bliže nego što sam htjela. Da sam se barem mogla odmaknuti.

“Pametna osoba sagleda svoju odluku sa svih strana.”

“To sam i učinila”, otpovrnula sam mu.

“Ako uopće nisi pomislila na naš... eh, razgovor kad si posljednji put bila dolje, onda to nije istina.”

“Taj *razgovor* nije bitan za moju odluku.”

“Ima ljudi koji ne prezaju ni od čega, samo da sami sebi zamažu oči.”

“Primijetila sam da vukodlaci naročito često tako griješe – misliš li da je to nešto nasljedno?”

“Znači li to da se on bolje ljubi nego ja?”, upitao me Jacob, odjednom potišten.

“Stvarno ti ne bih mogla reći, Jake. Edward je jedina osoba koju sam u životu poljubila.”

“Osim mene.”

“Ali to ne računam kao poljubac, Jacobe. Prije bih to nazvala napadom.”

“Jao! Kako bešćutno.”

Slegnula sam ramenima. Nisam imala namjeru povući tu riječ.

“Pa ispričao sam ti se zbog toga”, podsjetio me.

“A ja sam ti oprostila... uglavnom. To ne mijenja moju uspomenu na taj događaj.”

Promrsio je nešto nerazumljivo.

Šutjeli smo neko vrijeme; čulo se samo njegovo odmjereno disanje i zavijanje vjetra u krošnjama visoko iznad nas. Izbili smo pred strmu liticu od grubog, sivog kamena. Pošli smo uz podnožje što se izvijalo iz šume.

“Još uvijek smatram da je to prilično neodgovorno”, odjednom je rekao Jacob.

“Ne znam o čemu ti to pričaš, ali nisi u pravu.”

“Razmisli malo, Bella. Sama kažeš da si se u životu poljubila samo s jednom osobom – s tim da to i nije osoba – a već ti je dosta? Kako znaš da upravo to želiš? Zar ne želiš provjeriti što ti se još nudi?”

Zadržala sam smiren ton glasa. “Ja tačno znam što želim.”

“Onda ti provjera ne može škoditi. Možda da samo pokušaš nekoga poljubiti – čisto za usporedbu... jer se onaj dan ne računa. Poljubi *mene*, recimo. Neću se buniti ako izabereš mene za pokusnog kunića.”

Privio me uza se, približivši moje lice njegovome. Smješкао se svojoj šali, ali nisam kanila riskirati.

“Ne igray se sa mnom. Kunem ti se da ga neću spriječiti ako ti odluči slomiti čeljust.”

Od natruhe panike u mom glasu osmjehnuo se još jače. “Ako me *zamoliš* da te poljubim, neće imati razloga da se ljuti. Rekao je da bi to bilo u redu.”

“Samo nemoj bez daha čekati na to, Jake – ne, čekaj, predomisli sam se. Samo ti daj. Samo zadrži dah sve dok ne čuješ da te molim da me poljubiš.”

“Danas si nešto loše volje.”

“Pitam se zašto.”

“Koji put mi se čini da sam ti draži kao vuk.”

“Koji put i jesi. Vjerojatno zato što tada *ne možeš govoriti*.”

Zamišljeno je stisnuo široke usne. “Ne, mislim da nije stvar u tome. Mislim da ti je lakše biti uz mene dok nisam u svom ljudskom liku, jer se tada ne moraš praviti da te ne privlačim.”

Usta su mi se objesila, pritom čujno kvrcnuvši. Smješta sam ih zatvorila, zaškrgutavši zubima.

Čuo je to. Usne su mu se razvukle od uha do uha u pobjedonosan osmijeh.

Polako sam udahnula prije no što ću progovoriti. “Ne. Ipak mislim da je to zato što ne možeš govoriti.”

Uzdahnuo je. “Dokad ćeš sama sebi mazati oči? Sigurno znaš koliko si me svjesna. Tjelesno, mislim.”

“A kako da neko ne bude tjelesno svjestan tebe, Jacobe?”, otpovrnula sam mu. “Kad si ogromna neman koja odbija poštovati intimni prostor bilo koga oko sebe.”

“Uznemiravam te. Ali samo u ljudskom liku. U vučijem ti je ugodnije biti uz mene.”

“Uznemiravanje i živciranje nisu jedno te isto.”

Zagledao se u mene, usporivši korak, a posprdnosti mu je nestalo s lica. Oči su mu se stisnule, postavši crne u sjeni obrva. Disanje, koje je bilo tako smireno pri trku, ubrzalo mu se. Polako mi se unio u lice.

Uzvrtila sam mu pogled, tačno znajući što to namjerava.

“Tvoje je lice u pitanju”, podsjetila sam ga.

Glasno se nasmijao i opet potrčao. “Večeras mi nije do svađe s tvojim vampirom – hoću reći, bilo koje druge večeri, vrlo rado. Ali obojica sutra imamo posla, a ne bih htio da Cullenovima jedan uzmanjka.”

Lice mi se iskrivilo od iznenadnog, neočekivanog nalleta stida.

“Znam, znam”, odgovorio mi je, ne shvaćajući. “Mislíš da bi me mogao dobiti.”

Nisam mogla ništa reći. Zbog mene će im manjkati jedan. Što ako neko nastrada samo zbog moje slabosti? Ali što bi bilo da sam hrabra, a Edward... Nisam mogla ni pomisliti na to.

“Što je sad s tobom, Bella?” Zafrkantsko junačenje nestalo mu je s lica, otkrivajući mog Jacoba, kao da mu je neko strgnuo masku. “Ako sam rekao nešto što te povrijedilo, znaš da sam se samo šalio. Nisam ništa ozbiljno mislio – hej, jesi li dobro? Ne plači, Bella”, usrdno me zamolio.

Pokušala sam se pribрати. “Neću plakati.”

“Pa što sam rekao?”

“Nije stvar u tome što si ti rekao. Nego, eto, u meni. Napravila sam nešto... ružno.”

Zbunjeno je blenuo u mene.

“Edward sutra neće u borbu”, objasnila sam mu šapatom. “Natjerala sam ga da ostane uz mene. Kad sam strahovita kukavica.”

Namrštio se. “Misliš da ovo neće upaliti. Da će te tu pronaći? Znaš možda nešto što ja ne znam?”

“Ne, ne. Ne bojim se toga. Samo... *ne mogu* ga pustiti od sebe. Kad se ne bi vratio...” Zadrhtala sam i zažmirila, samo da nekako pobjegnem od te misli.

Jacob je šutio.

Nastavila sam šaptati, žmireći i dalje. “Ako bude nastradalih, samo ću ja biti kriva. Čak i ako ne bude... Bila sam grozna. Morala sam biti, samo da ostane sa mnom. *On* mi to neće zamjeriti, ali uvijek ću znati za što sam sposobna.” Malčice mi je laknulo što sam to mogla nekome povjeriti. Pa makar i Jacobu.

Frknuo je. Polako sam otvorila oči i rastužila se, vijevši da se tvrda maska vratila.

“Ne mogu vjerovati da je pustio da ga nagovoriš da ne ode. Ja to ne bih nizašto propustio.”

Uzdahnula sam. “Znam.”

“Samo, to ništa ne znači.” Odjednom se počeo pravdati. “Ne znači da te on voli više nego ja.”

“Ali *ti* ne bi ostao uz mene, čak i da te preklinjem.”

Načas je stisnuo usne, a ja sam se upitala hoće li to pokušati poreći. Oboje smo znali kako stvari zaista stoje. “Ali samo zato što te ja bolje poznajem”, napokon je rekao. “Sve će proći kao po loju. Čak i da si me zamolila da ostanem, a ja sam odbio, ne bi se poslije ljutila na mene.”

“Ako sve stvarno prođe kao po loju, vjerojatno imaš pravo. Ne bih se ljutila. Ali cijelo vrijeme dok te neće biti, bit ću izvan sebe od brige, Jake. Silazit ću s uma.”

“Zašto?”, grubo me upitao. “Zašto bi tebe bilo briga da se meni nešto dogodi?”

“Nemoj to govoriti. Znaš koliko mi značiš. Žao mi je što to nije onako kako bi htio, ali naprosto je tako. Ti si mi najbolji prijatelj. Barem si mi bio. A i još uvijek si, ponekad... kad spustiš taj svoj gard.”

Osmjehnuo se onim starim smiješkom koji sam voljela. “Uvijek sam ti to”, obećao mi je. “Čak i kad se... ne ponašam onako lijepo kako bih trebao. Ispod svega toga, uvijek sam ti tu.”

“Znam. Misliš da bih inače trpjela sve te tvoje kretenizme?”

Nasmijao se sa mnom, a onda su mu se oči rastužile. “*Kad* ćeš više shvatiti da si zaljubljena i u mene?”

“Bez greške znaš pokvariti trenutak.”

“Ne kažem da ga ne voliš. Nisam glup. Ali može se voljeti više ljudi u isti mah, Bella. Vidio sam to.”

“Nisam ti ja nekakav munjeni vukodlak, Jacobe.”

Digao je nos, a ja sam mu se mislila ispričati za taj ubod, ali promijenio je temu.

“Nismo više daleko. Njušim ga.”

Uzdahnula sam s olakšanjem.

Pogrešno je to protumačio. “Rado bih usporio, Bella, ali bolje da si u zaklonu dok *ono* nije stiglo.”

Oboje smo pogledali u nebo.

Debela zidina ljubičastocrnih oblaka nailazila je sa zapada, zavijajući šumu pod sobom u mrak.

“Opa”, promrsila sam. “Bolje požuri, Jake. Da stigneš kući prije nego što još nije stiglo dovde.”

“Ne idem kući.”

Prostrijelila sam ga pogledom, umorna od svega toga. “Nećeš kampirati s nama.”

“Neću formalno – ono, u smislu da sam s vama u šatoru. Draža mi je oluja od smrada. Ali siguran sam da će tvoj krvopija htjeti vezu s čoporom zbog koordinacije, a tu ću mu uslugu velikodušno pružiti.”

“Mislila sam da je Seth zadužen za to.”

“Sutra će preuzeti moje mjesto, za vrijeme borbe.”

Ušutjela sam načas kad me na to podsjetio. Zagledala sam se u njega, odjednom opet silno zabrinuta.

“Zar nema načina da jednostavno ostaneš, kad si već tu?”, predložila sam. “Kad bih te baš *preklinjala*? Ili ti, ne znam, zauzvrat obećala doživotno ropstvo?”

“Primamljivo, ali ne. S druge strane, bilo bi zanimljivo vidjeti to preklinjanje. Samo izvoli, ako hoćeš.”

“I stvarno te nikako, baš *nikako* ne bih mogla navoriti?”

“Nikako. Osim ako mi ne obećaš bolju borbu. Uostalom, Sam odlučuje o tome, a ne ja.”

To me podsjetilo na nešto.

“Edward mi je neki dan rekao jednu stvar... o tebi.”

Nakostriješio se. “Vjerojatno ti je lagao.”

“Ma, je li? Znači, ti nisi zaista drugi u zapovjednom lancu čopora?”

Trepnuo je, očiju tupih od iznenađenja. “A. To.”

“Kako to da mi nikad nisi rekao?”

“Zašto bih? Jaka stvar.”

“Ne znam. Zašto ne? Zanimljivo je. Onda, kako to ide? Kako to da je Sam postao Alfa, a ti... Beta?”

Jacob se zahihotao na moj izmišljeni naziv. “Sam je bio prvi, najstariji. Ima smisla da on bude glavni.”

Namrštila sam se. “Ali zar onda ne bi Jared ili Paul trebali biti drugi? Oni su se sljedeći promijenili.”

“Pa... teško je to objasniti”, rekao je Jacob, izbjegavajući odgovor.

“Pokušaj.”

Uzdahnuo je. “Stvar je u nasljedstvu, znaš? Malo staromodno. Kao da je bitno ko ti je djed, je l’ tako?”

Sjetila sam se nečega što mi je Jacob davno rekao, prije nego što smo i on i ja znali išta o vukodlacima.

“Zar nisi svojedobno rekao da je Ephraim Black bio zadnji poglavica kojeg su Quileutei imali?”

“Aha, tako je. Jer on je bio Alfa. Znaš da je Sam sada, formalno gledano, poglavica cijelog plemena?” Nasmi-
jao se. “Suluda tradicija.”

Malo sam razmislila o tome, nastojeći složiti sve djeliće u glavi. “Ali također si rekao da ljudi slušaju tvoga tatu više nego bilo koga drugoga u vijeću, jer je on Ephraimov unuk?”

“Što s tim?”

“Pa, ako je stvar u nasljedstvu... zar ne bi onda ti trebao biti poglavica?”

Jacob mi nije odgovorio. Zagledao se u sve mračniju šumu, kao da odjednom mora paziti kuda ide.

“Jake?”

“Ne. To je Samov posao.” Nastavio je gledati u naš put kroz divlje bespuće.

“Zašto? Njegov pradjed je bio Levi Uley, tačno? Je li i Levi bio Alfa?”

“Samo je jedan Alfa”, automatski mi je odgovorio.

“Pa što je onda bio Levi?”

“Beta, recimo to tako.” Frknuo je na moj pojam. “Poput mene.”

“To mi nema smisla.”

“Nije bitno.”

“Samo bih htjela shvatiti.”

Jacob me napokon pogledao u zbunjene oči, te uzdahnuo. “Da. Ja sam trebao biti Alfa.”

Namrgodila sam se. “Sam ti nije htio ustupiti mjesto?”

“Teško. Ja nisam htio stupiti na njegovo mjesto.”

“Zašto ne?”

Namrštio se. Nije mu bilo ugodno moje ispitivanje. Pa, na njemu je bio red da se osjeća neugodno.

“Nisam htio imati veze s tim, Bella. Nisam htio nikakve promjene. Nisam htio biti nekakav legendarni poglavica. Nisam htio biti u čoporu vukodlaka, kamoli njihov vođa. Kad je Sam ponudio, odbio sam.”

Dobro sam razmislila o tome. Jacob me nije prekidao. Opet je samo gledao u šumu.

“Ali mislila sam da si tako sretniji. Da ti tako odgovara”, napokon sam mu šapnula.

Jacob mi je uputio smirujući osmijeh. “Aha. Stvarno nije strašno. Ponekad bude i uzbudljivo, kao kod ovoga sutra. Ali isprva mi je bilo kao da se odjednom borim u ratu za koji nisam ni znao. Nisam imao izbora, znaš? A nije mi bilo druge.” Slegnuo je ramenima. “Uglavnom, mislim da mi je sada drago zbog toga. To se mora učiniti, a mogu li se pouzdati u druge? Ne, bolje da sam to obavim kako treba.”

Samo sam ga gledala, puna neočekivanog divljenja prema svome prijatelju. Bio je zreliji nego što sam mu ikada htjela priznati. Kao i Billy one večeri uz krijes, odisao je velebnošću koju nisam ni slutila.

“Poglavica Jacob”, prošaptala sam, osmjehnuvši se zvuku tih dviju riječi zajedno.

Prevrnuo je očima.

Uto je vjetar silovitije puhnuo krošnjama oko nas, hladan kao da puše ravno s ledenjaka. Oštro pucanje drveta odjeknulo je od obronka planine. Premda se svjetlost dana gubila dok je sumorni oblak zakrivao nebo, ipak sam mogla razabrati sitne tačkice bjeline što su počele provijavati oko nas.

Jacob je udario u trk, pogleda uprta u zemlju. Voljnije sam se privila uz njega, da me zaštiti od snijega.

Već za minutu-dvije izbio je pred zaklonjenu stranu kamenitog vrha, uz koju smo opazili mali šator. Pahuljice su se sad jače kovitlale oko nas, ali vjetar je bio prejak da se igdje zadrže.

“Bella!”, doviknuo je Edward u silnom olakšanju. Dotad je uzrujano hodao amo-tamo po livadici.

Pritrčao mi je, zamutivši se od brzine pokreta. Jacob se lecnuo, a onda me osovio na noge. Edward je zanemario njegovu reakciju i uzeo me u čvrst zagrljaj.

“Hvala ti”, rekao je Edward preko moje glave. U glasu mu se čula nepatvorena iskrenost. “Stigli ste brže nego što sam očekivao, a na tome sam ti istinski zahvalan.”

Okrenula sam se da vidim Jacobovu reakciju.

Jacob je samo slegnuo ramenima, bez i najmanjeg tračka prijaznosti na licu. “Vodi je unutra. Ovo će biti ružno – kosa mi se ježi na tjemenu. Je li taj šatorčić siguran?”

“Praktički sam ga zavarao za stijenu.”

“Dobro.”

Jacob je pogledao u nebo – sada crno od oluje, prošarano kovitlanjem pahulja. Raširio je nosnice.

“Idem se ja promijeniti”, rekao je. “Zanima me što se događa kod kuće.”

Objesio je jaknu na nisku, zatupastu granu, i otišao u mračnu šumu, nijedanput se ne osvrnuvši.

22. VATRA I LED

Vjetar je opet zatresao šator, a ja sam se zatresla s njim.

Temperatura je padala. Osjećala sam je kroz paperje vreće za spavanje, kroz jaknu. Bila sam potpuno obučena, još uvijek obučena u gojzerice. Nije bilo koristi. Kako je moguće da je tako hladno? Kako je moguće da je stalno sve hladnije? Pa negdje bi morala postojati donja granica, zar ne?

“K-k-k-k-k-koliko je s-s-s-s-sati?”, protisnula sam riječi kroz cvokot zuba.

“Dva”, odgovorio mi je Edward.

Edward je sjedio što je dalje mogao u tijesnom prostoru, bojeći se čak i dahnuti na mene kad mi je tako hladno. U mraku mu nisam vidjela lice, ali glas mu je bio mahnit od brige, neodlučnosti i jada.

“Možda da...”

“Ne, u r-r-r-r-r-redu sam, s-s-s-stvarno. Ne ž-ž-ž-želim v-van.”

Već me desetak puta pokušao nagovoriti da pokušamo pobjeći, ali silno sam se bojala napustiti zaklon. Ako je ovako hladno tu, gdje smo zaštićeni od studene oluje, koliko bi tek strašno bilo u trku kroz nju?

A to bi nam i upropastilo sve jučerašnje napore. Bismo li stigli sve to ponoviti kada nevrijeme prođe? A što ako ne prođe? Nije imalo smisla sada odlaziti. Moći ću nekako prodrhtati kroz jednu noć.

Bojala sam se da moj ostavljeni trag ne nestane, ali jamčio mi je da će nemanima biti jasan kada naiđu.

“Kako da ti pomognem?”, gotovo me preklinjao.

Samo sam odmahivala glavom.

Vani, na snijegu, Jacob je nesretno zacvilio.

“G-g-g-gubi se od-d-davde”, naredila sam mu, ponovno.

“Samo se brine za tebe”, preveo mi je Edward. “Njemu je dobro. Njegovo tijelo može to podnositi.”

“S-s-s-s-s.” Htjela sam reći da svejedno treba otići, ali nije mi prošlo kroz zube. Malo mi je trebalo da ne odgrizem jezik u pokušaju. Bar mi se činilo da Jacob doista može podnijeti snijeg, bolje čak i od ostalih iz čopora, sa svojim gušćim, dužim, kuštravim riđim krznom. Upitala sam se odakle mu.

Jacob se potužio reskim, prodornim cendranjem.

“A što ti hoćeš od mene?”, zarežao je Edward, od strepnje više ne hajući za pristojnost. “Da je nosim kroz *to*? Ne vidim da ti nešto naročito pomažeš. A da joj radije doneseš kalorifer ili nešto takvo?”

“Ja sam ok-k-k-k-k-kej”, usprotivila sam se. Sudeći prema Edwardovu stenjanju i muklom režanju pred ša-

torom, niko nije pao na to. Vjetar je grubo njihao šator, a ja sam se tresla u ritmu s njim.

Iznenada se zavijanje probilo kroz urlik vjetra, pa sam pokrila uši. Edward se namrgodio.

“To baš nije bilo potrebno”, promrsio je. “I u životu nisam čuo gori prijedlog”, dobacio je glasnije.

“Bolji je od svega što si ti smislio”, odgovorio mu je Jacob, prepavši me svojim ljudskim glasom. “*Idi, donesi kalorifer*”, progundao je. “Nisam ti ja bernardinac.”

Začula sam zvuk brzog otvaranja patent-zatvarača oko ulaza u šator.

Jacob se provukao kroz najuži otvor kroz koji je mogao, dok je arktički zrak uletio oko njega. Nekoliko je pahuljica palo na pod šatora. Drhtaji su mi postali tako jaki da su prerasli u grčeve.

“Ne sviđa mi se ovo”, prosiktao je Edward dok je Jacob zatvarao ulaz. “Samo joj daj jaknu i izlazi.”

Oči su mi se privikle dovoljno da razaberu oblike – Jacob je sa sobom donio jaknu s drveta kraj šatora.

Pokušala sam ih upitati na što to oni misle, ali iz usta mi je uspjelo izaći samo: “N-n-n-n-n”, jer sam od drhtavice nezaustavljivo mucala.

“Jakna je za sutra – tako je hladna da je neće sama ugrijati. A sledila se.” Bacio ju je kraj ulaza. “Rekao si da joj treba kalorifer. Evo me.” Jacob je raširio ruke koliko je u šatoru mogao. Kao i obično, dok je trčao u vučijem liku, na sebi je imao samo najnužnije – samo sportske gaće, bez majice, bez obuće.

“J-J-J-J-Jake, sm-m-mrz-z-z-znut ćeš se”, pokušala sam se pobuniti.

“Ne ja”, veselo je rekao. “Ovih dana grijem na ugodna četrdeset tri stupnja. Za tili čas ću te oznojiti.”

Edward je zarežao, ali Jacob ga nije ni pogledao. Samo je dopuzao do mene i počeo mi otvarati vreću.

Edward ga je naglo zadržao, čvrsto ga uhvativši snježnobijelom rukom za tamno rame. Jacob je stisnuo zube i raširio nosnice, lecnuvši se od hladnog dodira. Dugi mišići ruku automatski su mu se napeli.

“Miči tu ruku s mene”, procijedio je potmulo kroz zube.

“Miči ti te ruke od nje”, crno mu je odgovorio Edward.

“N-n-n-ne s-s-s-s-svađajte se”, zamolila sam ih. Prodrmao me još jedan silovit drhtaj. Činilo mi se da će mi se zubi rasprsnuti, koliko su snažno udarali jedni o druge.

“Siguran sam da će ti biti zahvalna na tome kad joj nožni prsti pocrne i otpadnu”, breknuo se Jacob.

Edward je zastao u nedoumici, a onda odmaknuo ruku i premjestio se na stari položaj u kutu.

Glas mu je bio suh i strašan. “Samo se ti čuvaj.”

Jacob se zahihotao.

“Odmakni se, Bella”, rekao mi je i još više otvorio vreću.

Uvrijedeno sam blenula u njega. Nije ni čudno što Edward ovako reagira.

“N-n-n-n-n”, pokušala sam se usprotiviti.

“Ne pričaj gluposti”, rekao je prijekorno. “Zar ti nije *drago* imati deset nožnih prstiju?”

Ugurao je svoje tijelo u nepostojeći prostor i silom povukao natrag zatvarač iza sebe.

A onda se nisam mogla potužiti – i više nisam ni htjela. Bio je tako topao. Obavio je ruke oko mene, čvrsto me privijajući uza svoja gola prsa. Vrućina mi je bila

neodoljiva, poput zraka nakon predugog boravka pod vodom. Sav se zgrčio kad sam željno pritisnula ledene prste o njegovu kožu.

“Čovječe, Bella, pa ti se smrzavaš”, potužio se.

“Op-p-p-p-prosti”, zamucala sam.

“Pokušaj se opustiti”, predložio je kad me protresao još jedan siloviti drhtaj. “Odmah ćeš se zagrijati. Naravno, zagrijala bi se brže kad bi skinula sve sa sebe.”

Edward je oštro zarežao.

“To je naprosto elementarna činjenica”, opravdao se Jacob. “Osnove preživljavanja u prirodi.”

“D-d-dosta, Jake”, ljutito sam rekla, iako mi se tijelo odbilo iole odmaknuti od njega. “N-n-n-nikome zapravo n-n-n-n-ne treba svih deset p-p-p-prstiju.”

“Ne brini ti ništa zbog krvopije”, kazao mi je Jacob, zvučeci samodopadno. “Samo je ljubomoran.”

“Naravno da jesam.” Edwardov glas opet je bio baršunast, pribran, pjevan mrmor u mraku. “Nemaš ni najblažeg pojma koliko bih volio da mogu za nju učiniti to što ti sada radiš, pseto.”

“Ko ti kriv”, rekao je vedro Jacob, ali onda mu se ton skiselio. “Bar znaš da bi joj bilo draže da si to ti.”

“Istina”, složio se Edward.

Drhtavica mi se smirivala, postajala podnošljiva dok su se natezali.

“Eto”, rekao je zadovoljno Jacob. “Je li bolje?”

Napokon sam mogla nešto jasno izgovoriti. “Jeste.”

“Usne su ti još modre”, zamišljeno je rekao. “Hoćeš da ti i njih ugrijem? Samo reci.”

Edward je teško uzdahnuo.

“Lijepo se ponašaj”, promrsila sam i pritisnula lice uz njegovo rame. Opet se trgnuo kad ga je dotakla moja

hladna koža, a ja sam se osmjehnula, prikriveno i pomalo zlorado.

U vreći za spavanje već je bilo toplo i udobno. Toplina Jacobova tijela kao da je zračila sa svake strane – možda zato što ga je bilo *toliko*. Nogama sam izula gojzerice i pritisnula nožne prste o njegove noge. Blago je poskočio, a onda polako prislonio svoj vreli obraz uz moje otupjelo uho.

Opazila sam da Jacobu koža miriši nekako drveno, mošusno – što mi je baš pristajalo ovdje, usred šume. Prijalo mi je. Upitala sam se ne napuhuju li Cullenovi i Quileutei sve te tvrdnje o tome da jedni drugima smrde samo zbog predrasuda. Meni su svi lijepo mirisali.

Oluja je zavijala kao zvijer što napada šator, ali više me nije brinula. Jacob se sklonio sa studeni, kao i ja. K tome, od iscrpljenosti me naprosto više nije bilo briga ni za što – predugo sam ostala budna, a sve me boljelo od grčeva. Tijelo mi se polako opuštalo dok sam se mic po mic otapala; zatim je omlitavjelo.

“Jake?”, sneno sam promrmljala. “Mogu te nešto pitati? Stvarno ne bih htjela biti bezobrazna. Iskreno me zanima.” Iste je te riječi on uputio meni u mojoj kuhinji prije... koliko je već otada prošlo?

“Jasno”, zahihotao se, sjetivši se toga.

“Zašto je tvoje krzno toliko gušće nego tvojim prijateljima? Ne moraš mi odgovoriti ako te pitanje vrijeda.” Nisam znala koja su tačna pravila bontona u vukodlačkoj kulturi.

“Zato što mi je kosa duža”, rekao je sa smiješkom – bar se nije uvrijedio na moje pitanje. Protresao je glavom tako da me neurednom kosom – koja mu je sada sezala do brade – pošakljao po obrazu.

“O.” To me iznenadilo, ali imalo je smisla. Znači, zato su se svi ošišali na nulericu u početku, kada su pristupali čoporu. “Zašto je onda ne ošišaš? Lijepo ti je što si sav čupav?”

Ovaj put mi nije smjesta odgovorio, a Edward se nasmijao sebi u bradu.

“Oprosti”, rekla sam i zastala da zijevnem. “Nisam htjela zabadati nos. Ne moraš mi reći.”

Jacob je iznervirano prostenjao. “Ma, ionako će ti on to reći, pa mogu onda baš i ja... Puštao sam kosu jer... jer mi se činilo da se tebi više sviđa kad je duga.”

“O.” Prožela me nelagoda. “Sviđa mi se, eh, i tako i ovako, Jake. Nemoj da ti zato... bude nepraktično.”

Slegnuo je ramenima. “Večeras je ispala vrlo praktična. Prema tome, ništa ti ne brini.”

Nisam više imala što reći. Dok smo šutjeli, kapci su mi se spustili i sklopili, a disanje usporilo i smirilo.

“Tako je, srce, samo ti spavaj”, prišapnuo mi je Jacob.

Uzdahnula sam, spokojna, već napola u snu.

“Stigao je Seth”, tiho je rekao Edward Jacobu, a ja sam odjednom shvatila odakle ono zavijanje.

“Savršeno. Sad možeš držati sve ostalo na oku, a ja ću ti se za to vrijeme pobrinuti za djevojku.”

Edward mu nije odgovorio, ali ja sam omamljeno prostenjala. “Prekini”, promrsila sam.

Zatim je zavladala tišina, barem unutra. Vani je vjetar suludo fijukao kroz krošnje. Bilo mi je teško zaspati od podrhtavanja šatora. Pritke bi se naglo zatresle i zanjihale, svaki put me vrativši u javu baš kad bih gotovo zapala u san. Bilo mi je strašno žao vuka, dječaka koji mora biti vani na snijegu.

Misli su mi lutale dok sam čekala da me san nađe. Ovaj tijesni, topli prostor prizvao mi je u sjećanje rane dane uz Ja-

coba, i sjetila sam se kako mi je bio zamjensko sunce, toplina zbog koje se dalo živjeti moj prazni život. Već dosta dugo nisam tako doživljavala Jakea, ali, evo, sada me opet grijao.

“*Molim te!*”, oštro je prošaptao Edward. “Mislim, stvarno!”

“Što?”, iznenađeno mu je odgovorio Jacob šapatom.

“Možeš li barem *pokušati* obuzdati svoje misli?” Edwardov prigušeni šapat bio je prepun srdžbe.

“Ko je tražio da slušaš”, prkosno je, ali ipak postićeno promrsio Jacob. “Makni mi se iz glave.”

“Da bar *mogu*. Pojma nemaš koliko su te tvoje fantazijice glasne. Kao da mi ih dovikuješ.”

“Pokušat ću ih stišati”, sarkastično je prošaptao Jacob.

Usljedila je kratka tišina.

“Da”, odgovorio je Edward na neizgovorenu misao jedva čujnim mrmorom. “I na to sam ljubomorani.”

“To sam i mislio”, nadmeno je prošaptao Jacob. “To nam malo poravnava izgled, je l’ tako?”

Edward se zahihotao. “Samo ti sanjaj.”

“Znaš, još se ona može predomisliti”, podbo ga je Jacob. “S obzirom na *sve* ono što bih ja mogao raditi s njom, a ti ne možeš. Barem ne tako da je pritom ne ubiješ, jasno.”

“Daj spavaj, Jacobe”, promrmljao je Edward. “Polako mi već ideš na živce.”

“Mislim da i hoću. Stvarno mi je jako udobno.”

Edward mu nije odgovorio.

Bila sam previše pospana da ih zamolim da prestanu razgovarati o meni kao da me nema. Njihov mi se razgovor počeo činiti kao dio sna, a i nisam bila sigurna da doista ne spavam.

“Možda i bih”, rekao je Edward trenutak potom, u odgovor na pitanje koje nisam čula.

“Ali bi li pritom bio iskren?”

“Pitaj, pa ćeš vidjeti.” Od Edwardovog tona upitala sam se nisam li propustila neku šalu.

“Pa, ti meni gledaš u glavu – daj da večeras i ja pogledam u tvoju, to bi bar bilo fer”, rekao je Jacob.

“Tebi u glavi sve vrvi od pitanja. Na koje hoćeš da ti odgovorim?”

“Ta ljubomora... *sigurno* te izjeda. Nemoguće je da si tako siguran u sebe kao što djeluješ. Osim ako nisi potpuno bezosjećajan.”

“Naravno da je tako”, složio se Edward. Više mu to nije bilo smiješno. “Sada mi je tako teško da jedva mogu smireno govoriti. Naravno, još je gore dok nije sa mnom, dok je s tobom, pa je ne mogu vidjeti.”

“Cijelo vrijeme misliš o tome?”, šapnuo je Jacob. “Teško se savlađuješ dok ona nije s tobom?”

“Da i ne”, rekao je Edward; činilo mi se da je odlučio odgovarati iskreno. “Moj um ne funkcionira baš kao tvoj. Mogu razmišljati o mnogo više stvari u isti mah. Naravno, to znači da *uvijek* mogu razmišljati o tebi, uvijek se pitati jesi li joj ti u mislima kad je šutljiva i zamišljena.”

Obojica su neko vrijeme ostali mirni.

“Da, sve mi se čini da često razmišlja o tebi”, odgovorio je Edward šapatom na Jacobove misli. “Češće nego što bih volio. Brine je što si nesretan. Makar nije da ti to ne znaš. I nije da to ne *iskorištavaš*.”

“Moram se koristiti svime što mogu”, promrsio je Jacob. “Ne raspoložem tvojim prednostima – prednostima poput činjenice da ona zna da je zaljubljena u tebe.”

“To pomaže”, složio se Edward blagim tonom.

Jacob je ostao prkosan. “Ona je zaljubljena i u mene, znaš.”

Edward mu nije odgovorio.

Jacob je uzdahnuo. “Samo što to ne zna.”

“Ne mogu ti reći jesi li u pravu.”

“To ti smeta? Bi li volio da možeš vidjeti i njezine misli?”

“Da... a i ne, opet. Ovako je njoj draže, a iako katkad zbog toga poludim, više volim da je ona sretna.”

Vjetar je udario u šator, protresavši ga poput potresa. Jacob me čvršće zagrlio da me zaštititi.

“Hvala ti”, šapnuo je Edward. “Koliko god to čudno zvučalo, mislim da mi je drago što si tu, Jacobe.”

“Hoćeš reći: ‘Koliko god da te želim ubiti, drago mi je što je njoj toplo’, je l’ tako?”

“Baš je nelagodno ovo primirje, zar ne?”

Jacobov šapat odjednom je postao samodopadan. “Znao sam da si lud od ljubomore, baš kao i ja.”

“Samo nisam tako glup da to pokazujem tako otvoreno kao ti. Nemaš koristi od toga, znaš.”

“Imaš više strpljenja od mene.”

“Nego što. Sto godina sam ga stjecao. Sto godina sam na *nju* čekao.”

“Onda... u kojem si trenutku odlučio igrati ulogu vrlo strpljivog dobriće?”

“Kad sam vidio koliko joj je bolno što je tjeram da izabere. Obično mi se nije ovoliko teško obuzdavati. Uglavnom prilično lako uspijevam zatomiti... manje uljuđene porive koje gajim prema tebi. Koji put mi se učini da me ona uspijeva prozreti, ali ne mogu biti siguran.”

“Mislim da si se samo brinuo da, kad bi je stvarno primorao na izbor, ona možda ne bi izabrala tebe.”

Edward mu nije smjesta odgovorio. “Djelomično si u pravu”, napokon je priznao. “Ali to je samo mali dio. Svi mi imamo trenutke nesigurnosti. Uglavnom sam se brinuo da ne nastrada u nastojanjima da te krišom posjeti. Nakon što sam prihvatio da će uz tebe biti više-manje sigurna – koliko Bella uopće može negdje biti sigurna – smatrao sam da bi bilo najuputnije ne tjerati je više u krajnosti.”

Jacob je uzdahnuo. “Ispričao bih joj sve ovo, ali nikad mi ne bi povjerovala.”

“Znam.” Zvučalo mi je kao da se Edward smješka.

“Ti misliš da sve znaš”, promrsio je Jacob.

“Ne znam budućnost”, rekao je Edward, zvučeći odjednom nesigurno.

Usljedila je duga stanika.

“Kako bi reagirao da se ona predomisli?”, upitao ga je Jacob.

“Ni to ne znam.”

Jacob se tiho zahihotao. “Bi li me htio ubiti?” Opet sarkastično, kao da sumnja da bi Edward to i uspio.

“Ne.”

“Zašto ne?” Jacob ga je i dalje podbadao.

“Ti stvarno misliš da bih je mogao tako raniti?”

Jacob je načas oklijevao, a onda je uzdahnuo. “Da, u pravu si. Znam da je tako. Ali koji put...”

“Koji put me ponese razmišljanje o tome.”

Jacob je pritisnuo lice u vreću za spavanje da priguši smijeh. “Upravo tako”, napokon se složio.

Koji čudan san. Upitala sam se ne pričinjava li mi se sav taj šapat od neumornog vjetra. Samo, vjetar ne šapće, nego vrišti...

“Kako je to? Kad je izgubiš?”, upitao je Jacob nakon trenutka šutnje, a u njegovom odjednom promuklom glasu nije bilo ni trunke posprdnosti. “Kad si mislio da si je zauvijek izgubio? Kako si to... podnio?”

“Vrlo mi je teško govoriti o tome.”

Jacob je pričekao.

“U dvije sam prilike to pomislio.” Edward je izgovorio svaku riječ mrvicu sporije nego inače. “Prvi put, kad sam mislio da je mogu ostaviti... to mi je bilo... gotovo podnošljivo. Jer mislio sam da će me zaboraviti, pa će biti kao da joj nisam ni dotaknuo život. Uspio sam da se ne vratim dulje od šest mjeseci, da se držim obećanja da se više neću miješati. Postajalo mi je tijesno – borio sam se, ali znajući da neću pobijediti; morat ću se vratiti... samo da vidim kako je ona. Barem bih sebe u to bio uvjerio. A ako je nađem razmjerno sretnu... nadam se da bih bio u stanju opet otići.

Ali nije bila sretna. I bio bih ostao. Naravno, tako me uvjerila da i sutra ostanem s njom. Pitao si me već što me moglo nagnati na ovo... zbog čega nju tako nepotrebno griže savjest. Podsjetila me na to kako joj je bilo kad sam otišao – kako joj je i dalje kada odem. Grozno joj je neugodno to spomenuti, ali u pravu je. Nikada joj to neću moći nadoknaditi, ali svejedno se nikada neću prestati truditi.”

Jacob načas nije odgovorio, jer je ili slušao oluju, ili razmišljao o onome što je čuo, nisam znala tačno.

“A drugi put – kad si mislio da je mrtva?”, grubo je prošaptao Jacob.

“Da.” Edward je odgovorio na neko drugo pitanje. “Ti bi se vjerojatno tako osjećao, zar ne? Možda je više ne bi ni mogao doživjeti kao *Bellu*, kada tako gledate na nas. Ali ona će i dalje biti Bella.”

“Nisam te to pitao.”

Jacob je napeo ruke kojima me držao.

“Ali ostavio si je jer je nisi htio pretvoriti u krvopiju. *Želiš* da ona ostane ljudska.”

Edward je progovorio polako. “Jacobe, od trena kad sam shvatio da je volim, znao sam da postoje samo četiri mogućnosti. Prva alternativa, najbolja za Bellu, bila bi da mi nije uzvratila istom mjerom – da me zanemarila i otišla. To bih bio i prihvatio, iako to ne bi promijenilo moje osjećaje. Ti smatraš da sam... živi kamen – tvrd i hladan. To je istina. Takvi smo kakvi smo, i iznimno se rijetko zaista promijenimo. Kada do promjene dođe, kao kad je Bella ušla u moj život, ona je trajna. Nema natrag...

Druga alternativa, koju sam isprva izabrao, bila je ostati uz nju cijeli njezin ljudski život. To ne bi pritom bilo dobro i za nju, da protrati život na nekoga ko ne može biti čovjek zajedno s njom, ali ta mi je mogućnost najlakše padala. Cijelo vrijeme bih znao da bih i sâm našao načina da skončam nakon što ona umre. Šezdeset godina, sedamdeset godina – meni bi to djelovalo vrlo, vrlo kratko... Ali onda se pokazalo daleko preopasnim da ona živi tako blizu mog svijeta. Kao da je pošlo krivo sve što je moglo. Ili je prijetilo... čekajući da pođe krivo. Bojao sam se da ni tih šezdeset godina neću dobiti, ostanem li uz nju dokle god je ona ljudsko biće.

I tako sam izabrao treću mogućnost. Kao što znaš, to se pokazalo kao najgora greška u mom vrlo dugom životu. Odlučio sam se maknuti iz njezinog svijeta, ne bih li je tako primorao da prihvati prvu alternativu. Nije mi uspjelo, a oboje samo što to nismo platili glavom.

Što mi je preostalo osim četvrte mogućnosti? To ona želi – ili bar tako misli. Nastojim odgađati, davati joj

vrijeme da nađe razloga da se predomisli, ali vrlo je... tvrdoglava. Znaš i sâm. Bude li sreće, odgodit ću to još nekoliko mjeseci. Starenje je užasava, a rođendan joj je u septembru...”

“Sviđa mi se prva mogućnost”, promrsio je Jacob.

Edward mu nije odgovorio.

“*Tačno* znaš koliko mi je mrsko to prihvatiti”, polako je prošaptao Jacob, “ali sada shvaćam da je ti doista voliš... na svoj način. Više to ne mogu poreći.

Imajući to u vidu, mislim da ne bi smio odustati od prve alternative, ne još. Mislim da je lako moguće da bi se snašla. Nakon nekog vremena. Znaš, da nije skočila sa stijene u martu... i da si pričekao još šest mjeseci da vidiš kako je... Pa, možda bi je zatekao razmjerno sretnu. Imao sam ja svoju taktiku.”

Edward se zahihotao. “Možda bi ti i upalila. Taktika ti je bila dobro razrađena.”

“Aha”, uzdahnio je Jake. “Ali...”, odjednom je počeo tako brzo šaptati da su se riječi miješale, “daj mi godinu dana, krv– Edwarde. Stvarno mislim da bi bila sretna uz mene. Tvrdoglava je, niko to ne zna bolje od mene, ali može ona ozdraviti. I prije je mogla ozdraviti. A mogla bi ostati ljudska, uz Charlieja i Renée, mogla bi odrasti, imati djecu i... biti Bella.

Dovoljno je voliš da bi mogao uvidjeti prednosti toga plana. Ona te smatra vrlo nesebičnim... je li to doista tako? Jesi li u stanju razmisliti o mogućnosti da bih ja možda mogao biti bolji za nju nego ti?”

“*Razmislio* sam”, tiho je odgovorio Edward. “U nekim pogledima, odgovarao bi joj više od običnog čovjeka. Bellu treba čuvati, a dovoljno si jak da bi je mogao čuvati od sebe, kao i od svega što se urotilo protiv nje. To

si već *učinio*, na čemu ću ti biti dužan dokle god živim – do vijeka – što već prvo dođe...

Čak sam pitao Alice vidi li ona to – vidi li bi li Belli možda bilo bolje s tobom. Nije mogla to vidjeti, naravno. Ne može te vidjeti, a, također, Bella je sigurna u ono što želi, zasad.

Ali nisam tako glup da ponovim istu grešku, Jacobe. Neću je opet siliti na prvu mogućnost. Dokle god me bude željela, bit ću uz nju.”

“A kad bi odlučila da želi mene?”, izazvao ga je Jacob. “Okej, mogućnost je mala, to ti priznajem.”

“Pustio bih je.”

“Samo tako?”

“Utoliko što joj nikad ne bih pokazao koliko mi to teško pada, da. Ali nadzirao bih je. Vidiš, Jacobe, ti bi je jednoga dana mogao ostaviti. Kao i u slučaju Sama i Emily, ne bi imao izbora. A ja bih uvijek čekao u prikrajku, nadajući se da će se to dogoditi.”

Jacob je tiho frknuo. “Pa, bio si daleko iskreniji nego što sam se imao pravo nadati... Edwarde. Hvala ti što si me pripustio u svoju glavu.”

“Kažem, noćas sam neobično zahvalan na tome što te ona ima u svom životu. Barem sam toliko mogao učiniti... Znaš, Jacobe, kad ne bismo bili prirodni neprijatelji, i kad mi ti još ne bi nastojao ukrasti razlog cjelokupnog postojanja, možda bi mi čak bio simpatičan.”

“Možda... da nisi odurni vampir koji bi htio isisati život iz djevojke koju volim... pa, ne, čak ni tada.”

Edward se zahihotao.

“Smijem li te nešto pitati?”, rekao je Edward nešto potom.

“Zašto bi me morao pitati?”

“Čujem samo ono što misliš. Bella mi neki dan nije htjela nešto ispričati. O nekoj trećoj supruzi...?”

“Što s tim?”

Edward mu nije odgovorio. Slušao je priču u Jacobovoj glavi. Čula sam kako je tiho prosiktao u mraku.

“Što je?”, opet ga je oštro upitao Jacob.

“Pa jasno”, kiptio je Edward. “Pa jasno! E, da su bar vaši stariješine *tu* priču zadržali za sebe, Jacobe.”

“Ne voliš kad pijavice prikazuju kao negativce?”, podrugnuo mu se Jacob. “Znaš, *jesu*. I tada i *sada*.”

“Za taj me dio stvarno nije briga. Zar ne uviđaš s kojim se likom Bella želi identificirati?”

Jacobi je trebalo neko vrijeme. “O. Gah. S trećom suprugom. Okej, shvaćam na što misliš.”

“Ona želi biti na čistini. Učiniti ono malo što sama tu može, kako to sama voli reći.” Uzdahnuo je. “To je drugi razlog zašto sutra ostajem uz nju. Zna biti doista domišljata kad nešto želi.”

“Znaš, tvoj brat vojnik utuvio joj je to u glavu u jednakoj mjeri kao i priča.”

“Nijedna strana nije imala zle namjere”, prošaptao je Edward, postavši miroljubiv.

“A kada završava *ovo* malo primirje?”, upitao ga je Jacob. “U osvit dana? Ili da pričekamo kraj borbe?”

Usljedila je stanka, dok su obojica razmišljali.

“U osvit dana”, zajedno su prošaptali, a onda se tiho nasmijali.

“Lijepo spavaj, Jacobe”, promrmljao je Edward. “Uživaj u ovom trenutku.”

Opet su ušutjeli, a šator je nekoliko minuta ostao pošteđen udaraca. Vjetar kao da je zaključio da nas ipak neće uspjeti spraviti sa zemljom, pa je polako odustajao.

Edward je tiho prostenjao. “Nisam to mislio baš tako doslovno.”

“Oprosti”, šapnuo je Jacob. “Znaš, možeš ti slobodno izaći – da nam dadeš malo intime.”

“Hoćeš da ti *pomognem* da zaspiš, Jacobe?”, ponudio mu je Edward.

“Samo ti pokušaj”, rekao je nehajno Jacob. “Pa da vidimo ko bi izvukao živu glavu, a?”

“Ne izazivaj me previše, vučko. Nisam *tako* savršeno strpljiv.”

Jacob se nasmijao šapatom. “Radije se ne bih u ovom trenutku micao odavde, ako nemaš ništa protiv.”

Edward je počeo pjevušiti sebi u bradu, glasnije nego obično – ne bi li prigušio Jacobove misli, pretpostavila sam. Ali pjevušio je moju uspavanku, a premda mi je ovaj šapatni san bio sve nelagodniji, utonula sam dublje... u druge snove, koji su imali više smisla...

23. NEMAN

Kad sam se ujutro probudila, sunce je jarko sjalo – čak u šatoru oči su me boljale od svjetla. A i *znojila* sam se, kao što je Jacob predvidio. Tiho mi je hrkao u uho, držeći me i dalje u naručju.

Podigla sam glavu s njegovih grozničavo toplih prsa i osjetila ubod jutarnje hladnoće na oznojenom obrazu. Jacob je uzdahnuo u snu; nesvjesno me čvršće prigrlio.

Stala sam se koprcati, ali nisam se mogla izvući; pokušala sam bar dići glavu da vidim je li...

Edward me mirno pogledao u oči. Izgledao je smireno, ali bol u očima bila mu je bjelodana.

“Je li vani bar malo toplije?”, prošaptala sam.

“Da. Mislim da ti danas neće trebati kalorifer.”

Htjela sam dohvatiti cif na vreći za spavanje, ali ruke su mi bile zarobljene. Nastavila sam se opirati Jacobovoj tupoj snazi. Jacob je nešto progundao, ne budeći se, i opet me jače obuhvatio rukama.

“Može pomoć?”, tiho sam upitala.

Edward se osmjehnuo. “Hoćeš da potpuno maknem njegove ruke?”

“Ne, hvala. Samo me oslobodi. Dok nisam dobila srčani udar od vreline.”

Edward je otvorio vreću hitrim, naglim pokretom. Jacob se golim leđima svalio na ledeni pod šatora.

“Hej!”, pobunio se i naglo otvorio oči. Nagoni su ustuknuli od hladnoće i prevalio se na mene. Zinula sam kad mi je njegova težina izbila dah iz pluća.

A onda njegove težine više nije bilo. Jacob je odletio u pritku šatora, koji se zatresao zajedno sa mnom.

Odasvud je provalilo režanje. Edward je čučnuo ispred mene, pa mu nisam vidjela lice, ali iz grudi su mu kuljali nemušti krici ljutnje. I Jacob je bio u polučučanju. Cijelo mu se tijelo treslo dok je muklo režao kroz stisnute zube. Sa stijena oko šatora odjekivalo je bijesno podvikivanje Setha Clearwatera.

“Prekinite, prekinite!”, viknula sam i navrat-nanos pokušala stati između njih. U šatoru je bilo tako tijesno da se nisam morala jako protegnuti da stavim dlan obojici na prsa. Edward me uhvatio oko struka, spreman da me skloni u stranu.

“Daj, prekini”, upozorila sam ga.

Jacob se počeo smirivati od mog dodira. Drhtanje mu se usporilo, ali još je pokazivao zube, očiju ljutito uperenih u Edwarda. Seth je i dalje režao, otegnuto i neprekidno, dajući nasilnu pozadinu muku koji je odjednom zavladao u šatoru.

“Jacobe?”, upitala sam ga i pričekala da napokon pogleda u mene. “Jesi li ozlijeđen?”

“Jasno da nisam!”, prosiktao je.

Obratila sam se Edwardu, koji me gledao tvrdo i bijesno. “To nije bilo lijepo. Hajde, ispričaj mi se.”

Zgroženo je razrogačio oči. “Pa ti se šališ – samo što te nije bio zdrobio!”

“Zato što si ga ti istresao na pod! Nije to namjerno napravio, a i nije me ozlijedio.”

Edward je zgađeno zarežao. Polako je pogledao u Jacoba, pun mržnje. “Ispričavam se, psu.”

“Nema frke”, rekao je Jacob s prizvukom poruge u glasu.

I dalje je bilo hladno, premda ne onoliko kao prije. Obavila sam ruke oko prsa.

“Evo”, rekao je Edward, opet miran. Uzeo je jaknu s poda i ogrnuo me njome preko moje jakne.

“To je Jacobova”, prigovorila sam.

“Jacob već ima bundu”, podsjetio me Edward.

“Ja ću natrag u vreću, ako nemate ništa protiv.” Ne hajući za Edwarda, Jacob nas je obišao i zavukao se u papirjastu podstavu. “Nisam baš bio spreman za buđenje. Znao sam se u životu i bolje naspavati.”

“Sâm si se toga sjetio”, suzdržano je rekao Edward.

Jacob se sklupčao, već sklopivši oči. Zijevnuo je. “Ne kažem da mi to nije bila najbolja noć u životu. Samo da se nisam baš naspavao. Mislio sam da Bella nikad neće ušutjeti.”

Lecnula sam se, pitajući se što sam to sve izblebetala u snu. Mogućnosti su me užasavale.

“Drago mi je da si se lijepo proveo”, promrmljao je Edward.

Jacobove tamne oči trepnule su i otvorile se. “Znači, tebi sinoć nije bilo lijepo?”, nadmeno ga je upitao.

“Nije mi to bila najgora noć u životu.”

“Je li bar ušla među najgorih deset?”, upitao ga je Jacob sa zlobnom nasladom.

“Moguće.”

Jacob se osmjehnuo i sklopio oči.

“Ali”, nastavio je Edward, “da sam sinoć mogao biti na tvome mjestu, to svejedno ne bi značilo da mi je ta noć jedna od deset *najboljih* u životu. Sanjaj ti o tome.”

Jacob je otvorio oči i prostrijelio ga pogledom. Ukočeno je ustao, napetih ramena.

“Znaš što? Ovdje mi je prevelika gužva.”

“Potpuno se slažem s tobom.”

Bubnula sam Edwarda laktom pod rebra – pritom vjerojatno zaradivši modricu.

“Očito ću poslije morati nadoknaditi san.” Jacob je složio facu. “Ionako se moram čuti sa Samom.”

Prevalio se na koljena i krenuo otkopčati vrata.

Bol mi je prostrujala hrptom i zadržala mi se u želucu kad sam naglo shvatila da bi ovo mogao biti zadnji put što ga vidim. Krenuo je Samu, natrag u borbu s hordom krvožednih novorođenih vampira.

“Jake, čekaj –”, ispružila sam ruku za njim, prešavši mu prstima preko nadlaktice.

Odmaknuo je ruku prije nego što sam ga uspjela uloviti.

“Molim te, Jake. Zar nećeš ostati?”

“Ne.”

Odbio me tvrdo i hladno. Znala sam da mi se bol jasno vidi na licu, jer je zatim izdahnuo, a lice mu se smekšalo od poluosmijeha.

“Ne brini ti za mene, Bells. Bit ću ja dobro, kao i uvijek.” Usiljeno se nasmijao. “Uostalom, misliš da bih dao da Seth ode umjesto mene – da doživi cijeli provod i ukrade mi svu slavu? Baš.” Frknuo je.

“Čuvaj se – ”

Progurao se iz šatora prije nego što sam stigla dovršiti.

“Dosta više, Bella”, čula sam kako je promrsio dok je opet zatvarao vrata.

Pokušala sam čuti njegove korake dok je odlazio, ali vladala je potpuna tišina. Više nije bilo ni daška vjetra. Daleko u planini pjevale su jutarnje ptice, i to je bilo sve. Jacob se sada kretao nečujno.

Uvukla sam se u svoje jakne i oslonila se o Edwardovo rame. Dugo smo samo šutjeli.

“Koliko je još ostalo?”, upitala sam ga.

“Okolo sat vremena, tako je bar Alice rekla Samu”, kazao je Edward, tiho i sumorno.

“Ostat ćemo zajedno. Bez obzira na sve.”

“Bez obzira na sve”, složio se, tvrdih očiju.

“Znam”, rekla sam. “I ja premirem od straha zbog njih.”

“Znaju se oni snaći”, smirio me Edward, napadno opušteno. “Samo mi je krivo što propuštam zabavu.”

Opet on o *zabavi*. Nosnice su mi se raširile.

Obgrlio me. “Bez brige”, srdačno mi je rekao, a onda me poljubio u čelo.

Kao da bih ikako mogla izbjeći brigu. “Jasno, jasno.”

“A da mislimo o nečemu drugom?”, mazno je rekao, prelazeći mi hladnim prstima po obrazu.

Nehotice sam se stresla; jutro je još bilo prohladno.

“Možda ne baš odmah”, odgovorio je samome sebi, odmaknuvši ruku.

“Možeš ti mene i drugačije natjerati da mislim o nečemu drugom.”

“Reci, kako?”

“Recimo tako da mi ispričaš kojih deset noći su ti bile najbolje”, predložila sam mu. “Baš me zanima.”

Nasmijao se. “Pokušaj pogoditi.”

Odmahnula sam glavom. “Ima previše noći za koje ne znam. Puno stoljeće njih.”

“Suzit ću ti izbor. Sve moje najbolje noći dogodile su se otkako sam upoznao tebe.”

“Stvarno?”

“Da, stvarno – i pritom itekako prednjače ispred starih.”

Porazmislila sam. “Mogu se samo sjetiti svojih”, priznala sam mu.

“Možda mislimo na iste”, potaknuo me.

“Pa, tu ti je prva noć. Ona kad si ostao sa mnom.”

“Da, ta spada i u moje. Naravno, bila si bez svijesti u meni najdražem dijelu te noći.”

“Tako je”, sjetila sam se. “I te sam noći govorila u snu.”

“Da”, složio se.

Lice mi se zažarilo kad sam se opet upitala što li sam to sve rekla dok sam spavala u Jacobovu naručju. Nisam se mogla sjetiti što sam sanjala, ili jesam li uopće sanjala, tako da mi od toga nije bilo koristi.

“Što sam sinoć pričala?”, prošaptala sam tiše nego prije.

Slegnuo je ramenima umjesto odgovora, a ja sam se lecnula.

“Zar je tako strašno bilo?”

“Ne prestrašno”, uzdahnuo je.

“Reci mi, molim te.”

“Uglavnom si izgovarala moje ime, kao i obično.”

“To nije loše”, oprezno sam se složila.

“Samo, pri kraju si počela mrmljati neke nebuloze o ‘Jacobu, mom Jacobu’.” Čula sam bol u njegovu glasu, premda je tiho šaptao. “Tvom Jacobu se *to* poprilično svidjelo.”

Istegnula sam vrat ne bih li mu usnama dosegнула bradu. Nisam mu vidjela oči. Zurio je u strop šatora.

“Oprosti”, prošaptala sam. “Tako ih samo razlikujem.”

“Razlikuješ?”

“Doktora Jekylla i mistera Hydea. Jacoba koji mi je drag i onoga koji mi ide na jetra”, pojasnila sam.

“To ima smisla.” Činilo se da sam ga uspjela malčice smiriti. “Reci mi koja ti je još noć najdraža.”

“Dok smo letjeli kući iz Italije.”

Namrštio se.

“Zar ta nije među tvojima?”, začudila sam se.

“Ne, ta zapravo *jest* među mojima, ali čudi me što je i među tvojima. Zar nisi tada još bila apsurdno uvjerena da to samo radim zbog grižnje savjesti, pa ću klisnuti čim se otvore vrata aviona?”

“Jesam.” Nasmiješila sam se. “Ali, svejedno, bio si uz mene.”

Poljubio me u kosu. “Voliš me više nego što zaslužujem.”

Nasmijala sam se tako nemogućoj izjavi. “Sljedeća bi po redu bila noć nakon Italije”, nastavila sam.

“Da, ta je na mom popisu. Bila si tako smiješna.”

“Smiješna?”, pobunila sam se.

“Pojma nisam imao da su ti snovi tako živi. Pretrgao sam se dok te nisam uvjerio da si doista budna.”

“Još uvijek nisam sigurna u to”, promrsila sam. “Oduvijek si mi se činio više kao san nego kao java. Reci

ti sada meni jednu svoju. Jesam li pogodila koja ti je na prvom mjestu?”

“Nisi – to bi bila ona preksinoć, kad si se napokon pristala udati za mene.”

Složila sam facu.

“Ta se ne nalazi na tvom popisu?”

Sjetila sam se kako me tada poljubio i na što sam ga uspjela nagovoriti, pa sam se predomislila. “Da... nalazi se. Ali s ogradom. Ne shvaćam zašto ti je to tako bitno. I tada si me već imao zauvijek.”

“Za sto godina, kad budeš imala dovoljno iskustva da možeš zaista cijeniti odgovor, objasniti ću ti.”

“Podsjetit ću te da mi objasniš – za sto godina.”

“Sigurno ti je dovoljno toplo?”, odjednom me upitao.

“Dobro mi je”, potvrdila sam mu. “Zašto?”

Prije nego što je stigao odgovoriti, tišinu oko šatora proparao je nesnosan urlik boli. Zvuk se odbio od golog kamenitog obronka planine i ispunio zrak, tako da je nahrupio sa svake strane.

Urlik je prodro mojom svijeću kao tornado, u isti mah čudan i poznat. Čudan zato što nikad još nisam čula tako ispaćen krik. Poznat zato što sam smjesta prepoznala čiji je – razabrala sam zvuk i shvatila ga jasno kao da je moj vlastiti. Nije bilo bitno što Jacob nije urliknuo kao čovjek. Nije mi trebao prijevod.

Jacob je bio blizu. Jacob je čuo svaku riječ koju smo izgovorili. Jacob je bio u agoniji.

Urlik se ugušio neobičnim, grgljavim jecajem, a onda je opet zavladao muk.

Nisam čula njegov tihi bijeg, ali osjetila sam ga – osjetila sam njegovu odsutnost koju sam prije netačno pretpostavila, prazninu koju je ostavio za sobom.

“Zato što je tvoj kalorifer upravo pregorio”, tiho mi je odgovorio Edward. “Kraj primirja”, dodao je, tako tiho da nisam bila posve sigurna je li to doista kazao.

“Jacob nas je slušao”, prošaptala sam. To nije bilo pitanje.

“Da.”

“A ti si to znao.”

“Da.”

Buljila sam u prazno, ne videći ništa.

“Nikad mu nisam obećao poštenu borbu”, tiho me podsjetio. “A on zaslužuje znati.”

Glava mi je pala u dlanove.

“Ljutiš se na mene?”, upitao me.

“Ne na tebe”, šapnula sam. “Zgražam se nad sobom.”

“Nemoj se patiti”, lijepo me zamolio.

“Da”, gorko sam se složila. “Bolje da čuvam snagu ne bih li još malo mogla mučiti Jacoba. Da slučajno neki djelić njega ne bi ostao nepovrijeđen.”

“Znao je što radi.”

“Misliš da je to bitno?” Treptanjem sam tjerala suze, što mi se lako čulo u glasu. “Misliš da me briga je li to fer i je li on dobio pravodobno upozorenje? Nanosim mu *bol*. Kad god se okrenem, iznova mu nanosim *bol*.” Glas mi je postajao sve glasniji, sve histeričniji. “Oduzna sam osoba.”

Čvrsto me zagrlio. “Ne, nisi.”

“Jesam! Pa što mi je?” Stala sam se opirati njegovu stisku, pa je spustio ruke. “Moram ga pronaći.”

“Bella, on ti je već kilometrima daleko, a vani je hladno.”

“Baš me briga. Ne mogu samo *sjediti* ovdje.” Zbacila sam Jacobovu jaknu s ramena, nazula gojzerice i ukočeno otpuzala do ulaza; osjetila sam da su mi noge utrnule.

“Moram – moram...” Nisam znala kako dovršiti rečenicu, a ni što uopće mogu, ali svejedno sam otvorila vrata i ispuzala u vedro, ledeno jutro.

Bilo je manje snijega nego što sam mislila nakon sinoćnje silovite oluje. Otpuhao ga je vjetar, po svoj prilici, a ne otopilo sunce koje je sada sjalo nisko nad jugoistokom, ljeskajući se sa zaostalog snijega i budući mi neprilagođene oči. Zrak je još štipao, ali nije bilo ni daška vjetra, a sunce je polako vraćalo toplinu.

Seth Clearwater ležao je sklupčan na suhim iglicama u sjeni guste omorike, s glavom na šapama. Krzno boje pijeska jedva mu se vidjelo spram uvelih iglica, ali opazila sam odraz obasjanog snijega s njegovih otvorenih očiju. Imala sam dojam da me prijekorno gleda.

Znala sam da Edward ide za mnom dok sam teturala prema drveću. Nisam ga čula, ali snijeg se odbijao s njegove kože u svjetlucavim dugama što su plesale preda mnom. Nije ispružio ruku da me zaustavi sve dok nisam zašla nekoliko koraka duboko u šumske sjene.

Ščepao me za lijevo zapešće. Nije mario za moj pokušaj odupiranja.

“Ne možeš za njim. Ne danas. Samo što nisu stigli. A ionako nikome ne bi pomogla da se sad izgubiš.”

Izvijala sam ruku, beskorisno je povlačeći.

“Žao mi je, Bella”, šapnuo mi je. “Žao mi je što sam to učinio.”

“Ništa nisi učinio. Ja sam kriva. Ja sam to učinila. Sve sam krivo učinila. Mogla sam... Kad je... Nisam trebala... Jer... Jer...” Jecala sam.

“Bella, Bella.”

Uhvatio me u zagrljaj, pa sam mu suzama stala močiti košulju.

“Trebala sam mu – kazati – trebala sam – spomenuti – ”
Što? Što bi moglo spasiti takvu vijest? “Nije trebao –
ovako doznati.”

“Hoćeš da odem vidjeti mogu li ga pozvati da se vra-
ti, pa da porazgovaraš s njim? Još ima malo vremena”,
šapnuo mi je Edward, zatomljujući agoniju u glasu.

Kimnula sam mu u prsa, bojeći se pogledati ga u lice.
“Ostani kraj šatora. Brzo se vraćam.”

Ruke su mu nestale. Otišao je tako brzo da se trenu-
tak potom više nije dao vidjeti. Ostala sam sama.

Novi mi se jecaj oteo iz grudí. Danas svima nanosim
bol. Mogu li išta dotaknuti a da to ne upropastim?

Nisam znala zašto me to sada tako jako pogađa. Nije
da cijelo vrijeme nisam znala da se to sprema. Ali Jacob
nikad nije reagirao tako silovito – gubljenjem nadme-
nog samopouzdanja i otkrivanjem silovitosti svoje boli.
Zvuk njegove agonije još me parao duboko u grudima.
Odmah do njega bila je ona druga bol. Bol zbog su-
osjećanja s Jacobovom boli. Bol i zbog nanošenja boli
Edwardu. Zbog toga što nisam mogla pribrano istrpje-
ti Jacobov odlazak, znajući da tako mora biti, da nema
druge.

Bila sam sebična, bila sam nepodnošljiva. Mučila sam
one koje volim.

Bila sam kao Cathy iz *Orkanskih visova*, samo što je
preda mnom bio daleko bolji izbor od njezinog: nijedan
od njih nije bio ni zao, ni slab. A ipak sam samo sjedila
i ronila suze zbog toga, ne trudeći se ni prstom mrdnuti
da to nekako ispravim. Baš kao Cathy.

Nisam mogla dopustiti da na moje odluke više utječe
strah od onoga što *mene* boli. To će biti premalo i da-
leko prekasno, ali sada ću morati učiniti ono što treba.

Možda više izbora ni nema. Možda ga Edward ne bude mogao dovesti. A onda ću to morati prihvatiti i živjeti dalje svoj život. Edward me nikada više neće vidjeti kako ronim i jednu jedinu suzu za Jacobom Blackom. Nema više suza. Otrla sam sada hladnim prstima posljednje s očiju.

Ali ako se Edward ipak vrati s Jacobom, to je onda to. Morat ću mu reći da ode i nikad se više ne vrati.

Zašto mi je to tako teško padalo? Toliko teže od oprastanja od ostalih prijatelja, od Angele i Mikea? Zašto me to *boli*? Nije to bilo u redu. To me nije smjelo boljeti. Imala sam što sam htjela. Nisam ih mogla imati obojicu, jer mi Jacob ne bi mogao biti samo prijatelj. Bilo je vrijeme da odustanem od te želje. Koliko nakaradno pohlepna jedna osoba uopće može biti?

Morala sam se riješiti tog iracionalnog osjećaja da za Jacoba ima mjesta u mom životu. Nije mu moglo biti mjesta uz mene, nije mogao biti moj Jacob, kada pripadam drugome.

Polako sam prošetala natrag do livadice, vukući noge. Kad sam izašla na otvoreno, trepćući spram oštrog svjetla, kratko sam se osvrnula prema Sethu – koji se nije maknuo sa svoje postelje od iglica – a onda odmaknula pogled, izbjegavajući njegove oči.

Osjećala sam da mi je kosa raščupana, slijepljena u pramenove slične Meduzinim zmijama. Počela sam provlačiti prste kroz nju, a onda brzo odustala. Koga je uostalom briga kako izgledam?

Dohvatila sam čuturicu obješenu kraj ulaza u šator i protresla je. Bućnula je, pa sam odvrnula čep i potegnula gutljaj da isperem usta ledenom vodom. Negdje u blizini bilo je i hrane, ali nisam bila toliko gladna da je

odem tražiti. Počela sam koračati tamo-amo po malom, vedrom prostoru, cijelo vrijeme osjećajući Sethove oči na sebi. Kako ga nisam htjela pogledati, u mislima mi je opet postao dječak, a ne divovski vuk. Tako sličan Jacobu dok je bio mlađi.

Htjela sam zamoliti Setha da lavežom ili već nekako kaže vraća li se Jacob, ali suzdržala sam se. Nema veze vraća li se Jacob. Možda bi bilo lakše da se ne vrati. Da sam bar nekako mogla pozvati Edwarda.

Seth je uto zatulio i ustao.

“Što je bilo?”, blesavo sam ga upitala.

Zanemario me. Prišao je rubu šume i pokazao nosom prema zapadu. Počeo je cviliti.

“Misliš na ostale, Seth?”, zabrinuto sam ga upitala. “Na čistini?”

Pogledao me i tiho zaštektao, a onda pažljivo opet uperio nos na zapad. Spustio je uši i opet zatulio.

Zašto sam tako glupa? Što mi je bilo na pameti kad sam poslala Edwarda odavde? Kako sam sada mogla znati što se događa? Nisam znala vučiji jezik.

Hladni žmarci straha počeli su mi se slijevati hrptom. Što ako više nema vremena? Što ako su se Jacob i Edward preblizu primaknuli? Što ako se Edward odlučio priključiti borbi?

Ledeni strah skupio mi se u želucu. Što ako Sethova briga nema veze s čistinom, a štektanje je značilo nijekanje? Što ako se Jacob i Edward međusobno bore, negdje daleko u šumi? Pa ne bi valjda, zar ne?

Odjednom sam se sva smrznula od sigurne spoznaje da bi – ako izreknu krive riječi. Sjetila sam se jutrošnjeg napetog ogleda u šatoru i upitala jesam li uopće shvatila koliko su blizu borbe tada bili.

Ako ih nekako izgubim obojicu, to će biti upravo ono što i zaslužujem.

Led mi se stegnuo oko srca.

Prije nego što sam se stigla obeznaniti od straha, Seth je tiho, grleno progundao, te napustio stražarsko mjesto i polako se vratio pod omoriku. To me smirilo, ali i išlo mi je na živce. Zar mi ne bi, ne znam, mogao šapom ispisati poruku na zemlji?

Od ovolikog hodanja polako sam se znojila pod tom silnom odjećom. Bacila sam jaknu u šator, a onda ponovno prionula na tabanje stazice po sredini livadice među drvećem.

Seth je odjednom opet skočio na noge, a krzno na zatiljku oštro mu se nakostriješilo. Obazrela sam se, ali ništa nisam opazila. Ako Seth ne prestane s ovim, odlučila sam ga gađati češerom.

Potmulo je zarežao, da me upozori, i vratio na zapadni rub. Predomislila sam se oko svog živciranja.

“To smo samo mi, Seth”, doviknuo mu je Jacob izdaleka.

Pokušala sam sebi objasniti zašto mi je srce skočilo u četvrtu kad sam ga čula. To je bilo samo od straha zbog onoga što ću sada morati učiniti, ništa više. Nisam mogla dopustiti da mi lakne zato što se vratio. To bi bilo upravo suprotno od korisnoga.

Edward je prvi izašao na vidjelo, praznog, mirnog lica. Kad je iskoračio iz sjene, sunce je odblijesnulo s njegove kože kao sa snijega. Seth mu je prišao da ga pozdravi, napeto ga gledajući u oči. Edward je polako kimnuo glavom, a čelo mu se naboralo od zabrinutosti.

“Da, samo nam to treba”, promrsio je u bradu, a onda se obratio krupnome vuku. “Valjda nas to ne bi trebalo

iznenaditi. Ali bit će tijesno. Molim te, reci Samu da zamoli Alice da tačnije utvrdi vremena.”

Seth je kratko spustio glavu, a meni je bilo krivo što ne mogu režati. Nego što, *sada* zna kimati glavom. Ozlojeđeno sam se okrenula od njega i shvatila da je Jacob tu.

Bio mi je okrenut leđima, u smjeru odakle je došao. Oprezno sam pričekala da se okrene.

“Bella”, šapnuo mi je Edward, stvorivši se kraj mene. Pogledao me očima u kojima se nije vidjelo ništa osim brige. Njegovoj velikodušnosti nije bilo kraja. Sada sam ga zasluživala manje nego ikada.

“Došlo je do izvjesnih komplikacija”, kazao mi je, pažeći da ne zvuči zabrinuto. “Odvest ću Setha malo podalje da to pokušam ispraviti. Neću otići daleko, ali neću ni prisluškivati. Znam da ne želiš publiku, bez obzira na to kakvu odluku na koncu donijela.”

Tek na samome kraju bol mu je prodrla u glas.

Nikada ga više ne smijem raniti. To će mi biti životni cilj. Nikada više neće ovako gledati zbog mene.

To me tako pogodilo da ga nisam ni pitala kakav je to novi problem. Ništa mi drugo nije sada trebalo.

“Brzo se vrati”, šapnula sam mu.

Kratko me poljubio u usta, a onda nestao u šumi zajedno sa Sethom.

Jacob je još stajao u sjeni drveća; nisam jasno vidjela kakav mu je izraz lica.

“Žuri mi se, Bella”, rekao je tupim glasom. “Obavi to više. Što čekaš?”

Progutala sam knedlu. Grlo mi se odjednom tako osušilo da nisam znala mogu li progovoriti.

“Samo reci to što želiš, pa da završimo i s tim.”

Duboko sam udahнула.

“Žao mi je što sam tako grozna”, šapnula sam. “Žao mi je što sam tako sebična. Voljela bih da te nikad nisam upoznala, pa da te nisam mogla ovako raniti. Neću više, obećavam ti. Držat ću se vrlo daleko od tebe. Odselit ću se iz države. Više me nikada nećeš morati ni vidjeti.”

“Nećeš ti isprike”, ogorčeno je rekao.

Nisam mogla progovoriti glasnije nego šapatom. “Reci mi kako da ti se ispričam.”

“Što ako ne želim da odeš? Što ako bi mi bilo draže da ostaneš, pa bila ti sebična ili ne? Zar se mene baš nimalo ne pita, ako se ti već meni želiš ispričati?”

“To ne bi nimalo pomoglo, Jake. Nije bilo u redu što sam ostala s tobom kad smo imali tako različite želje. Neće biti bolje. Samo ću ti i dalje nanositi bol. A to više ne želim. To mrzim.” Glas mi je pukao.

Uzdahnuo je. “Prekini. Ne moraš ništa više reći. Sve je meni jasno.”

Htjela sam mu reći koliko će mi nedostajati, ali pregrizla sam si jezik. Ni to ne bi nimalo pomoglo.

Načas je samo stajao i šutio, zureći u zemlju, a ja sam se odupirala porivu da ga zagrlim. Da ga utješim.

A onda je naglo digao glavu.

“Pa, nisi se ti jedina u stanju žrtvovati”, kazao je čvršćim tonom. “I ja mogu igrati takvu igru.”

“Što?”

“I sâm sam se prilično loše ponio. Otežao sam ti sve ovo mnogo više nego što je bilo neizbježno. Mogao sam se u početku obzirno maknuti. Ali ne, i ja sam ranio tebe.”

“Ja sam kriva za ovo.”

“Ne dam ti da preuzmeš svu krivnju za ovo, Bella. A ni svu slavu. Znam kako se mogu iskupiti.”

“O čemu ti to?”, otpovrnula sam mu. Uplašilo me što mu se oči odjednom grozničavo krijese.

Bacio je pogled prema suncu, a onda mi se osmjehnuo. “Tamo dolje se kuha prilično ozbiljna bitka. Mislim da mi neće biti preteško izbaciti samog sebe iz igre.”

Polako, jedna po jedna, njegove su mu riječi sjele u mozak i oduzele mi dah. Iako sam kanila potpuno izbaciti Jacoba iz svog života, tek sam u tom trenu shvatila koliko će tu duboko oštrica morati zasjeći.

“O ne, Jake! Ne, ne ne ne”, užasnula sam se. “Ne, Jake, ne. Molim te, ne.” Koljena su mi stala klecati.

“U čemu je razlika, Bella? Ovako će samo svima biti praktičnije. Nećeš se ni morati seliti.”

“Ne!”, uspjela sam izgovoriti glasnije. “Ne, Jacobe! Ne dam ti!”

“A kako ćeš me spriječiti?”, lagano mi se podrugnuo, smješkajući se da umanju gorčinu svojih riječi.

“Jacobe, preklinjem te. Ostani sa mnom.” Pala bih na koljena, da sam se uopće mogla pomaknuti.

“Na četvrt sata, da propustim šoru? Pa da mi utekneš čim ti se opet učini da je sigurno? Ma ti se šališ.”

“Neću pobjeći. Predomislila sam se. Nešto ćemo smisliti, Jacobe. Uvijek postoji kompromis. Ne idi!”

“Lažeš.”

“Ne lažem. Znaš kako mi laganje grozno ide. Pogledaj me u oči. Ostati ću ako i ti ostaneš.”

Lice mu se stvrdnulo. “Pa da ti mogu biti prvi svat?”

Trebao mi je trenutak da se priberem, a i tada sam mu mogla odgovoriti samo s: “Molim te.”

“To sam si i mislio”, rekao je. Lice mu se opet smirilo, izuzev burnog sjaja u očima.

“Volim te, Bella”, promrmljao je.

“Volim te, Jacobe”, slomljeno sam prošaptala.

Osmjehnuo se. “Znam to bolje od tebe.”

Okrenuo se da ode.

“Što god”, doviknula sam mu kroz stisnuto grlo. “Što god želiš, Jacobe. Samo ne to!”

Zastao je i polako se okrenuo.

“Ne bih rekao da ti to zaista tako misliš.”

“Ostani”, preklinjala sam ga i dalje.

Odmahnuo je glavom. “Ne, idem.” Zastao je kao da se premišlja. “Ali mogao bih to prepustiti sudbini.”

“Kako to misliš?”, nekako sam procijedila.

“Ne moram ništa namjerno učiniti – samo dati sve od sebe za čopor, pa neka bude što bude.” Slegnuo je ramenima. “*Ako* me uvjeriš da zaista želiš da se vratim – više nego si htjela ispasti nesebična.”

“Kako?”

“Mogla bi me zamoliti”, predložio je.

“Vrati se”, prošaptala sam. Kako uopće može sumnjati u iskrenost moje molbe?

Odmahnuo je glavom, opet se smješkajući. “Nisam na to mislio.”

Trebao mi je časak da razaberem na što on to misli, a on me cijelo vrijeme tako nadmeno gledao – tako siguran u moju reakciju. Samo, čim sam shvatila, to sam i rekla, ne zastavši da procijenim štetu.

“Hoćeš li me poljubiti, Jacobe?”

Iznenadena je razrogačio oči, a onda ih sumnjičavo stisnuo. “Blefiraš.”

“Poljubi me, Jacobe. Poljubi me, a onda se vrati.”

Zastao je u sjeni, nadmećući se sâm sa sobom. Tijelom se opet napola okrenuo na zapad, dok su mu stopala ostala ukopana u mjestu. Gledajući i dalje u stranu,

nesigurno je zakoraknuo prema meni, jedanput, pa još jedanput. Naglo je okrenuo glavu i pogledao me očima punim sumnje.

Uzvratila sam mu pogled. Pojma nisam imala kakav mi je izraz na licu.

Jacob se zanio na petama, a onda bacio prema meni, prišavši mi u tri duga koraka.

Znala sam da će iskoristiti priliku. To sam i očekivala. Ukočila sam se – žmireći, stišćući šake uz bok – kad mi je dlanovima dohvatio lice i usnama pronašao moje željom koja je gotovo graničila s nasiljem.

Osjetila sam da se naljutio kad je ustima otkrio moj pasivni otpor. Uhvatio me rukom za potiljak, čvrsto mi stisnuvši korijen kose. Drugom me grubo ščepao za rame, prodrmao me i privukao sebi. Spustio je ruku niz moju mišku, pronašao zapešće i stavio ga sebi oko vrata. Zadržala sam je ondje, i dalje stisnutu u šaku, ne znajući koliko daleko mogu otići u očajničkoj želji da ga zadržim na životu. A cijelo je to vrijeme nesnosno mekim i toplim usnama nastojao prisiliti moje da mu uzvrate.

Čim je bio siguran da neću spustiti ruku, pustio mi je zapešće i napipao mi struk. Vrelim je dlanom pronašao голу kožu na mojim križima i privio me uza se, privijajući moje tijelo uz njegovo.

Usne su mu se načas odlijepile, ali znala sam da nije nipošto završio. Ustima mi je pronašao rub vilice, te istražio cijelu dužinu vrata. Pustio mi je kosu i stavio moju drugu ruku sebi oko vrata, kao i prvu.

Zatim su mi se obje njegove ruke stegnule oko struka, a njegove su se usne našle na mom uhu.

“Možeš ti i bolje, Bella”, hrapavo mi je šapnuo. “Previše razmišljaš.”

Stresla sam se kad sam osjetila kako me njegovi zubi grebu po ušnoj školjci.

“Tako treba”, prišapnuo mi je. “Bar jedanput se pusti da osjetiš ono što osjećaš.”

Mehanički sam stala odmahivati glavom, sve dok mi nije opet upleo ruku u kosu i zaustavio me.

Glas mu je postao jedak. “Sigurna si da želiš da ti se vratim? Ili bi zapravo voljela da poginem?”

Bijes me prožeo poput reakcije na snažan udarac. Ovo je bilo previše – nije se pošteno borio.

Ruke su mi već bile obavijene oko njegovog vrata, pa sam ga objema čvrsto uhvatila za kosu – ne hajući za bol u desnoj šaci – i oduprla mu se, nastojeći nekako odvojiti lice od njegovoga.

A Jacob je to pogrešno protumačio.

Bio je prejak da shvati kako sam mu htjela nanijeti bol kad sam mu pokušala iščupati dva pramena kose iz korijena. Umjesto bijesa, zamislio je strast. Učinilo mu se da napokon reagiram na njega.

Mahnito je dahnuo i opet me počeo ljubiti, prstima grozničavo stežući голу kožu na mom struku.

Nalet bijesa poljuljao mi je ionako nesigurnu samokontrolu; neočekivanim, ushićenim odgovorom posve ju je porazio. Da je tek likovao, možda bih mu se još bila i oduprla. Ali njegova krajnje nezaštićena, iznenadna radost posve je razbila i onesposobila moju odlučnost. Mozak mi se odvojio od tijela i počela sam mu uzvraćati poljubac. Protiv svake pameti, moje su se usne počele gibati uz njegove nekim neobičnim, zbunjujućim kretnjama koje nikad prije nisu izvodile – jer uz Jacoba nisam morala biti oprezna, a on svakako nije bio oprezan sa mnom.

Počela sam ga čvršće čupati, ali sada zato da ga privučem bliže sebi.

Bilo ga je posvuda. Od prodornog sunca kapci su mi porumenjeli, a boja je odgovarala: pristajala je vrelini. Vreline je bilo posvuda. Nisam ni vidjela, ni čula, ni osjećala ništa što nije bio Jacob.

Sićušni djelić mojeg mozga koji je ostao priseban vrištao je na mene, prepun pitanja.

Zašto ne prekidam sve ovo? Što je još gore, zašto u sebi ne nalazim ni *želju* da prekinem? Što znači to da ne želim ni da *on* prekinе? Što ga čvrsto držim za ramena i što mi se sviđa kako su široka i snažna? Što me on rukama prečvrsto privija uz svoje tijelo, a meni to ipak nije dovoljno čvrsto?

Pitanja su bila glupa, jer sam znala odgovor: lagala sam samoj sebi.

Jacob je imao pravo. Cijelo vrijeme je imao pravo. Bio mi je više od prijatelja. Zato mi je bilo tako nemoćuće oprostiti se od njega – jer sam bila zaljubljena u njega. Također. Voljela sam ga mnogo više nego što sam smjela, a ipak ni blizu dovoljno. Bila sam zaljubljena, ali nedovoljno da išta promijenim; tek toliko da nas oboje jače ranim. Da ga ranim gore nego ikada prije.

Nije me bilo briga za išta više od toga – od njegove boli. Kakvu god bol da mi to donese, zaslužila sam je, i više nego zaslužila. Ponadala sam se da će biti teška. Ponadala sam se da ću doista patiti.

U tom trenutku bilo mi je kao da smo nas dvoje ista osoba. Njegova je bol oduvijek bila i zauvijek će biti moja bol – a sad je njegova radost bila moja radost. I sama sam bila radosna, a opet, njegova je sreća nekako također bila bol. Gotovo opipljiva – prekla mi je kožu kao kiselina, kao sporo mučenje.

U kratkoj, beskrajnoj sekundi, ispod suznih kapa-ka ukazao mi se posve drugačiji životni put. Kao kroz prizmu Jacobovih misli, jasno sam razabrala čega ću se sve odreći, šta sve tačno zbog ove nove samospoznaje neću moći da ne izgubim. Vidjela sam Charlieja i Renée smiješane u čudan kolaž u kojem su i Billy i Sam i La Push. Ugledala sam kako godine teku i znače nešto dok protječu, jer me mijenjaju. Vidjela sam golemog crvenkastosmeđeg vuka kojega volim i koji me stameno štiti uvijek kad ustreba. U najsitnijem djeliću te sekunde opazila sam glavice dva malena, crnokosa djeteta što trče od mene u poznatu šumu. Kad su nestala u njoj, sa sobom su odnijela i ostatak vizije.

A tad sam, posve jasno, osjetila paranje duž rasjeline u svom srcu, kad se manji dio otrgnuo od cjeline.

Jacobove usne ukočile su se prije mojih. Otvorila sam oči i ugledala ga kako me gleda u čudu i ushitu.

“Moram otići”, šapnuo mi je.

“Ne.”

Osmjehnuo se, zadovoljan mojom reakcijom. “Neću dugo”, obećao mi je. “Ali samo, prije toga...”

Sagnuo se da me opet poljubi, a nije bilo razloga da mu se opirem. Čemu?

Ovaj put je bilo drugačije. Rukama mi je meko dotaknuo lice, a tople usne bile su mu blage, neočekivano suzdržane. Bilo je kratko i vrlo, vrlo slatko.

Ruke su mu se ovile oko mene, i uhvatio me u siguran zagrljaj prije nego što će mi šapnuti u uho.

“*To* je trebao biti naš prvi poljubac. Bolje ikad nego nikad.”

Uz njegova prsa, gdje ih nije vidio, suze su navrle i prolile se.

24. NAPRASNA ODLUKA

Ležala sam licem nadolje preko vreće za spavanje, čekajući da me pravda sustigne. Možda me lavina živu zatrpa tu gdje jesam. Da me bar. Nikad više nisam htjela vidjeti svoje lice u zrcalu.

Nije bilo zvuka koji bi me upozorio. Iz vedra neba, Edwardova hladna ruka pomilovala me po zamršenoj kosi. Zadrhtala sam od njegovog dodira, znajući da sam kriva.

“Jesi li dobro?”, zabrinuto mi je šapnuo.

“Nisam. Hoću umrijeti.”

“To se nikad neće dogoditi. Neću to dopustiti.”

Prostenjala sam, a onda prošaptala: “Možda se pre-
domisliš.”

“Gdje je Jacob?”

“Otišao se boriti”, promrmljala sam u pod.

Jacob je sav radostan otišao iz našeg malog logora – s vedrim “odmah se vraćam” – punim trkom prema či-

stini, već podrhtavajući, spreman za promjenu u svoje drugo obličje. Sada je već cijeli čopor sve znao. Seth Clearwater, koji je hodao pred šatorom, bio je svjedok moje sramote.

Edward je dugo šutio. “O”, napokon je rekao.

Zvučao je tako da sam se pobojala da mi lavina neće stići na vrijeme. Virnula sam prema njemu i, nego što, bio je zaokupljen slušanjem novosti od kojih mi je smrt bila draža. Opet sam zarila lice u pod.

Zapanjila sam se kad se Edward nevoljko počeo cerekati.

“A ja mislio da se *ja* prljavo borim”, rekao je, preko volje mu se diveći. “Naspram njega, izgledam kao svetac zaštitnik etike.” Pomilovao mi je otkriveni dio obraza. “Ne ljutim se na tebe, ljubavi. Jacob je lukaviji nego što sam mu dosad bio voljan priznati. Ipak, bilo bi mi draže da ga nisi zamolila.”

“Edwarde”, šapnula sam u grubi najlon. “Ja... ja... ja sam –”

“Psst”, utišao me, nježno mi prelazeći prstima preko obraza. “Nisam to tako mislio. Samo hoću reći da bi te ionako poljubio – čak i da nisi pala na to – pa sad nemam izgovora da mu razbijem njušku. A da znaš da bi mi to baš prijalo.”

“Da nisam pala na to?”, promrmljala sam gotovo nerazgovjetno.

“Bella, zar si zaista povjerovala da je tako plemenit? Da bi slavno skončao samo da meni raščisti put?”

Polako sam podigla glavu i pogledala ga u strpljive oči. Lice mu je imalo blag izraz; pogled mu je bio pun razumijevanja, umjesto gađenja koje sam zaslužila da vidim.

“Da, povjerovala sam u to”, promrsila sam i pogledala u stranu. Ali nisam se ljutila na Jacoba zato što me nasamario. U tijelu mi nije bilo mjesta ni za što osim mržnje koju sam osjećala prema sebi.

Edward se opet tiho nasmijao. “Tako loše lažeš da ćeš povjerovati svakome ko iole zna što radi.”

“Zašto nisi ljut na mene?”, šapnula sam. “Zašto me ne mrziš? Ili još nisi uspio čuti cijelu priču?”

“Mislim da sam dobio prilično iscrpan pogled”, rekao je lakim i opuštenim tonom. “Jacob stvara žive predodžbe. Žalim njegov čopor gotovo koliko i sebe. Sirotog Setha već je obuzimala mučnina. Ali Sam sada tjera Jacoba da se usredotoči.”

Zažmirila sam i protresla glavu u agoniji. Oštra najlonska vlakna na podu šatora zagrebala su mi lice.

“Ti si samo čovjek”, prišapnuo mi je i opet me pomilovao po glavi.

“To je najjadnija obrana koju sam u životu čula.”

“Ali ti jesi čovjek, Bella. A i on je, ma koliko ja možda želio da nije tako... Ima rupa u tvom životu koje ja ne mogu ispuniti. I to shvaćam.”

“Ali to nije *istina*. Zbog toga sam tako užasna. Nema nikakvih rupa.”

“Voliš ga”, blago je prošaptao.

Svaka stanica moga tijela izgarala je od želje da to poreknem.

“Tebe volim više”, rekla sam. Nisam mogla bolje.

“Da, i to znam. Ali... kad sam te ostavio, Bella, krvavila si. Jacob je bio taj koji ti je zašio rane. To je moralo ostaviti traga – i na tebi i na njemu. Ne znam mogu li se takvi šavovi sami od sebe rastopiti. Ne mogu kriviti ni jedno od vas dvoje zbog onoga što sam ja sâm prouzro-

čio. Možda uspijem zaslužiti oprost, ali to mi ne dopušta da izbjegnema posljedice.”

“Trebala sam znati da ćeš nekako uspjeti svaliti krivnju na sebe. Prekini, molim te. Ne mogu to trpjeti.”

“Što bi voljela da ti kažem?”

“Htjela bih da me izvrijeđaš kako god znaš i umiješ, na svakom jeziku koji znaš. Htjela bih da mi kažeš da sam ti se zgadila i da me ostavljaš, da te mogu kumiti i preklinjati na koljenima da ostaneš.”

“Žao mi je.” Uzdahnuo je. “To ne mogu.”

“Barem prekini nastojati da me razvedriš. Pusti me da patim. Zaslužila sam.”

“Ne”, promrmljao je.

Polako sam kimnula. “Imaš pravo. Samo ti imaj više razumijevanja. Tako je vjerojatno još gore.”

Ušutio je, a ja sam osjetila promjenu u atmosferi, neku novu neizvjesnost.

“Samo što nije”, ustanovila sam.

“Da, još samo nekoliko minuta. Taman dovoljno da ti kažem još jedno...”

Pričekala sam. Napokon se oglasio šapatom. “*Ja* mogu biti plemenit, Bella. Neću te tjerati da izabereš između nas. Samo budi sretna, i imaj koji god dio mene želiš, ili me uopće nemaj, ako ti je tako lakše. Ne daj da bilo kakav osjećaj dužnosti koji gajiš prema meni utječe na tvoju odluku.”

Rukama sam se odigla s poda u klečeći položaj.

“Prekini više, vrag da te nosi!”, viknula sam na njega.

Zgranuto me pogledao. “Ne – nisi shvatila. Ne pokušavam te tek razvedriti, Bella, stvarno to mislim.”

“*Znam* ja to”, prostenjala sam. “A što je s uzvraćanjem? Ma pusti više plemenito žrtvovanje! Bori se!”

“Kako?”, upitao me, a u očima mu se ukazala pravedna tuga.

Uspentrala sam mu se u krilo i čvrsto ga zagrlila.

“Briga me što je tu hladno. Briga me što ti sada smrdim kao pas. Natjeraj me da zaboravim kako sam grozna. Natjeraj me da zaboravim njega. Natjeraj me da zaboravim kako se zovem. Uzvрати mu!”

Nisam htjela pričekati da odluči – ili da dobije priliku kazati mi da ga ne zanima okrutna, bezvjerana neman poput mene. Pritisnula sam se o njega i prionula usta na njegove snježno hladne usne.

“Oprezno, ljubavi”, promrmljao je kroz moj srdačni poljubac.

“Ne”, zarežala sam.

Blago mi je odmaknuo lice za pedalj. “Ne moraš mi ništa dokazivati.”

“Ne pokušavam ti nešto dokazati. Rekao si da mogu imati koji god dio tebe hoću. Hoću ovaj dio. Hoću *svaki* dio.” Uхватила sam ga oko vrata i pokušala mu dosegnuti usne. Zabacio je glavu da mi uzvрати poljubac, ali hladna su mu usta oklijevala, pa me obuzela još jača nestrpljivost. Tijelo mi je otkrivalo namjere, raskrinkavajući me. Njegove su me ruke neizbježno krenule obuzdati.

“Možda sada nije baš najbolji trenutak za to”, predložio mi je. Nije mi se sviđalo koliko je miran.

“Zašto ne?”, progundala sam. Nema se smisla natezati ako će biti racionalan; spustila sam ruke.

“Kao prvo, zato što je *zaista* hladno.” Uzeo je vreću za spavanje s poda i ogrnuo me njome kao dekom.

“Nije tačno”, rekla sam. “Kao prvo, zato što si ti bizarno moralan za jednog vampira.”

Zahihotao se. “U redu, to ti priznajem. Hladnoća je drugo. A treće... pa, ti doista bazdiš, ljubavi.”

Namreškao je nos.

Uzdahnula sam.

“Kao četvrto”, prišapnuo mi je, spustivši lice sasvim do mog uha. “*Pokušat ćemo*, Bella. Ispunit ću obećanje koje sam ti dao. Ali mnogo bi mi draže bilo da to ne bude samo reakcija na Jacoba Blacka.”

Zgrčila sam se i zarila lice u njegovo rame.

“I kao peto...”

“Stvarno dug popis”, promrsila sam.

Nasmijao se. “Da, ali jesi li htjela poslušati borbu ili ne?”

Kad je to izgovorio, Seth je resko zatulio pred šatorom.

Tijelo mi se ukočilo od tog zvuka. Nisam shvatila da mi se desna šaka čvrsto stisnula, zarivajući nokte u povijeni dlan, sve dok mi je Edward nije uhvatio i nježno mi izravnao prste.

“Bit će dobro, Bella”, obećao mi je. “Vještina, upućenost i iznenađenje na našoj su strani. Sve će vrlo brzo proći. Kad ne bih istinski vjerovao u to, sada bih bio dolje – a tebe bih ovdje privezao lancem za drvo, ili nešto u tom stilu.”

“Alice je tako mala”, jauknula sam.

Zahihotao se. “To bi možda bio problem... kad bi je iko ikako mogao uloviti.”

Seth je počeo cviliti.

“Što je bilo?”, zabrinuto sam upitala.

“Samo se ljuti što je primoran biti tu s nama. Zna da ga je čopor udaljio od bitke zbog njegove vlastite sigurnosti. Izgara od želje da im se pridruži.”

Namrštila sam se i pogledala u Sethovom smjeru.

“Novorođeni su stigli na kraj traga – išlo je kao po loju, Jasper je genij – i nanjušili one na čistini, pa se sada dijele u dvije skupine, kao što je Alice i rekla”, prošaptao je Edward, pogleda uprtog u daljinu. “Sam nas vodi unaokolo da postavimo zasjedu.” Tako se posvetio onome što sluša da je počeo govoriti u množini kojom se služio cijeli čopor.

Odjednom je spustio pogled prema meni. “Diši, Bella.”

S mukom sam ga pokušala poslušati. Čula sam kako Seth teško dašće odmah s druge strane šatora, pa sam pokušala zadržati svoja pluća u istom smirenom ritmu, da me kisik ne omami.

“Prva skupina je na čistini. Čujemo borbu.”

Zubi su mi se čvrsto stisnuli.

Kratko se nasmijao. “Čujemo Emmetta – ovo ga veseli.”

Natjerala sam se da opet udahnem u Sethovom ritmu.

“Druga skupina se priprema – nisu obazrivi, još nas nisu uspjeli čuti.”

Edward je zarežao.

“Što?”, kazala sam bez daha.

“Spominju te.” Zaškrgutao je zubima. “Naloženo im je da se pobrinu da ne pobjegneš... Dobar potez, Leah! Mmm, prilično je brza”, pohvalno je promrmljao. “Jedan je novorođeni osjetio naš miris, a Leah ga je oborila prije nego što se stigao i okrenuti. Sam joj pomaže da ga dokrajči. Paul i Jacob sredili su još jednoga, ali ostali se sada brane. Pojma nemaju što ih je to snašlo. Obje strane fingiraju... Ne, pustite da Sam vodi. Ne srljajte”, promrsio je. “Razdvojite ih – ne dajte da jedan drugome štite leđa.”

Seth je zacvilio.

“To je bolje, tjerajte ih prema čistini”, pohvalio ih je Edward. Tijelo mu se nesvjesno pomicalo dok ih je promatrao, napinjući se za kretnje koje bi sâm pritom izvodio. Još me držao za ruku; ispreplela sam naše prste. Barem nije bio tamo dolje.

Iznenadan nestanak zvuka bio mi je jedino upozorenje.

Duboko hućanje Sethova disanja prekinulo se, što sam opazila, jer sam disala u njegovu ritmu.

I ja sam prestala disati – strah mi je ukočio čak i pluća kad sam shvatila da se Edward ledeno ukupio.

O, ne. Ne. Ne.

Koga smo izgubili? Njihovog ili našeg? Mojeg, samo mojeg. Koji je *moj* gubitak?

Tako brzo da nisam uspjela shvatiti kako se to zbilo, našla sam se na nogama, a šator se oko mene rušio u dronjcima. Je li nam to Edward proparao izlaz? Zašto?

Zatreptala sam ošamućeno od jarkog svjetla. Vidjela sam samo Setha, odmah do nas, lica tek na pedalj od Edwardova. Jednu nemjerljivo kratku sekundu samo su apsolutno pozorno gledali jedan u drugoga. Sunce se lomilo s Edwardove kože tako da su iskrice plesale po Sethovu krznu.

A onda je Edward žurno prošaptao: “Pođi, Seth!”

Golemi se vuk okrenuo u suprotnom smjeru i nestao u šumskoj tmuni.

Jesu li prošle pune dvije sekunde? Činile su se kao sati. Obuzimala me mučnina od stravične spoznaje da je na čistini nešto prošlo grozno krivo. Zaustila sam da naredim Edwardu da me odvede onamo, iz ovih stopa. Trebao im je, a i *ja* sam im trebala. Moram li krvariti da

ih spasim, krvarit ću. Poginut ću ako treba, kao treća supruga. Nemam srebrni bodež u ruci, ali naći ću načina –

Prije nego što sam uspjela izgovoriti prvi slog, osjetila sam kao da letim kroz zrak. Ali Edwardove me ruke ni na trenutak nisu pustile – samo me premjestio, tako brzo da mi se učinilo da bočno padam.

Priljubio me leđima o glatku liticu. Edward je stao pred mene u stav koji sam smjesta prepoznala.

Olakšanje me obililo u istom trenutku kad mi je želudac propao kroz tabane.

Sve sam pogrešno shvatila.

Olakšanje – ništa nije pošlo krivo na čistini.

Užas – kriza je *ovdje*.

Edward je zauzeo obrambeni položaj – u polučučnju, blago ispruženih ruku – koji sam prepoznala s bolnom sigurnošću. Stijena iza mojih leđa mogla je isto tako biti prastari cigleni zid u onoj talijanskoj uličici gdje se onaj put postavio između mene i ratnika Voltura u tamnim ogrtačima.

Nešto je išlo na nas.

“Ko?”, prošaptala sam.

Izrekao je riječi kroz zube, režanjem, glasnije nego što sam očekivala. Preglasno. To je značilo da više nema vremena za skrivanje. Našli smo se u zamci, pa sad nije bilo bitno ko će čuti njegov odgovor.

“Victoria”, rekao je, procijedivši ime kao psovku. “Nije sama. Naišla je na moj miris dok je išla gledati novorođene – nikad se nije namjeravala boriti uz njih. Doinijela je naprasnu odluku da me potraži, pretpostavivši da ćeš ti biti uz mene. Imala je pravo. Imala si pravo. Oduvijek se tu radilo o Victoriji.”

Bila je dovoljno blizu da joj on čuje misli.

Opet olakšanje. Da to stižu Volturi, oboje bismo stradali. Ali stiže Victoria, pa ne moramo stradati *oboje*. Edward bi mogao preživjeti. Dobar je borac, dobar kao Jasper. Ako ona ne dovede mnogo ostalih sa sobom, mogao bi se probiti do svoje obitelji. Edward je brži od svih. Mogao bi se izvući.

Bilo mi je tako drago da je otjerao Setha. Naravno, Seth nije mogao nikamo otići po pomoć. Victoria je savršeno tempirala svoju odluku. Ali barem je Seth sada dospio na sigurno; na spomen njegova imena, pred očima mi se ne bi našao golemi vuk boje pijeska – već samo krakati petnaestogodišnjak.

Edward se premjestio – tek mrvicu, ali usmjerio mi je pogled. Zagledala sam se u mrkli mrak šume.

Bilo mi je kao da mi noćne more izlaze u susret da me pozdrave.

Dvoje vampira polako su se iskrali na livadicu gdje smo se ulogorili, pažljivo promatrajući, ništa ne propuštajući. Svjetlucali su kao dijamanti na suncu.

Jedva sam mogla gledati u plavokosog dečka – da, bio je samo dečko, premda mišićav i visok, možda mojih godina kad se promijenio. Bile su mi nesnosne njegove oči, intenzivnije crvene od svih koje sam dotad vidjela. Iako je bio najbliži Edwardu, pa tako i najneposrednija prijateljica, nisam ga mogla gledati.

Jer nekoliko koraka bočno i nekoliko koraka iza nje, u mene je buljila Victoria.

Kosa joj je imala jarkije narančastu boju nego što sam se sjećala; bila je sličnija plamenu. Tu nije bilo vjetrova, ali činilo mi se kao da vatra oko njezina lica pomalo podrhtava, kao da je živa.

Oči su joj bile crne od žeđi. Nije se smješkala, kao u svakoj mojoj mori – usne su joj bile čvrsto stisnute. Bilo

je nečeg upadljivo mačkastog u njezinom napetom držanju, kao u lavice koja čeka priliku da skoči. Nemirnim je, mahnitim očima prelazila s Edwarda na mene, ali nikad ga ne bi promotrila dulje od pola sekunde. Nije mogla odvojiti pogled s mog lica, baš kao ni ja s njezinog.

Pomama je zračila iz nje, gotovo vidljiva u zraku. Osjećala sam žudnju, sveprožimajuću strast koja ju drži u šaci. Gotovo kao da joj i sama mogu čuti misli, znala sam što joj je na umu.

Bila je tako blizu onoga što želi – žarište cjelokupnog njezinog postojanja u već više od godinu dana sad joj je bilo *tako blizu*.

Moja smrt.

Plan joj je bio u isti mah i očit i praktičan. Veliki plavokosi dečko napast će Edwarda. Čim u dovoljnoj mjeri uspije zaokupiti Edwarda, Victoria će me dokrajčiti.

Bit će brzo – jer ona tu nema vremena za poigravanje – ali bit će i temeljito. Tu neće biti oporavka. Tu ni vampirski otrov neće biti od koristi.

Morat će mi zaustaviti srce. Možda će mi zariti šaku u prsa i zdrobiti ga. Nešto u tom stilu.

Srce mi je grozničavo, glasno tuklo, kao da je želi jasnije navesti na cilj.

Nemjerljivo daleko, skroz s drugog kraja crne šume, vučije je zavijanje odjeknulo mirnim zrakom. Bez Setha uz nas, nije bilo načina da razaberem značenje tog zvuka.

Plavokosi dečko pogledao je Victoriju krajičkom oka, čekajući njezinu zapovijed.

Bio je mlad u mnogo pogleda. Intenzivni grimiz njegovih šarenica otkrivao mi je da je tek nedavno postao vampir. Bit će snažan, ali nevješt. Edward će mu se znati oduprijeti. Edward će preživjeti.

Victoria je mahnula bradom prema Edwardu, bez riječi naređujući dečku da krene.

“Riley”, rekao je Edward tihim, molećivim glasom.

Plavokosi se dečko ukočio i zgranuto ga pogledao.

“Ona ti laže, Riley”, kazao mu je Edward. “Slušaj me. Laže ti, baš kao što je lagala ostalima koji sada pogibaju na čistini. I sâm znaš da im je lagala, da si im zbog nje i *ti* lagao, da im ni ti ni ona niste ni mislili priteći u pomoć. Zar ti je onda tako teško povjerovati da je i tebi lagala?”

Rileyjevo se lice posve zbunilo.

Edward se premjestio pedalj-dva u stranu, a Riley mu je automatski parirao vlastitim premještanjem.

“Ona te ne voli, Riley.” Edwardov blagi glas bio je zamaman, gotovo hipnotičan. “Nikada i nije. Voljela je jednoga koji se zvao James, a ti joj nisi više od pijuna.”

Kad je izgovorio Jamesovo ime, Victoria je naglo iskezila zube. Oči su joj ostale uprte u moje.

Riley je mahnito bacio pogled prema njoj.

“Riley?”, rekao je Edward.

Riley se automatski ponovno okrenuo prema Edwardu.

“Ona zna da ću te ubiti, Riley. *Želi* da stradaš, kako se više ne bi morala pretvarati. Da – vidio si to, zar ne? Razabro si joj oklijevanje u očima, naslutio dvoličnost u obećanjima. Imao si pravo. Nikada te nije željela. Svaki poljubac, svaki dodir bio je lažan.”

Edward se opet pokrenuo, prišavši pedalj-dva dečku, udalживši se pedalj-dva od mene.

Victoria je uprla pogled u razmak između nas. Trebat će joj manje od sekunde da me ubije – samo ako joj se ukaže najsitnija mogućnost da to uspješno izvede.

Riley se premjestio, ovaj put sporije.

“Ne moraš stradati”, obećao mu je Edward, gledajući

ga u oči. “Može se živjeti i drugačije nego što ti je pokazala. Nije sve u lažima i krvi, Riley. Možeš otići iz ovih stopa. Ne moraš njezine laži platiti glavom.”

Edward se odmaknuo prema naprijed i u stranu, odmaknuvši se za puni korak od mene. Riley je skrenuo predaleko, ovaj put se preračunavši. Victoria se prignula, podigavši se na prste.

“Posljednja prilika, Riley”, šapnuo je Edward.

Riley je očajnički pogledao u Victoriju, tražeći odgovore.

“On ti laže, Riley”, rekla je Victoria, a ja sam zgranuto zinula kad sam joj čula glas. “Kazala sam ti kakve mentalne varke oni izvode. Znaš da volim samo tebe.”

Glas joj nije bio onakvo snažno, divlje, mačje režanje kakvo bih spojila s njezinim licem i držanjem. Bio je blag, bio je visok – zvonak sopran, kao u male bebe. Glas kakav pristaje uz plave kovrče i ružičaste žvakaće. Nije mi imao smisla kao nešto što bi doprlo kroz te iskežene, svjetlucave zube.

Riley je napeo vilicu i isprasio se. Oči su mu se ispraznile – u njima više nije bilo ni zbunjenosti ni nedoumiće. Nije više uopće bilo misli. Napeo se za napad.

Učinilo mi se da se Victoria sva trese, koliko je zgrčena bila. Prsti su joj bili spremne kandže; samo su čekali da se Edward odmakne još samo za centimetar od mene.

Režanje nije doprlo ni od jednog od njih.

Mamutska, smečkasta prilika doletjela je nasred livade i oborila Rileyja na tlo.

“Ne!”, kriknula je Victoria tim svojim dječijim glasom, reskim od nevjerice.

Metar i pol preda mnom, golemi je vuk stao drapati i trgati plavokosog vampira pod sobom. Nešto bijelo i

tvrdno odletjelo je u stijenu pod mojim nogama. Zgroženo sam odskočila.

Victoria nije uputila ni pogled dečku kojemu je upravo izjavila ljubav. Oči su joj i dalje bile uprte u mene, pune tako bjesomučnog razočaranja da je izgledala bezumno.

“Ne”, opet je rekla, kroz zube, kad je Edward krenuo prema njoj, zagrađujući joj pristup meni.

Riley se opet našao na nogama, izobličen i unezvjeren, ali uspio je žestoko nogom opaliti Setha u rame. Čula sam krckanje kosti. Seth je ustuknuo i počeo kružiti, šepajući. Riley je spremno ispružio ruke, iako mi se činilo da mu nedostaje dio jedne šake...

Samo nekoliko metara dalje od te borbe, Edward i Victoria su plesali.

Nisu baš kružili, jer joj Edward nije dopuštao da se postavi bliže meni. Klizila je unatrag, mičući se lijevo-desno ne bi li pronašla rupu u njegovoj obrani. On je okretno slijedio rad njezinih nogu, uhodeći je savršeno usredotočeno. Pokretao se djelić sekunde *prije* nje, čitajući joj namjere iz misli.

Seth se bacio na Rileyja s boka i nešto se rastrgalo s groznim, pištavim struganjem. Još jedan teški bijeli komad odletio je u šumu i muklo pao. Riley je urliknuo od srdžbe, a Seth je odskočio – nevjerojatno okretno za svoju veličinu – kad je Riley unakaženom rukom zamahnuo prema njemu.

Victoria je sada promicala kroz debla na suprotnoj strani livadice. Bila je rastrgana: noge su je vukle na sigurno, dok su joj oči žudjele za mnom, kao da sam magnet koji je privlači. Vidjela sam kako se žarka želja za ubijanjem nadmeće s njezinim nagonom za preživljavanjem.

To je opazio i Edward.

“Ne idi, Victoria”, šapnuo je, onako hipnotički kao prije. “Više ti se nikad neće pružiti ovakva prilika.”

Pokazala je zube i prosiktala na njega, ali nikako se nije uspijevala više odmaknuti od mene.

“Uvijek možeš pobjeći”, mrmorio je Edward. “Ima za to vremena koliko hoćeš. To ti radiš, zar ne? Zato si i trebala Jamesu. Korisno, ako ti je do smrtonosnih igrice. Partnerica s nepogrešivim instinktom za bijeg. Nije te trebao ostaviti – dobro bi mu bile došle tvoje vještine kad smo ga sustigli u Phoenixu.”

Režanje joj se otelo s usana.

“Samo, nikad mu nisi bila više od toga. Glupo je trošiti toliko energije da se osveti nekoga ko ti je bio manje privržen nego lovac svome konju. Nikad mu nisi bila više od korisnog pomagača. Znam ja to.”

Edward se osmjehnuo u stranu i potapšao prstom po sljepoočnici.

Kriknuvši iz stisnuta grla, Victoria je opet izletjela iz šume i izvela fintu u stranu. Edward je odgovorio na to, i ples je iznova započeo.

U tom trenutku, Riley je uspio udariti Setha u sapi, i potmulji je ciktaj dopro iz Sethova grla. Seth je uzma- knuo, a ramena su mu drhtala kao da pokušava otresti bol.

Molim te, došlo mi je da zamolim Rileyja, ali nisam mogla pronaći mišiće koji bi mi otvorili usta, koji bi mi istjerali zrak iz pluća. *Molim te, on je još dijete!*

Zašto Seth nije pobjegao? Zašto sada ne bježi?

Riley se ponovno počeo primicati Sethu, potiskujući ga prema litici pokraj mene. Victoria se odjednom zainteresirala za sudbinu svojeg partnera. Opazila sam

je kako krajičkom oka mjerka razmak između Rileyja i mene. Seth je škljocnuo zubima prema Rileyju, tjerajući ga na uzmak, a Victoria je prosiktala.

Seth više nije šepao. U kruženju je dospio sasvim blizu Edwardu; repom je dotaknuo Edwardova leđa, a Victoria je iskolačila oči.

“Ne, neće se okrenuti protiv mene”, odgovorio je Edward na pitanje u Victorijinoj glavi. Iskoristio je njezinu nepažnju da joj se prikrade. “Dala si nam zajedničkog neprijatelja. Dovala si nas u savez.”

Stisnula je zube, nastojeći se posvetiti isključivo Edwardu.

“Pogledaj malo bolje, Victoria”, prošaptao je, parući joj niti usredotočenosti. “Je li on doista tako sličan onoj nemani koju je James slijedio preko cijeloga Sibira?”

Blenula je, a onda stala mahnito zvjerati u Edwarda, pa u Seta, pa u mene, pa opet i opet. “Nije isti?”, zarežala je tim svojim sopranom djevojčice. “Nemoguće!”

“Ništa nije nemoguće”, promrmljao je Edward baršunasto mekim glasom i primaknuo joj se još za koji centimetar. “Osim onoga što ti želiš. Nikad je nećeš ni taknuti.”

Odmahnula je glavom brzim trzajima, opirući se njegovom ometanju, i pokušala ga zaobići, ali našao joj se na putu čim je smislila što će. Lice joj se ozlojeđeno izobličilo, a onda se spustila u dublji čučanj i počela mi se odlučno prikradati.

Victoria nije bila neiskusni, nagonima vođeni novorođeni vampir. Bila je smrtonosna. Čak sam i ja uviđala razliku između nje i Rileyja, i znala sam da Seth ne bi izdržao toliko dugo protiv *ovog* vampira.

I Edward se premjestio, kad su se približili jedno drugome, poput lava protiv lavice.

Tempo plesa se ubrzao.

Bilo je poput Alice i Jaspera na čistini, mutna spirala kretanja, samo što ovaj ples nije imao tako savršenu koreografiju. Oštro drobljenje i pucanja odjekivalo je s litice kad god bi se nekome omaknula pogrešna kretnja. Ali gibali su se prebrzo da uspijem razabrati ko to od njih griješi...

Rileyja je omeo balet nasilja, pa je zabrinuto pogledao partnericu. Seth je navalio i odgrizao još jedan komadić vampirskog mesa. Riley je urliknuo i opalio ga iz sve snage nadlanicom ravno u široka prsa. Golemo Sethovo tijelo odletjelo je tri metra i tresnulo o liticu iznad moje glave tako jako da sam dobila dojam da se cijeli vrh prodrmao. Čula sam kako mu dah silovito izlijeće iz pluća i izmaknula se kad se odbio od stijene i svalio na zemlju korak-dva ispred mene.

Tiho cviljenje otelo se Sethu kroz zube.

Oštri komadići siva kamena sasuli su mi se na glavu, grebući mi izloženu kožu. Nazubljen kameni šiljak skotrljao mi se niz desnu ruku, pa sam ga refleksno uhvatila. Prsti su mi šćepali dugu krhotinu kad su mi vlastiti nagoni za preživljavanje stupili na djelo; kako nije bilo izgleda za bijeg, moje se tijelo – ne hajući za krajnju nedjelotvornost tog poteza – pripremila za borbu.

Adrenalin mi je buknuo u žilama. Znala sam da mi se udlaga usijeca u dlan. Znala sam da se pukotina u mom zglobu buni. Znala sam sve to, ali nisam mogla osjetiti bol.

Iza Rileyja vidjela sam samo izvijanje Victorijine vatrene kose i mrlju bjeline. Sve učestalije, metalno škljocanje i trganje, oštri udasi i zgranuto siktanje otkrivali su da ples postaje poguban po jedno od njih.

Ali po *koje* od njih?

Riley je nasrnuo na mene, a crvene oči bljesnule su mu od srdžbe. Prostrijelio je pogledom šepavo brdo pješčanog krzna između nas i savinuo šake – unakažene, slomljene šake – u kandže. Razjapio je, raširio usta, puna blistavih zuba, spremajući se da Sethu iščupa grkljan.

Drugi me nalet adrenalina udario kao elektrošok, i sve mi se odjednom posve razbistrilo.

Obje su borbe odviše neizvjesne. Seth samo što nije izgubio svoju, a pojma nisam imala pobjeđuje li Edward ili pak gubi. Trebalo im je pomoći. Odvlačenjem pozornosti, nečim što bi ih dovelo u prednost.

Ruka mi je tako čvrsto stisnula kameni šiljak da je potporanj u udlaži pukao.

Jesam li dovoljno jaka? Jesam li dovoljno hrabra? Koliko snažno mogu zabiti taj grubi kamen u vlastito tijelo? Hoću li time pružiti Sethu dovoljno vremena da stigne ustati? Hoće li doći sebi dovoljno brzo da mu moje žrtvovanje bude od ikakve koristi?

Prešla sam vrhom krhotine uz svoju ruku, zasukavši debeli džemper da otkrijem kožu, te pritisnula oštri vršak u pregib lakta. Ondje sam već imala dugi ožiljak od prošlog rođendana. Te noći je istjecanje moje krvi bilo dovoljno da privuče pozornost svih vampira, da ih sve zajedno načas skameni u mjestu. Molila sam se da sada opet uspijem to postići. Očeličila sam se i duboko udahнула kroz zube.

Victoriji je moj udisaj odvuкао pažnju od Edwarda. Oči su joj na sićušan djelić sekunde zastale i uprle se u moje. Bijes i znatiželja neobično su joj se izmiješali na licu.

Nisam bila sigurna kako sam čula taj potmuli zvuk uza svu ostalu buku što se odbijala od litice i tukla mi

u glavi. Već je kucanje mog vlastitog srca trebalo biti dovoljno da ga priguši. Ali, u odsječku sekunde u kojem sam gledala Victoriju u oči, učinilo mi se da čujem poznat, iznuren uzdah.

Iste te kratke sekunde ples se silovito raspao. To se zbi-
lo tako brzo da je završilo prije nego što sam stigla opaziti slijed događaja. Pokušala sam to nadoknaditi u glavi.

Victoria je izletjela iz zamućenog suprotstavljanja i udarila u visoku omoriku, otprilike posred visine debla. Kad je pala natrag na zemlju, već je bila u čučnju za skok.

Istodobno, Edward – praktički nevidljiv od brzine – izvio se unatrag i dohvatio nepripremljenog Rileyja za mišku. Izgleda da je Edward upro stopalom o Rileyjeva leđa, te povukao iz sve snage –

Malu livadu na kojoj smo podigli šator proparao je urlik Rileyjeve agonije.

U isti mah, Seth je skočio na noge i gotovo mi posve zapriječio vidik.

Ali još sam vidjela Victoriju. A premda je izgledala neobično deformirana – kao da se ne može posve ispraviti – vidjela sam kako joj mahnitim licem prelazi onaj smiješak koji mi je pohodio snove.

Skvrčila se i skočila.

Nešto malo i bijelo fijuknulo je zrakom i udarilo u nju usred leta. Sraz je prasnuo kao eksplozija i bacio je u drugo stablo – koje je prepuklo. Opet je doskočila na noge, u spreman čučanj, ali Edward je već bio na mjestu. Srce mi je nabreklo od olakšanja kad sam vidjela da stoji ravno i savršeno.

Victoria je trzajem bose noge šutnula nešto u stranu – projektil koji ju je osujetio pri napadu. Otkotrljao se prema meni, pa sam shvatila što je to.

Želudac mi se okrenuo.

Prsti su se još trzali; hvatajući travke, Rileyjeva ruka počela se bezumno povlačiti po zemlji.

Seth je opet kružio oko Rileyja, koji se sada povlačio. Uzmicao je od nadiranja vukodlaka, lica kruta od boli. Podigao je jedinu preostalu ruku da se obrani.

Seth je jurnuo na Rileyja, a vampir očito više nije bio u ravnoteži. Vidjela sam kako Seth zariva zube u Rileyjevo rame, trga i opet odskaače.

Uz metalno pucanje koje je probijalo uši, Riley je izgubio i drugu ruku.

Seth je zamahnuo glavom i bacio ruku u šumu. Izlomljeno siktanje koje je doprlo kroz Sethove zube zvučalo je poput cerekanja.

Riley je ispačeno vrisnuo, preklinjući je. "Victoria!"

Victoria se nije ni lecnula na zvuk svoga imena. Pogled joj ni načas nije poletio prema partneru.

Seth se bacio silinom kugle za rušenje zgrada. Udar je odnio i Seta i Rileyja među drveće, gdje je metalno paranje popratilo Rileyjevo vrištanje. Vrištanje koje se naglo prekinulo, dok su se zvukovi trganja stijene na komadiće nastavili.

Premda se nije udostojila uputiti Rileyju oproštajni pogled, Victoria je očito shvatila da je sada prepuštena sebi. Počela je uzmicati od Edwarda, dok joj se grozničavo razočaranje krijesilo u očima. Bacila je kratak pogled pun nesnosne čežnje prema meni, a onda se počela brže povlačiti.

"Ne", umilno joj je kazao Edward, sav zavodljiv. "Ma ostani još malo s nama."

Okrenula se na peti i poletjela u spas šume kao strijela iz luka.

Ali Edward je bio brži – kao metak iz puške.

Dohvatio joj je nezaštićena leđa na rubu stabala i ples se okončao završnim, jednostavnim korakom.

Edwardova usta jedanput su joj prešla preko vrata, kao da je miluju. Prodorna buka koju je stvarao Seth zagušila je sve druge šumove, pa nije bilo razaznatljivog zvuka od kojeg bi taj prizor djelovao nasilno. Djelovalo je gotovo kao da je ljubi.

A onda plameni busen kose više nije bio vezan uz ostatak njezina tijela. Ustreptali narančasti valovi pali su na zemlju i jedanput odskočili prije nego što će se otkotrljati prema šumi.

25. ZRCALO

Prisilila sam svoje oči – ukočeno razrogačene od šoka – da se odmaknu, kako ne bih mogla odviše pomno proučiti ovalni predmet obavijen pramenovima uzdrhtale plamene kose.

Edward se opet kretao. Hitro i smireno, stručno je raskomadao obezglavljeno truplo.

Nisam mu mogla prići – nisam mogla natjerati svoje noge da me slušaju; bile su prikovane uz kameno tlo. Ali svaki sam njegov potez pomno promatrala, tražeći bilo kakav trag moguće ozljede na njemu. Srce mi je usporilo u zdraviji ritam kad ništa nisam opazila. Bio je gibak i elegantan kao i uvijek. Čak mu nisam zapažala nijedan trag drapanja na odjeći.

Nije me pogledao – dok sam stajala ukočena i užasnuta uz liticu – dok je slagao na hrpu drhtave udove koji su se još grčili i prekrivao ih suhim borovim igli-

cama. I dalje se nije okrenuo prema mojim zgranutim očima kad je otrčao u šumu prema Sethu.

Nisam stigla doći sebi prije nego što su se i on i Seth vratili. Edward je imao puno naručje Rileyja. Seth je u ustima nosio velik komad – trup. Dodali su svoje tere- te na hrpu, a onda je Edward iz džepa izvukao srebrni pravokutnik. Palcem je otvorio butanski upaljač i prinio plamen suhoj potpali. Smjesta je planula; dugi jezici narančaste vatre hitro su se razmiljeli lomačom.

“Donesi svaki dio”, tiho je dobacio Edward Sethu.

Vampir i vukodlak zajedno su pretražili livadu, tu i tamo bacajući bijele kamene okrajke u vatru. Seth se pritom služio zubima. Mozak me nije služio toliko da shvatim zašto se ne vrati u obličje s rukama.

Edward nije odmicao oči s posla.

I onda su završili, a iz razbuktale se vatre digao stup zagušljiva purpura u nebo. Gusti je dim polako kuljao, nekako prečvrst; mirisao je kao zapaljeni tamjan, a taj mi miris nije prijao. Bio je težak, prejak.

Seth se opet oglasio onakvim dubokim, grlenim ce- rekanjem.

Osmijeh je prešao Edwardovim napetim licem.

Edward je ispružio ruku i stisnuo je. Seth se iscerio, otkrivajući dugu nisku zuba oštih poput bodeža, i lupio nosom u Edwardovu šaku.

“Dobar timski rad”, promrmljao je Edward.

Seth se kašljucavo nasmijao.

Zatim je Edward duboko udahnuo i polako se okre- nuo prema meni.

Nisam shvatila njegov izraz. Gledao me oprezno kao da sam mu i ja neprijatelj – više nego oprezno: u očima mu se vidio strah. No uopće nije iskazao strah kad se su-

očio s Victorijom i Rileyjem... Um mi je zapeo, ošamućen i beskoristan kao i tijelo. Samo sam smeteno blenula u njega.

“Bella, ljubavi”, rekao je krajnje blago, prilazeći mi napadno sporo, podižući ruke, otkrivajući dlanove. Ošamućenu me, začudo, podsjetio na sumnjivca koji prilazi policajcu, pokazujući da je nenaoružan...

“Bella, možeš li ispustiti kamen, molim te? Oprezno. Nemoj se ozlijediti.”

Posve sam zaboravila na svoje grubo oružje, premda sam sada shvatila da ga stišćem tako čvrsto da mi je zglob vrištao od muke. Da se nije opet slomio? Carlisle će me ovaj put zasigurno staviti u gips.

Edward je zastao na nekoliko koraka od mene, s rukama i dalje u zraku, s očima i dalje u strahu.

Trebalo mi je nekoliko dugih sekundi da se sjetim kako da pomaknem prste. Zatim se kamen stropoštao na zemlju, dok mi je šaka ostala ukočena u istom položaju.

Edward se blago opustio kad su mi ruke ostale prazne, ali nije mi prišao bliže.

“Ne moraš se bojati, Bella”, šapnuo mi je Edward. “Ništa ti neće biti. Neću ti nauditi.”

To nepojmljivo obećanje samo me dodatno zbunilo. Buljila sam kao imbecil u njega, nastojeći shvatiti.

“Bit će sve u redu, Bella. Znam da se sada bojiš, ali gotovo je. Niko ti neće nauditi. Neću te ni taknuti. Neću ti nauditi”, ponovio je.

Žestoko sam zatreptala i uspjela doći do glasa. “Zašto to stalno ponavljaš?”

Nesigurno sam zakoraknula prema njemu, a on se nagnuo unatrag, odmičući se od mog nailaska.

“Što je bilo?”, prošaptala sam. “Kako to misliš?”

“Zar se...” U zlaćanim mu se očima odjednom ukazala zbunjenost jednaka mojoj. “Zar me se ne bojiš?”

“Da te se bojim? *Zašto?*”

Zateturala sam još korak prema njemu, a onda se spotaknula – vjerojatno samo zbog vlastite nespretnosti. Edward me ulovio, a ja sam zarila lice u njegova prsa i počela jecati.

“Bella, Bella, tako mi je žao. Gotovo je, gotovo je.”

“Ma dobro sam”, propentalala sam. “Okej sam. Samo me. Puknulo. Strpi se. Malo.”

Čvršće me zagrlio. “Tako mi je žao”, samo je šaptao i šaptao.

Privijala sam se uz njega sve dok nisam došla do daha, a onda ga počela ljubiti – u prsa, u rame, u vrat – u svaki dio koji sam mogla dosegnuti. Polako, mozak me ponovno počeo služiti.

“Jesi li dobro?”, pitala sam ga između poljubaca. “Je li te uspjela nekako povrijediti?”

“Nije mi baš ništa”, obećao mi je i zario lice u moju kosu. “Seth?”

Edward se zahihotao. “Više je nego dobro. Vrlo je ponosan na sebe, zapravo.”

“Ostali? Alice, Esmé? Vukovi?”

“Svi su dobro. I tamo je gotovo. Prošlo je glatko, baš kao što sam ti obećao. Nama je tu bilo najteže.”

Pustila sam da mi to malo sjedne, da to upijem i prihvatim u glavi.

Obitelj i prijatelji su mi na sigurnom. Victoria više nikada neće doći po mene. Gotovo je.

Svi ćemo biti dobro.

Ali nisam mogla potpuno prihvatiti te dobre vijesti, jer sam i dalje bila silno zbunjena.

“Reci mi zašto”, lijepo sam ga upitala. “Zašto si mislio da ću te se bojati?”

“Žao mi je”, opet mi se ispričao – na čemu? Pojma nisam imala. “Tako mi je žao. Nisam htio da to vidiš. Da *mene* vidiš takvoga. Znam da sam te sigurno prestravio.”

Morala sam opet na minutu porazmisliti o tome, o njegovom opreznom prilaženju s rukama u zraku. Kao da ću pobjeći glavom bez obzira ako učini neki prenačljeni pokret...

“Ozbiljno?”, napokon sam ga upitala. “Ti si... što? Mislio da sam te se prepala?” Frknula sam. Frktanje je bilo dobro; glas ne može drhtati ili pucati dok frkće. Zvučala sam zadivljujuće nehajno.

Stavio mi je ruku pod bradu i podigao mi glavu da me pogleda u oči.

“Bella, upravo sam” – zastao je, oklijevajući, a onda se natjerao da to izgovori – “upravo sam odrubio glavu jednom svjesnom biću i raskomadao ga na nepunih dvadeset metara od tebe. To ti *ne smeta?*”

Namrštio se.

Slegnula sam ramenima. I slijeganje ramenima je bilo dobro. Vrlo blazirano. “Ne baš. Samo me bilo strah da ti i Seth ne nastradate. Htjela sam vam pomoći, ali nije da sam mogla nešto naročito učiniti...”

Odjednom me prijekorno pogledao, pa sam umuknula.

“Da”, rekao je odsječno. “Ona tvoja budalaština s kamenom. Znaš li ti da sam gotovo dobio srčani udar od toga? A to baš nije lako postići.”

Bilo mi je teško odgovoriti mu dok me tako ljutito gledao.

“Htjela sam pomoći... Seth je bio ranjen...”

“Seth se samo pretvarao da je ranjen, Bella. To je bila varka. A onda ti...!” Odmahnuo je glavom, jer nije mogao završiti rečenicu. “Seth nije vidio što radiš, pa sam se morao umiješati. Sethu je sada pomalo krivo što se ne može pohvaliti time da ga je samostalno porazio.”

“Seth je... varao?”

Edward je strogo kimnuo glavom.

“O.”

Oboje smo pogledali prema Sethu, koji nas je napadno ignorirao, promatrajući vatru. Samodopadnost je zračila iz svake dlake njegova krzna.

“Pa, nisam to znala”, rekla sam, prelazeći u napad. “I nije lako biti jedina bespomoćna. Samo se strpi dok ne postanem vampirica! Idući put neću samo sjediti u prikrajku.”

Deseci emocija preletjeli su mu licem prije nego što se odlučio za posprdnost. “Idući put? Ti to predviđaš novi rat u dogledno vrijeme?”

“Uz moju sreću? Ko zna?”

Prevrnuo je očima, ali vidjela sam da leti – oboje nas je ponio ushit olakšanja. Bilo je gotovo.

Ili... nije li?

“Samo malo. Zar nisi nešto maloprije rekao – ?” Lecnula sam se, sjetivši se *tačno* o čemu se to maloprije radilo – što ću reći Jacobu? Osjetila sam bolan, tup otkucaj svog rasparanog srca. Bilo mi je teško, gotovo nemoguće vjerovati u to, ali najteži dio današnjeg dana *nije* bio iza mene – a onda sam hrabro nastavila. “O nekoj komplikaciji? I o tome kako Alice mora tačnije utvrditi vremena za Sama. Rekao si da će biti tijesno. Što je to trebalo biti tijesno?”

Edward se načas osvrnuo prema Sethu, pa su se značajno pogledali.

“Onda?”, upitala sam ga.

“Stvarno, nije to ništa”, brzo je rekao Edward. “Ali stvarno bismo morali krenuti...”

Krenuo je da me smjesti na svoja leđa, ali ukrutila sam se i odmaknula.

“Definiraj ništa.”

Edward mi je uhvatio lice dlanovima. “Imamo samo minutu, pa ne paničari, u redu? Kazao sam ti da se nemaš čega bojati. Imaj povjerenja u to, molim te.”

Kimnula sam glavom, nastojeći prikriti stravu koja me odjednom spopala – koliko još mogu podnijeti prije nego što kolabiram? “Nema razloga za strah. Kužim.”

Načas je stisnuo usne, premišljajući se. A onda je naglo pogledao u Setha, kao da ga je vuk pozvao.

“Što to ona radi?”, upitao ga je Edward.

Seth je zacvilio; zvučao je tjeskobno, pun nelagode. Kosa na potiljku naježila mi se od tog zvuka.

Jednu beskraju sekundu vladala je mrtva tišina.

A onda je Edward zgranuto rekao: “Ne!”, i naglo krenuo zgrabiti nešto što nisam vidjela. “Nemoj – !”

Grč je protresao Sethovo tijelo, a iz pluća mu se oteo urlik prožet agonijom.

Edward je u tom trenu pao na koljena, primajući se za sljepoočnice, lica rastrganog od boli.

Zgranuto sam vrisnula od strave i kleknula kraj njega. Blesavo sam mu pokušala odmaknuti ruke s lica; moji su dlanovi, mokri od hladnog znoja, skliznuli s njegove mramorne kože.

“Edwarde! Edwarde!”

Oči su mu se usredotočile na mene; s vidnim naporom rastvorio je stisnute zube.

“U redu je. Nama neće ništa biti. Nego – ” Ušutio je i opet se lecnuo.

“Što se događa?” kriknula sam dok je Seth izmučeno tulio.

“Ma dobro je. Neće nam biti ništa”, procijedio je Edward. “Sam – pomози mu – ”

A u tom trenutku, kad je izgovorio Samovo ime, shvatila sam da ne govori o sebi i Sethu. Nikakva ih to nevidljiva sila nije napala. Kriza ovaj put nije bila ovdje.

Govorio je u množini čopora.

Istrošila sam sav svoj adrenalin. U tijelu mi više nije bilo ni kapi. Klonula sam, a Edward me ulovio prije nego što sam mogla udariti u stijene. Skočio je na noge, ponijevši me u naručju.

“Seth!”, viknuo je Edward.

Seth je još čučao, još napet od agonije, izgledajući kao da se sprema baciti prema šumi.

“Ne!”, naredio mu je Edward. “Idi *ravno kući*. Smjesti. Što brže možeš!”

Seth je zacvilio, odmahujući krupnom glavom.

“Seth. Vjeruj mi.”

Golemi je vuk jednu dugu sekundu samo zurio u Edwardove napaćene oči, a onda se ispravio i odletio u šumu, nestajući među drvećem poput duha.

Edward me čvrsto privio uz prsa, pa smo i mi jurnuli kroz šumske sjene, u drugom smjeru od vuka.

“Edwarde.” S mukom sam protiskivala riječi kroz stisnuto grlo. “Što se dogodilo, Edwarde? Što se dogodilo Samu? Kamo to idemo? Što se to događa?”

“Moramo se vratiti na čistinu”, kazao mi je tiho. “Znali smo da postoji znatna mogućnost da dođe do ovoga. Alice je to vidjela ranije jutros i putem Sama javila Sethu. Volturi su se odlučili umiješati.”

Volturi.

Previše. Um mi je odbio shvatiti tu riječ, pretvarajući se da je ne shvaća.

Drveće je hitalo kraj nas. Tako je brzo trčao nizbrdo da mi se činilo da poniremo, da bezglavo padamo.

“Bez panike. Ne idu na nas. To je samo uobičajeni odred garde koji obično raščišćava ovakve nezgode. Ništa značajno, samo rade svoj posao. Naravno, čini se da su dobro pripazili kada će se pojaviti. Što me tjera na zaključak da niko u Italiji ne bi žalio da su ovi novorođeni *uspjeli* smanjiti broj članova obitelji Cullen.” Izrekao je to kroz zube, tvrdo i mračno. “Znat ću tačno što misle kad stignu na čistinu.”

“Zbog toga se vraćamo?” , šapnula sam. Hoću li moći to podnijeti? Prizori tamnih ogrtača što se nadimaju uvukli su mi se nehotice u svijest, pa sam se lecnula. Malo mi je trebalo da potpuno puknem.

“Dijelom i zato. Uglavnom je razlog u tome što ćemo biti sigurniji ako se u ovom trenutku postavimo jedinstveno. Nemaju razloga da nas gnjave, ali... Jane je s njima. Ako pomisli da smo nas dvoje negdje po strani od ostalih, to bi je moglo dovesti u iskušenje. Kao i Victoria, Jane će vjerojatno pogoditi da sam ja s tobom. Naravno, uz nju je Demetri. On bi me mogao pronaći, ako to Jane zatraži.”

Nisam htjela ni pomisliti na to ime. Nisam htjela da mi pred oči izađe zasljepljujuće ljupko, dječije lice. Iz grla mi je doprlo čudno krkljanje.

“Psst, Bella, psst. Sve će biti u redu. Alice to vidi.”

Alice nešto vidi? Ali... gdje su onda vukovi? Gdje je čopor?

“Čopor?”

“Morao je brzo otići. Volturi ne poštuju primirja s vukodlacima.”

Čula sam kako mi se disanje ubrzava, ali nisam ga mogla obuzdati. Počela sam dahtati.

“Kunem ti se da će biti u redu”, obećao mi je Edward. “Volturi im neće prepoznati miris – neće shvatiti da tu ima vukova; ne poznaju ovu podvrstu. Čopor će biti u redu.”

Nisam mogla svariti njegovo objašnjenje. Strahovanja su mi posve razbucala misli. *Nama neće ništa biti*, tako je to prije kazao... a Seth je zaurlao u agoniji... Edward je izbjegao odgovoriti na moje prvo pitanje, odvučavši mi pozornost Volturima...

Bila sam vrlo blizu ruba – držala sam se još samo jagodicama prstiju.

Drveće je zamučeno hujalo oko nas, protječući poput vode boje žada.

“Što se dogodilo?”, opet sam šapnula. “Prije. Kad je Seth tulio? Kada te pogodilo?”

Edward je oklijevao.

“Edwarde! Reci mi!”

“Bilo je već gotovo”, prošaptao je. Jedva sam ga čula uz hujanje vjetra stvorenog brzinom. “Vukovi nisu izbrojali svoju polovicu... mislili su da su ih sve sredili. Alice, naravno, nije mogla vidjeti...”

“Što se dogodilo?!”

“Jedan se novorođeni skrivao... Leah ga je našla – postupila je glupo, ishitreno, nastojeći nešto dokazati. Sama se uhvatila u koštac s njim...”

“Leah”, ponovila sam, tako slaba da se nisam mogla ni postidjeti zbog toga što me oblilo olakšanje. “Hoće li joj biti dobro?”

“Nije Leah nastradala”, promrmljao je Edward.

Jednu dugu sekundu samo sam zurila u njega.

Sam – pomози mu – tako je kazao Edward. *Njemu, ne njoj.*

“Samo što nismo stigli”, rekao je Edward i zagledao se u tačku na nebu.

Oči su mi same pošle za njegovima. Nisko nad krošnjama lebdio je tamnoljubičast oblak. Oblak? Ali krajnje je sunčano... Ne, nije to bio oblak – prepoznala sam gust stup dima, poput onoga na livadi.

“Edwarde”, rekla sam gotovo nečujno. “Edwarde, neko je nastradao.”

A čula sam Sethovu agoniju, vidjela patnju na Edwardovu licu.

“Da”, šapnuo mi je.

“Ko?”, upitala sam ga, premda sam, jasno, već znala odgovor.

Jasno da sam znala. Jasno.

Drveće je usporavalo oko nas. Pristizali smo na određište.

Dugo mu je trebalo da mi odgovori.

“Jacob”, rekao je.

Uspjela sam jedanput kimnuti.

“Jasno”, prošaptala sam.

A onda sam skliznula s ruba za koji sam se još očajnički pridržavala u glavi.

Sve mi se smračilo.

Prvo sam postala svjesna dodira hladnih ruku. Više od jednog para ruku. Ruke su me držale, dlanovi su mi prijanjali uz obraz, prsti mi prelazili preko čela, i neki drugi prsti blago su mi stiskali zapešće.

Zatim sam postala svjesna glasova. Isprva su bili puko brujanje, a onda su postali glasniji i jasniji, kao da neko pojačava radioprijemnik.

“Carlisle – prošlo je već pet minuta.” Edwardov glas, pun brige.

“Doći će sebi kad bude bila spremna, Edwarde.” Carlisleov glas, uvijek smiren i siguran. “Danas je već morala previše toga podnijeti. Pusti da se njezin um sâm zaštiti.”

Ali um mi nije bio zaštićen. Bio je zarobljen u spoznaji koja me čak ni u nesvijesti nije napustila – u boli koja je tvorila taj mrak.

Osjećala sam se posve odvojeno od tijela. Imala sam dojam da sam strpana u kavez u nekom kutku svoje glave i više ne držim konce u rukama. Ali nisam tu ništa mogla. Nisam mogla misliti. Agonija je bila prejaka. Nisam imala kuda.

Jacob.

Jacob.

Ne, ne, ne, ne, ne...

“Alice, koliko još vremena imamo?”, upitao je Edward, i dalje napet; Carlisle ga nije uspio smiriti.

Alicin glas, iz veće daljine. Prpošan i vedar. “Još pet minuta. A Bella će otvoriti oči za trideset sedam sekundi. Ne sumnjam u to da nas već čuje.”

“Bella, srce?” To je rekla Esme, nježno i utješno. “Čuješ li me? Sada si na sigurnom, dušo.”

Da, *ja* sam na sigurnom. Je li to zaista bitno?

Zatim su mi se studene usne našle na uhu, i Edward je izgovorio riječi koje su mi omogućile bijeg od mučenja koje me zarobilo u kavez u vlastitoj glavi.

“Preživjet će on to, Bella. Jacob Black oporavlja se već u ovom trenutku. Bit će on dobro.”

Kad su bol i strava popustili, nekako sam se uspjela vratiti u svoje tijelo. Kapci su mi trepnuli.

“O, Bella”, uzdahnuo je Edward s olakšanjem i usnama dotaknuo moje.

“Edwarde”, prošaptala sam.

“Da. Tu sam.”

Natjerala sam vjeđe da se otvore i pogledala u to toplo zlato.

“Jacob je okej?”, upitala sam ga.

“Jeste”, obećao mi je.

Pomno sam ga gledala u oči, ne bih li opazila da me samo pokušava smiriti, ali bile su savršeno bistre.

“Osobno sam ga pregledao”, rekao je tada Carlisle; okrenula sam glavu i pronašla njegovo lice, ni metar dalje. Carlisle je u isti mah izgledao ozbiljno i smirujuće. Nisam mu mogla ne povjerovati. “Život mu uopće nije u pitanju. Oporavlja se nevjerojatno brzo, premda su mu ozljede bile tolike da će trebati nekoliko dana prije nego što posve ozdravi, čak i ako tempo oporavka ostane ovakav. Čim ovdje završimo, učinit ću sve što mogu za njega. Sam ga pokušava natjerati da se fazira u ljudsko obličje. Tako će ga biti lakše liječiti.” Carlisle se blago osmjehnuo. “Nisam nikad studirao veterinu.”

“Što mu se dogodilo?”, prošaptala sam. “Koliko su mu teške rane?”

Carlisleovo se lice opet uozbiljilo. “Drugi se vuk našao u nevolji – ”

“Leah”, dahnula sam.

“Da. Bacio se na nju i sklonio je, ali nije stigao sebe obraniti. Novorođeni ga je uspio obuhvatiti rukama. Slomio mu je većinu kosti u desnoj strani tijela.”

Zgrčila sam se.

“Sam i Paul pristigli su na vrijeme u pomoć. Već mu je bilo bolje kad su ga vodili natrag u La Push.”

“Bit će opet dobro?”, upitala sam.

“Da, Bella. Neće imati trajnih posljedica.”

Duboko sam udahnula.

“Tri minute, rekla je Alice tiho.”

Pokušala sam se nekako uspraviti. Edward je shvatio što želim i pomogao mi da stanem na noge.

Blenula sam u prizor preda mnom.

Cullenovi su stajali u širokom polukrugu oko lomače. Jedva da su se vidjeli plamenovi, samo se gust, crnojubičast dim kužno povlačio preko obasjane trave. Jasper je stajao najbliže toj naizgled krutoj magli, u njezinoj sjeni, tako da mu koža nije blistavo svjetlucala na suncu kao ostalima. Bio mi je okrenut leđima, napetih ramena, blago ispruženih ruku. Tamo, u njegovoj sjeni. Nešto nad čim je oprezno, usredotočeno bdio...

Od zaostale tuposti nisam osjetila više od blagog šoka kad sam shvatila o čemu se radi.

Na čistini je bilo osmero vampira.

Sjedila je sklupčana kraj lomače, grleći noge. Bila je vrlo mlada. Mlađa od mene – otprilike petnaestogodišnjakinja, tamnokosa i sitna. Oči su joj bile uperene u mene, začudno bistavih, rumenih zjenica. Mnogo svjetlijih nego u Rileyja, gotovo sjajnih. Mahnito su joj, nesputano sijevale.

Edward je opazio smeten izraz na mom licu.

“Predala se”, tiho mi je kazao. “Ovakvo što nikad još nisam vidio. Samo bi Carlisleu palo na pamet pružiti joj takvu ponudu. Jasper se ne slaže.”

Nisam mogla odmaknuti pogled od prizora kraj lomače. Jasper je odsutno trljao lijevu mišku.

“Je li Jasper dobro?”, prošaptala sam.

“U redu je. Pecka ga otrov.”

“Ugrizli su ga?”, zgroženo sam upitala.

“Kad je htio biti svugdje u isti mah. Zapravo, htio je

biti siguran da Alice neće imati veze s tim.” Edward je odmahnuo glavom. “Alice ne treba ničiju pomoć.”

Alice je pogledala svoju pravu ljubav s grimasom na licu. “Blesan jedan. Kad se brine bez veze.”

Mlada vampirica odjednom je životinjski zabacila glavu i resko zauralala.

Ustuknula je kad je Jasper zarežao na nju, ali zarila je prste kao kandže u zemlju i stala tresti glavom amotamo od muke. Jasper joj se primaknuo za korak i stao u dublji čučanj. Edward me upadljivo nehajno okrenuo, postavljajući se između novorođene i mene. Provirila sam iza njegove ruke prema Jasperu i mahnitij vampirici.

Carlisle se za tren oka našao uz Jaspera. Uhvatio je svog najnovijeg sina za ruku, da ga smiri.

“Jesi li se predomislila, mlada moja?”, upitao ju je Carlisle, smiren kao i uvijek. “Ne želimo te uništiti, ali morat ćemo to učiniti ako se ne budeš mogla obuzdati.”

“Kako to podnosite?”, prostenjala je novorođena visokim, jasnim glasom. “Želim je.” Uprla je jarkorumene šarenice u Edwarda, kroz njega, iza njega u mene, a nokti su joj opet proparali tvrdo tlo.

“Moraš to podnijeti”, ozbiljno joj je rekao Carlisle. “Moraš iskazati samokontrolu. To je moguće, i to je jedino što te sada može spasiti.”

Vampirica se uhvatila za glavu rukama prljavim od zemlje i počela tiho tuliti.

“A da se odmaknemo od nje?”, šapnula sam Edwardu i povukla ga za ruku. Novorođena se iskezila kad je čula moj glas, s izrazom krajnje patnje na licu.

“Moramo ostati ovdje”, promrmljao je Edward. “Upravo stižu na sjeverni kraj čistine.”

Srce mi je zabubnjalo dok sam pregledavala čistinu, ali ništa nisam razabirala kroz gust pokrov dima.

Nakon trenutka uzaludne potrage, opet sam pogledala mladu vampiricu. Još je poluludo buljila u mene.

Izdržala sam njezin pogled jedan dugi trenutak. Tamna, do brade duga kosa tvorila je okvir alabasterno blijeda lica. Bilo mi je teško procijeniti je li lijepo s takvom grimasom gnjeva i žeđi. Zvjerske oči bile su najupadljivije na njemu – teško sam mogla odmaknuti pogled s njih. Žestoko je zurila u mene, tresući se i izvijajući svakih nekoliko sekundi.

Opčinjeno sam je promatrala, pitajući se ne gledam li ja to u zrcalo vlastite budućnosti.

Zatim su Carlisle i Jasper počeli uzmicati prema nama ostalima. Emmett, Rosalie i Esme žurno su se skupili oko mjesta gdje je Edward stajao sa mnom i Alice. Postavljali su se jedinstveno, kao što je Edward i rekao, sa mnom u sredini, na najsigurnijem mjestu.

Nekako sam odmaknula pogled s divlje novorođene i opet potražila pogledom nemani koje nailaze.

Još uvijek se ništa nije vidjelo. Osvrnula sam se prema Edwardu, a on je čvrsto gledao prema naprijed. Pokušala sam pogledati kamo i on, ali vidio se samo dim – gust, uljast dim izvijao se nisko nad tлом, lijeno dizao uvis, lelujuo nad travom.

Pokuljao je prema nama, zatamnivši se na sredini.

“Hm”, promrmljao je mrtvački glas iz magle. Smjesta sam prepoznala apatiju.

“Dobrodošla, Jane.” Edwardov je glas bio hladno uljudan.

Tamne su prilike prišle bliže, odvajajući se od izmaglice, postajući čvrste. Znala sam da će to Jane biti u sre-

dini – u najtamnijem, gotovo crnom ogrtaču, i za preko pola metra niža od ostalih. Nekako sam jedva uspijevala razabrati anđeoske crte Janinog lica u sjeni kukuljice.

Četiri plećata lika ovijena sivlom također su mi djelovala poznato. Bila sam sigurna da prepoznajem najkrupnijega, a dok sam ga promatrala ne bih li potvrdila tu slutnju, Felix me pogledao. Pustio je da mu kukuljica blago padne, tako da vidim kako mi namiguje sa smiješkom. Edward je vrlo mirno stajao pokraj mene, čvrsto pribran.

Jane je polako pogledom prešla preko blistavih lica Cullenovih, a zatim je opazila novorođenu kraj lomače; vampirica se opet držala za glavu.

“Ne shvaćam.” Jane je govorila monotono, ali ne baš onoliko nezainteresirano kao prije.

“Predala se”, objasnio je Edward, odgovarajući joj na zbunjene misli.

Janine tamne oči naglo su se uprle u njegovo lice. “Predala?”

Felix i još jedna sjenka načas su se pogledali.

Edward je slegnuo ramenima. “Carlisle joj je pružio priliku.”

“Nema prilika za one koji prekrše pravila”, suho je rekla Jane.

Uto se, blagim tonom, oglasio Carlisle. “To je u vašim rukama. Kad je pokazala volju da odustane od napada na nas, nisam više vidio potrebu da je se uništi. Nikada joj nije bilo objašnjeno.”

“To je nebitno”, ustrajala je Jane.

“Kako želite.”

Jane je zgranuto pogledala u Carlislea. Jedva primjetno je odmahнула glavom, a onda se pribrala.

“Aro se nadao da ćemo doprijeti dovoljno daleko na zapad da te vidimo, Carlisle. Šalje ti pozdrave.”

Carlisle je kimnuo. “Bio bih vam zahvalan kad biste prenijeli i moje njemu.”

“Naravno.” Jane se osmjehnula. Kad bi živnula, lice joj je bilo gotovo nesnosno ljupko. Osvrnula se prema dimu. “Čini se da ste danas obavili sav naš posao... najvećim dijelom.” Pogled joj je načas pao na taokinju. “Nego, čisto me profesionalno zanima, koliko ih je bilo? U Seattleu su za sobom ostavili popriličan trag razaranja.”

“Osamnaest, uključujući i nju”, odgovorio joj je Carlisle.

Jane je razrogačila oči i opet pogledala lomaču, kao da iznova pokušava procijeniti kolika je. Felix i druga sjenka razmijenili su dulji pogled.

“Osamnaest?”, ponovila je, zvučeci prvi put nesigurno.

“Svi posve novi”, rekao je nehajno Carlisle. “Bili su nevješti.”

“Svi?” Glas joj je postao oštar. “Pa ko im je onda bio tvorac?”

“Zvala se Victoria”, odgovorio joj je Edward, bez emocija u glasu.

“Zvala se?”, priupitala je Jane.

Edward je mahnuo glavom prema istočnoj šumi. Jane je naglo pogledala uvis i uočila nešto daleko od nas. Drugi stup dima? Nisam odmaknula pogled da to provjerim.

Jane je jedan dugi trenutak samo gledala na istok, a onda opet proučila bližu lomaču.

“Ta Victoria – nju računate odvojeno od ovih osamnaest?”

“Da. S njom je bio samo još jedan. Nije bio mlad poput ove ovdje, ali ne više od godinu dana stariji.”

“Dvadeset”, zgranuto je rekla Jane. “Ko se pobrinuo za tvorca?”

“Ja”, kazao joj je Edward.

Jane je stisnula oči i obratila se mladoj vampirici kraj lomače.

“Ti tamo”, rekla je oštrije tim mrtvačkim glasom. “Tvoje ime.”

Novorođena je prostrijela Jane ogorčenim pogledom i čvrsto stisnula usne.

Jane joj se zauzvrat anđeoski osmjehnula.

Nato je vampirica ispuстила vrisak koji mi je proparao uši; tijelo joj se izvilo i ukrutilo u izobličenom, neprirodnom položaju. Odmaknula sam pogled, opirući se porivu da dlanovima prekrijem uši. Vrištanje se pojačalo. Pokušala sam se usredotočiti na Edwardovo lice, glatko i sudržano, ali tako sam se prisjetila prilike u kojoj je Edward bio izložen Janinom mučiteljskom pogledu, i bilo mi je samo još mučnije. Radije sam pogledala u Alice, i u Esme kraj nje. Lica su im bila prazna poput njegovoga.

Napokon je zavladao muk.

“Tvoje ime”, ponovila je Jane, bez naglašavanja.

“Bree”, procijedila je vampirica.

Jane se osmjehnula, a novorođena je opet ciknula. Držala sam dah dokle god sam čula zvuke njezine agonije.

“Kazat će ti sve što te zanima”, rekao je Edward kroz zube. “Ne moraš to raditi.”

Jane ga je pogledala s nenadanim tračkom smiješka u inače mrtvim očima. “O, znam”, rekla je Edwardu i iscerila mu se prije nego što će se ponovno obratiti mladoj vampirici po imenu Bree.

“Bree”, rekla je Jane, opet hladno. “Je li tačno to što on kaže? Je li vas bilo dvadeset?”

Novorođena je ležala i dahtala, obraza priljubljenog uz zemlju. Brzo je progovorila. “Devetnaest ili dvadeset, možda i više, ne znam!” Zgrčila se, sva u strahu da joj neznanje ne donese nov udar muka. “Sara i ona druga, ne znam kako se zvala, potukle su se putem...”

“A ta Victoria – je li te ona stvorila?”

“Ne znam”, rekla je i opet se zgrčila. “Riley nikad nije rekao kako se zove. Nisam vidjela te noći... bilo je tako mračno, i boljelo me...” Bree je zadrhtala. “Nije htio da budemo u stanju pomisliti na nju. Rekao je da nam misli nisu sigurne...”

Jane je načas pogledala Edwarda, a onda opet vam-piricu.

Victoria je to dobro isplanirala. Da nije pošla za Edwardom, ne bi bilo načina da se zasigurno utvrdi ima li ona uopće udjela u ovome...

“Kaži mi nešto o tom Rileyju”, rekla je Jane. “Zašto vas je doveo ovamo?”

“Riley nam je kazao da moramo uništiti ove čudne žutooke”, izbrbljala je Bree brzo i voljno. “Rekao je da će nam lako ići. Rekao je da je grad njihov, pa da nas namjeravaju srediti. Rekao je da kad njih više ne bude bilo, sva će krv pripasti nama. Dao nam je njezin miris.” Bree je podigla ruku i uprla prstom u mene. “Rekao je da ćemo znati da smo naišli na pravi koven jer će ona biti s njima. Rekao je da je može imati onaj ko prvi dođe do nje.”

Čula sam kako se Edwardova vilica napinje pokraj mene.

“Izgleda da se Riley prevario što se lakoće tiče”, zamijetila je Jane.

Bree je kimnula glavom, u vidnom olakšanju što je razgovor pošao bezbolnim smjerom. Oprezno se pridigla u sjedeći položaj. “Ne znam što se dogodilo. Razdvojili smo se, ali ostali se nisu više vratili. A Riley nas je napustio i nije nam došao pomoći kao što je obećao. A onda je sve postalo strašno nejasno, i sve su nas raskomadali.” Opet je zadrhtala. “Prepala sam se. Htjela sam pobjeći. Onaj tamo” – pogledala je u Carlislea – “rekao je da mi neće ništa ako odustanem od borbe.”

“A, čuj, taj dar ti nije mogao ponuditi, mala moja”, šapnula joj je Jane neobično blagim tonom. “Prekršena pravila zahtijevaju doličnu posljedicu.”

Bree ju je samo gledala, ništa ne shvaćajući.

Jane je pogledala Carlislea. “Sigurni ste da ste ih sve sredili? I drugu polovicu koja se odvojila?”

Carlisleovo lice bilo je vrlo glatko kad je kimnuo glavom. “I mi smo se razdvojili.”

Jane se suzdržano osmjehnula. “Ne mogu poreći da ste me zadivili.” Krupne sjenke iza nje potvrdno su pro-mrmljale. “Nikad nisam vidjela da jedan koven netaknut izlazi iz napada ovakvih razmjera. Zna li što je stajalo iza toga? Ponašanje mi se čini ekstremnim, imajući u vidu način vašeg ovdašnjeg življenja. I zašto je djevojka bila ključna?” Nehotice je na trenutak pogledala u mene.

Stresla sam se.

“Victoria je bila kivna na Bellu”, kazao joj je Edward suzdržano.

Jane se nasmijala – zvuk je bio zlatan, kloko-tav smijeh sret-na djeteta. “Čini se da ova potiče naš soj na neobično snažne reakcije”, primijetila je, blaženo se smiješeći ravno prema meni.

Edward se ukrutio. Pogledala sam ga na vrijeme da vidim kako okreće lice natrag prema Jane.

“Molim te, nemoj to raditi”, kazao joj je napetim glasom.

Jane se opet opušteno nasmijala. “Samo provjeravam. Bez štetnih posljedica, prema svemu sudeći.”

Zadrhtala sam, duboko zahvalna na tome što moja čudna mana – koja me zaštitila od Jane prilikom našeg prethodnog susreta – još djeluje. Edward me čvršće prigrlio uza se.

“Pa, čini se da nam nije preostalo mnogo posla. Čudno”, rekla je Jane, a apatija joj se počela polako vraćati u glas. “Nismo navikli ispadati nepotrebni. Baš šteta što smo propustili bitku. Čini se da bi nam bilo zabavno da smo je mogli vidjeti.”

“Da”, brzo joj je odgovorio Edward, oštrim tonom. “A bili ste tako blizu. Živa sramota što niste stigli samo pola sata ranije. U tom biste slučaju možda i mogli obaviti zadatak zbog kojeg ste došli.”

Jane je čvrstim očima uzvratila na Edwardov žestok pogled. “Da. Za žaljenje je kako je ispalo, zar ne?”

Edward je kratko kimnuo samome sebi. Sumnje su mu sada bile potvrđene.

Jane se opet okrenula prema novorođenoj Bree, s izrazom krajnje dosade. “Felixe?”, otegnuto je rekla.

“Čekaj”, umiješao se Edward.

Jane je podigla obrvu, ali Edward je gledao u Carlislea kad je užurbano progovorio. “Mogli bismo mladoj objasniti pravila. Čini se da je sklona učenju. Nije znala što radi.”

“Naravno”, odgovorio je Carlisle. “Svakako bismo bili voljni preuzeti odgovornost za Bree.”

Na Janinom licu miješali su se posrpnost i nevjerica.

“Za nas nema iznimaka”, rekla je. “Ne pružamo ni druge prilike. To nam kvari reputaciju. A kad smo već

kod toga...” Odjednom je ponovno pogledala u mene, a u obrazima anđelčića pojavile su joj se jamice. “Caiusa će silno zanimati vijest da si još uvijek ljudska, Bella. Možda ti odluči doći u posjet.”

“Datum je određen”, rekla joj je Alice, oglasivši se prvi put. “Možda mi vama dođemo u posjet za nekoliko mjeseci.”

Janin je osmijeh izbljedio, pa je nezainteresirano slegnula ramenima, ni ne pogledavši Alice. Obratila se Carlisleu. “Drago mi je što smo se vidjeli, Carlisle – mislila sam da Aro pretjeruje. Pa, do našeg ponovnog susreta...”

Carlisle je kimnuo s bolnim izrazom lica.

“Riješi to, Felixe”, rekla je Jane glasom prepunim dosade, kimnuvši prema Bree. “Ide mi se kući.”

“Ne gledaj”, šapnuo mi je Edward na uho.

Drage volje sam ga poslušala. Već sam vidjela više nego dovoljno za jedan dan – više nego dovoljno za jedan cijeli život. Čvrsto sam zažmirila i zarila lice u Edwardova prsa.

Ali svejedno sam čula.

Začulo se duboko, potmulo režanje, a onda i visok, prodoran jauk koji sam užasno jasno prepoznala. Taj je zvuk brzo umuknuo, a zatim se čulo samo odurno drobljenje i lomljenje.

Edwardova ruka zabrinuto me trljala po ramenima.

“Idemo”, rekla je Jane, a ja sam pogledala prema njoj na vrijeme da opazim leđa visokih sivih ogrtača kako odmiču prema uskovitlanom dimu. Miris tamjana opet se snažno osjećao – svjež.

Sivi ogrtači izgubili su se u gustoj magli.

26. ETIKA

Stolić u Alicinoj kupaonici prekrivalo je tisuću različitih proizvoda, svih navodno korisnih za ljepotu vanjštine. Kako je svima u ovoj kući vanjština u isti mah bila i savršena i nepropusna, mogla sam samo pretpostaviti da je većinu tih stvari kupila meni. Tupo sam čitala etikete, zgrožena uzaludnim izdatkom.

Dobro sam pazila da ni trenutka ne pogledam u dugo zrcalo.

Alice mi je češljala kosu polaganim, ritmičkim kretanjama.

“Bilo bi dovoljno, Alice”, rekla sam suho. “Daj da se više vratim u La Push.”

Koliko sam već sati čekala da Charlie *napokon* ode iz Billyjeve kuće, pa da mogu do Jacoba? Svaka sekunda u kojoj nisam znala diše li Jacob i dalje ili ne činila mi se dugom poput deset života. A onda, kad sam napokon

smjela otići da se sama uvjerim da je Jacob živ, vrijeme je tako brzo prošlo. Imala sam dojam da sam jedva došla do daha prije nego što je Alice nazvala Edwarda sa zahtjevom da odigram do kraja tu besmisleni igricu spavanja kod nje. Sada mi se činila tako beznačajna...

“Jacob je još u nesvijesti”, odgovorila mi je Alice. “Carlisle ili Edward nazvat će kad se probudi. A ionako bi trebala otići do Charlieja. Bio je u Billyjevoj kući, vidio je da su se Carlisle i Edward vratili s izleta, pa će sigurno biti sumnjičav kad se vratiš kući.”

Već sam znala sav svoj tekst i imala sve dokaze. “Baš me briga. Želim biti uz Jacoba kad se probudi.”

“Moraš sada misliti na Charlieja. Proživjela si težak dan – oprost, znam da to nije ni izbliza dovoljan opis – ali to ne znači da smiješ zapostavljati odgovornosti.” Zvučala je ozbiljno, gotovo prijekorno. “Sada je važnije nego ikad da Charlie ništa ne dozna, zbog vlastite sigurnosti. Prvo odigraj svoju ulogu, Bella, a zatim učini što god sama želiš. Ako si Cullen, neophodno ti je da budeš pedantno odgovorna.”

Naravno da je bila u pravu. A da nije bilo upravo tog razloga – razloga snažnijeg od sveg mog straha i boli i grižnje savjesti – Carlisle me nikad ne bi mogao nagovoriti da ostavim Jacoba, nesvjesnog ili ne.

“Idi kući”, naredila mi je Alice. “Razgovaraj s Charliejem. Učvrsti alibi. Za njegovo dobro.”

Ustala sam, a krv mi se slila u stopala. Osjetila sam stotine trnaca. Predugo sam samo mirno sjedila.

“Preslatka si u toj haljini”, pohvalila me Alice.

“A? O. Eh – zbilja, hvala na odjeći”, promrmljala sam iz pristojnosti, prije nego iz stvarne zahvalnosti.

“Trebaju ti dokazi”, kazala je Alice, gledajući me ne-

dužnim, otvorenim očima. “Kakav je to izlet u kupovinu iz kojeg se ne vratiš u novom izdanju? Stvarno ti krasno stoji, ako smijem sama to reći.”

Zatreptala se, ne uspijevajući se sjetiti u što me to obukla. I nehotice, misli bi mi se svakih nekoliko sekundi raštrkale poput kukaca što bježe od svjetla...

“Jacobu je dobro, Bella”, rekla je Alice, lako razabirući što me to obuzelo. “Nema žurbe. Kad bi shvatila koliko mu je jaču dozu morfija Carlisle morao dati – kad tako brzo izgara u njegovoj temperaturi – znala bi da još dosta dugo neće biti pri svijesti.”

Barem nije trpio bolove. Zasad.

“Imaš još neko pitanje prije odlaska?”, suosjećajno me upitala Alice. “Sigurno si u popriličnom šoku.”

Znala sam što bi ona voljela čuti. Ali mene je zanimalo nešto drugo.

“Hoću li i ja biti takva?”, upitala sam je prigušenim tonom. “Kao ona mlada Bree na čistini?”

Štošta sam imala na umu, ali nju nikako nisam mogla istjerati iz glave, novorođenu čiji je drugi život sada – naglo – okončao. Još sam joj pod kopcima vidjela lice, izobličeno od želje za mojom krvlju.

Alice me pomilovala po ruci. “Svako bude drugačiji. Ali otprilike takva, da.”

Posve sam se umirila, pokušavajući to zamisliti.

“Prođe to”, obećala mi je.

“Nakon koliko?”

Slegnula je ramenima. “Nekoliko godina, možda i brže. Možda tebi bude drugačije. Nisam još vidjela kako to proživljava neko ko je unaprijed to odabrao. Bit će zanimljivo vidjeti kako će tebe pogoditi.”

“Zanimljivo”, ponovila sam.

“Čuvat ćemo te od nevolja.”

“Znam da hoćete. Imam povjerenja u vas.” Glas mi je bio monoton, mrtav.

Alice je naborala čelo. “Ako se brineš za Carlislea i Edwarda, sigurna sam da će s njima sve biti u redu. Vjerujem da nam Sam polako počinje vjerovati... dobro, barem Carlisleu. Što je dobro, da znaš. Mislim da je situacija postala pomalo napeta kad je Carlisle morao iznova prelomiti lomove – ”

“Molim te, Alice.”

“Oprosti.”

Duboko sam udahnula da se umirim. Jacob je počeo prebrzo zarastati, a neke su mu kosti bile pogrešno namještene. Nije bio pri sebi za vrijeme postupka, ali svejedno mi je bilo teško pomisliti na to.

“Alice, smijem te nešto pitati? O budućnosti?”

Odjednom je postala oprezna. “Znaš da ne vidim sve.”

“Ne mislim baš na to. Ali koji put *vidiš* moju budućnost. Što misliš, zašto je to moguće, kad ništa drugo ne djeluje na mene? Ni Janina sposobnost, ni Edwardova, ni Arova...” Rečenica mi je jenjala zajedno s razinom zainteresiranosti. Znatiželja mi je tu već bila letimična, u teškoj sjeni neodgodivijih emocija.

Alice je, međutim, smatrala to pitanje vrlo zanimljivim. “Ne zaboravi na Jaspera, Bella – njegov dar djeluje na tvoje tijelo kao i na sva ostala. U tome je razlika, shvaćaš? Jasperove sposobnosti djeluju tjelesno. On ti doista smiri, ili pak uzbudi organizam. To nije obmana. A ja imam vizije ishoda, ali ne i povoda i razmišljanja na kojima se temelje odluke koje do njih dovode. Ni to nije obmana, jer je izvan uma; to je stvarnost, ili barem jedna

moguća stvarnost. Ali Jane i Edward i Aro i Demetri – oni djeluju *unutar* uma. Jane samo stvara iluziju boli. Ne nanosi stvarnu tjelesnu bol, samo stvara pomisao da je osjećaš. Shvaćaš, Bella? Ti si sigurna u svome umu. U njega ne može niko prodrijeti. Nije ni čudo da su Ara toliko zanimale tvoje buduće sposobnosti.”

Promatrala mi je lice da vidi slijedim li njezinu argumentaciju. Istini za volju, to što je govorila polako mi se mijesalo u glavi; slogovi i glasovi gubili su značenje. Nisam se mogla usredotočiti na njih. Ipak, kimala sam glavom. Nastojala sam izgledati kao da kužim.

Nisam je prevarila. Pomilovala me po obrazu i šapnula mi: “Bit će s njim sve u redu, Bella. Ne treba mi vizija da bih to znala. Jesi li spremna za pokret?”

“Samo još nešto. Može još jedno pitanje o budućnosti? Ništa konkretno, samo onako općenito.”

“Potrudit ću se”, rekla je, opet sumnjičava.

“Vidiš li i dalje da ću postati vampirica?”

“O, to je lako. Nego što da vidim.”

Polako sam kimnula.

Pažljivo me pogledala nedokučivim očima. “Zar ne znaš vlastiti um, Bella?”

“Znam. Samo pitam, da budem sigurna.”

“Ja sam sigurna samo onoliko koliko si ti, Bella. To dobro znaš. Kad bi se ti predomislila, moje bi se viđenje promijenilo... ili nestalo, u tvom slučaju.”

Uzdahnula sam. “Makar se to neće dogoditi.”

Uzela me u zagrljaj. “Žao mi je. Ne mogu te istinski *shvatiti*. Prva mi je uspomena viđenje Jasperova lica u mojoj budućnosti; oduvijek sam znala da me život vodi prema njemu. Ali mogu *suosjećati* s tobom. Jako mi je žao što se moraš odlučiti za samo jednu od dvije dobre mogućnosti.”

Izvukla sam se iz zagrljaja. “Nemoj me žaliti.” Ima ljudi koji zaslužuju suosjećanje. Nisam spadala u tu kategoriju. A nisam ni imala mogućnost odlučivanja – sada sam se još samo trebala pobrinuti za slamanje jednog dobrog srca. “Idem riješiti stvari s Charliejem.”

Odvezla sam se kamionetom kući, gdje me Charlie čekao onoliko sumnjičavo koliko je Alice i slutila.

“Hej, Bella. Kako je bilo u kupovini?”, pozdravio me kad sam ušla u kuhinju. Gledao me u oči, prekriženih ruku.

“Oteglo se”, rekla sam tupo. “Upravo smo se vratile.”

Charlie je procijenio moje raspoloženje. “Znači, onda si već čula za Jakea?”

“Da. Ostatak Cullenovih stigao je prije nas. Esme nam je kazala gdje su Carlisle i Edward.”

“Jesi li dobro?”

“Brinem se za Jakea. Čim spremim večeru, odlazim u La Push.”

“Rekao sam ti da su ti motocikli opasni. Nadam se da ćeš sada shvatiti da to nisam rekao tek tako.”

Kimnula sam glavom i počela vaditi namirnice iz hladnjaka. Charlie se smjestio za stol. Bio je nekako razgovorljiviji nego obično.

“Ne brini ti previše za Jakea. Svako ko može tako sočno psovati sigurno će se oporaviti.”

“Jake je bio budan kad si ga vidio?”, upitala sam ga, naglo se okrenuvši prema njemu.

“O, da, bio je budan. Da si ga samo čula – zapravo, bolje da nisi. Mislim da ga niko u La Pushu nije mogao *ne* čuti. Ne znam odakle mu takav rječnik, ali nadam se da se ne služi njime kad je s tobom.”

“Danas je imao prilično dobar izgovor. Kako je izgledao?”

“Ne baš dobro. Prijatelji su ga unijeli u kuću. Sva sreća da su dečki krupni, jer momak je pozamašan. Carlisle je rekao da je slomio desnu nogu i desnu ruku. Zdrobio je praktički cijelu desnu stranu tijela kad je razbio prokleti motor.” Charlie je odmahnuo glavom. “Ako opet čujem da si se vozila, Bella – ”

“Oko toga ne moraš brinuti, tata. Nećeš to više čuti. Stvarno misliš da je Jake okej?”

“Naravno, Bella, bez brige. Bio je dovoljno priseban da mi se naruga.”

“Naruga?” , zgranuto sam ponovila.

“Aha – dok je vrijeđao nečiju majku i nepotrebno spominjao ime Gospodnje, uspio je reći: ‘Kladim se da ti je danas drago što ona voli Cullena a ne mene, a, Charlie?’”

Okrenula sam se natrag prema hladnjaku da mi ne vidi lice.

“I što da ja kažem na to? Edward je zreliji od Jacoba što se tvoje sigurnosti tiče, toliko mu priznajem.”

“Jacob je itekako zreo”, promrsila sam u njegovu obranu. “Sigurna sam da nije on bio kriv.”

“Koji čudan dan”, zamišljeno je rekao Charlie nakon nekog vremena. “Znaš da ne držim naročito do glupih praznovjerica, ali baš je bilo neobično... Kao da je Billy znao da će se Jakeu dogoditi nešto loše. Cijelo se jutro vrpeljio kao piškori u loncu. Mislim da nije čuo ništa što sam mu rekao.”

A onda, što je još čudnije – sjećaš se onih nevolja s vukovima koje smo imali u februaru i martu?”

Sagnula sam se da izvadim tavu iz ormarića, i ondje se sakrila na dodatnu sekundu-dvije.

“Aha”, promumljala sam.

“Nadam se da nećemo opet imati takvih problema. Jutros ti mi tako plovimo u barci, a Billy ne mari ni za mene ni za ribe, kad se odjednom začuje tuljenje vukova iz šume. Bilo ih je više, a da znaš kako su glasni bili. Zvučalo mi je kao da su u samom selu. Što je najčudnije, Billy je okrenuo barku i zaplovio ravno natrag u luku, kao da baš njega zovu. Nije me ni čuo kad sam ga pitao što to radi.

Zavijanje je prestalo prije nego što smo pristali. Ali Billy se odjednom počeo silno žuriti da ne propusti utakmicu, premda je počinjala tek za nekoliko sati. Mrmljao je neke gluposti o tome da počinje ranije... Izravan prijenos? Kažem ti, Bella, bilo je baš neobično.

Pa, našao je neku utakmicu koju je rekao da želi gledati, ali onda je uopće nije gledao. Cijelo vrijeme je bio na telefonu. Zvao je Sue i Emily i djeda tvog prijatelja Quila. Nisam uspio sasvim shvatiti koji mu je povod bio – samo je onako sasvim opušteno čavrljao s njima.

Kad ti se odjednom opet začuje tuljenje, pokraj same kuće. Nikad nisam čuo nešto takvo – ruke su mi se naježile. Upitao sam Billyja – morao sam vikati, koliko je glasno bilo – je li on to možda postavio zamke u dvorište. Činilo mi se da životinja trpi teške bolove.”

Lecnula sam se, ali Charlie se tako uživio u pričanje da nije primijetio.

“Jasno da sam sasvim zaboravio na sve to sve do sada, jer u tom trenutku je Jake stigao kući. Jednog trena čulo se zavijanje tog vuka, a onda ga više nije bilo – Jakeove psovke zagušile su sve ostale zvukove. Taj dečko stvarno ima podužu jezičinu, da znaš.”

Charlie je načas zastao, sav zamišljen. “Čudno što u cijeloj ovoj nevolji ima i dobrih strana. Mislio sam da se

tamo dolje nikad neće riješiti tih svojih glupih predrasuda protiv Cullenovih. Ali netko je pozvao Carlislea, a Billy mu je bio silno zahvalan kad se pojavio. Ja sam rekao da bi Jakea trebalo odvesti u bolnicu, ali Billy je htio da ostane kod kuće, a Carlisle se složio. Valjda Carlisle zna što je najbolje. Baš je velikodušno od njega što je pristao na tako dug niz kućnih posjeta.”

“A...”, zastao je, kao da se nećka nešto reći. Uzdahnuo je, te nastavio. “A Edward je bio stvarno... dobar. Činilo mi se da mu je stalo do Jacoba koliko i tebi – kao da mu to vlastiti brat leži pred njim. Kako ga je gledao...” Charlie je odmahnuo glavom. “Dobar je to dečko, Bella. Pokušat ću to imati na umu. Makar ti ništa neću obećati.” Iscerio mi se.

“Neću ništa ni očekivati”, promrmljala sam.

Charlie je protegnuo noge i prostenjao. “Baš mi je drago što sam opet kod kuće. Ne bi vjerovala koliko tijesno može biti u Billyjevoj kućici. Sedam Jakeovih prijatelja natisnulo se u onaj dnevni sobičak – jedva da sam mogao disati. Jesi li primijetila koliko su izrasli svi ti mladi Quileutei?”

“Da, jesam.”

Charlie me pogledao, odjednom usredotočeniji. “Stvarno, Bella, Carlisle je rekao da će Jake za tili čas opet biti na nogama. Rekao je da izgleda mnogo gore nego što zapravo je. Bit će on dobro.”

Samo sam kimnula glavom.

Jacob je izgledao tako... neobično krhko kad sam ga žurno otišla posjetiti čim je Charlie otišao odande. Posvuda je nosio udlage – Carlisle je rekao da gips nema smisla uz brzinu njegova oporavka. Lice mu je bilo blijed i ispijeno, premda je tada bio u dubokoj nesvijesti.

Lomljivo. I onako golem, izgledao mi je vrlo lomljivo. Možda mi se to samo tako učinilo, zbog spoznaje da ću ga uskoro sama morati slomiti.

Da me samo pogodi grom i raskoli napola. Po mogućnosti bolno. Prvi put u životu odustajanje od moje ljudskosti djelovalo mi je kao istinsko žrtvovanje. Kao da bi mi gubitak mogao biti itekako nesnosan.

Stavila sam Charlieju večeru na stol, pokraj lakta, i krenula prema vratima.

“Čuj, Bella? Možeš samo trenutak pričekati?”

“Nešto sam zaboravila?”, upitala sam ga, gledajući mu u tanjur.

“Ne, ne. Samo bih te... nešto zamolio.” Charlie se namrštio i pogledao u pod. “Sjedni – neću dugo.”

Sjela sam preko puta njega, pomalo zbunjena. Pokušala sam se usredotočiti. “Što ti treba, tata?”

“Evo u čemu je stvar, Bella.” Charlie je porumenio. “Možda sam samo... praznovjerman nakon što mi je Billy cijeli dan bio tako čudan. Ali imam tu nekakvu... slutnju. Kao da ću te... uskoro izgubiti.”

“Ne pričaj koješta, tata”, promrsila sam, puna krivnje. “Želiš da odem na studij, zar ne?”

“Samo mi jedno obećaj.”

Oklijevala sam, spremna odustati. “Okej...”

“Hoćeš li mi reći prije nego što učiniš bilo što krupno? Prije nego što, ne znam, pobjegneš s njim?”

“Tata...”, prostenjala sam.

“Ozbiljno ti kažem. Neću ti praviti nikakve probleme. Samo mi reci bar malo unaprijed. Daj mi priliku da te zagrlim na rastanku.”

Zgrozila sam se u sebi i podigla ruku. “Baš blesavo. Ako, ako će te to usrećiti... obećavam.”

“Hvala ti, Bella”, rekao je. “Volim te, mala.”

“Volim i ja tebe, tata.” Dodirnula sam mu rame, te ustala od stola. “Ako me trebaš, kod Billyja sam.”

Nisam se osvrnula dok sam istrčavala iz kuće. Ovo je bilo baš prekrasno, baš što mi u ovom trenutku treba. Gundala sam sebi u bradu cijelim putem do La Pusha.

Carlisleov crni mercedes nije stajao pred Billyjevom kućom. To je bilo i dobro i loše. Očito, htjela sam nasamo porazgovarati s Jacobom. No svejedno sam željela pritom nekako držati Edwarda za ruku, kao prije, dok je Jacob bio u nesvijesti. Nemoguće. Ali Edward mi je nedostajao – popodnevu uz Alice nije bilo kraja. Iz toga je, valjda, moj odgovor bio posve jasan. Već sam znala da bez Edwarda ne mogu živjeti. Ali ta činjenica neće mi nimalo olakšati bol ovoga što slijedi.

Tiho sam pokucala na ulazna vrata.

“Uđi, Bella”, rekao je Billy. Lako me prepoznao po urlanju kamioneta.

Sama sam si otvorila.

“Hej, Billy. Je li budan?”, upitala sam ga.

“Probudio se prije nekih pola sata, baš prije nego što je doktor otišao. Samo uđi. Mislim da te očekuje.”

Lecnula sam se, a onda duboko udahnula. “Hvala.”

Oklijevala sam na vratima Jacobove sobe, ne znajući bih li pokucala. Odlučila sam prvo proviriti – kao teška kukavica – u nadi da je možda opet zaspao. Osjećala sam da bi mi dobro došla još koja minuta.

Odškrinula sam vrata i oprezno provirila kroz njih.

Jacob me čekao, smirena i glatka lica. Više nije bilo izmučeno i ispijeno, ali zato je sada nosilo pažljivo složen izraz suzdržanosti. Nije bilo živosti u njegovim tamnim očima.

Bilo mi je teško pogledati ga u lice, sad kad sam znala da ga volim. Razlika je bila veća nego što sam mislila. Upitala sam se je li njemu oduvijek bilo ovoliko teško, cijelo ovo vrijeme.

Na svu sreću, neko ga je prekrio jorganom. Laknulo mi je što mu ne moram vidjeti razmjere ozljeda.

Ušla sam i tiho zatvorila vrata za sobom.

“Bok, Jake”, šapnula sam.

Isprva mi nije odgovorio. Samo me neko vrijeme gledao u lice. Zatim je, s izvjesnim naporom, složio pomalo podrugljiv osmijeh.

“Ma da, baš sam si i mislio da će biti ovako nekako.” Uzdahnuo je. “Danas je definitivno sve pošlo krivo. Prvo izaberem pogrešno mjesto, propustim najbolju borbu, a Seth požanje svu slavu. Zatim Leah mora debilno pokušati dokazati da je frajerica ravna svima nama, a ja je moram ići debilno spašavati. I sad još ovo.” Mahnuo je lijevom rukom prema meni, dok sam još suzdržano stajala na vratima.

“Kako se osjećaš?”, promumljala sam. Koje glupo pitanje.

“Malo omamljeno. Doktor Zubo nije baš siguran koliko mi sedativa treba, pa se odlučio za metodu pokušaja i pogreške. Mislim da je pretjerao.”

“Ali ne osjećaš bolove.”

“Ne. U svakom slučaju, ne osjećam ozljede”, rekao je i opet se podrugljivo osmjehnuo.

Ugrizla sam se za usnu. Neću ovo preživjeti. Zašto me niko nikad ne pokuša ubiti kad *želim* umrijeti?

Opori podsmijeh nestao mu je s lica i toplije me pogledao. Čelo mu se naboralo, kao od brige.

“A ti?”, upitao me, zvučeci istinski zabrinuto. “Jesi okej?”

“Ja?” Blenula sam u njega. Možda se *stvarno* predozirao. “Zašto?”

“Pa, hoću reći, bio sam prilično siguran da te neće baš *povrijediti*, ali nisam bio siguran koliko će te kazniti. Malo šizim od brige za tebe otkako sam se probudio. Nisam znao hoćeš li me smjeti posjetiti i sve to. Strašno me tištala neizvjesnost. Kako je prošlo? Je li bio zao prema tebi? Žao mi je ako je bilo loše. Nisam htio da moraš sve to sama pretrpjeti. Mislio sam da ću biti uz tebe...”

Trebala mi je minuta da ga uopće shvatim. On je samo blebetao dalje, s vidno sve jačom nelagodnom, dok nisam pokopčala što mi želi reći. Zatim sam ga brže-bolje pokušala smiriti.

“Ne, ne, Jake! Dobro je meni. I predobro, da ti pravo kažem. Jasno da nije bio zao. Da je bar bio!”

Razrogačio je oči, od užasa, učinilo mi se. “Što?”

“Nije se čak naljutio na mene – nije se čak naljutio ni na *tebe!* Tako je nesebičan da mi je samo još gore. Da se bar, ne znam, derao na mene. Nije da ne zaslužujem... pa, mnogo gore od deranja. Ali njega to ne zanima. Samo želi da budem sretna.”

“Nije se naljutio?”, upitao me Jacob u nevjerici.

“Ne. Bio je... nevjerojatno susretljiv.”

“Što je bilo, Jake? Boli te?” Ruke su mi beskorisno titrale dok sam pogledom tražila njegov lijek.

“Ne”, zgađeno je progundao. “Ne mogu vjerovati! Nije ti dao ultimatum, ni ništa takvo?”

“Ni blizu – što je s tobom?”

Namrgodio se i odmahnuo glavom. “Recimo da sam računao na njegovu reakciju. Ma neka sve ide dovraga. Bolji je nego što sam mislio.”

Način na koji je to rekao, premda ljući, podsjetio me na Edwardovu pohvalu Jacobovom manjku etike jutros

u šatoru. A to je značilo da se Jake još nada, još bori. Zgrčila sam se kad me to duboko ubolo.

“Ne igra on nikakvu igru, Jake”, tiho sam rekla.

“Nego što da igra. Igra je jednako zagriženo kao i ja, samo što on zna što radi, a ja ne. Ne krivi me zato što je on bolji manipulator od mene – nisam toliko na ovom svijetu da bih znao sve njegove finte.”

“On ne manipulira mnome!”

“Da, manipulira! Kada ćeš se probuditi i shvatiti da nije tako savršen kao što ti to misliš?”

“On bar nije zaprijetio da će se ubiti ne bih li ga poljubila”, poklopila sam ga. Čim sam to rekla, oblilo me kajanje. “Čekaj. Pravi se da mi to nije izletjelo. Zaklela sam se sebi da to neću ni riječju spomenuti.”

Duboko je udahnuo. Kad je progovorio, bio je mirniji. “Zašto da ne?”

“Zato što nisam došla ovamo da te krivim za bilo što.”

“Samo, to je istina”, rekao je ravnim tonom. “To sam doista učinio.”

“Ne zanima me, Jake. Ne ljutim se.”

Nasmiješio se. “Ne zanima ni mene. Znao sam da ćeš mi oprostiti, i drago mi je zbog toga. Učinio bih to i opet. Barem toliko imam. Barem sam te natjerao da shvatiš da me *ipak* voliš. To nešto vrijedi.”

“Vrijedi li? Zar je zaista bolje nego da i dalje to ne znam?”

“Zar stvarno misliš da ne bi trebala znati što osjećaš – barem zato da se ne iznenadiš jednoga dana kad bude prekasno, kad već budeš bila udana vampirica?”

Odmahnula sam glavom. “Ne – ne mislim bolje za mene. Nego bolje za *tebe*. Je li tebi bolje ili lošije jer

znam da te volim? Kad ionako nema razlike. Zar ti ne bi bilo bolje, lakše, da mi uopće nije sinulo?”

Shvatio je moje pitanje ozbiljno, kao što je i bilo, pažljivo razmislivši prije nego što će odgovoriti. “Da, bolje je da znaš”, napokon je zaključio. “Da to nisi skužila... Oduvijek se pitam bi li ti u tom slučaju donijela drugačiju odluku. Sada znam. Učinio sam sve što mogu.” Nesigurno je udahnuo i sklopio oči.

Ovaj put se nisam oduprla potrebi da ga utješim. Nisam ni mogla. Prešla sam sobicu i kleknula mu uz uzglavlje, bojeći se sjesti na krevet da ga drmanje ne zaboli. Prislonila sam čelo na njegov obraz.

Jacob je uzdahnuo i stavio ruku na moju kosu, zadržavši me tako.

“Strašno mi je žao, Jake.”

“Oduvijek sam znao da nemam naročitih izgleda. Nisi ti kriva, Bella.”

“Nisi ni ti”, prostenjala sam. “Molim te.”

Odmaknuo se da me može vidjeti. “Što?”

“*Kriva* sam. I već mi je tako muka od toga što mi svi govore da nisam.”

Iscerio se. Ali ne i očima. “Želiš da te bacim na teške muke?”

“Zapravo... mislim da želim.”

Stisnuo je usne, mjereći koliko sam to ozbiljno rekla. Osmijeh mu je načas preletio licem, a onda mu se izraz izobličio u žestoko mrštenje.

“Nisi mi imala pravo onako uzvratiti poljubac.” Ispljunuo je te riječi na mene. “Ako si znala da ćeš ga samo tako povući, možda nisi trebala pritom biti tako uvjerljiva.”

Zgrčila sam se i kimnula glavom. “Strašno mi je žao.”

“Nema nikakve koristi od žaljenja, Bella. Pa što si mislila?”

“Nisam mislila”, prošaptala sam.

“Trebala si mi reći da odem i crknem. To i želiš.”

“Ne, Jacobe”, zavapila sam, opirući se naletu suza. “Ne! Nikad.”

“Nije valjda da plačeš?”, upitao me, odjednom uobičajenim tonom. Nestrpljivo se trgnuo u postelji.

“Ma da”, promrsila sam i slabašno se nasmijala samoj sebi kroz suze koje su odjednom postale jecaji.

Premjestio se, prebacujući zdravu nogu preko kreveta kao da namjerava ustati.

“Što ti to radiš?”, prekorila sam ga kroz suze. “Lezi dolje, debil! jedan, povrijedit ćeš se!” Skočila sam na noge i objema rukama mu stala tiskati zdravo rame.

Predao se i opet legao s bolnim uzdahom, ali onda me uhvatio oko struka i povukao na krevet, uza svoju zdravu stranu. Sklupčala sam se ondje, nastojeći suspregnuti blesave jecaje uz njegovu vruću kožu.

“Ne mogu vjerovati da plačeš”, promumljao je. “Znaš da sam ovo sada rekao samo zato što si ti to htjela. Nisam to ozbiljno mislio.” Nježno mi je trljao ramena.

“Znam.” Duboko sam, nesigurno udahnula, ne bih li se smirila. Kako je to ispalo da ja plačem, a on tješi? “Samo, sve je to svejedno tačno. Hvala ti što si to izgovorio naglas.”

“Dobit ću bodove zato što sam te rasplakao?”

“Jasno, Jake.” Pokušala sam se osmjehnuti. “Koliko god bodova hoćeš.”

“Ne brini, Bella, srce. Sve će se nekako srediti.”

“Ne vidim kako”, promrsila sam.

Potapšao me po tjemenu. “Odustat ću i bit ću dobar.”

“Opet neka igra?”, upitala sam ga i pomaknula bradu uvis, da mu vidim lice.

“Možda.” Nasmijao se s izvjesnim naporom, a onda načas zgrčio. “Ali pokušat ću.”

Namrštila sam se.

“Što si takav pesimist”, potužio se. “Pa valjda nisam sasvim nesposoban.”

“Kako to misliš, bit ćeš dobar?”

“Bit ću ti prijatelj, Bella”, tiho je rekao. “Neću tražiti više od toga.”

“Mislim da je prekasno za to, Jake. Kako da budemo prijatelji, kad se ovako volimo?”

Čvrsto se zagledao u strop, kao da čita nešto što tamo piše. “Možda... to bude moralo biti prijateljstvo na daljinu.”

Čvrsto sam stisnula zube, opirući se jecajima koji su me opet pokušali spopasti. Bilo mi je drago što me ne gleda u lice; trebala sam biti snažna, a nisam pojma imala kako...

“Znaš onu priču iz Biblije?”, odjednom me upitao Jacob, i dalje iščitavajući prazni strop. “Onu o kralju i dvije žene koje se nadmeću oko bebe?”

“Jasno. O kralju Salomonu.”

“Tako je. O kralju Salomonu”, ponovio je. “Koji im je rekao da presijeku dijete napola... ali to je bila samo kušnja. Jer je htio vidjeti koja će odustati od svojeg prava, da zaštiti bebu.”

“Da, sjećam se.”

Opet me pogledao u lice. “Ja te više ne želim presjecati napola, Bella.”

Shvatila sam što mi želi reći. Govorio mi je da me on najviše voli, da odustanem to i dokazuje. Htjela

sam stati u Edwardovu obranu, kazati Jacobu kako bi Edward jednako tako postupio kad bih to htjela, kad bih mu to *dopustila*. Ja sam bila ta koja se tu ne želi odreći svojeg prava. Ali nije imalo smisla započinjati raspravu koja bi ga samo još više povrijedila.

Sklopila sam oči, sileći se da obuzdam bol. Nisam mu to mogla nametnuti.

Šutjeli smo. Činilo mi se da čeka da prva nešto kažem; nastojala sam smisliti nešto što bih rekla.

“Da ti kažem što mi najteže pada?”, upitao me, oklijevajući, kad sam nastavila šutjeti. “Ako smijem? Bit ću dobar, stvarno.”

“Hoće li ti od toga biti lakše?”, šapnula sam.

“Možda. Ne može mi biti teže.”

“Što ti, onda, najteže pada?”

“Najteže mi pada ono što bi inače bilo.”

“Što bi inače *moglo* biti.” Uzdahnula sam.

“Ne.” Jacob je odmahnuo glavom. “Ja sam tačno ono što ti treba, Bella. Išlo bi samo od sebe – ugodno, lako kao disanje. Bio sam prirodni put kojim bi tvoj život pošao...” Načas se zagledao u prazno, a ja sam pričekala. “Da je svijet onakav kakav bi trebao biti, da nema nemani, da nema magije...”

Vidjela sam isto što i on, i znala da je u pravu. Da je svijet suvisao, kakav bi trebao biti, Jacob i ja bili bismo zajedno. I bili bismo sretni. U tom svijetu, on bi mi bio duhovni par – a bio bi mi i u ovome, da njegovo pravo nije zasjenilo nešto jače, nešto tako jako da ne može postojati u racionalnom svijetu.

Postoji li nešto takvo i za Jacoba? Nešto što bi nadjačalo duhovni par? Morala sam vjerovati da postoji.

Dvije budućnosti, dva duhovna para... previše za bilo koga. I tako nepošteno što neću biti jedina koja će to

platiti. Jacobova bol bila mi je previsoka cijena. Zgrčila sam se na tu pomisao i upitala bih li se ipak pokolebala, da nisam već jedanput izgubila Edwarda. Da nisam znala kako mi je bez njega. Nisam bila sigurna. Ta spoznaja bila je tako duboko u meni da nisam mogla zamisliti kako bih se osjećala bez nje.

“On je tebi kao droga, Bella.” Govorio je i dalje nježno, nimalo kritično. “Sada vidim da ne možeš bez njega. Prekasno je. Ali ja bih bio zdraviji za tebe. Ne bih ti bio droga; nego zrak, ili sunce.”

Kut usana izvio mi se u čeznutljiv poluosmijeh. “Nekada sam te tako doživljavala, znaš. Kao sunce. Moje osobno sunce. Lijepo si izlazio na kraj s mojim oblacima.”

Uzdahnuo je. “S oblacima i mogu izaći na kraj. Ali ne mogu se oduprijeti pomrčini.”

Dotaknula sam mu lice, položila dlan na njegov obraz. Izdahnuo je na moj dodir i sklopio oči. Posve smo se umirili. Neko vrijeme sam samo čula otkucaje njegova srca, polagane i ravnomjerne.

“Reci mi što tebi najteže pada”, prošaptao je.

“Možda to ne bi bilo baš pametno.”

“Molim te.”

“Mislim da će ti biti bolno.”

“Molim te.”

Kako da mu bilo što uskratim nakon svega ovoga?

“Najteže mi pada...” Oklijevala sam, a onda pustila da riječi pokuljaju iz mene u bujici istine. “Najteže mi pada to što sam vidjela sve skupa – naš cijeli život. I strašno bih ga htjela, Jake, sve bih to htjela. Htjela bih ostati tu gdje sam sada i nikada ne otići. Htjela bih te voljeti i usrećiti. A ne mogu, i to me ubija. To je kao sa

Samom i Emily, Jake – nikad nisam imala izbora. Uvijek sam znala da se ništa neće promijeniti. Možda sam ti se zbog toga tako snažno odupirala.”

Činilo mi se da se sav usredotočio na ravnomjerno disanje.

“Znala sam da ti to nisam smjela reći.”

Polako je odmahnuo glavom. “Ne. Drago mi je što jesi. Hvala ti.” Poljubio me u tjeme, te uzdahnuo. “Bit ću ti sada dobar.”

Pogledala sam ga i vidjela da se smiješi.

“Onda, misliš se udati, a?”

“Ne moramo o tome.”

“Volio bih čuti malo više o tome. Ne znam kada ću opet razgovarati s tobom.”

Morala sam pričekati minutu da uopće mogu progovoriti. Kad sam bila prilično sigurna da mi glas neće prepuknuti, odgovorila sam mu.

“Nisam baš ja bila za to... ali, da. Njemu to puno znači. Pa sam mislila, zašto da ne?”

Jake je kimnuo glavom. “To je istina. To nije tako velika stvar – u usporedbi.”

Glas mu je bio vrlo miran, vrlo praktičan. Pogledala sam ga, pitajući se kako mu uspijeva, i time sam sve pokvarila. Načas me pogledao u oči, te naglo odmaknuo glavu. Nisam ništa više rekla sve dok nije uspio opet obuzdati disanje.

“Da. U usporedbi”, složila sam se.

“Koliko ti je još preostalo?”

“Ovisi o tome koliko Alice treba vremena da organizira vjenčanje.” Suzdržala sam se da ne prostojem kad sam se sjetila što će sve Alice prirediti.

“Prije ili poslije?”, tiho me upitao.

Znala sam na što misli. “Poslije.”

Kimnuo je glavom. Laknulo mu je od toga. Upitao se koliko je neprospavanih noći proveo zbog razmišljanja o mojoj maturi.

“Bojiš se?”, prošaptao je.

“Da”, uzvratila sam mu šapatom.

“Čega se bojiš?” Sad sam mu još jedva čula glas. Zagledao se u moje ruke.

“Koječega.” Nastojala sam zvučati opuštenije, ali ostala sam iskrena. “Nikad nisam bila neki mazohist, pa me bol ne raduje. I voljela bih da ga nekako poštedim – ne bih htjela da pati zajedno sa mnom, ali mislim da se to ne da izbjeći. Trebat će izaći na kraj i s Charliejem, i s Renée... A nakon toga, nadam se da ću se brzo uspjeti obuzdati. Možda se izrodim u toliku prijetnju da će me čopor morati ukloniti.”

Pogledao me s negodovanjem. “Osujetio bih svakog svog brata koji bi to pokušao.”

“Hvala.”

Blijedo se osmjehnuo. Zatim se namrštio. “Ali zar to ne bi trebalo biti opasnije? Sve priče kazuju da je preteško... da se gubi samokontrola... da ljudi stradaju...” Progutao je knedlu.

“Ne, ne bojim se toga. Jacobe, budalice – zar ti nisu objasnili da ne vjeruješ u priče o vampirima?”

Očito mu se nije svidio moj pokušaj da ispadnem duhovita.

“Pa, uglavnom, ima mnogo razloga za brigu. Ali, na koncu konca, isplatit će mi se.”

Nevoljko je kimnuo glavom, a ja sam znala da se ni pošto ne slaže sa mnom.

Protegnula sam vrat da mu šapnem na uho, položivši obraz na njegovu toplu kožu. “Znaš da te volim.”

“Znam”, dahnuo je i nagoni me čvršće uhvatio oko struka. “Znaš koliko bih volio da je to dovoljno.”

“Da.”

“Uvijek ću te čekati u prikrajku, Bella”, obećao mi je, opuštajući i ton i stisak ruke. Odmaknula sam se s tuppim, rastegnutim osjećajem gubitka, osjećajući kidanje dok sam se odvajala od dijela sebe što je ostao na krevetu, kraj njega. “Uvijek ćeš imati tu rezervnu mogućnost, ako je budeš željela.”

Osmjehnula sam se s naporom. “Sve dok mi srce ne prestane kucati.”

Uzvratio mi je osmijehom. “Znaš, mislim da bih te čak i tada možda prihvatio – možda. Mislim da će to ovisiti o tome koliko mi smrdiš.”

“Da ti opet dođem u posjet? Ili bi ti bilo draže da ne dođem?”

“Razmislit ću i javiti ti”, rekao je. “Možda će mi trebati društvo da ne siđem s uma. Veleučeni doktor Vampirko kaže da se ne smijem fazirati dok mi on to ne dopusti – inače bi mi kosti mogle krivo srasti.” Jacob je složio facu.

“Budi dobar i slušaj Carlislea. Tako ćeš brže ozdraviti.”

“Jasno, jasno.”

“Pitam se što će se dogoditi”, rekla sam. “Kada ti prava cura zapadne za oko.”

“Bolje se ne nadaj, Bella.” Jacob se naglo skiselio. “Premda sam siguran da bi tebi tada laknulo.”

“Možda bi, možda ne bi. Vjerojatno bih mislila da te nije vrijedna. Pitam se koliko ću biti ljubomorna.”

“To bi već moglo biti zabavno”, priznao je.

“Javi mi ako želiš da se vratim, pa ću ti doći”, obećala sam mu.

Uzdahnuo je i okrenuo obraz prema meni.

Prignula sam se i nježno ga poljubila u lice. “Volim te, Jacobe.”

Lagano se nasmijao. “Volim te više.”

Gledao je kako izlazim iz njegove sobe s nedokučivim izrazom u tim crnim očima.

27. POTREBE

Nisam daleko dospjela prije nego što više nikako nisam mogla voziti dalje.

Kad više ništa nisam vidjela, pustila sam da mi kotači sami pronađu neravni rub ceste i polako stanu. Svalila sam se na sjedalo i pustila da me ona slabost kojoj sam se opirala u Jacobovoj sobi smoždi. Bila je gora nego što sam mislila – iznenadila me svojom silinom. Da, dobro je što sam je sakrila od Jacoba. Niko nikada ne bi trebao biti primoran gledati nešto ovakvo.

Ali nisam dugo bila sama – tek toliko da Alice stigne opaziti da sam ovdje, te još nekoliko minuta koliko je njemu trebalo da stigne. Vrata su zacviljela i otvorila se, a onda me uhvatio u zagrljaj.

Isprva mi je bilo još gore. Jer jedan manji dio mene – manji, ali stalno sve glasniji i ljući, sve prodorniji – žudio je za tuđim zagrljajem. I tako je sada svježja grižnja savjesti davala dodatnu aromu mojoj boli.

Ništa nije rekao, samo me pustio da plačem sve dok nisam počela jecati Charliejevo ime.

“Stvarno si spremna da se vratiš kući?”, sumnjičavo me upitao.

Nakon nekoliko pokušaja, uspjela sam mu dati do znanja da mi u dogledno vrijeme neće biti bolje. Morala sam proći pokraj Charlieja prije nego što postane tako kasno da odluči nazvati Billyja.

I tako me odvezao kući, bar jedanput ne prilazeći ni blizu prisilnom ograničenju brzine mog kamioneta i cijelo me vrijeme čvrsto grleći jednom rukom. Cijelim sam se putem nastojala obuzdati. Isprva mi se činilo da mi je pokušaj osuđen na neuspjeh, ali nisam odustala. Samo nekoliko sekundi, govorila sam sama sebi. Samo toliko da stignem izreći pokoji izgovor, ili pokoju laž, a onda mogu opet puknuti. Pa valjda bar toliko mogu. Grozničavo sam pokušavala naći neku zaostalu zalihu snage u glavi.

Bilo je taman dovoljno vremena da stišam jecaje – da ih suspregnem, ali ne da ih i prekinem. Suze mi se nisu usporile. Nikako nisam uspijevala pronaći čak ni način da im pristupim.

“Pričekaj me gore”, promumljala sam kad smo se našli pred kućom.

Na minutu me samo još čvršće privio uza se, a onda je nestao.

Ušavši u kuću, krenula sam ravno prema stubištu.

“Bella?”, pozvao me Charlie s uobičajenog mjesta na kauču dok sam prolazila.

Okrenula sam se i šutke ga pogledala. Iskolačio je oči i skočio na noge.

“Što se dogodilo? Je li Jacob... ?”, naglo me upitao.

Silovito sam odmahнула glavom, nastojeći progovoriti. “Dobro je, dobro je”, rekla sam mu tiho i promuklo. A Jacob je i *bio* dobro, u tjelesnom smislu, što je Charlieja trenutačno jedino i brinulo.

“Ali što se dogodilo?” Uhvatio me za ramena, očiju još razrogačenih od brige. “Što se tebi dogodilo?”

Očito sam izgledala gore nego što sam mislila.

“Ništa, tata. Ma... samo sam morala razgovarati s Jacobom o... nekim teškim stvarima. Dobro mi je.”

Zabrinutost se smirila, a na njenom se mjestu našlo negodovanje.

“Zar je sada stvarno bilo najbolje vrijeme za to?”, upitao me.

“Vjerojatno nije, tata, ali nije mi bilo druge – jednostavno je došlo do tačke na kojoj sam morala donijeti odluku... A kompromis je ponekad nemoguć.”

Polako je odmahnuo glavom. “Kako je on to podnio?” Nisam mu odgovorila.

Pažljivo me odmjerio, a onda kimnuo glavom. Očito sam mu time dala dovoljan odgovor.

“Nadam se da mu nisi pokvarila oporavak.”

“Brzo on zarasta”, promumljala sam.

Charlie je uzdahnuo.

Osjećala sam kako se sve teže obuzdavam.

“Bit ću u svojoj sobi”, kazala sam mu i izvukla se iz njegova stiska.

“Dobro”, složio se Charlie. Vjerojatno je opazio da mi bujica opet navire. Charlieja ništa nije plašilo više od suza.

Nekako sam došla do svoje sobe, naslijepo, nesigurno.

Ušavši unutra, povelala sam borbu sa svojom narukvicom, nastojeći je otkopčati drhtavim prstima.

“Ne, Bella”, šapnuo mi je Edward, uhvativši me za ruke. “Ona je sada dio tebe.”

Nježno me prigrlili kad su mi jecaji opet nesputano potekli.

Činilo mi se da ovaj najdulji dan traje li traje. Upitala sam se hoće li mu ikada biti kraja.

Ali, premda se noć neumoljivo oteгла, nije mi to bila najgora noć u životu. Bilo mi je utjehe u tome. I nisam bila sama. I u tome mi je bilo poprilične utjehe.

Charlie me nije obišao zbog svojeg starog straha od emotivnih izljeva, iako nisam nipošto bila tiha – vjerojatno se nije naspavao više od mene.

Te sam noći nepodnošljivo jasno vidjela sve što se dotada zbilo. Sve u čemu sam pogriješila, svaku neugodnost koju sam stvorila, sve sitne i krupne stvari. Svaku bol koju sam nanijela Jacobu, svaku ranu koju sam zadala Edwardu, a sve to uredno poslagano, da ga ne mogu ni zanemariti ni zaniijekati.

I shvatila sam da cijelo vrijeme nisam bila u pravu što se magneta tiče. Nisam ja to nastojala priljubiti Edwarda i Jacoba, već dva dijela sebe, Edwardovu Bellu i Jacobovu Bellu. Ali oni ne mogu postojati zajedno, pa bi bilo bolje da nikada nisam ni pokušala.

Toliko sam štete stvorila.

U nekom trenutku te noći sjetila sam se onoga što sam sebi obećala početkom dana – da nikad neću natjerati Edwarda da me vidi kako ronim i jednu jedinu suzu za Jacobom Blackom. Ta mi je pomisao donijela napad histerije koji je Edwarda uplašio i više od plača. Ali i to se postupno istrošilo i prošlo.

Edward je malo što rekao; samo me grlio na krevetu i puštao da mu slanim mrljama uništavam košulju.

Tom manjem, slomljenom dijelu mene trebalo je duže nego što sam očekivala da se posve isplače. Ipak, i to se dogodilo, i napokon sam od iscrpljenosti zaspala. Nesvjesno stanje me nije sasvim lišilo boli, samo mi ju je otupilo i prigušilo, kao sedativ. Učinilo je podnošljivijom. Ali bol je još postojala; bila sam je svjesna čak i u snu, a to mi je pomoglo da se prilagodim kao što sam se morala.

Jutro je sa sobom donijelo, ako ne vedriju perspektivu, onda bar izvjesno samoobuzdavanje, određeno prihvaćanje. Nagonski sam znala da će me novi procjep u srcu zauvijek boljeti. To će naprosto sada biti dio mene. S vremenom će postati lakše – tako svi uvijek kažu. Ali bilo me baš briga za to hoće li me vrijeme izliječiti ili ne, samo neka se Jacob uspije oporaviti. Neka uspije opet naći sreću.

Probudila sam se posve pribrana. Otvorila sam oči – napokon suhe – i susrela njegov zabrinut pogled.

“Hej”, rekla sam. Glas mi je bio hrapav. Nakašljala sam se.

Nije mi odgovorio. Promatrao me, čekajući da sve ono opet počne.

“Ne, dobro mi je”, obećala sam mu. “To se više neće dogoditi.”

Stisnuo je oči kad je to čuo.

“Žao mi je što si to morao vidjeti”, rekla sam. “Nije bilo fer prema tebi.”

Stavio mi je ruke na obje strane lica.

“Bella... jesi li *sigurna*? Jesi li doista izabrala kako treba? Nikad još nisam vidio da trpiš toliku bol – ” Glas mu je prepukao na toj posljednjoj riječi.

Ali znala sam ja i za goru bol.

Dotaknula sam mu usne. “Da.”

“Ne znam...” Čelo mu se naboralo. “Ako ti to tako teško pada, kako je moguće da je to pravi odabir?”

“Edwarde, znam bez koga ne mogu živjeti.”

“Ali...”

Odmahnula sam glavom. “Ne shvaćaš. Ti možda i jesi dovoljno hrabar ili snažan da živiš bez mene, ako tako mora biti. Ali ja ne mogu trpjeti toliku žrtvu. Moram biti s tobom. Jedino tako mogu živjeti.”

Još uvijek je bio u nedoumici. Nisam mu smjela dati da provede noć sa mnom. Ali toliko mi je trebao...

“Dodaj mi onu knjigu, molim te”, zamolila sam ga, pokazavši mu preko ramena.

Zbunjeno je skupio obrve, ali brzo mi ju je pružio.

“Opet ovo?”, upitao me.

“Samo da nađem jedan dio kojeg se sjećam... da vidim kako je to ona rekla...” Prelistala sam knjigu i lako našla željenu stranicu. Imala je uši od mojih brojnih zadržavanja na njoj. “Cathy je čudovište, ali nekoliko je stvari dobro sročila”, promrmljala sam. Tiho sam pročitala retke, uglavnom za sebe. “Da sve drugo propadne, a on ostane, i dalje bih nastavila biti; a da sve drugo ostane, a njega više ne bude, svemir bi se pretvorio u silna neznanca.” Kimnula sam, ponovno za sebe. “Tačno znam što time želi reći. I znam bez koga ne mogu živjeti.”

Edward mi je uzeo knjigu iz ruku i bacio je na drugu stranu sobe – tiho je bubnula na moj radni stol. Obgrlio me oko struka.

Smiješak mu je obasjao savršeno lice, premda mu je čelo još bilo puno zabrinutih bora. “I Heathcliff zna zabliti”, rekao je. Nije mu trebala knjiga da bi tačno

naveo njegove riječi. Privukao me bliže i šapnuo mi na uho: “Ne *mogu* živjeti bez svojeg života! Ne *mogu* živjeti bez svoje duše!”

“Da”, tiho sam rekla. “To i želim reći.”

“Bella, ne mogu podnijeti da si nesretna. Možda...”

“Ne, Edwarde. Jako sam zabrljala sve skupa, i morat ću živjeti s tim. Ali znam što želim i što mi treba... i što ću sada učiniti.”

“Što ćemo sada *mi* učiniti?”

Osmjehnula sam se tek malo na njegov ispravak, a onda uzdahnula. “Posjetit ćemo Alice.”

Alice je bila na donjoj stubi pred trijemom, odviše uzbuđena da nas pričeka unutra. Izgledala mi je kao da samo što nije slavljenički zaplesala od uzbuđenja zbog vijesti koju je znala da joj donosim.

“Hvala ti, Bella!” , zapjevala je dok smo izlazili iz kamioneta.

“Samo polako, Alice”, upozorila sam je, podižući ruku da je preduhitrim. “Imaš nekoliko ograničenja.”

“Znam, znam, znam. Imam vremena samo do trinaestog augusta, ti imaš pravo veta na moj popis uzvanika, a ako u bilo čemu pretjeram, nikad više nećeš razgovarati sa mnom.”

“O, okej. Eto, da. Onda znaš pravila.”

“Ništa ti ne brini, Bella, bit će savršeno. Hoćeš da ti pokažem vjenčanicu?”

Morala sam nekoliko puta duboko udahnuti. *Ako će je to već usrećiti*, kazala sam samoj sebi.

“Jasno.”

Alice se ponosno smješkala.

“Ovaj, Alice”, rekla sam, zadržavajući opušten, nimalo uzrujan ton. “Kada si mi to kupila vjenčanicu?”

Očito mi nije naročito uspjelo. Edward mi je čvršće stisnuo ruku.

Alice nas je pvela u kuću i krenula prema stubištu. “Za te stvari treba vremena, Bella”, pojasnila mi je. Zvučala je... kao da izbjegava dati stvarni odgovor. “Hoću reći, nisam bila sigurna da će sve ispasti baš ovako, ali postojala je izrazita mogućnost...”

“Kada?”, opet sam je upitala.

“Perrine Bruyere ima listu čekanja, znaš”, rekla je, sada se već pravdajući. “Tekstilna remek-djela ne nastaju preko noći. Da se nisam sjetila na vrijeme, morala bi nositi konfekcijsku!”

Nisam imala utisak da ću dobiti jasan odgovor. “Perko?”

“On nije slavan kreator, Bella, pa nema potrebe da šiziš. Ipak, dosta obećava, a i specijalizirao se upravo za ono što mi treba.”

“Ne šizim.”

“Ne, ne šiziš.” Sumnjičavo je pogledala moje smireno lice. A onda smo ušli u njezinu sobu, pa se okomila na Edwarda.

“Ti – van.”

“Zašto?”, upitala sam je.

“Bella”, prostenjala je. “Znaš kakva su pravila. On ne bi smio vidjeti vjenčanicu sve do samoga dana.”

Opet sam duboko udahnula. “Meni to nije bitno. A ionako ju je već vidio u tvojoj glavi. Ali kad baš hoćeš...”

Izgurala je Edwarda natrag kroz vrata. Nije ju ni pogledao – oči su mu bile uprte u mene, zabrinute, pune straha zbog toga što me ostavlja samu.

Kimnula sam mu, nadajući se da mi je lice dovoljno spokojno da ga primiri.

Alice mu je zatvorila vrata pred nosom.

“Pa dobro!”, promrsila je. “Hajde.”

Primila me za zapešće i odvukla do svog plakara – većeg od cijele moje sobe – gdje me dovela u stražnji kut, gdje je duga, bijela vreća za odjeću imala cijeli odjeljak za sebe.

Širokim je pokretom otvorila patent-zatvarač na vreći i onda je pažljivo svukla s vješalice. Odmaknula se za korak i rukom pokazala na vjenčanicu kao da je hostesa u kvizu.

“Onda?”, upitala me bez daha.

Dugo sam pogledom mjerкала haljinu, da se malo poigram s Alice. Sva se zabrinula.

“Ah”, napokon sam rekla i osmjehnula se, dopuštajući joj da se opusti. “Tako, dakle.”

“Što kažeš?”, odmah me upitala.

Opet me puknula *Anne od Zelenih zabata*.

“Savršena je, naravno. Tačno kakva treba biti. Genijalna si.”

Osmjehnula se od uha do uha. “Znam.”

“Tisuću devetsto osamnaesta?”, pokušala sam pogoditi.

“Više-manje”, rekla je, kimajući glavom. “Ponešto sam *sama* kreirala, šlep, veo...” Zatim je dotaknula bijeli saten. “Čipka je prava starinska. Sviđa ti se?”

“Prekrasna je. Upravo kakva njemu odgovara.”

“Ali, je li onakva kakva tebi odgovara?”, priupitala me.

“Da, mislim da je, Alice. Mislim da je baš onakva kakva mi treba. Znam da ćeš izvrsno obaviti sve ovo... ako se uspiješ obuzdati.”

Ozarila se.

“Smijem vidjeti tvoju?”, upitala sam je.

Trepnula je, tupo me gledajući.

“Zar nisi u isti mah i sebi naručila haljinu? Ne bih htjela da moja djeveruša nosi nešto *konfekcijsko*.” Teatralno sam se zgrozila.

Zagrlila me oko struka. “Hvala ti, Bella!”

“Kako ti je to samo uspjelo promaknuti?”, rekla sam zafrkantski i poljubila je u natapiranu kosu. “Koja si mi ti vidovnjakinja!”

Alice je otplesala od mene, sva obasjana novim oduševljenjem. “Toliko sada toga treba napraviti! Idi, igray se ti dalje s Edwardom. Ja se moram baciti na posao.”

Istrčala je iz sobe, vičući: “Esme!”, dok se gubila s vidika.

Otišla sam za njom vlastitim ritmom. Edward me čekao u hodniku, naslonjen na drvetom obloženi zid.

“To je bilo vrlo, vrlo lijepo od tebe”, kazao mi je.

“Izgleda da ju je usrećilo”, složila sam se.

Dodirnuo mi je lice, pomno me promatrajući pre-tamnim očima – predugo je prošlo otkako me ostavio.

“Hajdemo odavde”, odjednom mi je predložio. “Hajdemo na naš proplanak.”

To mi je zvučalo vrlo primamljivo. “Valjda se više ne moram skrivati, je li?”

“Ne. Opasnost je prošla.”

Zamišljeno je šutio pri trku. Vjetar mi je puhao u lice, sada topliji, jer je oluja doista prošla. Oblaci su prekrivali nebo, kao što je ovdje bilo uobičajeno.

Proplanak je danas bio spokojno, sretno mjesto. U travi su mjestimice rasle ljetne tratinčice, stvarajući bijele i žute mrlje. Legla sam na zemlju, ne mareći za to što je pomalo mokra, i pokušala razaznati slike u oblacima.

Bili su odviše ravnomjerni, odviše plošni, tek meki, sivi pokrov, bez slika.

Edward je legao kraj mene i uhvatio me za ruku.

“Trinaesti augusta?”, nehajno me upitao nakon nekoliko minuta ugodne šutnje.

“To mi daje mjesec dana do rođendana. Nisam htjela da bude preblizu.”

Uzdahnuo je. “Esme je tri godine starija od Carlislea – formalno. Jesi li to znala?”

Odmahnula sam glavom.

“Njima to uopće nije bitno.”

Progovorila sam smireno, suprotno od brige u njegovu glasu. “Moje godine nisu pretjerano bitne. Edwarde, spremna sam. Izabrala sam svoj život – i sada ga želim početi živjeti.”

Pomilovao me po kosi. “Veto na popis uzvanika?”

“Zapravo mi nije bitan, ali...” Zastala sam, ne želeći potanko objašnjavati. Najbolje da mu to odmah kažem. “Nisam sigurna hoće li Alice imati potrebu da pozove... pokojeg vukodlaka. Ne znam hoće li... Jake smatrati da... da bi *trebao* doći. Da se to očekuje od njega, ili da će me povrijediti ako ne dođe. Ne bi ga se smjelo dovesti u takvu situaciju.”

Edward je malo pošutio. Gledala sam u vrhove krošnja, gotovo crne spram svijetlosiva neba.

Odjednom, Edward me uhvatio oko struka i povukao sebi na prsa.

“Reci mi zbog čega ovo radiš, Bella. Zašto si baš sada odlučila pustiti Alice da radi što hoće?”

Ponovila sam mu razgovor koji sam sinoć vodila s Charliejem, prije nego što ću otići do Jacoba.

“Ne bi bilo fer izostaviti Charlieja”, zaključila sam.

“A to znači da trebaju doći i Renée i Phil. A onda baš i mogu pustiti Alice da uživa. Možda će Charlieju sve skupa lakše pasti ako se uspijemo dolično oprostiti. Čak i ako bude kazao da se prerano udajem, ne bih mu htjela uskratiti priliku da me izvede pred oltar.” Izgovorila sam to s grimasom, pa opet duboko udahнула. “Barem će mi mama, tata i prijatelji znati najbitniji dio odabira, najviše što im smijem reći. Znat će da sam izabrala tebe, i znat će da smo zajedno. Znat će da sam sretna, ma gdje bila. Mislim da više ne mogu učiniti za njih.”

Edward mi je uhvatio lice i nakratko ga pretražio pogledom.

“Dogovor otpada”, naglo je rekao.

“Što?”, zgranula sam se. “Odustaješ? Ne!”

“Ne odustajem, Bella. I dalje mislim održati svoju stranu pogodbe. Ali tebi dajem slobodu. Neka bude kako god želiš, bez ikakvih uvjeta.”

“Zašto?”

“Bella, vidim što radiš. Nastojiš usrećiti sve ostale. A mene briga za sreću svih ostalih. Stalo mi je samo do *tvoye* sreće. I pusti Alice, ja ću joj javiti. Obećavam ti da ti neće to trljati na nos.”

“Ali – ”

“Ne. Izvest ćemo ovo po *tvome*. Jer po mome ne ide. Tebi kažem da si tvrdoglava, ali gledaj što sam *ja* učinio. Držim se tako idiotski nedokazano onoga što ja mislim da je najbolje za tebe, iako ti je to samo nanosilo bol. Duboku bol, nebrojeno puta. Više se ne pouzdajem u sebe. Budi sretna po *svome*. Po mome uvijek ispadne krivo. Dakle.” Premjestio se ispod mene, isprisivši se. “Izvest ćemo to *po tvome*, Bella. Već večeras. Danas. Što prije, to bolje. Razgovarat ću s Carlisleom. Mislim, ako

ti damo dovoljnu dozu morfija, možda ne bude tako strašno. Vrijedi pokušati.” Zaškrgutao je zubima.

“Edwarde, ne – ”

Stavio mi je prst na usne. “Bez brige, Bella, ljubavi. Nisam zaboravio ostatak tvojih zahtjeva.”

Držao mi je ruke u kosi i nježno – ali vrlo ozbiljno – prislonio usne na moje prije nego što sam shvatila što mi to želi reći. Što on to zapravo radi.

Nisam imala mnogo vremena da nešto poduzmem. Budem li predugo čekala, neću se uspjeti sjetiti zašto ga moram spriječiti. Već sada nisam mogla disati kako treba. Primala sam mu ruke, privlačila ga bliže sebi, ustiju priljubljenih uz njegova odgovarajući na svako njegovo neizgovoreno pitanje.

Pokušala sam razbistriti glavu, pronaći način da progovorim.

Blago se okrenuo, pritiskajući me u pro hladnu travu.

Ma, nema veze!, oduševila se moja manje plemenita strana. Glava mi je bila puna njegova slatkog daha.

Ne, ne, ne, usprotivila sam se. Odmahnula sam glavom, a njegova su mi usta prešla na vrat, dopuštajući mi da dišem.

“Stani, Edwarde. Pričekaj.” Glas mi je bio slab kao i volja.

“Zašto?”, prošaptao mi je u jamicu u dnu grla.

Pomučila sam se unijeti bar malo odlučnosti u svoj glas. “Ne želim sada ovo raditi.”

“Ne želiš?”, upitao me s osmijehom u glasu. Opet je prislonio usne na moje, onemogućivši mi da išta više kažem. Vrela mi je krv zakolala u žilama, pekući me tamo gdje nam se koža dodirivala.

Silom sam se usredotočila. Trebao mi je pozamašan napor već da izvučem ruke iz njegove kose, da ih pre-

mjestim na njegova prsa. Ali uspjela sam. A onda sam ga počela gurati, ne bih li ga odmaknula od sebe. Nisam mogla sama u tome uspjeti, ali reagirao je kako sam i znala da hoće.

Odmaknuo se za pedalj-dva da me pogleda, a njegove me oči nimalo nisu učvrstile u odluci. Bile su crna vatra. Žarile su me.

“Zašto?”, opet me upitao, tiho i oporo. “Volim te. Želim te. Odmah.”

Žmarci su mi se uzdigli iz želuca i zagušili grlo. Iskristio je moju nesposobnost govora.

“Čekaj, čekaj”, pokušala sam kazati dok me ljubio.

“Ne zbog mene”, promrmljao je, ne slažući se.

“*Molim te?*”, procijedila sam.

Prostjenjao je i odmaknuo se s mene, prevalivši se na-
trag na leđa.

Oboje smo neko vrijeme samo tako ležali, nastojeći usporiti disanje.

“Reci mi zašto ne, Bella”, naglo me upitao. “Nadam se da to nema veze sa mnom.”

Sve u mom svijetu imalo je veze s njim. Kakvo ble-savo nadanje.

“Edwarde, meni je ovo vrlo važno. *Izvest* ću to na pravi način.”

“Prema čijem poimanju pravog načina?”

“Mojem.”

Prevalio se na lakat i zagledao u mene, pun negodo-
vanja.

“*Kako* ćeš to izvesti na pravi način?”

Duboko sam udahnula. “Odgovorno. Sve po redu, kako treba. Neću ostaviti Charlieja i Renée bez najboljeg razrje-
šenja koje im mogu pružiti. Neću uskratiti Alice priliku

za užitak, ako se već udajem. I *vezat* ću se uz tebe na svaki mogući ljudski način prije nego što zatražim besmrtnost od tebe. Slijedim sva pravila, Edwarde. Tvoja mi je duša nemjerljivo, nemjerljivo važna, i ne želim je izlagati nikakvom riziku. Nećeš me natjerati da se predomislim oko toga.”

“Kladim se da bih *mogao*”, prošaptao je, a oči su mu se opet zažarile.

“Ali nećeš”, rekla sam, nastojeći zvučati smireno. “Jer znaš da mi ovo zaista treba.”

“Ne boriš se pošteno”, optužio me.

Široko sam mu se osmjehnula. “Nisam to ni rekla.”

Uzvratio mi je čeznutljivim smiješkom. “Ako se predomisliš...”

“Ti ćeš prvi saznati”, obećala sam mu.

Kiša je uto procurila kroz oblake. Tu i tamo, nekoliko je kapi blago zabubnjalo kad je palo u travu.

Mrko sam pogledala u nebo.

“Odvest ću te kući.” Obrisao mi je kapljice vode s obraza.

“Nije problem kiša”, progundala sam. “Ona samo znači da je došlo vrijeme da se učini nešto što će biti vrlo neugodno, a možda čak i izuzetno opasno.”

Uplašeno je raširio oči.

“Sva sreća da si otporan na metke.” Uzdahnula sam. “Treat će mi onaj prsten. Vrijeme je da kažemo Charlieju.”

Nasmijao se izrazu mog lica. “Krajnje opasno”, složio se. Opet se nasmijao, a onda stavio ruku u džep traperica. “Ali barem nema potrebe da skrećemo s puta.”

Ponovno mi je stavio prsten na prstenjak lijeve ruke.

Tamo gdje će i ostati – za cijelu vječnost, nadala sam se.

EPILOG: IZBOR JACOB BLACK

“Hoće li to više, Jacobe?”, upitala me Leah. Nestrpljivo. Zvocavo.

Čvrsto sam stisnuo zube.

Kao i svi u čoporu, Leah je sve znala. Znala je zašto sam došao ovamo – na krajnji rub zemlje i neba i mora. Da budem sam. Znala je da samo to želim. Jednostavno biti sam.

Ali Leah mi se svejedno odlučila silom prikrpati.

Premda mi je totalno išla na jetra, na trenutak sam ipak bio dosta ponosan na sebe. Jer nisam morao ni razmišljati o tome da bih morao smiriti živce. To mi je sada išlo lako, samo od sebe, prirodno. Crvena mi magla nije pala na oči. Vrelina mi nije zatitrala niz hrbat. Odgovorio sam joj posve mirnim glasom.

“Skoči s litice, Leah.” Pokazao sam joj ovu pod svojim nogama.

“Stvarno, mali.” Prečula me i izvalila se na zemlju do mene. “Pojma nemaš kako mi ovo teško pada.”

“*Tebi?*” U prvi mah nisam mogao povjerovati da to ozbiljno govori. “Kladim se da niko na svijetu nije tako samoživ kao ti, Leah. Ne bih ti htio raspršiti svijet fantazija u kom živiš – gdje se sunce vrti oko mjesta gdje ti stojiš – pa ti neću reći koliko me nije briga za to što tebe muči. *Odlazi.*”

“Samo malo pogledaj na to s mog stanovišta, okej?”, nastavila je kao da ništa nisam rekao.

Ako mi je mislila pokvariti raspoloženje, uspjela je. Nasmijao sam se. Što me pogodilo na razne načine.

“Prestani frktati i pazi što ti govorim”, breknula se.

“Ako ću se praviti da te slušam, hoćeš li otići?”, upitao sam je, previđajući njezino stalno mrštenje. Nisam bio siguran ima li ona više uopće nekih drugih izraza lica.

Prisjetio sam se kako sam svojedobno mislio da je Leah zgodna, možda čak lijepa. Davno je to bilo. Niko sada nije tako gledao na nju. Izuzev Sama. Nikad sebi nije namjeravao oprostiti. Kao da je on kriv za to što se ona pretvorila u ovu ogorčenu rospiju.

Namrštila se još žešće, kao da pogađa što mi je na umu. Vjerojatno je i pogađala.

“Muka mi je od ovoga, Jacobe. Možeš li zamisliti kakav je to *meni* osjećaj? Meni Bella Swan čak nije ni *draga*. A zbog tebe sada žalujem zbog te krvopijoljupke kao da sam i ja zaljubljena u nju. Shvaćaš zašto me to onda pomalo zbunjuje? Sinoć sam sanjala da je ljubim! Vrag te odnio, pa što će mi *to?*”

“Zar me briga?”

“Nepodnošljivo mi je biti u tvojoj glavi! Daj više prijeđi preko nje! Odlučila se *udati* za tog stvora. A on je

želi pretvoriti u jednu od njih! Vrijeme je da produžiš dalje, dečko.”

“Daj *dosta*”, zarežao sam.

Ne bi bilo u redu uzvratiti joj. To sam znao. Grizao sam se za jezik. Ali zažalit će ako ne ode. Smjesta.

“Vjerojatno će je ionako samo ubiti”, rekla je Leah. Podrugljivo. “Sve priče govore da to najčešće baš tako ispadne. Možda bi je lakše prebolio nakon sprovida nego nakon vjenčanja. Ha.”

Ovaj put sam morao nešto učiniti. Zažmirio sam i odupro se okusu vreline u ustima. Tjerao sam i tiskao navalu vatre u leđima, opirao se promjeni oblička dok mi se tijelo pokušavalo raspasti od podrhtavanja.

Kad sam se uspio ponovno obuzdati, prostrijelio sam je pogledom. Promatrala mi je ruke dok su drhtaji usporavali. Smješkala se.

Koja šala.

“Ako te smeta brkanje rodova, Leah...”, rekao sam. Polako, naglašavajući svaku riječ. “Što misliš, kako je nama ostalima dok promatramo Sama tvojim očima? Već je dovoljno teško što Emily mora podnositi tvoju fiksaciju. Ne treba joj da i mi dečki dahćemo za njim.”

Iako sam bio ljut, svejedno mi je bilo krivo kad sam opazio da joj se lice načas zgrčilo od boli.

Naglo je ustala – zastavši samo da pljune prema meni – i potrčala u šumu, vibrirajući kao vilica za ugađanje glasovira.

Mračno sam se nasmijao. “Promašila si.”

Sam će me izribati zbog ovoga, ali vrijedilo je. Leah me više neće gnjaviti. A ukaže li mi se prilika, to ću i ponoviti.

Jer njezine riječi nisu otišle s njom. Usijecale su mi se u mozak, tako bolno da sam jedva mogao disati.

Nije mi bilo toliko bitno što je Bella izabrala drugoga, a ne mene. Ta mi je agonija bila posve ništavna. S tom sam agonijom još i mogao živjeti ostatak svoga glupog, predugog, rastegnutog života.

Ali bilo mi je bitno što se ona odriče svega – što će dopustiti da joj srce stane, da joj se koža sledi i um izobličii u svijest nekakvog kristaliziranog grabežljivca. U neman. U neznanku.

Pomislio bih da nema ničega goreg od toga, ničega bolnijeg pod kapom nebeskom.

Ali, ako je *ubije*...

Opet sam se morao oduprijeti gnjevu. Možda bi, da Leah nije tu, vrijedilo pustiti da me vrelina promijeni u stvorenje koje bi to bolje moglo podnijeti. U stvorenje s nagonima daleko jačim od ljudskih osjećaja. U životinju koja ne može osjećati bol na isti način. U drugačiju bol. Barem da bude neke promjene. Ali Leah je sada trčala, a nisam htio dijeliti njezine misli. Opsovao sam je sebi u bradu, jer mi je oduzela i tu mogućnost bijega.

Ruke su mi se preko volje tresle. Zbog čega drhte? Zbog bijesa? Zbog agonije? Nisam bio siguran protiv čega se sada borim.

Morao sam vjerovati da će Bella preživjeti. Ali to bi zahtijevalo uzdanje – uzdanje koje nisam želio osjetiti, uzdanje u sposobnost tog krvopije da je održi na životu.

Bit će drugačija, i pitao sam se kako će to djelovati na mene. Hoće li mi biti baš kao da je umrla, kad je vidim kako stoji sva kamena? Sva ledena? Kad me njezin miris zapeče u nosnicama i potakne nagon da razdirem, da trgam... Kako će to izgledati? Bih li mogao poželjeti ubiti *nju*? Bih li mogao ne poželjeti ubiti jednu od *njih*?

Gledao sam kako se dugi valovi valjaju prema plaži. Nestajali su mi s vidika pod rubom litice, ali čuo sam

kako udaraju o pijesak. Gledao sam ih do kasno, do dugo nakon što je pao mrak.

Vjerojatno mi nije bilo pametno vratiti se kući. Ali bio sam gladan, a drugo mi nije padalo na pamet.

Složio sam facu kad sam uvukao ruku u šugavu udlagu i dohvatio štake. Da me bar Charlie nije vidio onoga dana i proširio vijest o mojoj “motociklističkoj nesreći”. Glupi rekviziti. Mrzim ih.

Gladovanje mi je počelo djelovati kao bolja mogućnost nakon što sam ušao u kuću i vidio izraz na licu svoga tate. Nešto mu je bilo na umu. To se lako vidjelo – pretjerivao je s nehajnošću, kao i uvijek.

Također je previše pričao. Počeo je tupiti o tome kako je proveo dan prije nego što sam uopće stigao sjesti za stol. Tako je brbljao isključivo u situacijama kada nešto nije htio spomenuti. Nastojao sam ne mariti za njega i posvetiti se hrani. Što je brže uspijem strpati u sebe...

“...i danas je svratila Sue.” Tata je govorio glasno. Bilo ga je teško zanemariti. Kao i uvijek. “Čudesna žena. Da znaš da je jača od grizlija. Samo ne znam kako izlazi na kraj s tom svojom kćeri. E, Sue bi bila vražja vučica, to sigurno. Leah bi ti prije bila gorska kuna.” Zacerekao se vlastitoj šali.

Načas je pričekao moj odgovor, ali kao da nije zapazio moj tupi izraz dosađivanja na mrtvo ime. To bi ga inače uvijek pogodilo. Htio sam da prestane spominjati Leu. Nastojao sam da ne mislim na nju.

“Sa Sethom je mnogo lakše. Naravno, i s tobom je bilo lakše nego s tvojim sestrama, sve dok... pa, ti imaš više svojih briga nego što su one imale.”

Uzdahnuo sam, dugo i duboko, i zagledao se kroz prozor.

Billy je šutio sekundu predugo. “Danas smo dobili jedno pismo.”

Bilo mi je jasno da je to ta tema koju je dosad izbjegavao. “Pismo?”

“Pozivnicu... na vjenčanje.”

Svaki mišić u tijelu mi se napeo. Kao da mi je niz leđa prešlo vrelo pero. Uhvatio sam se za stol, da mi se ruke ne zatresu.

Billy je nastavio kao da to nije primijetio. “Unutra je poruka naslovljena na tebe. Nisam je pročitao.”

Pokazao mi je debelu omotnicu boje slonovače, koja mu je dotad bila utaknuta između noge i bočne stijenke kolica. Položio ju je na stol između nas.

“Vjerojatno je ne moraš pročitati. Stvarno nije bitno što u njoj piše.”

Glupa obrnuta psihologija. Dohvatio sam omotnicu sa stola.

Bila je od nekakvog teškog, tvrdog papira. Skupog. Preotmjenog za Forks. Pozivnica u njoj bila je ista takva, previše dotjerana, preformalna. Bella nije imala veze s ovim. Nije bilo traga njezinog osobnog ukusa u slojevi-ma prozirnih listova s uzorkom latica. Kladam se da joj se to uopće nije svidjelo. Nisam pročitao što piše, čak ni da vidim datum. Nije me bilo briga.

Unutra je bio i list tog debelog papira. Na poledini je crnom tintom pisalo moje ime. Nisam prepoznao rukopis, ali bio je kićen kao i ostatak. Na pola sekunde upitao sam se je li krvopija sklon likovanju.

Rasklopio sam ga.

Jacobe,

Kršim pravila time što ti ovo šaljem. Bojala se da te ne povrijedi, a nije ni htjela da se na bilo koji način osjećaš primorano. Ali, da su naša mjesta zamijenjena, znam da bih želio imati mogućnost izbora.

Obećavam ti da ću se brinuti za nju, Jacobe. Hvala ti – zbog nje – zbog svega.

Edward

“Jake, imamo samo taj jedan stol”, rekao je Billy. Zurio je u moju lijevu šaku.

Prsti su mi tako čvrsto stezali drvo da je stvarno bilo u opasnosti. Opustio sam ih jedan po jedan, usredotočivši se isključivo na taj postupak, te isprepleo šake da ništa ne bih uništio.

“Ma da, ionako nije bitno”, promrsio je Billy.

Ustao sam od stola i pritom skinuo majicu. Ponadao sam se da je Leah sad već otišla kući.

“Nemoj predugo”, promrmljao je Billy kad sam udarcem otvorio ulazna vrata.

Trčao sam i prije nego što sam stigao do drveća, odjeće razasute iza sebe poput traga krušnih mrvica – kao da se želim vratiti. Faziranje mi više nije bilo nikakav problem. Išlo mi je bez razmišljanja. Moje je tijelo već znalo kamo ću, pa mi je pružilo što mi treba prije nego što sam ga uopće zatražio.

Sada sam imao četiri noge, i jurio sam.

Drveće se zamutilo u more mraka što protječe oko mene. Mišići su mi se ritmično stiskali i opuštali, bez ikakvih napora. Mogao bih danima ovako trčati a da se ne umorim. Možda ovaj put neću ni stati.

Ali nisam bio sam.

Tako mi je žao, prišapnuo mi je Embry u glavi.

Vidio sam što on vidi. Nalazio se daleko, sjeverno odavde, ali okrenuo se u mjestu i požurio da mi se pridruži. Progundao sam i jurnuo brže.

Čekaj nas, požalio se Quil. On je bio bliže, upravo je kretao iz sela.

Pustite me na miru, zarezao sam.

U glavi sam osjećao kako se brinu, ma koliko da sam to snažno nastojao zatomiti hukom vjetra i šume. Ovo sam najviše mrzio – gledati sebe njihovim očima. Sad kad su im oči bile pune sućuti, mrzio sam to još više. A oni su to vidjeli, ali uporno su i dalje trčali za mnom.

Začuo sam nov glas u glavi.

Pustite ga. Samova misao bila je tiha, ali svejedno je značila naredbu. Embry i Quil usporili su i nastavili korakom.

Da sam samo mogao prestati slušati, prestati vidjeti ono što oni vide. U glavi mi je vladala silna gužva, ali ponovno sam mogao biti sâm samo ako se vratim u ljudski lik, a ta mi je bol bila nesnosna.

Fazirajte se u ljude, naložio im je Sam. Doći ću po tebe, Embry.

Prvo jedna, a onda i druga svijest istopile su se u tišinu. Preostala je samo Samova.

Hvala ti, uspio sam pomisliti.

Vrati se kući kad budeš mogao. Riječi su bile slabe; nestale su u suhoj praznini kad je i on otišao. I ostao sam sâm.

Bilo je daleko bolje. Sada sam čuo slabašno šuškanje pokrova otpalog lišća pod svojim noktima, šapat sovinih krila nada mnom, okean što – daleko, daleko na zapadu – stenje uz obalu. Čuo sam to, i ništa više. Osjećao sam tek brzinu, tek istežanje mišića, tetiva i kosti u skladnoj suradnji dok su kilometri nestajali iza mene.

Kad bi tišina u mojoj glavi potrajala, nikad se ne bih vratio. Ne bih bio prvi koji će se odlučiti za ovo, a ne ono drugo obličje. Možda, ako otrčim dovoljno daleko, nikad više neću morati čuti...

Potjerao sam svoje noge brže, puštajući da Jacob Black iščezne iza mene.

Zahvale

Učinila bih velik propust kad ne bih zahvalila mnogima koji su mi pomogli da preživim rađanje još jednog romana:

Roditelji su mi bili stijena; ne znam kako iko može ovo raditi bez dobrih tatinih savjeta i maminog ramena za plakanje.

Moj suprug i sinovi nevjerojatno se dugo već pate – svako drugi već bi me odavno strpao u ludnicu. Hvala vam što me trpite, dečki.

Moja Elizabeth – Elizabeth Eulberg, jedinstvena publicistica – samostalno mi je očuvala zdrav razum i na putu i inače. Malo ko ima toliko sreće da tako blisko surađuje sa svojom najboljom prijateljicom za sva vremena, i vječno sam zahvalna na integritetu djevojaka sa Srednjeg zapada koje obožavaju sir.

Jodi Reamer i dalje genijalno i profinjeno vodi moju karijeru. Vrlo je ugodno znati da sam u tako dobrim rukama.

Također je čudesno što su moji rukopisi u pravim rukama.

Hvala Rebeci Davis, jer je na istoj valnoj dužini s pričom u mojoj glavi i jer mi pomaže naći najbolje načine da je izrazim. Hvala Megan Tingley, najprije zbog nepokolebljive vjere u moje djelo, a zatim i zbog laštenja tog djela sve dok ne zasja.

Svi u odjelu knjiga za mlade u Little, Brown & Company nevjerojatno su bili brižni prema mojim ostvarenjima. Jasno mi je da svi vi to istinski radite iz ljubavi, što cijenim više nego što znate. Hvala Chrisu Murphyju, Shawnu

Fosteru, Andrewu Smithu, Stephanie Voros, Gail Doobinin, Tini McIntyre, Amersu O'Neillu i mnogim drugima zbog kojih je serijal Sumrak postigao takav uspjeh.

*Ne mogu vjerovati koliko sam sreće imala kad sam otkrila **Lori Joffs**, koja nekako uspijeva u isti mah biti i najbrža i najpedantnija lektorica. Oduševljava me imati prijateljicu i suradnicu obdarenu tolikim shvaćanjem, darom i strpljenjem za moje cendranje.*

*Hvala opet **Lori Joffs**, kao i **Lauri Cristiano**, **Michaeli Child** i **Tedu Joffsu**, na tome što su stvorili i što održavaju **The Twilight Lexicon**, najsajjniju zvijezdu u internetskom svemiru Sumraka. Istinski sam vam zahvalna na naporu koji ulažete u stvaranje sretnog prostora za druženje mojih čitatelja. Hvala i mojim međunarodnim prijateljima s portala **Crepusculo-es.com**, tako čudesnog da nadilazi jezičnu prepreku. Htjela bih zahvaliti i **Brittany Gardener** na izvrsnom poslu koji je obavila na **MySpace grupi Twilight and New Moon by Stephenie Meyer**, tako velikom fanovskom portalu da mi ne ide u glavu kako ga je moguće držati na oku. **Brittany**, divim ti se. **Katie** i **Audrey**: **Bella Penombra** je nešto prekrasno. **Heather**: **Nexus** je zakon. Ovdje ne mogu spomenuti sve sjajne portale i njihove tvorce, ali svima vama velika hvala.*

*Dugujem veliku zahvalnost i mojim čitateljicama rukopisa, **Lauri Cristiano**, **Michelle Vieiri**, **Bridget Creviston** i **Kimberlee Peterson**, na dragocjenim komentarima i poticajnom oduševljenju.*

*Svaki pisac treba neovisnu knjižaru za prijatelja; zahvalna sam podršci koju mi pruža **Changing Hands Bookstore** u mome Tempeu u Arizoni, te napose **Faith Hochhalter**, koja ima sjajan ukus u književnosti.*

*Bogovi rocka, Muse, zadužili ste me nadahnućem još jednog albuma. Hvala vam što i dalje stvarate glazbu uz koju najviše volim pisati. Također sam zahvalna svim ostalim sastavima koje slušam, koji mi pomažu da prevladam blokadu, te onima koje sam upravo otkrila: **Ok Go, Gomez, Placebo, Blue October i Jack's Mannequin.***

Iznad svega, pregolemo hvala svim mojim poklonicima.

Čvrsto vjerujem da su moji poklonici najzgodniji, najinteligentniji, najuzbudljiviji i najodaniji poklonici na cijelome svijetu. Voljela bih da mogu svakome od vas dati topao zagrljaj i Porsche 911 Turbo.